"Ölümle yapılan bir satranç maçı... Her hamle bir cinayet ve her cinayet karmaşık bir planın parçası..."

ŞAH MAT

Mario Mazzanti

Roman

sonsuz kitap

ŞAH MAT

Mario Mazzanti

Çeviri:
Güliz Akyüz Yıldırım

Sonsuz Kitap: 58
Yayıncı Sertifika No: 16238
Yazar: Mario Mazzanti
Çeviri: Güliz Akyüz Yıldırım
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Görsel Yönetmen: Faruk Derince
Yayın Koordinatörü: Ceylan Şenol
Yayına Hazırlayan: Alev Aksakal
Kapak Tasarım: Gürkan Ademir
İç Tasarım: Tuğçe Gülen

Orijinal Adı: Scacco Alla Regina

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr
www.facebook.com/yakamozkitap
www.twitter.com/yakamozkitap
Sonsuz Kitap, Yakamoz Yayınları'nın tescilli markasıdır.

YAZAR HAKKINDA

Toskanalı olan Mario Mazzanti Milano'da dünyaya geldi. Tıp fakültesinden mezun oldu. Sinema, edebiyat, opera ve satrançla ilgilenmekte olan yazar, ailesi ve onun bir parçası olan yüz kilodan fazla İngiliz mastiff cinsi köpeği Homer ile birlikte Bergamo bölgesinde yaşamaktadır.

BİRİNCİ BÖLÜM

Gazete bayisinin içindeki genç adam, kendisine doğru gelmekte olan Adriana Maggesi'ye göz ucuyla baktı. Her akşam olduğu gibi bu farklı yürüyüşü daha uzaktayken tanımıştı: Neredeyse edepli denebilecek, hatta ona çekici gelen temkinli ve sakin adımlar.

O akşam da her sefer olduğu gibi genç adama gözlerinin rengini gösterecek ve parfümünü hissettirecek kadar yakından geçecekti…

Bir an için, bu bir göz yanılsaması bile olsa, kızın kendisine doğru baktığı izlenimine kapıldı.

Birkaç saniye sonra kız, gazetecinin önünden geçmişti bile ve gence onu yaşadığı binanın büyük kapısına anahtarı sokarken izlemekten başka bir şey kalmadı.

Genç adam, Adriana'yı izleyen başka gözler de olduğunu bilemezdi. Bunun kızı canlı olarak son görüşü olduğunu da…

Birinci Gün

9 Nisan Cuma

Akşam

Claps her akşam olduğu gibi şehrin sinir bozucu trafiğini ardında bırakmış yaşlı Mercedes'i ile taşrada neredeyse asillere yaraşır bir edayla sakince yol alıyordu. Eve dönerken tercih ettiği gidiş şekli buydu: Sürüşe dikkatini farkında olmayacak kadar az vereceği bir hızda, sanki varacağı yere araba onu zekâsıyla kendi başına götürüyormuş gibi.

Yolu neredeyse hiç görmüyordu, berrak Nisan akşamının aydınlık havası yanından geçip gitmekte olan tarlaların yarı karanlığıyla çelişiyordu.

Her yeni günün bitiminde bir gezginin belirsiz sınırları içinde olabildiğince kalmak Claps için bir gereklilik gibiydi: Düşünmemek ve zihnin derinliklerindeki binlerce gürültünün arasında süzülmek.

Bütçeler yok, projeler yok.

Hatırlamak yok.

Etrafını hiç göremiyordu ama hissediyordu, o bunu daha çok kokuları dinleyip hissetmek olarak adlandırıyordu; etrafta akan görüntüleri desteklemek, onları gerçek bir beden içine sokmak için kokular vazgeçilmezdi. Tıpkı bir orkestradaki baslar gibi. Sadece birkaç hafta, diye düşündü; birkaç hafta içinde otların kokusu her şeyin üstüne çökecek.

Araba yolun sonundaki küçük bir tümseğin üstünden zıplayarak geçtikten sonra yalpalamaya başladı. Kafasını memnuniyetsizce çevirdi ve direksiyonun arkasında kalmış bir ışığın yandığını gördü: Yine "çok akıllı" süspansiyonların yağ pompasında kaçak vardı ve bu da amortisörlerin desteklenmesini engelliyordu. Tamir edilmesi için bin avrodan daha fazla harcamak gerekecekti.

Arabası büyük silindirli, ikinci el ve on yaşını aşan bir Mercedes'ti. Bu tipteki konforlu ve büyük araçlar hoşuna gidiyordu. Yüzlerce ve binlerce

kilometre yapabilirlerdi, eski bir lüks anlayışıyla hazırlanmış ve artık modası geçmiş modellerdi. İş arkadaşlarının dediği gibi tıpkı bir Çingene arabasına benziyordu ama belli bir yere kadar. Süspansiyon pompalarındaki bu arıza arabanın iki aylık bir zaman içerisinde çıkardığı üçüncü büyük arızaydı. Belki de artık yeni bir araba almanın vakti gelmişti, içinde her türlü konforlu aksesuarıyla park etmesi çok kolay olan şu küçük Japon arabalarından. Ama sorun Mercedes'i satmaktı. Bir galeri sahibi ona sabırla beklemek, arabayla gerçekten ilgilenen ve bu modelin tutkunu olan birini bulmak gerektiğini söylemişti. Tıpkı benim gibi bir sazan, diye düşünmeden edemedi Claps.

Neredeyse adım adım ilerleyen ve olabildiğince yolun sağından gitmeye çalışan bir kamyonete ulaştı. Mercedes, Claps farkına bile varmadan uzun bir çizgi üzerinde ilerleyerek kamyoneti geçti.

Adamın elleri, sanki havada asılı kalmış gibi uzun süre öylece titreyerek durdu.

Aynada, tıraş köpüğüyle kaplı yüzünü ve iki yanında sallanmakta olan ellerinin yansımasını görüyordu, sağ elinde bir ustura vardı.

Ateşli gözlerine baktı, çok vakit yoktu ne de olsa. Farklı bir heyecan ya da onu ayıltacak bir enerji hissetmek zorunda mıydı? Ya da biraz korku mu duyuyor olmalıydı? Bu heyecan dalgası arasına dikkatle gizlenmiş ama şiddetli bir yumruk darbesine benzeyen bir korku.

Oysa hiçbir şey yoktu, bunlardan hiçbirini hissetmiyordu.

Kendini, sürekli planını tekrar kontrol ederken buluyordu. İçinde anlamını yitiren bir ayin gibi ritmik ve sürekli bir tekrar hâlini almıştı ve bunun duygularını bastırdığını hissediyordu, gerçek hayatı belirsiz kılan bir perde gibi. Birinci hamle, ikinci hamle ve üçüncü hamle… Ve sonra tekrar birinci hamle, ikinci hamle, üçüncü hamle… Tıpkı bir satranç maçı gibi.

Tıraşı bırakıp yüzünü bol suyla duruladı, bu işi neden böyle alışılmadık bir saatte yaptığını hiç bilemiyordu. Evin duvarları arasında bir gölge gibi dolaştı. Pencereden yeni çökmüş gecenin ışıklarına baktı. Sonunda kendini bir koltuğa bıraktı ve karanlık ortamda yavaş yavaş rahatladı. Bileğindeki saati yavaşça çıkarıp dikkatle koltuğun koluna koydu. Çok az vakit kalmıştı.

Birinci hamle, ikinci hamle, üçüncü hamle… Şah mat!

İşte hepsi bundan ibaretti: Bir kombinasyon, rakibe savunma için hiçbir alternatif bırakmayan ve engellenemeyen bir zaferle sonuçlanan hamleler bütünü, şah ve mat!

Şah mat… Şah mat… Şah mat…

O gece böyle olacaktı.

Şah ve mat!

Claps, uzun Mercedes'ini konağın önündeki araba yoluna zorlukla soktu. Her gün, büyük şehrin arkasında boylu boyunca sıralanan bu küçük kasabaları geçerek işinden evine kadar yaptığı yol çok da uzun değildi, toplasan yarım saati geçmezdi. Taşınalı neredeyse üç sene olmuştu ve her gün yaptığı bu kısa yolculuk, sakinleştiricilerin yarattığı ağır uyku hâliyle birleşip üstüne çöken gerçekle arasında bir ateşkes sağlıyordu. İlk zamanlarda bu kısa araba yolculuğunu keyifli bile buluyordu; insanlıktan yoksun, karmakarışık ve sıkıcı şehrin alışıldık büyük labirent yollarındansa bu daha iyiydi: Sarkmış ve yorgun suratlar, üzgün ve sinirli gülümsemeler, arada belki de tehlikeli birileri.

Oysa bu kısa yolculuk her ateşkes gibi, yapay bir kayıtsızlık yaratmak için gerekli olan zamanı sağlıyordu.

Claps elindeki uzaktan kumandaya bastı ve kapalı garajın kapısı açıldı, arabasını içeri soktu.

İki araçlık bir garajdı, onun gereksinimleri için çok büyüktü tıpkı Mercedes ve bu ev gibi. Bu evi aldığında büyüklüğü en azından bir anlam taşıyordu, bir karısı vardı. Şimdi ise sadece uyumak için kullanacak başka bir yer de bulabilirdi.

Garajın kapısını kapattı, alarmını çalıştırdı, evin giriş kapısına kadar üç beş adım yürüdü, şifreyi girerek hırsız alarmını kapattı, anahtarlarını kilide soktu ve kapıyı açtı.

Titizlikle her günkü hareketlerini tekrarlayarak girdiği evde karşısına çıkanlar hoşuna gitmedi. Duvarlar çok beyazdı ve sonra yeninin o soğuk kokusu: Çok yeninin, hiç kullanılmamışın kokusu.

Elbette yeniydi… Sadece üç yıldır orada yaşıyordu.

Nihayetinde her şey bir yankıdan, ayak ve hareketlerinden çıkan seslerden, mobilyaların soğukça sergilenmesinden başka bir şey değildi; işte içinde bulunduğu yer ona böyle geliyordu.

Claps yalnızdı hem de çok yalnız. Ama bu yalnızlığı çok sürmeyecekti, ertesi güne randevu almak için bir telefon görüşmesi yapacaktı.

Gece

Greta Alfieri çalıştığı televizyondaki haber programının yöneticisi Federico Montanari’nin onunla neden evinde görüşmek istediğini çok iyi biliyordu. Zaten Greta’nın da istediği buydu. Sonuçta kariyeri söz konusu olduğunda, bunun uğruna girmek zorunda kaldığı yatakların pek bir önemi yoktu. Şansı daha tam dönmemişti ve bundan dolayı Montanari’ninki önemli bir yataktı. Ülkede üç büyük yayın ağı vardı: İzleyici sayısı gün geçtikçe düşen devlet kanalları, gerçek rakipleri olan Mediaset ve izleyici çoğunluğunu elinde bulunduran onların kanalı Live Net. Yeteneklerine güveniyor olsa bile tek kaygısı, patronunun isteklerini tatmin edemeyerek bu cinsel birliktelikten memnun kalmama olasılığıydı.

Aslında o akşam çok şanssız olduğu da söylenemezdi. Diğer yöneticiler ve çalışanlarla karşılaştırıldığında Montanari en azından genç ve yakışıklı bir erkekti. Maalesef biraz boş biriydi ama her zaman zeki ve başarılı görünmeye çalışırdı. Normalde böyle bir gece geçirmek için Montanari ona

koşarak giderdi ama televizyon dünyası farklıydı; hem adamın yönetici kimliğinden dolayı Greta onun ayağına gidiyor olmayı sorun yapacak durumda değildi.

Montanari girizgâh yaparak vakit kaybetmedi, tek bir kelime etmeden ona arkasından sarılarak boynunu öpmeye başladı, kısa sürede ellerini göğüslere doğru kaydırıp rahat bir hareketle bluzunun ve sütyeninin altına soktu, sıcak kadifemsi tenini okşamaya başladı.

Greta Alfieri hafifçe eğilerek sırtını ona dayadı. “Önce bana içecek bir şeyler ikram edebilirdi pis domuz!” diye düşündü.

Montanari arkadan sıkıca tutmaya devam ederek onu yatak odasına doğru götürdü. Odaya vardıklarında adamın elleri kadının bacaklarına doğru inip sonra tekrar eteğinin altından yukarı doğru çıkmaya başladı. Kadının tenine dokununca beklenmedik, memnun bir ifadeyle konuştu:

“Jartiyer! Çekici ve seksi naylondan, ipeksi tene… Ve oradan da cennete geçiş. Söylenecek hiçbir şey yok, kültürlü bir sürtüksün sen.”

“Canın cehenneme!” diye düşündü Greta, bir yandan da adamın daha çok heyecanlanması için istediklerini yapmasına yavaşça izin veriyordu. Sonrasında ise durumun kontrolünü ele alma vakti gelecek, onu bir heyecan ve zevk fırtınasıyla sarsacaktı.

Yatağın üstüne oturup eteğini sıyırdı. Adamın öpücüğüne neredeyse abartılı denebilecek yapmacık bir tutkuyla karşılık verdi. Öpüşleri hiç bitmeyecek gibiydi. Gün içinde inanılmaz sayıda şeker tüketen Montanari nane kokuyordu: Nane ve güç. Ellerinden birini uzatıp yavaşça kadının göğüslerini açtı. İşte harekete geçme vakti neredeyse gelmişti. Greta onu, üstüne çekti.

Montanari ürperdi. Greta, “Esas gösteri şimdi başlıyor tatlım!” diye düşündü.

Beklenmedik bir şekilde Montanari kendini geri çekti, kadın şaşkın ve kaygılı bakışlarla bir süre hareketsiz kaldıktan sonra düşünceli bir ifadeyle sordu:

“Ne oldu şimdi? Yanlış bir şey mi yaptım?”

Montanari kadının kulağına fısıldayarak tekrar üstüne çıktı.

“Henüz değil Greta… Önce senden benim için bir şey yapmanı isteyeceğim. Biraz farklı bir haz, küçük bir sapıklık diyebilirsin…”

Kadının bedeninin irkildiğini fark ederek devam etti:

“Korkma, öyle önemli bir şey değil, sadece fotoğraf çekeceğim, birkaç poz, artistik pozlar.”

Greta Alfieri nane kokulu nefesi boynunda hissediyordu.

“Kendin gibi sapık arkadaşlarına göstermek için mi?” dedikten sonra gülümsedi. Daha kötü bir teklif bekliyordu.

“Belki birilerine gösteririm ama korkma seni tanıyamazlar… Çekmek istediğim tam olarak yüzün değil.”

“Birilerinin beni tanıması eğlenceli olabilirdi!”

Greta adamı bilerek takındığı baştan çıkartıcı bakışlarla süzerken yatakta doğrulup oturdu.

“Hadi ama, bu oyun hoşuma gitti. Fotoğraf makineni al ve nasıl poz vermem gerektiğini söyle.”

Montanari başka bir odaya gitti ve birkaç saniye sonra elinde polaroid fotoğraf makinesiyle geri döndü.

“Tamamen çıplak mı olmam gerekiyor?”

“Sadece çorapların ve ayakkabıların kalsın. Yatağa uzan, aferin sana işte böyle… Bacaklarını aç, biraz daha lütfen…”

Greta’nın gözleri makinenin flaşıyla kamaştı. İtiraf etmesi gerekirse durumdan hiçbir memnuniyetsizliği yoktu, tenini gıdıklayan bir heyecan hissediyordu.

Ardı ardına birkaç tane daha poz çekildi. Tıpkı puslu bir fantezi gibi birkaç saniye içinde fotoğraf kâğıdının üzerinde Greta Alfieri’nin vücudunun bir parçası ortaya çıkıyordu. Resmin kesiti müstehcen olduğu kadar kendine özgüydü ve soyut bir tablo izlenimi uyandırıyordu.

“Ve şimdi sonuncusu, en önem verdiğim bu…” Montanari’nin bakışları ateşliydi, sesi heyecandan kesiliyordu. “Dön Greta, dirseklerinin üstüne dayanarak dört ayak üstünde dur.”

“Düşündüğüm şeyin fotoğrafını çekmek istemeyeceksin diye umuyorum…”

“Apollinaire’nin dizelerinde yazdığı gibi; ‘zevkin son durağı.’ O, en gizli ve en çok istenen şey.”

Makinenin flaşı tekrar patladı.

Greta yüzünü döndü. Montanari’nin yüzünde fantezinin verdiği zevkle etin tadına karşı artık dizginleyemediği arzu arasında kalmanın verdiği şaşkın bir ifade vardı. Greta yavaşça adama yaklaştı.

“Oyun zamanı bitti, artık şu işi gerçekten yapalım…”

Adriana Maggesi darbenin şiddetiyle yere düştü.

Bilincini tümüyle kaybetmedi ama zihni sersem ve kendine güvensiz bir şekilde işlemeye başladı. Uyum sağlayamıyor ve etrafında olup bitene anlam veremiyordu. Sanki bir tokmak darbesiyle çıkan gonk sesiyle her şeyin bir uyum içerisinde titremesi gibi.

Ne kadar olduğunu bilemediği bir süre sonra içinde kendini önünde beliren siyah uçuruma bırakmama isteği yeşerdi, hâlâ düşüncelerini bir sıraya dizemiyordu. Her çabası kendisini boğan o karaltıdan kurtulmak içindi.

Sıcak bir şey kafasını ıslatıyordu, yoğun ve üstünü boyayan bir sıvıydı bu…

Evet ya! Yeni bisikletiyle bahçede gezerken düşmüştü. Şimdi annesi doğal olarak sinirlenecekti, elbiseleri toz toprak içinde kalmıştı ve belki de dirsekle dizlerinden akan kanla lekelenmişti. Elbiseyi çok net görüyordu, renkli küçük çiçek motifleriyle bezenmiş beyaz bir elbise, annesi elbiseyi dolaptan çıkardığında burnuna gelen temiz çamaşır kokusunu hatırladı.

Önünden bir gölgenin geçtiğini gördü: Annesi yardımına koşmuştu…

Ama hayır, Tanrım hayır! Önündeki o şaşkın gölge annesi olamazdı. Birden hatırladı, annesi öleli neredeyse beş yıl olmuştu.

Gerçek, onu aldığı vahşi darbe kadar sarstı. Adamın kendisine yaklaştığını net bir şekilde gördü, elinde parlak ve keskin bir şey vardı…

Bağırmak, kaçmak istedi.

Sadece hıçkırabildi:

“Lütfen… Lütfen…”

Sonra ikinci darbeyi hissetti.

İlkinden çok farklıydı, bu sefer her şeyi anladı. Bıçağın ucunun bedenine girerken zorlanarak durduğunu, yeni bir enerjiyle liflerini gererek sonunda etini parçaladığını net bir şekilde hissetti.

Acı hissetmediği için şaşıracak vakti olmadı, hemen sonra bir darbe daha aldı ve sonra bir tane daha ve bir tane daha… Göğsü parçalanana kadar.

Ölene kadar dört darbe sayabildi, bir yandan da “Yeter… Yeter…” diye düşünüyordu. Burun deliklerinde ise hâlâ o küçücük elbisesinin kokusu vardı.

Adam, elindeki bıçak yere düşerken göğsünde deli gibi atan kalbini dinleyerek derin bir nefes aldı. Her şey kırk saniyeden fazla sürmemişti ve genç kadın önünde cansız bir şekilde yatıyordu.

Planı kurallara uygun işliyordu.

Bu birinci hamleydi.

Sırada ikinci hamle vardı.

Greta Alfieri bir sigara yakarak kendini sırtüstü yatağa bıraktı. Yanında uzanan Montanari hâlâ zevk bulutlarının üstündeymiş gibiydi.

“Bu çok güzeldi Federico ama ben aslında senden canımı sıkan bir konuyla ilgili görüşmek için randevu istemiştim.”

Montanari umursamaz bir tavırla ona doğru döndü.

“Dinliyorum Greta, ne arzu edersin?”

“Biliyorsun zaten, sana daha önce de bahsettiğim bir projeyle ilgili.”

“Bu hiç de ufak bir mesele değil…” dedi Montanari kelimeleri geveleyerek.

Greta Alfieri enerjik bir şekilde doğrularak yatakta oturdu.

“Hadi ama bu gerçek bir başarı olacak! Düşün biraz. En çok televizyon izlenen akşam saatlerinde, araştırmacı gazetecilik, konusu çözülmemiş ya da sonucu şaibeli suçlar…”

Montanari’nin ilgisi konudan çok Greta’nın göğüslerindeydi. Greta heyecanla anlatmaya devam etti:

“Stüdyo konukları; tanıklar, olayda yer alan kişiler ve tarafların avukatları olacak. Bir de Poirot…”

“Poirot mu?”

“Affedersin ben onu böyle adlandırıyorum, aslında bahsettiğim kişi Remo Gerets, Belçika polisi eski üst düzey yetkilisi. Ülkesinde neredeyse efsanevi denebilecek bir karakter, son derece karmaşık vakaları çözmüş. Maigret ve Poirot’un birleşimi olan bir kişi yani. Öyle bir karakter ki televizyon bunu asla atlamaz, onu ilk geceden göklere çıkaracaklar! Delilleri inceleyecek, karanlık kalan ve daha derinlemesine üstüne düşülmesi gereken konuları ortaya çıkaracak… Şimdiden onu işin içindeki kişileri sorgularken görür gibiyim…”

“Sorgulamak mı? Stüdyoda mı?”

“Aynen öyle; evlerinde programı izleyenlerin kendilerini canlı yayında gerçek bir soruşturmaya katılıyormuş gibi hissetmeleri gerek. İzleyiciler bulutların üstüne çıkacak ve adamımız en usta televizyoncuları bile zora sokacak kadar başarı elde edecek.”

“Ve doğal olarak sunucu sen olacaksın…”

Montanari o saatte ve içinde bulundukları durumda iş konuşmayı hiç istemiyordu, ellerini uzatarak kadının göğüslerini okşadı.

Greta, Montanari’nin ellerini kararlı bir hareketle iterek cevapladı:

“Bu çok açık değil mi? Dinle beni, hem de çok pahalıya bile patlamayacak bir program, sadece stüdyo konuklarının eline tutuşturulacak üç beş kuruş ve daha önce basında yer almamış açıklamalar yapacak kişilere de iyi bir ödülle hallolacak her şey…”

Montanari alaycı bir şekilde gülümseyerek konuştu:

“Güzel ya da saçma bir fikir olmasının önemi yok.”

“Elbette!” diyerek karşılık verdi Greta, sinirli olduğunu belirtmek için her kelimeyi vurgulayarak devam etti:

“Zaten senin ilgi alanların başka… Ama masraflar konusuna geri dönecek olursak Gerets birinci sınıf seyahat veya tatille rahatlıkla ikna edilebilir.”

Montanari sonunda boyun eğerek konuyu tartışmak üzere yatakta doğruldu.

“Hım, çok da orijinal bir fikir olduğu söylenemez, daha önce buna benzer programlar yapıldı.”

“Doğru kelimeyi kullandın: Benzer! O programları sunanlar hep araştırmaları yürütenlere ve devlet yetkililerine zarar vermekten korkan, suya sabuna dokunmayan kocaman kadınlar oldu… Biz daha saldırgan olacağız, kimsenin kuyruğuna basmaktan çekinmeyeceğiz ve… Ve seyirciler de bizden yana olacak. Hem sonra senin de belirttiğin benzer programlar nihayetinde çok iyi izleyici sayılarına ulaştı.”

“Eh, ama yeni yayınların kararını veren kişinin ben olmadığımı biliyorsun.”

“Ama program senin yöneticisi olduğun haber bültenleriyle paralel gideceğinden konuyla ilgili senin fikrin mutlaka dikkate alınacaktır. Cattanei ile konuş…”

Montanari yorgun bir gülümseme takındı.

“Bu gecenin bedeli bu öyle değil mi? Genel müdüre senin projeni savunmak.”

“Ona projemi anlatmak. Destekle beni.”

“Onu yarın sabah göreceğim…”

Montanari esneyerek saatine baktı ve ekledi.

“Düzelteyim bu sabah… Tanrım! Neredeyse sabah olmuş ve ben hiç uyumadım.”

Greta Alfieri yataktan kalkıp giyinmeye başladı.

“Burada kalmayacak mısın?”

“Belki bir dahaki sefere.”

Montanari kafasını sallayıp gülerek konuştu:

“Resmen statünü yükseltmeye çalışıyorsun. İticisin ve fahişesin…”

Sesinde en ufak bir ayıplama yoktu.

“Bu meslekte hepimiz kendi tarzımızda biraz öyle değil miyiz?”

“Tamam. Cattanei ile projen hakkında konuşacağım ve onu ikna etmeye çalışacağım.”

Greta, Montanari’nin çektiği yere saçılmış fotoğraflara bakarak kapıya yöneldi.

“Koleksiyonun geniş mi?”

“Hiç de azımsanacak gibi değil: Yeni yüzler, yani yüzler derken lafın gelişi, bazıları genelevlerden tanımadığım kadınlar, geri kalanı ise senin gibi ünlü olmak üzere olanlar.”

Greta eğilip yerden son çekilen fotoğrafını aldı.

“Bu bende kalsın.”

Montanari karşı çıktı:

“Yok onu alma, o benim için en önemli olanı.”

Greta Alfieri çoktan dışarı çıkmak üzereydi, kapıdan başını uzattı ve şöyle dedi:

“Sen Cattanei’yle konuş, ondan sonra sana fotoğrafı iade edeceğim ve başkalarını çekmek için de vaktimiz olacak.”

Biraz sonra arabasında direksiyonun başındaydı.

Greta akşam araba kullanmayı severdi, bu onda güçlü olduğu hissini uyandırırdı, kendini şehrin hâkimi gibi hissederdi. Birçok defa nereye

gideceğini bilmeden, hislerinin onu sürüklemesine izin vererek sürdüğü olmuştu.

Beklenmedik bir şekilde telefonu çalmaya başladı.

Arayan kanalın redaksiyon bölümünden gece nöbetindeki Eugenio Neri'ydi.

"Greta? Sekreter çıkacak diye düşünmüştüm…"

"Önemli bir şey mi var?"

"Hayır, sanmam ama asla bilinmez… Belki işin içinden ilginç bir şeyler çıkabilir. Bir cinayet söz konusu. Bir kadın kendi evinde öldürülmüş."

"Tek bildiğin bu mu yani?"

"Bilgi alması için olay yerine birini göndermeyi düşünüyordum, sonra yarın sabah sen inceleyip özel bir haber yapılmalı mı yoksa basit bir haber olarak mı verilmeli karar verirsin diye düşündüm."

Greta'nın uykusu yoktu, ayrıca eve gitmek de istemiyordu.

"Ben giderim, bana adresi ver" dedi.

Kısa sürede olay yerine vardı. Şehir merkezine yakın bölgelerde bulunan birçok diğer yapıya benzeyen bir binaydı burası. Giriş kapısının önüne park etmiş polis arabalarının dönen mavi lambaları binanın yüzeyinde büyük ve garip gölgeler yaratıyordu. İki polis tarafından girişin yasaklandığı büyük bina kapısının önünde küçük bir grup insan vardı ve Greta bunların arasında basılı işlerden bir mesai arkadaşının olduğunu gördü. Arabasını karşı kaldırımın önüne park etti ama inmedi, işine yarayacak bilgiler alabileceğini umduğu birilerinin gelmesini bekleyerek direksiyonda oturmaya devam etti, ne de olsa gün içi haberleri için önünde oldukça fazla zaman vardı. Birkaç dakika sonra sabrı beklenenden daha fazlasıyla ödüllendirildi. Binadan bir polis memuru çıktı ve hızlı adımlarla görev aracına doğru ilerledi. İkisinin bakışları bir an için kesişti. Adam arabanın camına doğru eğilerek sürücü koltuğundaki mesai arkadaşıyla kısa bir şeyler konuştu. Sonra kendisini izleyen kimse olmadığından emin olmak

için etrafı kontrol etti ve Greta Alfieri'ye kafasıyla hızlıca bir işaret yaparak acele etmeden yan sokağa doğru yöneldi.

Greta motoru çalıştırmadan önce adamın köşeyi dönüp gözden kaybolmasını bekledi. Sonra arabayı yavaşça ters tarafa doğru sürüp tenha bir yerden dönerek biraz önce polis memurunun gözden kaybolduğu sokağa girdi. Adama yetiştiğinde kaldırıma yanaştı ve memur hızla arabaya bindi. Hiçbir girizgâh yapmadan konuşmaya başladı:

"Maktul bir kadın, Adriana Maggesi, yirmi sekiz yaşında, apartmanın beşinci katındaki bir dairede yalnız yaşıyormuş. Zarf açacağıyla öldürülmüş, hem de inanılmayacak kadar çok sayıda darbeyle… Gerçekten de vahşet yüklü bir cinayet."

"İlginç, şehirde yeni bir canavarımız mı var yani?"

"Belki. Hadi uzaklaşalım buradan. Bizi birlikte görmelerini istemiyorum."

"Adriana Maggesi…" Greta Alfieri arabayı hareket ettirip hızlı bir U dönüşü yaptı. "İsim tanıdık değil."

"Eğer öğrenmek istediğin buysa ünlüler dünyasından değil. Resmî belgelerde memur olarak kayıtlı" dedi ve sırıtarak ekledi. "Politikacı ya da ünlü sanatçılardan biriyle gizli bir ilişkisi yoksa ünlü olamamış olması da çok doğal."

"Güzel bir kadın mıymış?"

"Evet, gerçekten de çok güzelmiş."

"Yukarı çıkıp bir göz atmamı sağlayabilir misin?"

"Lafını bile etme, olayları kontrol altında tutmak için Sensi hemen olay yerine damladı, senin ziyaretinin hoşuna gideceğini pek sanmıyorum."

"Sensi mi? O kadar önemli bir olay mı yani bu?"

Adam kayıtsızca omuzlarını kaldırdı.

Greta konuşmaya devam etti:

“Öyle bile olsa, bana pek de birinci sayfa haberiymiş gibi gelmiyor: Bu lanet şehirde kendi evinde öldürülmüş bir kadın halkın pek de ilgisini çekmez…”

“Bu senin düşüncen; ama bir şey var ki bunun düşünceni yarın akşama kadar değiştireceğine eminim.”

“Katille mi ilgili? Kim olduğunu biliyor musunuz? Onu yakaladınız mı?”

Adamın yüzünü kötü bir gülümseme kapladı.

“İlk önce bir konuya açıklık getirmemiz gerek benim sevgili tatlı gazetecim…”

“Ne diyeceğini biliyorum ama sana temin ederim ki…”

Adam, onun lafını bitirmesine izin vermedi.

“Geçen ay size birçok iyi bilgi sağladım, karşılığında bana üç kuruş para verip bir araba dolusu güzel laf ettiniz. İyi, bu güzel laflar umurumda bile değil, beni para daha çok ilgilendiriyor. Eğer bilgi önemliyse ve bunu size iletmek için kellemi tehlikeye atıyorsam bunun karşılığı düzgün ödenmeli.”

“Neler olduğunu biliyorum ve inan bana bundan dolayı çok sinirlendim, masamı bile yumrukladım. Sorun çözüldü, artık böyle bir şey yok. Eğer vereceğin bilgi değerliyse sana garanti ederim ki karşılığını fazlasıyla alacaksın.”

Adam bir an düşünür gibi gözüktü.

“Sana inanmak istiyorum ama bu defa problem çıkmasa iyi olur, aksi takdirde bundan sonra haberleri ANSA’dan almak zorunda kalacaksın.”

“Sakin ol, tamam, karşılığını alacaksın dedim. Şimdi konuş.”

“Bahsettiğim şey şu…”

İkinci Gün

Sabah

Claps her zamanki gibi güzel bir sabaha uyandı ve kahvaltı etmek üzere evinden birkaç metre uzaktaki kafeye yöneldi. Baharın serin havası nefes almayı kolaylaştırıyordu, kendini daha hafif ve enerji dolu hissetti. Tasmalı, kocaman köpeğiyle kendisine doğru gelen adamı inceledi: Köpek, zarif ve asil tavırlı sahibinin yanında sakin bir şekilde yürüyordu. Köpeğin siyah parlak pelerininin altındaki iri kaslarının ne kadar güçlü olduğu anlaşılıyordu, yarış öncesi kaslarını ısıtan bir koşucu gibi görünüyordu. Yarış köpeğiydi, koşu yarışı köpeği: Etrafta bunlardan çok yoktu.

Claps adamın selamına karşılık verip caddeyi geçerek yanına gitti.

“Hey sakin ol bakalım Boris!”

“Kendince yeni arkadaşını tanımak için nasıl da sabırsızlandığını anlatmaya çalışıyor, onu almaya ne zaman gideceksiniz?”

“Belki önümüzdeki hafta, artık iki aylık oldu. Ama bu delilikten pişman olacağıma eminim” dedi Claps köpeğin büyük başını okşarken. Bu hareketi yaparken kendini, içinde bir sıcaklık hissetmeye zorluyordu. Boris yanına oturdu ve sakin bir şekilde etrafını izlemeye başladı.

“Bir isim bulabildiniz mi sonunda?” diye sordu Boris’in sahibi.

“Nasıl? Ah evet… Ona Brando diyeceğim… Kılıç demek ya da Marlon Brando gibi de olabilir: Sert ve büyüleyici.”

“Güçlü bir köpek için güzel bir isim. Böylece şehirde iki koşucu köpeğimiz olacak. Ona sevginizi hissettirin, dünyada daha sadık ve cömert başka bir dost olamaz.”

Adam yanında köpeğiyle oradan uzaklaşırken Claps onu izledi, kendisini de böyle yanında Brando’yla gezinirken hayal etmeye çalıştı. Ama bu his gerçeküstü bir rahatsızlık içinde hissetmesinden başka bir işe yaramadı,

kendini kırk iki yaşından daha çökmüş gibi hissetti. Bu, Mercedes’i almasından sonra yaptığı ikinci aptallıktı.

Eve döndüğünde yeni bir mesaj olduğunu haber veren telesekreterin ışığının yanıp söndüğünü hemen fark etti.

Profesör Mantero beyaz sakalını sıvazlayarak Adli Tıp Enstitüsü yönetici koltuğuna daha rahat yerleşti. On beş yıldan fazla bir süredir bu görevdeydi ve otopsi masasında elinden sayısız kadavra geçmişti: Ünlü, hiç tanınmamış, sonuna kadar hayatının tadını çıkarmış ya da hep acı çekmek zorunda kalmış insanlar. Ve artık ölüm, merak uyandıran farklı durumlar dışında onu hiç heyecanlandırmıyordu ki farklı bir şeyler de her geçen gün daha seyrek oluyordu. Adriana Maggesi vakası da pek farklı sayılmazdı, Mantero için çok sıradan bir durumdu ve birkaç gün içinde unutulacaktı. Ama buna rağmen telefonda Komiser Sensi ile konuşurken bir an için tüm dikkatiyle konuya yoğunlaştı.

“Sonuçlandı mı?” diye sordu Sensi.

“Ölüm kesin olarak dün gece yirmi bir kırk beş ve yirmi iki on beş saatleri arasında gerçekleşmiş. Ölüm nedeni: Kesici, çelik bir aletle göğüs ve karına alınan çok sayıdaki darbenin sebep olduğu lezyonlar. Bunlar delik ve kesiklerden oluşuyor, toplam on sekiz adet. Ölüme sebep olanlar ise hepsi göğse isabet eden ilk altı darbe. Bunların sonrasında gelen on iki darbe esnasında maktul çoktan ölüymüş. İç organlarda meydana gelen lezyonlar önem sırasına göre şöyle: Perikardiyal kesenin ve sol karıncığın yırtılması…”

“Bu ayrıntıları bir kenara bırakın Profesör” diyerek sözünü kesti Sensi. “Bunları raporda okuyacağım nasılsa.”

“Nasıl isterseniz. Tüm lezyonlara sebep olan silah hiç şüphesiz, hangi bulguydu bakalım… Evet, D bulgusu yani cinayet sonrasında kurbanın vücuduna batırılmış olarak bulunan zarf açacağı. Tanrım onu bu şekilde zarf

açacağı olarak adlandırınca insanın gülesi geliyor çünkü gerçek bir bıçak gibi ince ve keskin, ölümcül bir silahın ta kendisi. İlginç olansa, ki aslında silahı nereye saplayıp bıraktığını görünce bu beni pek şaşırtmadı, zarf açacağının kadının ölümünden sadece kısa bir süre sonra vücuduna sokulmuş olması.”

“Biraz daha açık olur musunuz?”

“Otopsi sonrası varılan biyolojik bulgular kronometrik bir doğruluk vermezler, yani benim söyleyebileceğim ölümden on ya da otuz dakika sonra olduğu.” Mantero konuşmasına kısa bir ara verdikten sonra devam etti. “Bir şey daha var: Maktul hayattayken kesikler dışında bir darbe daha almış, kör bir cismin neden olduğu kafa derisinin sağ oksipital bölgesinde büyük ve çürümüş bir yırtık… Ezilmenin etkisiyle dokuların üstünde bir dizi parçası kalmış olan kalın ve camdan bir cisim.”

“Bir konyak şişesiydi… Normalden oldukça sert bir vuruş kurbanın bilincini kaybetmesine sebep olabilir mi?”

“Bu mümkün.”

Sensi bir süre sessiz kaldı.

“Profesör siz, suç mekaniğinin ne olabileceğiyle ilgili bir fikir edinebildiniz mi?”

“Göğüs ve karındaki yaraların açıları dikkate alındığında bir sonuca varılabileceğini düşünüyorum.”

“Devam edin Profesör.”

“Kurbanın katile arkası dönüktü, belki de ondan kaçıyordu. Konyak şişesiyle kafasına aldığı darbeyle birlikte kendinden geçerek yere düştü, böylelikle katil üstüne atlayarak onu zarf açacağıyla defalarca bıçakladı. İlk başta büyük bir güçle göğsünü hedef alırken daha sonra…”

Sensi adamın sözünü kesti:

“Bir saniye, maktulün yerde baygın olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

“Çünkü kendini savunmamış, ellerinde bunun aksini gösterecek herhangi bir yara izi yok, bunun yanında tırnaklarında katile ait deri, saç, lif ya da herhangi başka bir şey de bulunamadı… Hiçbir şey. Sonuç olarak karşı koymamış, ölümcül darbeleri aldığı esnada ya baygınmış ya da bilinci yarı açıkmış.”

“Ya da korkudan paralize olmuş olabilir…”

“Hım, buna pek ihtimal vermiyorum, ölümcül darbeler alan bir kişi korkudan paralize olmaz. Genellikle neredeyse otomatik gerçekleşen bir refleksle eller yüzün önüne gelerek kalkan olmaya çalışır. Ama söyleyin lütfen, kurbanın bilincinin yerinde olup olmadığını bilmek bu kadar önemli mi?”

“Bilmiyorum, büyük olasılıkla değil. Siz lütfen devam edin Profesör…”

“İyi, kurban yerde, katil onu birbirini izleyen darbelerle altı defa göğsünden bıçaklıyor, yedinci darbeden itibaren artık karşısında bir ceset var, karnını da hedef alarak on bir defa daha bıçaklıyor. Bedeni birkaç metre sürükleyerek odanın ortasına doğru taşıyor, yerdeki kan izleri çok net bir şekilde bunu kanıtlıyor. Ve orada kurbanı soyuyor. Kadının gömleği ve sütyeni yırtılmış, külotu da öyle, eteği kalçasına kadar sıvanmış. Kafanızda beliren soruya cevap vereyim; kurbanın öldükten sonra soyulduğundan şüphe yok çünkü elbiselerin üstündeki kesiklerle vücuttakiler karşılaştırıldığında hepsi birbirini tutuyor. Ve şimdi son harekete gelelim…”

“Zarf açacağı…”

“Aynen öyle, tam anlamıyla küçük düşüren ve hakir gören bir hareket. Büyük bir dikkatle hatta kelime duruma pek uygun olmasa da hassasiyetle, belki yolunu bulduğundan emin olmak ya da sadece sadist bir zevk için kadının vajinasına zarf açacağını sokup kalın bağırsağa kadar itiyor ve adamlarınızın onu bulduğu şekilde orada bırakıyor.”

Birkaç saniye kimse konuşmadı.

İlk konuşmaya başlayan Sensi oldu, sesi gergindi:

“Cinsel ilişki izine rastladınız mı?”

“Hayır, kadının son birkaç saat boyunca cinsel ilişkide bulunmadığını söyleyebilirim.”

“Yani sperm kalıntısı yok, öyle mi?”

“Hayır onun vücudunda yok, ne içinde ne dışında.”

Sensi neredeyse kendi kendine konuştu:

“Evde de yok, adli tıp olmadığını belirtti. Peki öncesinde dayak olduğuna dair izlere rastladınız mı?”

“Hayır.”

“Alkol almış mı?”

“Ölçüm yaptık, normal sınırlarda çıktı, içki içmemiş.”

“Herhangi bir ilaç ya da madde?”

“Hayır diyebilirim, herhangi bir ize rastlamadım. Ama kesin bir şey söylemek için tahlil sonuçlarını beklemek gerek.”

“Herhangi bir hastalığı var mıymış?”

“Genç ve sağlıklı bir kadın, bedensel açıdan da mükemmel bir durumda. Bulduğum tek patoloji yumurtalıklarında bir kist… Büyük ihtimalle bunun varlığından bile haberi yoktu.”

“Akşam yemeği yemiş mi?”

“Saat sekiz sularında çok hafif bir yemek yemiş: Salata ve mısır… Belki de diyet yapıyordu.”

Mantero saatine ve ajandasındaki günlük işlerine baktı.

“Başka bir şey yoksa Bay Sensi…”

“Hayır, şu an için bunların yeterli olduğunu düşünüyorum.”

“Size en kısa zamanda tam laboratuvar raporunu ileteceğim.

“Gözünüze yeni bir şey çarpacak olursa…”

“Size hemen bilgi veririm Bay Sensi, iyi çalışmalar.”

Profesör Mantero konuşmayı bitirdi ve Adriana Maggesi’yi hemen unutmaya başladı.

Siyah Mercedes, kasabanın son evlerini ardında bırakarak büyük şehre doğru giden çevre yoluna girdi.

Claps cep telefonundan bir numara çevirip birkaç saniye sonra konuşmaya başladı:

“Ben Claps.”

Sesi tahmininden daha sert çıkmıştı.

“Bir saniye lütfen, sizi Doktor Sensi’nin[1] dâhilisine aktarayım.”

Tatsız elektronik müzik kısa bekleyişe rahatsız edici bir hava katmayı başarmıştı. Claps bir eliyle telefonu kulağında tutarken diğer eliyle direksiyonu kontrol ediyordu. Artık bir kulaklık alsa iyi olacaktı.

“Neredesin Claps?”

Sensi’nin aniden duyulan derin sesi onu şaşırttı.

“Arabada; mesaj elime birkaç dakika önce ulaştı ve olay yerine gidiyorum. Kırk dakika kadar sonra orada olurum.”

“Güzel, birisinin fotoğraflarla seni beklemesini sağlayacağım, cesedi çoktan götürdüler.”

“Tanrı’ya şükürler olsun” diye düşündü Claps, böylelikle zihninin açık kalması için daha az zorluk çekecekti.

“Konu nedir?”

“Sadece kurbanla ilgili bilgileri mi istiyorsun?”

“Bunlarla birlikte her zaman olduğu gibi prosedüre uygun genel detaylar.”

“Kurban yirmi sekiz yaşında bir kadın. Adı Adriana Maggesi, yalnız yaşıyor. Dün gece saat yirmi ikiye doğru kendi evinde öldürüldü. Ceset cinayetten yaklaşık iki saat sonra bulundu ve Komiser Benni birkaç dakika içinde olay yerine gitti.”

“Şu ağzında sürekli sigara olan adam mı?”

“Evet o.”

“Peki ya cinayet silahı?”

“Evin eşyalarından biri olan bir zarf açacağı. Kadın bayıltıldıktan sonra bununla karnından ve göğsünden birçok defa bıçaklanmış.”

“Bayıltılmış mı? Nasıl?”

“Kafasına aldığı bir darbeyle, katil bir konyak şişesiyle kadının kafasını ezmiş.”

Claps derin bir nefes aldı, hafif bir baş dönmesi hissetmeye başlamıştı bile. Her seferinde böyle oluyordu, yapabileceği tek şey çabuk geçmesini ummaktı.

“Kurbanla ilgili ne biliyoruz?”

“Birçok şey. Benni tam bir sinir bozucu ama sürenin kısalığı göz önünde tutulduğunda çok iyi bir iş çıkardı. Maktul bekâr, son yıllarda birkaç sevgilisi olmuş, büyük bir vergi danışmanlığı bürosunda memur olarak çalışıyormuş. Dostları ve iş arkadaşları onun ciddi ve seviyeli bir kız olduğunu, sakin ve abartıdan uzak bir hayat yaşadığını belirttiler.”

Claps kendi kendine mırıldanır gibi konuştu:

“Dün gece neymiş öyleyse?”

“Dün gece birisi evine girmiş, hırsızlık izine rastlanmadı, büyük bir ihtimalle katile kapıyı kendisi açmış.”

“Burada duralım” dedi Claps ve derin bir nefes alarak devam etti. “Şu an için dinamiklerle ilgili başka bir şey bilmek istemiyorum. Kurbana yönelik başka detaylar var mı?”

Kurban: Kendini kullanmaya zorlaması gereken terim buydu, *Adriana Maggesi*, *kadın* ya da *genç kız* değil… Onu kişiselleştirmekten uzaklaşmak ve kendini durumdan soyutlamak için ona *kurban* demeliydi.

“Bakalım… Tıbbi dosyasında çok sağlıklı olduğu yazıyor… Sıradan ilgi alanları ve devam ettiği birkaç aktivite var: Bir spor salonuna devam ediyormuş ve birkaç hafta önce Latin Amerikan dansı kursuna yazılmış. Ekonomik sıkıntısı yok; ailesi ölünce yaşadığı apartman dairesi ve büyük miktarda birikmiş para ona kalmış. Şimdilik hepsi bu.”

Birkaç saniye ikisi de konuşmadı.

Claps tekrar lafa girerek sordu:

“Sana raporu ne zaman sunmamı istiyorsun?”

“Bu sefer sana çok zaman veremem, bunun sebebini sana yüz yüzeyken açıklayacağım. İşin biter bitmez ofise gel, seni bekliyorum.”

“Bütün sabahı kurbanın dairesinde geçirebilirim…”

“İhtiyacın olan tüm zamanı kullan ama sonra hemen bana gel, seni bekleyeceğim.”

Claps telefonu kapattı ve yan koltuğa fırlattı. Hafif de olsa baş dönmesi devam ediyordu. Yola konsantre olmaya çalıştı. Önündeki büyük römorklu kamyon kolayca sollamasına izin vermiyordu.

“Brando… Brando…” Bu ismi değişik vurgu ve ses tonlarıyla kendi kendine yinelemeye çalıştı. “Elbette ya, bir yarış köpeği için güzel bir isim.”

Baş dönmesi biraz geçmiş gibiydi.

Greta Alfieri o gece uyumadı, bir hedefi vardı.

Olay yeri etrafındaki çekimlerin gece yarısı bile olsa acilen yapılmasını talep etmiş ve bunları bizzat kendisi yönetmek istemişti. Gece görüntü almaya inanılmayacak kadar çok önem verirdi. Bu tarz çekimler verilecek haberin doğasına uygun olmakla birlikte televizyon seyircisine olayın heyecanını yerinde veriyordu. Hepsinden önemlisi, olayı son dakika haberi olarak vermek istediğinden hiç vakit kaybetmeden olay yerine gitmişti.

Stüdyoya geri döndüğünde şafak sökmek üzereydi, çalışmaları incelemeye ve filmi söküp tekrar takmaya devam ederek teknik görevliyi deli etti. Nihayet iki saat sonra yorumunu hazırlamak üzere hâlâ yarı boş olan büyük haber salonuna yöneldi. Bu haber gerçek ve doğru bir parça olacaktı. Biraz daha bilgi alabilmek üzere güvendiği haber kaynaklarını yokladı ama maalesef ilk aldığı bilgiyi onaylayan verilerden başka bir şey elde edemedi.

Greta metni yazdığı yere kadar tekrar okudu, memnundu. Bu haber takipteki rakibi durduracak ve olayla ilgili gelişmelerin izlendiği bir bekleme ortamı oluşturacaktı çünkü içerik izleyicilerin biraz da sağlıksız denebilecek merakını artırmaya çok uygundu. Bu olayla ilgili diğer haberler takip edilmeyecek, insanlar sabırsızca Greta'yı ve onun haberlerini bekleyecekti. Çünkü haberi ilk olarak ondan duyacaklardı, her şeyin gerçekten nasıl olduğunu bilen kişi oydu.

Saatine baktı, yaklaşık iki saat sonra yayında olacaktı. Ellerini yüzünde dolaştırdı, yorgunluk kendini hissettirmeye başlamıştı ve yüzü pek de iyi bir hâlde olmasa gerekti… Bu sorun değildi, sıcak bir duş ve makyözün yapacağı ağır bir makyajla taze ve dinlenmiş bir genç kız gibi görünmek çok kolaydı. Ama zihninin açık olması gerekiyordu ve Greta bunun için küçük bir yardıma ihtiyacı olduğunu düşünerek çantasından açılması çok karmaşık olan gümüş bir kutu çıkardı. Bir süre miktar konusunda kararsız kaldıktan sonra kutunun içindeki mavi haplardan iki tane aldı. Su bile içmeden kafasını geri atarak ağzına aldığı hapları yuttu.

Güzel, işte önemli bir güne göğüs germeye hazırdı.

Yayın ekibi artık hiç durmadan çalışıyor, yayının yaklaştığını anons ediyordu. Greta Alfieri rahat ve tatminkâr bir şekilde koltuğunda oturuyordu, ne bir şey duyuyor ne de görüyordu; yüzünde dudaklarının yanlarından bükülen bir gülümseme belirdi.

Birkaç saniye sonra iç hat telefonunun ışığı yanıp sönmeye başladı, telefonun ekranında yöneticisinin numarası yazıyordu.

“Greta? Biraz önce Cattanei’yi gördüm, hemen odama gelebilir misin?”

“Nasıl geçti?”

Greta Alfieri en ufak bir korku hissetmediğini fark etti, o bugün yenilmezdi!

“Gel, seni bekliyorum.”

Zafer kazanmış edasıyla başı dik karşısına bakarak ve etrafında dikkatini çekecek her şeyi yok sayarak haber salonundan geçti; asansörün kapıları, önünde hürmetkâr bir şekilde kapandı.

Montanari’nin odası ortamın daha sessiz olduğu üst kattaydı. Oraya ulaşmak için eskiden herkesin kullanımına açık olan ama şimdi duvarlarla sayısız ofise bölünmüş bir alandan geçmek gerekiyordu.

Bu alan alt kattaki gazeteciler tarafından “geçici bakanlık” olarak adlandırılırdı. Bu iki kelimenin seçilme sebebi, buranın bakanlıkların yaptığı gibi çözmek yerine sorunları daha da karmaşıklaştırması ve hareketli duvarlar sayesinde iç dekorunun sürekli değişebilir olmasıydı. Bu alanın görüntüsü ve yapısı çok sık değişirdi, bazı bölümler içindeki çalışanlarla birlikte aniden ortadan kaybolurdu, kimisi de daha büyür ve daha iyi eşyalarla donatılırdı. Her hâlükârda geçici bakanlığın sakinlerinden hiçbirisi hafta başı işe döndüklerinde ofislerini yerinde bulabileceklerinden emin olamazdı, belki yerlerinin değiştiğine dair bir mektup alabilirler ya da daha da kötüsü olabilirdi. Sonuçta bu sektör insanın güneş gibi doğabileceği ya da tamamen yok olacağı bir zindandı.

Greta Alfieri bu alandan kayıtsız bir tavırla geçti, o buraya asla düşmeyecekti.

Montanari'nin odası çok garipti: Bir yarısı, içindeki büyük kitaplık ve duvarlardaki orijinal tablolarla ünlü bir avukatın şık ofisine benzerken iki küçük lambayla aydınlanan diğer yarısı bunun aksine yerdeki arapsaçına dönmüş kablolarla çok çıplak görünüyordu. Bu bölüm bir çekim setiyle rahatlıkla karıştırılabilirdi ki zaten kullanım amacı da bundan farklı değildi. Montanari politikacılar ve güçlü insanlarla kendi odasında röportaj yapmaya bayılıyordu. Böylelikle ufak da olsa psikolojik bir avantaj kazanarak en azından kendini kandırmış oluyordu. Bundan dolayı haber programı yönetimine getirildiğinde, ilk görüşte insanda rahatsızlık hissi uyandıran bu ofisi hazırlatmıştı. Ama koltuğa oturulduğu anda çekim seti görüş alanından çıkıyor ve misafir kendini ülkenin en çok izlenen haber kuşağının yöneticisinin karşısında şık ve zarif bir odanın içinde buluyordu.

Montanari, Greta Alfieri'yi karşılamak üzere ayağa kalktı, ceketi yoktu ve pahalı gömleğinin üstündeki parlak pantolon askıları görünüyordu.

Hem kemer takmıştı hem de askı…

Greta Alfieri, Billy Wilder'ın büyük filmi *Son Koz*'u hatırladı. Filmde Kirk Douglas tarafından canlandırılan ünlü bir gazetecinin başı ilgisizliğinden ve vicdansızlığından dolayı derde girer. Çevre kasabalardan birinde küçük bir gazetede iş bulmayı başarır ve sabırla onu tekrar zirveye taşıyacak bir fırsat beklemeye başlar. Ama canını sıkan bir şey vardır: Direktörü kemer ve askıyı birlikte kullanmaktadır… "Hem kemer hem de askı kullanan bir adam çok ihtiyatlı demektir." Belki de onun bir haberin yönünü değiştirmesine izin vermeyecek kadar ihtiyatlı.

Greta Alfieri, Montanari'yi iyi tanıyordu, onu sadece izleyici ve paylaşım ilgilendiriyordu, aksi olması durumunda güçlü kişileri memnun edememekten dolayı kaygı ve korku duyardı… Yapısı gereği ya da profesyonelliğin getirisi olan doğal bir ihtiyata sahip değildi, kemer ve askıyı aynı anda kullanmasının çok basit bir nedeni vardı: Okyanusun diğer tarafındaki büyük gazeteciler böyle yapıyordu.

Greta Alfieri oturdu ve ona doğru eğildi.

“Bana ne gibi güzel haberlerin var bakalım?”

Montanari sıkılgan bir şekilde gülümsemeye çalışarak bakışlarını kaçırdı.

“Bak Greta…”

“Bu taraftan Doktor.”

Polis memuru, Claps’le asansörden inerek kattaki üç kapıdan birini işaret etti.

“İşte daire bu.”

Claps uzun süre etrafını inceledi ve sonra şöyle dedi:

“İçeride yalnız olmak istiyorum.”

Polis memuru sessizce onayladı, Claps’in çalışma yöntemleriyle ilgili bilgilendirilmişti.

“Bir şeye ihtiyacınız olursa dışarıda olacağım. Bunlar adli tıp tarafından çekilen fotoğraflar” diyerek bir zarf uzattı.

Claps fotoğraflara bakma gereği duymadan zarfı ceketinin cebine soktu ve daireye girerek kapıyı arkasından kapattı.

Başı hemen dönmeye başladı.

Dengesini kaybetmemek için duvarlardan destek almak zorunda kaldı, kendini zorlayarak nefesini kontrol etmeye çalıştı. Alnından soğuk terlerin süzüldüğünü hissediyordu. Birkaç saniye sonra bunların hepsi geçmiş olacaktı, sadece birkaç saniye ve tekrar hareket edip düşünebilecekti.

Claps, buna bir türlü alışamayacağını biliyordu. Yoksa yeni bir cinayetin işlendiği o kadar çok yerde ve evde bulunmuştu ki.

Mide bulantısı boğazını tıkıyordu, gözleri bulanık görüyordu, etrafındaki her şey belirsiz çizgilerden oluşan lekelerden ibaretti; tıpkı kalın, buzlu bir camın arkasından bakıyormuş gibi.

Bazen ceset hâlâ olay yerinde olurdu. Umutsuz bir kayıtsızlık içindeki kaskatı bedende hiçbir hayat ışığı olmadığının tanıklığını yapardı. Belki de Claps'i büyük oranda sarsan şey buydu: Hayat tarafından terk edilmiş bir beden, boş bir kap, tam şiddet anını işaretlerken içi boşalmış bir saat.

Claps gözlerini kapadı, sadece birkaç saniye daha dayanmak yetecekti… Birkaç saniye daha.

Ceset kaldırılmış olsa bile varlığının izleri orada olmaya devam ediyordu, etraftaki her şey onun varlığını haykırıyordu ve bu, Claps'e çaresiz ve sessiz bir haykırış gibi geliyordu.

Buna asla alışamayacağını biliyordu. Ama bu onun işiydi ya da en azından işinin önemli bir bölümüydü… Psikiyatrist, kriminolog ve vahşi cinayetlerin yaratıcılarının psikoloji ve cinayet davranışları uzmanı.

Nefesi gittikçe düzene girmeye başladı, birkaç dakika sonra işe koyulmaya hazır olacaktı.

Her şeyden önce kokular fark edilirdi. Katili çözebilmek için kurbanı tanımak ve anlamak gerekirdi. Bir cinayette birbiriyle etkileşimde olan ve birbirine etki eden iki başrol oyuncusu vardır. Kurban belirli bir şekilde hareket ettiğinden dolayı cinayet de belirli bir yol izler.

Claps'in gözleri hâlâ kapalıydı, derin bir şekilde ortamın havasını kokladı. Tüm kan kokusunu içine çekti, tabii bir de adli tıp ekiplerinin kullandığı malzemelerin kokusu vardı, son birkaç saat boyunca eve girip çıkmış birçok kişinin; etrafı araştıran, fotoğraf çeken, terleyen hatta sigara içen tüm o insanların kokusu. Kendini zorlaması gerekiyordu, evin alışıldık kokusu neydi?

Claps yavaşça küçük giriş holünden geçti, tekrar gözlerini kapadı.

Çok uzaklardan ona gelen kokuyu hissetti… Bu evin kokusu ona ne anlatıyordu? Tazeliği, temizliği ve camdan giren güneşi anlatıyordu. Hayır;

kapalı yerlerin durgun kokusundan, tozdan ya da mutfaklardaki ağır kokudan hiç iz yoktu. Claps zorlukla yerdeki kan lekesini, katili ve bu evde gerçekleşen vahşeti kafasından uzaklaştırmaya çalıştı ve burnuna çiçekli bir parfümle dolu çok hafif bir koku geldi. Bu Claps'in gözünde ferah bir lavanta esintisi canlandırdı. Öyle bir ortamda nasıl bir yüzle karşılaşabileceğini düşünmeye çalıştı: Zihninde yavaş yavaş çok az makyajlı, genç ve gülümseyen bir yüz canlandı.

Claps artık iyice düzene girmiş olan nefesini dinleyerek gözlerini açmaya çalıştı. Oda artık etrafında dönmüyordu, ayrıntıları bir araya getirmeye başladı. Hâlâ evin küçük ve sıcak giriş holündeydi. Duvardaki Monet baskıları ortama çiçeklerin, perilerin, suyun ve bitkilerin renklerini saçıyordu. Claps hemen salona girmek istemeyerek yatak odasına yöneldi. Mobilyalar yeni gözüküyordu, açık renk rahta mobilyanın üstü basit motiflerle süslüydü, etrafta toz yoktu. Yatak bozulmamıştı ve kendisine yumuşak, sıcak bir hava katan bir yorganla örtülüydü. Duvarın daha geniş olan tarafını kaplayan kütüphane çok büyüktü ama odayı daraltmamıştı. Claps kütüphanenin kapaklarından birini açar açmaz hafif bir parfüm kokusu hissetti. Komodinin üstünde, büyük bir aynanın altında, gümüş çerçeve içinde bir fotoğraf vardı; daha iyi inceleyebilmek için fotoğrafı eline aldı. Renklerin maviye çalmasından anlaşılacağı üzere uzun yıllar önce çekilmiş bir fotoğraftı bu. Claps bu durumun fotoğraf filminden kaynaklandığını biliyordu ama bunu kendisine çocukken hediye edilen fotoğraf makinesiyle ilişkilendirmeden de edemedi: Çok gurur duyduğu ve herkesten kıskandığı iyi markalı bir makineydi bu. Yansımasını aynada görene kadar makine elleri arasındaymış gibi hissetti. Fotoğrafta göl kenarında gülümseyerek yürüyen bir çift vardı, bir kız çocuğunun elinden tutuyorlardı. Adam gömlekli ve kravatlıydı, siyah ceketini gelişigüzel omuzlarına atmıştı. Kadın altmışlı yılların modası olan mavi bir tayyör ve beyaz ayakkabılar giyiyordu. Beş ya da altı yaşlarındaki kız çocuğu ise üstündeki rahatsız, pembe elbiseden sıkılmış gözüküyordu. Çift oldukça yaşlıydı. İleri doğru bakan gözlerini kıstıklarına göre güneşe doğru duruyor olmalıydılar. Başını yana doğru döndürmüş olan Adriana ise yarı kapalı gözleriyle gülmeye çalışarak yüzünü buruşturuyordu.

Komodinin diğer tarafında kristal objeler vardı: Bir parfüm şişesi, bir gül ve burnunu uzatmış kocaman kuyruğuyla uyuyan bir tilki. Claps bunlara dokundu, tertemiz ve parlaklardı, bir toz zerresi bile yoktu. Adriana'nın ellerini hayal etti: Bakımlı, belki ince değil ama düzgün, kibar, hatasız hareketlere alışkın, asla kaba olmayan, renksiz bir ojeyle boyanmış bakımlı tırnaklar.

Claps biraz daha yatak odasında kaldı ve bazen dokunarak mobilyaları ve eşyaları inceledi, dolabın kapaklarından birini açtı. İçinde pantolondan çok etek olduğunu görmek onu şaşırtmadı.

Adriana'nın fotoğraf albümündeki resimlerine baktı, kafasında canlandırdığından çok da farklı değildi. Bütün fotoğraflarda mutlu bir şekilde gülümsüyordu. Dudaklarının kenarında görülemeyecek kadar küçük bir kıvrım gülümsemesine ciddi bir hava katıyordu. Bakışları net ve direktti, derinlere dalmıyordu ve sezgiyle yüklü değildi. Claps doğru tahmin etmişti, Adriana çok az makyajlıydı ve elleri hayal ettiği gibiydi, sadece fotoğrafta pembe ojeliydi o kadar. Claps yavaş bir hareketle albümü kapadı, artık yatak odasından ayrılma ve Adriana'yı sonsuza kadar bırakma vakti gelmişti. Salona gidip kurbanla tanışmanın vaktiydi.

Adli tıbbın çektiği cebindeki fotoğraflara dokunurken etrafını kan kokusu sardı. İlk başta kuvvetli değildi, Claps kokunun kaba ve yavaş bir şekilde yerden bacaklarına doğru çıkıp her tarafını sararak onu uzak, karmaşık, yoğun ve keskin bir yere doğru sürüklemeye çalıştığını hissetti.

Claps ani bir hareketle ilerleyerek birkaç adımda salonun ortasına geldi ve bir gece önce çekilen fotoğrafları incelemeye başladı.

"Umurumda değil!"

Greta Alfieri sinirli bir baş hareketiyle saçlarını geriye attı.

"Bu bahaneler çok gülünç! Gerçek sebebin ne olduğunu bilmek istiyorum!"

Zarif yazı masasının önünde farkında olmadan ayağa fırlamış deli gibi bağırıyordu.

Montanari sakin ve dengeli hareketlerle gözlüğünü çıkardı ve gözlerini ovuşturmaya başladı. Önünde uzun bir gün vardı ve kendini daha o saatte ölümüne yorgun hissediyordu, bir gece önceki uykusuzluğunu biraz uyuyarak telafi etmek isterdi. Ama şu an bundan daha çok istediği bir şey vardı: Greta Alfieri'yi tekmeleyerek odasından dışarı atmak. Onunla… Yöneticisiyle nasıl böyle konuşabilirdi! Nasıl olmuştu da gece onunla yatıp o fotoğrafı almasına izin verecek kadar aptal olabilmişti?

Sakinliğini korumaya çalışarak konuştu:

"Sana söyledim Greta, bu kesin bir ret cevabı değil, fikrin ilginç bulundu ama şu an için program dolu. Geliştirilecek projelere gelince, prodüksiyon stratejik olarak çeşitlilik üzerine gitmek istiyor."

"Saçmalık! Bak ben de televizyon izliyorum; akşam yayınları, içinde kokainmanların olduğu ve fahişelerin sunduğu Catanei'nin çok hoşuna giden eğlence programlarıyla dolu!"

Montanari çenesinin titrediğini fark etti, onun için kabul edilemez bir riskti bu. Bu cadalozu tekme tokat dışarı atmayı nasıl da isterdi. Gerçeği mi istiyorsun Greta? Al sana gerçek, hem de Cattanei'nin ifade ettiğinden daha soğuk bir şekilde. "Tamam, programının yapılmamasındaki gerçek nedenleri sana söyleyeceğim. Ama şunu unutma, bunu duymayı sen istedin." Montanari'nin keyfi çoktan yerine gelmeye başlamıştı.

"Daha ne bekliyorsun?"

Montanari dudaklarında beliren alaycı ve tatminkâr gülümsemeyi bastırmakta zorlanarak konuştu:

"Otur Greta, sadece bir sefer sus ve beni iyi dinle. Bak, aslında bu program kendi içinde işleyebilir, kesinlikle olmayacak olan ve bu işin hiç düşünmeden yok edilmesini gerektiren faktör ise sensin. Ortalama televizyon izleyicileri seninle ilgili ne düşünüyor biliyor musun? Seni nasıl görüyorlar? Bunlar Cattanei'nin kapıcısının havadan sudan görüşleri falan değil, her ay televizyondakiler hakkında izleyicilerin görüşlerini öğrenmek

üzere dağlar kadar araştırma parası harcıyoruz. Greta, insanlar senin küstah bir sürtük olduğunu düşünüyor: Bir çanak yalayıcısı, belki işini iyi yapıyor ama güvenilmez, vicdansız ve iş arkadaşlarının başarılarını kıskanan bir haberci. Hakkında en iyi yorum yapanlar bile senin itici ve kibirli olduğunu söylüyor. Haberleri sunarken çekilebilirsin ama bir program sunacak olursan, ki bu çok başarılı bile olsa, izleyicilerin çoğunluğu sadece sen varsın diye kanalı değiştirecektir."

Montanari artık kendini gerçekten de iyi hissediyordu.

Greta Alfieri kıpkırmızı kesilmiş, ellerini sımsıkı yumruk yapmıştı. "Neden beni kovmuyorsun o zaman?" dedi gözlerini sert bir şekilde yöneticisinin gözlerine dikerek.

Bu bakışlarda meydan okuma vardı ama Montanari bir şey daha gördü: İntikam arzusu. İçinde bir rahatsızlık hissi doğarken biraz abartmış olduğunu düşündü.

"Hadi ama Greta, seni reddeden Cattanei, ben senin tarafındayım…"

"Sen rüzgâr seni ne tarafa iterse o taraftasın, aşağılığın tekisin sen!"

Montanari kendine, dün gece olanlardan sonra Greta'nın ona bir zarar verip veremeyeceğini soruyordu. Büyük olasılıkla hayır ama Pazar programında görev alan dansçıyla başına açılan derdin üzerinden çok zaman geçmemişti.

"Artık yeter Greta! Sana gereğinden fazla katlandım." Montanari'nin ses tonu sertti ama düşmanca değildi. "Sana seni destekleyeceğime söz verdim ve böyle olduğunu da zamanla göreceksin, sana bu şansı vereceğim. Akşam kuşağında seyircisi azalan birkaç tane program var, en azından içlerinden bir tanesi sonlandırılacak. Böyle olduğunda da ortaya birkaç haftalık bir boşluk çıkacak. Bu boşluklardan birini özel bir programla doldurmam için hazır beklememi söylediler. Programın konusu ve personeli benim tarafımdan seçilecek. Eğer elinde geçerli bir şey varsa iş senin olacak. İstediğin şansı elde edeceksin Greta, ama sadece tek bir şans, bundan daha fazlasını yapamam."

Greta Alfieri çalışma masasının karşısında ayakta duruyordu. Hiç gülmüyordu. “Güzel; karar verildi” dedi kapıya doğru yönelmeden önce.

Montanari arkasından seslendi:

“Greta, fotoğrafa gelince…”

“Şimdi vaktim yok, çalışmam gerek.” Greta Alfieri’nin dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Biliyor musun senin haber bültenin için bir planım var… Eğer vaktin varsa mutlaka izle.”

Normal olmayan bir şey vardı, Claps anlamak için kendini zorluyordu.

Her şeyden önce Sensi onunla kendi odasında değil, toplantı için kullanılan salonlardan birinde görüşmek istemişti: Oval bir masa, altı ya da yedi tane sandalye, bir televizyon. Oysa yalnızdılar ve başka birinin beklenmediği de açıktı. Sonra, adli patolog Mantero’nun raporunu açıklarken yüzünden hiç silinmeyen o kurnaz ifade de neydi?

Sonunda Claps, Sensi’nin onun fark edemediği bir şey bildiğine ve bu detayı görüşlerini almadan önce ona söylemek istemediğine karar kıldı ama neden onunla toplantı odasında görüşüyordu?

Sensi sırtını koltuğa dayayıp rahatlamaya çalışarak konuştu:

“Evet, ne düşünüyorsun?”

Claps hemen cevaplamadı. Adriana Maggesi’nin dairesinde neler olduğuna dair oldukça net bir düşüncesi vardı ve adli patolojinin söyledikleri de bunu destekliyordu. Ama o kendi tezini sunmak için en doğru yolu bulmak istiyordu. Sensi’nin, araştırmaları tek bir tarafa yöneltmeye itmek gibi bir niyeti yoktu. Sensi’nin onu körü körüne dinlemeyeceğini de biliyordu ama Claps, tezinin normal davranış modelleri içinde akla en uygun ve olay yeri incelemesinden çıkan tek sonuç olduğunu göstermek istiyordu.

“Sen bir şey biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Hah hah, Doktor Claps.” Sensi ellerini iki yana açarak güldü. “Kurallar çok açık ve bunları sen koydun. Olaya yönelik kendi tezini oluşturmadan önce bilmek istediğin şeyler sadece olay yeri, adli patoloji raporu ve kurbanla ilgili bilgiler.”

“İyi, peki.”

Claps kelimeleri dikkatle seçip yavaşça konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı. Olaylar gözünde canlanırken içinde doğan ıstırabı görmezden geldi.

“Kurban salonun ortasında bulundu: Sırtüstü, eteği kalçasına kadar sıyrılmış, gömlek ve iç çamaşırları parçalanmış, elleri karnının üstünde kenetlenmiş; suç aleti, ucu vajinadan görünecek şekilde vücuduna saplı bırakılmış. Ev oldukça düzenli, birkaç saniyeden daha fazla sürmüş olabilecek bir kavgaya dair hiçbir iz yok.”

Claps konuşmaya ara vererek ellerini gözlerine götürdü. Etrafındaki hiçbir şeyi göremiyordu; o apartmanda, kendisine boş bakan kadının cesedinin karşısındaydı. Başı dönüyordu ve bu baş dönmesi onu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi bir girdabın içine sürüklüyordu. Sensi’nin sesi çok uzaktan geldi:

“Devam et.”

“Nasıl bir fikir yürütebiliriz? Otopsi sonucuna göre ölümcül darbeler göğüstekiler, son saatlerde ne zorla ne isteyerek cinsel birliktelik olmamış, Mantero’nun dinamiklerine katılıyorum; kurban önce bayıltılıp yere düşürülmüş sonra da yerde işi bitirilmiş. Darbelerin sayısı öldürme amacından çok daha fazla, bu da katilin kendinden geçtiğini gösterir. Ölümünden sadece birkaç dakika sonra kurban soyulmuş ve salonun ortasına taşınmış. Zarf açacağının bedene sokulması ise son eylem olmuş.”

“Ölümcül darbelerle o iğrenç son hamle arasında belli bir zaman geçtiğinden nasıl bu kadar eminsin?”

Claps hemen cevap vermedi, konuşmaya başladığında sesi soğuk ve ruhsuzdu:

"Otopsi sonucu zarf açacağının vajinanın arka duvarından çıkarak kalın bağırsağa ulaşacak kadar derine sokulduğunu biliyoruz. Ama bir yandan da Mantero bize dış genitalde aşınma ve lezyon olmadığını söylüyor bu da şunu kanıtlıyor ki, zarf açacağı kurbanın içine çok büyük bir dikkatle sokulduktan sonra içeri doğru itilmiş. Bu şekilde davranabilmek için katilin cinayet esnasındaki cinnet hâlinden çıkmış olması gerekiyor. Ve o ruh hâlinden çıkabilmek için seni temin ederim ki birkaç saniye yeterli değil."

Yine sessizlik oldu.

Claps tekrar konuşmaya başladı:

"Aslında iki aşamadan bahsedebiliriz: İlkini agresif olarak tanımlayabiliriz ya da kompulsif[2] demek daha doğru olur ki bu cinayetin gerçekleştiği aşamadır; karakteristik olarak adlandırılan ikinci aşamada ise katil bulduğumuz en son sahneyi canlandırır. İlk aşama büyük olasılıkla bir dakikadan daha fazla sürmez, katil kompulsif bir şekilde hareket eder yani bir cinnet hâlindedir: Kurbana saldırır ve kurban öldükten sonra bile ona vurmaktan kendini alıkoyamaz, her tarafa kan yayılır ve büyük olasılıkla gücü yetene kadar buna devam eder. İkinci aşamada bu çılgınlık nöbeti geçer, katil çok sakindir. Hazırlık yapmak ve cesedin bulunacağı zamanki hâlini hazırlamak için ihtiyacı olan tüm zamanı kullanır… Onu salonun yani sahnenin ortasına sürükler, ellerini göğsünde birleştirip zarf açacağını vajinasına yerleştirir."

"Bana tipik bir cinsel sadizmle karşı karşıya olduğumuzu mu söylemek istiyorsun, bir seri katilin ilk işi mi bu yani?"

"Hayır bunu söylemedim. İlk bakışta böyle göründüğü doğru ama benim bakış açıma göre ortada birçok tutarsızlık var."

Claps bunu söyledikten sonra düşüncelerini bir sıraya sokmak için konuşmasına ara verdi.

"Yani?" Sensi sesinde belirgin bir sabırsızlıkla sordu, dikkatli bakışları Claps'in üstünde yoğunlaşıyordu. "Neyi bekliyoruz, konuşsana."

“Önce şununla başlayalım ama işlenen tek bir suçla seri bir katilin varlığından söz edemeyeceğimizi de unutmayalım: Kurbanımız tipik bir sadist cinayeti için uygun aday değil. Bu gibi cinayetlerde özellikle düzensiz ve tasvip edilmeyen hayatlar süren, karışık ortamlarda bulunan ve genellikle rastlantısal tanışmaların gerçekleştiği sosyal açıdan pek de seçkin olmayan yerlere giden kadınlar hedeftir. Yani tek bir cümleyle özetleyecek olursak Maggesi’nin hayat tarzının tam tersi tipte kadınlar.”

Claps neredeyse dudaklarını ısıracaktı, kurbana ismiyle hitap etmişti, bu bir daha asla olmamalıydı, asla.

“Katılıyorum ama bu hiçbir anlama gelmez… Ne kadar imkânsız gözükse bile her zaman her şey olabilir.”

“Evet elbette, bu sadece bir istatistik verisi ve hiçbir şey ispat etmez ama benim altını çizmek istediğim şey, bu kadının sadist bir cinayete kurban gitmiş olması olasılığının ne kadar düşük olduğu.”

“Ama onun hakkında hâlâ çok şey bilmiyoruz belki de çift taraflı bir hayat yaşıyordu.”

Claps buz gibi bir sesle konuştu:

“Ben onu senin sandığından çok daha iyi tanıyorum. Onun evini gördüm.”

Sensi cevap vermek isterdi ama Claps’in bakışlarını görünce vazgeçti.

“Peki tamam seri katiller için standart bir kurban değil… Başka ne var?”

“Ortada kafamı karıştıran iki tutarsızlık daha var: Biri kompulsif aşamada diğeri ise karakteristik aşamada. Sonuncusundan başlayalım, katil kurbanın bedenine ne şekilde bir poz vermiş bana söyleyebilir misin?”

“Hadi ama Claps, bilmecelerle uğraşmayalım, önümüzde fotoğraf var işte.”

“Ellere dikkatle bak. Göğüs üstünde birleştirilmiş, tıpkı bir beden gömülmeden önce yapıldığı gibi. ‘Huzur içinde uyu…’ İşte göğüs üstünde bağlı olan ellerin anlamı bu… Çok da nadir rastlanan bir şey değil bu. Genç

ve yalnız kadınları hedef alan seri katiller karşı cinse karşı baskın bir yetersizlik duygusu içindedirler, genellikle sosyal açıdan oldukça düşük bir seviyededirler ve buna dışlanma da eklenebilir; eğer bir işleri varsa yüksek sorumluluk gereken bir statüde değildirler ya da emeklerinin karşılığını alamamaktadırlar…”

“Hep istatistikler ve teorilerle mi ilerleyeceğiz?”

“İstatistikler elbette… Teori, analizlerden alınan verilerden doğar ve ikincil olarak ortaya çıkar. Bırak da mantık yürütmemi bitireyim: Suçun içindeki bu tür psikolojik tipoloji aslında katilin intikamıdır, asla bulamayacağı bir tatmin ve cinsel güç elde etmesini sağlar. Cinayet esnasında karmaşık bir davranış bütünü vardır: Kompulsif davranış işin sadece bir parçasıdır, işin içinde kurban üstündeki plan ve fantezilerin kurgulandığı bir hazırlık aşaması ve cinayetten hemen sonra bir ritüel şeklinde ortaya çıkan ve katilin kurbanı bulacak kişilere bir mesaj gönderdiği karakteristik aşama da vardır. Neredeyse hep kurbanın bedeninin hor görülmesinin altını çizer ve yönetme yetisini ortaya koyar: Çıkarılan iç çamaşırları, tahrip edilmiş yüz… Nadir de olsa bazı durumlarda, her şey bittikten sonra katil yaptığını mazur göstermek ve bir tür pişmanlık ortaya koymak üzere cesedi düzeltir, giydirir ve bazen kanını temizleyerek saklamak için üstünü örter.” Claps kısa bir süre durakladıktan sonra sözlerine devam etti. “Şimdi bizim durumumuza dönelim ve katilin kurbana nasıl davrandığına bakalım. Sana şunu sorayım: Göğüs üstünde birleştirilmiş eller karakteristik aşama için ortaya çıkan tablonun bütününe uymuyor, değil mi?”

“Evet, vajinadaki zarf açacağı da…”

“Sadece o da değil, varlığını haykırmak için bedeni salonun yani sahnenin ortasına taşıdı. Sonra gözler, kurbanın gözlerine baksana…”

“Açıklar.”

“Ya… Bunun da ‘huzur içinde uyu’ mesajıyla bir bağı yok, cesedin üstünde sıyrılmış olarak bırakılan elbiseler de öyle. Kısacası her şey hor gösterme ve intikam alma gibi görünüyor. O zaman eller neden o şekilde

göğüs üstünde kavuşturulmuş? Hayır, hayır anlayamadığım bir şey var ortada.”

“Son bir aksiyon olarak yapmış olabilir, gitmeden önce beklenmedik ve ani bir acıma kırıntısı.”

“Hayır, hiç böyle düşünmüyorum, hayır… Ama karakteristik aşamada olan bir uyuşmazlık daha var ortada. Eminim ki bu senin de dikkatini çekti. Suç aletiyle ilgili…”

“Zarf açacağı.”

“Evin eşyalarından biriydi, başka bir deyişle bizim varsayımsal seri katilimiz suç aletini yanında getirmemişti, ürkütücü ayinini yapacağı suç aleti.” Claps biraz durakladıktan sonra devam etti. “Yani öldürmeye hazırlıklı gelmemişti.”

Tekrar sessizlik oldu.

“Öngörülemez bir sebepten dolayı çileden çıkıp ani bir öfke nöbetine tutulmuş ve önceden hazırlanmış bir planı olmadan hareket etmiş olduğu düşünülebilir ama o zaman tam anlamıyla bir seri katilden söz edemeyiz.”

“Kısaca sen bir seri katilin ilk eseriyle karşı karşıya olduğumuzu düşünmüyorsun.”

“Hayır buna inanmıyorum. Kurbanın ve katilin davranışları bu tip bir suça uygun değil.”

“Peki sen bu olayı nereye bağlıyorsun?”

“Biz sondan yola çıktık: Vajinaya saplanmış zarf açacağından, cesedin ne şekilde bırakıldığından… Ama bir şeyi unutuyoruz; son sahneyi ve suçun dinamiklerini cinayetten hemen sonra ne olduğunu düşünmeden ele alıyoruz. Bir de böyle değerlendirmeye çalış.”

“Katil içeri hiçbir zorlama olmadan girmiş, en olası şey Maggesi’nin ona kapıyı kendisinin açmış olması. Cinayet girişten uzakta gerçekleşmiş, kurban bir konyak şişesiyle bayıltılmış… Tamam da bu senin işin!”

“Tamam işte benim tezim bu, ama altını çizerek söylüyorum sadece tez: Kurban katili gece geç vakit evine alacak kadar iyi tanıyor, ikisi biraz konuşuyor, büyük ihtimalle tartışıp kavga ediyorlar… Sonrasında her şey beklenenden farklı gelişiyor ve katil eline ilk geçen şeyle kadına vuruyor, bir şişeyle. O esnada kadın korkmuş bir hâlde bu çılgınlıktan kaçmaya çalışıyor. Katilin içine düştüğü şey gerçekten de bir cinnet. Zarf açacağını görüyor ve alıyor, o an tek istediği öldürmek, o hayatı yok etmek, o an istediği tek şey bu… Ve böylelikle darbe üstüne darbe arka arkaya geliyor…”

Claps’in yüz hatları gerildi, tekrar konuşmaya başlamadan önce sessiz ve gergin birkaç saniye geçti.

“Artık her şey bitti ve katil ancak şimdi yaptığı şeyin farkına vararak düşünmeye başladı. Belki ilk anlarda bir öfke patlamasıyla yok ettiği iki hayat için kendine sövdü, Adriana Maggesi’nin ve kendi hayatı yok olmuştu… Yakalanacağını düşündü: Kurbanı tanıyordu, çok yakında ortaya çıkacak bir sebebi vardı, geleceğini hapiste geçirmekten başka bir alternatifi yoktu. Soruşturmayı başka bir yöne çekemediği takdirde… Sebebin aslında başka olduğuna, kurbanın katilini tanımadığına inandırmadığı takdirde. O zaman olaya bir seri katil süsü vermekten daha uygun ne olabilirdi? İşte böylelikle bizim gördüğümüz sahneyi hazırladı, tıpkı bir cinayet romanında ya da filminde yer alan katilin adımlarını izledi. Ama o an içinde çok kuvvetli bir pişmanlık duygusu vardı ve bunu farkında olmadan kurbanın ellerini göğsünde birleştirerek ortaya koydu.”

“O zaman sen suçun böyle işlendiğini düşünüyorsun…”

Claps birden onun sözünü kesti:

“Söyle bana Sensi, kurbanla katilin birbirini tanıdığı suçların hangisinde böyle şiddetle son bulacak bir cinnet geçirildiğini ve katilin birden kurbana karşı pişmanlık hissettiğini öngörürüz?”

“Aşk cinayetleri…”

“Güzel, benim çıkarımım ortadaki genel tablonun doğal bir aşk cinayetiyle örtüştüğü şeklinde. Böylelikle katil mevcut ya da eski sevgili ve

olası yeni talipler arasında aranmalı.”

Sensi gözlerini masasına indirmiş bir şekilde sessizce onayladı, kafasını kaldırdığında ise Claps gözlerinde tekrar o kurnaz ışığı gördü.

“Bu sabah gazeteleri okudun mu?”

“Hayır vaktim olmadı.”

Masanın üstündeki günlük gazeteyi Claps’e doğru itti.

“Şehir haberlerine bak.”

GECE ELEKTRİK KESİNTİSİ

> *Bu gece saat yirmi iki sularında ana elektrik trafosunun karmaşık sisteminde meydana gelen arızadan dolayı şehrin yaklaşık üçte birlik bölümüne iki saatten fazla süreyle elektrik verilemedi. Doğudaki ve güneydeki semtler karanlıkta kaldı. Birdenbire televizyonlar kapandı, asansörler kitlendi, buzdolapları ve derin dondurucular durdu, aynı şekilde yollardaki trafik ışıkları ve ışıklı uyarı levhaları da söndü. Şehir halkının yaşadığı rahatsızlık…*

Claps haberin devamını okumadan sorgulayan gözlerle Sensi’ye baktı. “Kurbanın evinin olduğu semtte de elektrik kesintisi oldu mu?” diye sordu.

Sensi başıyla onayladı ve ekledi:

“O iki saat boyunca bir adam asansörde kapalı kaldı. Daha açık olmak gerekirse asansörde kalan kişi Maggesi’nin şu anki sevgilisi.”

Claps’in güleceği geldi. Roman gibi diye düşündü, tıpkı bir roman gibi. Bir cep telefonu sesi odayı doldurduğunda zihninde aynı anda beliren binlerce soruyu sormak üzereydi. Sensi hızlı bir hareketle ceketinin cebindeki telefonu çıkarıp kulağına götürdü.

“Alo?”

“Doktor Sensi, ben Greta Alfieri, haber programı sunucusu…”

Sensi kadının sözünü sert bir şekilde kesti:

“Kim olduğunuzu çok iyi biliyorum, bayan ve kendime özel numaramı acaba nereden bulduğunuzu soruyorum.”

Greta Alfieri çekici bir ses tonuyla karşılık verdi:

“İyi gazetecilerin özellikleri arasında bilgilere ulaşmak da vardır. Eğer size normal yollardan ulaşmayı başarabilseydim ve aşılması zor bir duvarla karşılaşmasaydım bu numaranızı kullanmak zorunda kalmazdım…”

Sensi hissettiği rahatsızlığı gizlemeden nazik görünmek için kendini zorladı. “Bu benim iş hattım ve bunun dışındaki konuları görüşmek için kullanılmamalı, bundan dolayı sizden çok rica ediyorum…”

Greta Alfieri hızla lafa girdi:

“Bana sadece bir dakika verin, Doktor Sensi. Sizi gizli bilgiler edinebilmek için aramadım. Size sadece yetkililerle iş birliği yapmak konusundaki arzumu göstermek istiyorum. İşte konu bu: Elimde size verecek bir bilgi var…”

“Ne tip bir bilgiymiş bu?”

“Maggesi cinayetiyle ilgili, öğrendiğim kadarıyla bu konuyla siz ilgileniyormuşsunuz.”

“Yani?”

“Güvenilir kaynaklardan öğrendiğime göre kurbanın şüphelerin gittikçe üzerinde yoğunlaştığı sevgilisini gözaltında tutuyormuşsunuz. Benim görevim haberlerde bu bilgiyi vermek ama şu ana kadar sizin tarafınızdan konuyla ilgili resmî bir açıklama yapılmadığını göz önünde bulundurarak böyle bir şey yapmanın soruşturmayı yanlış etkileyeceğini düşündüm. İşte böylelikle bu konuyu danışmak üzere sizi aradım… Kısacası eğer öyle olmasını gerekli görüyorsanız haberlerde bu bilgiyi vermeyeceğim.”

Bu kız gerçekten de kurnaz, diye düşündü Sensi. Eğer bu oyuna katılırsa, şu an basının haberinin olmasını istemediği bir bilginin kesinliğini

onaylamış ve ayrıca ona, aralarında bu tarz güven ve gizliliğe dayalı bir iletişim kanalının açılması sözünü vermiş olacaktı.

“Üzücü ama size konuyla ilgili olumlu ya da olumsuz hiçbir yorum yapamam. Bir şey olduğunda tüm kanallara aynı anda resmî açıklama yapacağım.”

Sensi’nin sesi çok kararlıydı.

“Ben sadece iş birliği yapmaya çalışıyordum…”

“Teşekkür ederim ancak bu konuşmayı devam ettirmemizin bir anlamı yok… Bir şey daha var sizden bu numarayı silmesini rica ediyorum. Hemen bugün iptal ettireceğim çünkü.”

Sensi konuşmayı bitirip telefonu öfkeyle masanın üstüne fırlattı. “Bu gazeteci…” dedi kendi kendine ve devam etti. “Bu ilk defa da değil!”

Sorularını sormak için bekleyen Claps “Sorun mu var?” dedi.

“Henüz duyurulmaması gereken bir haber var elinde, dediğim gibi bu ilk değil. Ofisimden biri bu kadından para alıyor ya da onunla yatıyor… Belki de her ikisini de yapıyor. Bu konuya bir açıklık getirmem gerek” dedi Sensi tehditkâr bir tavırla.

“Bu bilinmemesi gereken haber bizim cinayetle mi ilgili?”

“Evet, sana anlatmak üzereydim ama önce etki altında kalmadan edindiğin düşüncelerini öğrenmek istedim. Kısaca hikâye şöyle: Gece yarısına doğru Maggesi’nin cinayet ihbarını aldık. Arayan kişi Claudio Morganti’ydi, kurbanın sevgilisi. Oraya kurbanı ziyarete gittiğini ama elektrik kesintisi yüzünden asansörde kaldığını anlattı. İki saat sonra elektrikler geldiğinde nihayet sevgilisinin evine gidebilmiş ama kapıda içeriden hiçbir cevap alamamış. Birkaç saniye sonra kapının açık olduğunu fark edip içeri girmiş ve Maggesi’nin cansız bedeniyle karşılaşmış. Faydasız yere kadını ayıltmaya çalışmış ama sonra pes ederek ev telefonundan bizi aramış ve tekrar asansörle aşağı inip apartmanın girişinde bizi beklemeye başlamış.”

“Hımm…”

“Bu hikâyede net olmayan bazı kısımlar var. Apartmandaki hiç kimse asansörde birinin kaldığını fark etmemiş ve Morganti’nin yaptığını belirttiği yardım çağrılarını duymamış. Asansör kabininin içinden bütün evlerin kapıları kapalıyken bir prova yaptık; elektrik kesintisi sebebiyle televizyon, radyo ve müzik setlerinin çalışamayacağını da göz önünde bulundurursak, yakın dairelerden asansörde birinin kaldığı mutlaka duyuluyor.” Sensi ima etmeye çalıştığı şeyin altını çizmek istercesine birkaç saniye durakladı. “Maggesi’ye gelelim. Apartman kapısını o açtı çünkü sevgilisi aşağıdan zile basmıştı. Yani onun asansörle yukarı çıkmakta olduğunu biliyordu ve o anda elektrikler kesildi. Sevgilisinin yardımına koşmamasının tek bir açıklaması olabilir…”

“Tam o dakikalarda öldürülmüş olması.”

“Ve bu, patolog tarafından verilen kesin cinayet saatiyle örtüşüyor, ama…”

“Ama böylelikle suçun ya da en azından sonraki sergilenen sahnenin, elektrik kesintisi esnasında yani karanlıkta yapılmış olduğu varsayılacak.”

“Aferin aynen öyle! Gazeteler buna mum ışığında cinayet diyebilirler.”

Sensi hâlâ şehir haberlerinin açık olduğu gazeteyi kendine yaklaştırdı ve haberi işaret ederek konuşmasını sürdürdü:

“Otopsi sonuçlarına göre Maggesi’nin ölümü elektrik kesintisinden birkaç dakika önce de gerçekleşmiş olabilir.”

Claps bir süre dalgın durduktan sonra sordu:

“Asansör kabininde kan izine rastlandı mı?”

“Elbette, miktar olarak da Morganti’nin elbiselerindeki kadar. Kadını ayıltmaya çalışırken üstüne bulaştığını söyledi.”

Claps başka soru sormaktan vazgeçmiş gibi görünüyordu, ayağa kalkarak odadaki tek büyük pencereye yöneldi. Avluda az sayıda park etmiş araç vardı, bulutsuz bir gündü ve çoktan yükselmiş olan güneş camdan bir

sıcaklık yayıyor ama ısıtmaya yetmiyordu. Dışarı bakmaya devam ederek konuştu:

“Anlıyorum sanırım, o dairede olanlara yönelik kafanda çok az soru işareti var.”

Sensi derin bir nefes aldı ve kurgusunu anlatmaya başladı:

“Morganti sevgilisini görmeye gitti, neredeyse hemen kavga etmeye başladılar, belki de kadın onu terk etmeye niyetliydi, belki ortada başka bir erkek vardı… Adam kendini kaybetti, kadın tehlikenin farkına vararak bu cinnet anından kaçmaya çalıştı ama Morganti onu takip ederek şişeyle kafasına vurdu, bir saniye sonra ise üstündeydi. Zarf açacağı yakınında bir yerdeydi, eline aldı ve… Her şey birkaç saniyede olup bitti. Senin söylediğin gibi Morganti ne yaptığının farkına varana kadar büyük olasılıkla birkaç dakika geçti. Kendisinin ve Maggesi’nin hayatını yok ettiğinin farkına varmak üstüne kurşun gibi çöktü, her şey bir öfke anında olup bitmişti. Hayır bu doğru değildi, buna izin veremezdi. Bu işin içinden nasıl çıkabilirdi? İlk şüphelenilecek kişi olacağını biliyordu, soruşturmayı yanıltarak başka yöne çekmesi gerekiyordu, olayların kötüleşme olasılığına karşı kendine kaçış planı hazırlayacak şekilde zaman kazanması gerekiyordu. Böylelikle ortaya bu seri katil hikâyesini çıkardı. Kimse onun o gece Maggesi’ye gideceğini bilmiyordu ve yukarı çıkarken apartmanda da kimseye rastlamamıştı… İşe yarayabilirdi. Ve şimdi en riskli kısım geliyor: Üzerinde Maggesi’nin hâlâ sıcak olan kanı varken kimseye görünmeden apartmandan çıkması gerekiyordu. Bu gibi durumlarda izlenecek en iyi yol gece geç saatlere kadar beklemektir ama ya birileri kızı ziyarete gelirse ya da bir arkadaşı telefon eder ve evde kimseyi bulamayınca telaşlanırsa? Hem kadının cesedini görmemek için oradan olabildiğince çabuk ayrılmak da istiyordu. O an tek yoldaşı korkuydu. Riske girmeye karar verdi, nihayetinde o saatte sokakta çok fazla insan olmazdı. Merdivenden inmenin daha riskli olduğuna karar vererek asansöre bindi ve o kabindeyken elektrik kesintisi oldu… Kader dedikleri şey bu olsa gerek! Artık karanlıkta ve tüm ıstırabıyla asansör kabininde kapalıydı, birbirini yavaşça izleyen dakikalar boyunca elektrik bir türlü geri gelmiyordu ve geçen her dakikada birisinin gelip onu orada bulma ihtimali artıyordu, belki de gelen polis olacaktı ve onun üstünde hâlâ kurbanın kanı vardı. Tüm vakit ona sonsuz gibi geldi,

bazen delirmekten korktu bazense birinin onu bulmasının onun için bir kurtuluş olduğunu ve bunu arzu ettiğini düşündü. Elektrikler gelene kadar iki koca saat geçti, kabin birdenbire aydınlandı. Işığa alışmak Morganti’nin birkaç saniyesini aldı, saatine bakıp da iki saat geçtiğini görünce buna inanamadı, sanki uzak ve kasvetli başka bir boyuttan gelmiş gibi hissediyordu kendini. Zihnini açık tutmaya çalıştı, düşünmesi gerekiyordu, hem de hızlı bir şekilde… Şimdi ne yapacaktı? İlk yaptığı plana uyup aşağı mı inmeliydi? Peki ya apartman girişinde birileri varsa? Bu kadar uzun süren elektrik kesintisi çok da sıradan bir olay değildi, kötü niyetlilere engel olmak ve dükkânlarını korumak için komşulardan aşağı inen meraklılar olabilirdi… Hem asansörde uzun bir süre kaldıktan sonra kendini ele verecek izler bırakmış olması çok doğaldı. Orada bulunmasını ve üstündeki kanı haklı gösterecek bir şeyler bulması gerekiyordu. Belki de asansörde kapalı kalmak ona bu konuda yardımcı olabilirdi. Kararını verdi: Onu Maggesi’nin katına çıkaracak düğmeye bastı. Belki kabinden çıkmadan önce biraz tereddüt etti, belki de kat polis kaynıyordu… Kimse yoktu! Sadece sessizlik ve neon ışığın çıkardığı uğultu vardı. Daireye girdi, Adriana’nın bedeni zemin kadar soğuktu, her şey bıraktığı gibiydi. Onu ayıltmaya çalışır gibi birkaç hareket yaptıktan sonra polisi arayıp tedirgin bir ses tonuyla konuşarak yardım istedi. Aşağı inip polisleri beklemekten başka yapacağı bir şey kalmamıştı. Artık her şey için haklı bir açıklaması vardı: Suç işlendikten iki saat sonra orada olması, elbiselerindeki ve asansördeki kan izleri…”

Sensi olay dizisini tamamladıktan sonra sessizce Claps’in kim bilir hangi düşünceler içinde kaybolmuş yüzüne gözlerini dikti.

“Evet, şimdi ne düşünüyorsun?”

“Makul” dedi Claps ve devam etti. “Hatta çok mümkün derim.”

“Senin çıkarımlarınla tam anlamıyla örtüşüyor.”

“Ya evet, benim çıkarımlarım… Sen seninkileri çoktan yapmışsın oysa, benim görüşüme ne ihtiyacın vardı ki sanki? Soruşturmanın kapsamını daraltmayacağın kesindi.”

Sensi kollarını iki yana açtı.

“Hâlâ elimizde kesin deliller yok ve Morganti’nin yarattığı bu hikâyeyle bunları bulmamız da hiç kolay olmayacak. Kısacası bilindik bir hikâye, ne olduğunu biliyoruz ama buna ulaşmak için elimizde sadece ipuçları var. Eğer itiraf etmezse tesadüfi bir dava olacak ve bu durumda seninki gibi vasıflı bir kişinin görüşü önem kazanacak.”

“İtiraf edeceğini düşünüyor musun?”

“Zor olacak ve onu gözaltında uzun süre tutamam, dansa avukatların katılması uzun sürmez ve işte o zaman itirafı unutmamız gerekir. Dün bütün gece onu zorladık ve bu sabah sorgulama girişiminde bulundum.”

Sensi çekmecelerden birinden bir uzaktan kumanda çıkararak televizyona doğrulttu.

“Bu yaptığımız kayıt, sana Bay Claudio Morganti’yi tanıştırayım.”

Video akmaya başladı. Gizli bir kamerayla aşağıdan çekilen görüntülerde masa başında oturan bir adam görünüyordu, görüntü kalitesi oldukça iyiydi. Adam otuz beş yaşlarındaydı ve üstünde bir polis tulumu vardı; elbiseleri adli tıbba gönderilmiş olsa gerek, diye düşündü Claps. Yorgunluk izlerinin arkasında görüntüsüne önem veren bakımlı bir erkek olduğu anlaşılıyordu.

Claps farkında olmadan ciddi bakışlarla hafifçe öne doğru eğildi. Sensi onu birçok defa bu pozisyonda görmüştü, sanki bedenindeki bütün kaslar öndeki kafasını ayakta tutmaya çalışır gibiydi.

Morganti boşluğa diktiği sönük gözleriyle sessizce oturuyordu.

“Bu anlarda hâlâ yalnız, işte şimdi içeri ben giriyorum” dedi Sensi.

Kameranın önünden bir an için bir karaltı geçti, sonra Claps, Sensi’nin neler olduğuna dair sorular soran kibar sesini duydu.

“Nihayet!”

Morganti'nin sesinde artık sinirlenmeyi bile istemeyen bir ton vardı. Tek istediği şey evine gitmek, derin bir uyku çekmek ve uyandığında da her şeyin kötü bir rüya, bir kâbus olduğunu görmekti.

"Size bildiklerimi zaten anlattım, en az dört kişiye aynı şeyleri tekrar ettim. Ne biçim bir cehennem bu, kendimi ikinci sınıf bir filmde gibi hissediyorum!"

"Tamam Bay Morganti, o zaman bana nasıl bir ikinci sınıf film olduğunu anlatın ki ben de sizin hikâyenizi anlayayım… Hadi ama biraz cesaret, başka bir seçeneğiniz yok."

"Kiminle konuşma şerefine nail olduğumu öğrenebilir miyim?"

"Ben Doktor Sensi, bu soruşturmanın başındayım."

"Sonrasında dinlenmek için evime gidebilecek miyim?"

"Lütfen Bay Morganti, bana hikâyenizi anlatın…"

Sensi'nin sesindeki nezaket hiç azalmamıştı.

Morganti pes ederek konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı, kelimeler ağzından kaba ve ağır bir şekilde dökülüyordu:

"Dün akşam saat dokuz buçuk on gibi Adriana'yı ziyarete gitmek üzere evden çıktım. Adriana yani Bayan Maggesi…"

Sensi sözünü keserek sordu:

"Kız arkadaşınız mı?"

"İlişkimiz vardı…" Morganti belirsiz bir tereddütte bulundu, sesi daha da bir yorgun çıkmaya başladı. "Kısa bir süredir birlikteydik, çok kısa…"

Sessizlik oldu.

"Ona nasıl gittiniz?"

"Ne dediniz?" Morganti sallanır gibi oldu. "Ah evet… Taksiyle gittim."

"Devam edin lütfen."

“Apartman kapısının zilini çaldım, bana kapıyı açtı, tam yukarı çıkarken elektrikler kesildi ve asansörde kapalı kaldım. Birkaç dakika boyunca faydasız yere birilerinin dikkatini çekmek için bağırdım ama sonunda vazgeçip çaresizce içeride beklemeye karar verdim. Elektrik iki saat sonra geldi. Adriana’nın dairesine çıktım, beni aramaya gelmemesinden dolayı biraz telaşlanmıştım, asansörde kapalı kaldığımı anlamış olmalıydı. Zili çalıp da hiçbir cevap alamayınca kapıyı açmaya çalıştım. Kilitli değildi, içeri girdim ışıklar yanıyordu ve…”

Morganti derin bir şekilde iç çekti. “Ve onu gördüm…” Âdeta sandalyenin üstünde yığılıp kalmış gibiydi, sanki bütün o uzun saatler boyunca, kaçmak istediği bir gerçek tarafından etrafı sarılmıştı.

“Üstünüze bayanın kanı nasıl bulaştı?”

Sensi’nin sesi nezaketini koruyordu.

“Onu gördüğümde ilk yardım uygulamak için hemen yanına giderek üstüne çöktüm, bir ev kazası geçirdiğini düşündüm, sıradan bir düşme, ölmüş olabileceğini bir an olsun düşünmedim. Sonra birden etraftaki tüm o kanın ve devrik gözlerinin farkına vardım… Onu ayıltmaya çalıştım… Tanrım o kadar soğuktu ki…”

Birden Morganti’nin vücudu titremeye başladı.

“Onu ayıltmak ve hayata döndürmek için ne yaptınız?”

“Kalp masajı ve suni teneffüs.

“Ne kadar süre boyunca?”

“Birkaç dakika ya da saniye… Bilemiyorum.”

“O esnada yardım çağırmadınız mı? Komşulardan yardım istemek için hiçbir şey yapmadınız mı?”

“O anlar benim için çok bulanık, şoka girmiştim… Hem sonra ne faydası olacaktı ki? Adriana için artık çok geç olduğunu fark edince polisi arayarak aşağı inip beklemeye başladım. O evde duramazdım.”

“Peki…” Sensi’nin sesi artık daha soğuktu. “Apartmandakilerden yardım istemeyi gereksiz gördünüz. Asansörde kapalı kaldığınızda yardım istemek için tam olarak ne yaptığınızı söyleyin bana.”

“İlk başta asansör bozuldu sandım ve alarma bastım. Elbette çalışmadı. Ben de bağırmaya başladım, ilk başta aralıksız sonra düzenli aralıklarla bağırdım. En sonunda çaresizce pes ettim ve elektriklerin gelmesini beklemeye başladım.”

“Yanınızda cep telefonu yok muydu?”

“Hadi ama! Üstümdeki her şeyi kontrol edip aldınız, yanımda cep telefonu olmadığını çok iyi biliyorsunuz!”

“Asansördeki bağırmalarınıza dönelim, kimsenin sizi duymamış olmasını nasıl açıklıyorsunuz?”

Morganti’nin buna dayanacak gücü kalmadığı anlaşılıyordu.

“Siz söyleyin. Sesim çok mu cılız? Asansörün kapıları çok mu kalın? Apartmanda sağırlar mı yaşıyor?”

“Belki de bağırmadınız” dedi Sensi, sesi artık keskin çıkıyordu.

Morganti histerik bir kahkahayla sarsıldı.

“Hayır, buna inanmıyorum… İnanamam… Benim yaptığımı düşünüyorsunuz…”

“Taksi sizi Maggesi’nin apartmanının önünde mi indirdi?”

Sensi sorularına amansızca devam ediyordu.

Morganti hemen cevap vermedi.

“Cevabı çoktan bildiğinize eminim, hayır apartmanın önünde değil, Merisi Caddesi’nde indim.”

“Oldukça uzak, neden taksiyle oraya gittiniz?”

“Erken gitmiştim ve biraz yürümek istiyordum… Güzel bir akşamdı… Eğer açık bir kafe falan bulursam Adriana’ya götürmek için bir şeyler alırım diye düşündüm, ne bileyim çikolata falan, bir şey işte…”

“Yanınızda mı?”

“Ne?”

“Çikolatalar?”

“Hayır, hiç açık kafe bulamadım.”

Sensi durakladı.

“Garip, Bayan Maggesi’nin evinin karşısında çok geç vakte kadar açık olan bir kafe olduğuna yemin edebilirim…” Sensi sanki rahatsız edici bir şeyi kovar gibi elini salladı. “Eh, kontrol ederiz. Söyleyin, hiç kimseye bayanı ziyaret edeceğinizi haber verdiniz mi?”

“Hayır.”

“Bunu direkt sizden öğrenmemiş ama bilen biri var mıydı?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

“Görüşmek için ne zaman sözleştiniz?”

“Sabah.”

“Bayan Maggesi randevunuzla ilgili herhangi birine bir şey söylemiş olabilir mi?”

“Sanmıyorum, ilişkimiz çok az sayıda kişi tarafından biliniyordu, şimdilik Adriana kimseye duyurmayı istemiyordu… Bir ilişkiden yeni kurtulmuştu ve onu henüz bitirmişken hiç vakit kaybetmeden başkasını bulduğunu düşünmelerini istemiyordu.”

“Bildiğiniz kadarıyla dün geceki randevunuzdan kimsenin haberi yoktu, öyle mi?”

Morganti tereddüt etti, kendisinden şüphe edilmesine bir türlü inanamıyormuş gibi görünüyordu. “Evet” diyerek cevapladı.

Sensi uzun süre sessiz kaldı. Sorularını çok dikkatli seçmek için düşünüyor gibi görünüyordu ya da belki Morganti’ye düşünecek zaman tanımaya çalışıyordu.

“Bay Morganti, çok iyi düşünmenizi ve Adriana’nın dairesine girdiğiniz anı kafanızda canlandırmanızı istiyorum. Evet, kapının kolunu ittiniz… İçerideki ışıklar yanıyor… Adriana’ya sesleniyorsunuz ama kimse cevap vermiyor, evin içine girerken ona seslenmeye devam ediyorsunuz… Ve artık huzursuzluğunuz ıstıraba dönüyor…”

“Lütfen Doktor…”

“Salona giriyorsunuz… Ve onu görüyorsunuz. Yerdeki o bedenin Adriana’ya ait olduğunu hemen anladınız mı? Yerdeki tüm o kırmızı sıvının onun kanı olduğunu anladınız mı?”

“Yeter… Yeter artık!”

“Yoksa size bir paket gibi mi göründü? Ya da yerde unutulmuş bir kukla gibi mi?

“Bunu yapmaya hakkınız yok…”

Morganti ayağa fırladı, titremekten bedeni sarsılıyordu ama Sensi acımasızca devam ediyordu, keskin sesi odanın içinde yankılanıyordu.

“O bedene dokunduğunuzda eliniz kandan ıslanınca ne hissettiniz? Şaşkınlık mı? Acı mı? Yoksa pişmanlık mı? Dudaklarınızı artık soğumuş olan Adriana’nınkilere dayamak zorunda kaldınız, korkunçtu değil mi? Bunu hatırlıyor musunuz? Ama bunu yapmak zorundaydınız, oraya geri dönmek zorundaydınız. Asansörde kapalı geçirdiğiniz iki saat boyunca düşünecek çok vaktiniz oldu, değil mi? Hatta belki geride bıraktığınız ve ortadan kaldırılması gereken deliller olduğu aklınıza geldi. Oraya geri dönüp bunları halletmeniz gerekiyordu, bunu yapmak zorundaydınız!”

Morganti tüm enerjisi çekip alınmış gibi sandalyeye çöküp kaldı. Sensi susmuştu, artık onu sessizce izliyordu. Odada floresan lambanın gürültüsünden başka hiçbir ses yoktu.

Sensi tekrar konuşmaya başlamadan önce birkaç saniye geçti, sesi artık derin ve sakindi:

“Bay Morganti, bana kız arkadaşınızı niye öldürdüğünüzü anlatın.”

“Ben yapmadım…”

Morganti gözlerini yerden kaldırmadan konuştu, sesi çok az ve neredeyse teslim olmuş bir tonla çıkmıştı. Birden son gücünü kullanarak kafasını kaldırdı, bakışları sanki direkt gizli kameraya yöneldi.

“Şimdi bana istediğinizi sorabilirsiniz ama avukatımla konuşmadan bunların hiçbirisine cevap vermeyeceğim.”

“Böylece itiraf etmedi yani…” dedi Claps birkaç saniyelik sessizlikten sonra.

“Evet derin bir sessizliğe gömüldü. Sen denemek ister misin?”

“Belki onu konuşturabilirim; ancak itiraf ettirmek için itiraf edeceği bir şey var mı önce bunu anlamak lazım…”

Sensi alnını buruşturdu.

“Şüphen mi var?”

Claps sallandı, şüphesi vardı ama bu hep böyleydi. Her şey bir yana, şu an sadece bir teoriden söz ediliyordu. Dinamikleri içinde ve en gizli nedenleriyle şiddeti belki de herkesten çok daha iyi tanırdı. Bu konuda makaleler yazmış, kongrelere katılmıştı. Dünyayı gezmiş, hep birbiriyle aynı şiddeti gözlemlemişti ama sürekli bir mercek altında. Oysa gerçek ve somut hayatla, kan renkleriyle ve ölüm kokusuyla karşı karşıya

kaldığında… İşte o zaman baş dönmesi geliyordu. En acımasız katillerin bile, itiraf etmiş olsalar da yüzlerine baktığında böyle bir şey yaptıklarına inanamıyordu.

“Hayır” demeyi tercih etti.

“O zaman konuşmak ister misin?”

Sensi’nin sesinde hafif bir sıkıntı seziliyordu.

“Elbette bunu yapacağım…”

“Sana eşlik edeyim.”

“On saniye… Dokuz…”

Greta Alfieri monitörden görüntüsünü kontrol etti, makyaj sayesinde yüzündeki tüm yorgunluk ve stres izleri yok olmuştu, açık renk elbisesi düzgün duruyordu ve en çok izlenilen kanalın öğle haberlerini sunmak için çok uygundu.

“Yedi… Altı…”

Arkasındaki dev ekranda Adriana Maggesi’nin ölümüyle ilgili haberin son görüntüleri dönüyordu.

“Dört… Üç…”

Şanslıydı çünkü o gün haber açısından hiç de zengin değildi, politik çevrelerde sakinlik hâkimdi, hiçbir doğal afet olmamıştı… En heyecan verici haber Maggesi’nin öldürülmesiydi. Özetlerde ilk haber olarak verildiğinden seyircilerin dikkatini çekmiş olmalıydı. Diğer rakip kanalların haberlerinde de bu cinayete oldukça fazla yer ayrılmıştı. Ama hiçbirisi Greta’nın sahip olduğu ve şimdi yayında vereceği bilgiye sahip değildi.

“İki… Bir…”

Geceden beri bu bilgiye sahip olsa da bunu şimdi kullanmayı uygun görmüştü.

Böyle davranmasının iki önemli sebebi vardı. Bunlardan ilki, büyük rakipleri Mediaset kanalının haber bülteni birkaç dakika içinde yayına girecekti ve bu yeni haberin doğruluğunu teyit edip yayına hazırlayacak vakitleri olmuş olamazdı, ikinci neden ise bu şekilde büyük bir tiyatro etkisi yaratacak olmalarıydı.

Tıpkı diğer haber bültenlerinde olduğu gibi, haberi ilk önce izleyici almış olacaktı hem de bir gece öncesinde olay yerinde çekilmiş görüntüler eşliğinde. Sonra haberle ilgili tüm detaylar bitmiş gibi görünürken Greta ortaya çıkacak ve son dakika gelişmesini, soruşturmayı birden başka bir yöne çeviren olayı verecekti. İzleyiciler kendilerini neredeyse soruşturmanın bir parçası gibi hissedecekti.

Tek kelimeyle ifade edilecek olursa bir kere bu büyük haberin altına imzasını attıktan sonra Greta Alfieri izleyicilerin kendisiyle ilgili duygularıyla da ilgilenecekti.

“Yayın, iki numaralı kamera!”

Greta Alfieri tam sağındaki kameraya doğru yavaşça dönerek açık renk gözlerini kameranın objektifine dikti. Dudaklarında bir an için ciddi bir gülümseme belirdi.

“Yalnız bir kadını hedef alan yeni bir şiddet.”

Ara.

“Buna *şiddet vakası* demek istemedim, daha önce birçok sefer gördüğümüz bir trajediyi anlatmak için *vaka* kelimesini kullanmayı reddediyorum. Toplumumuzun karşı karşıya olduğu bu kadar vahim ve rahatız edici bir durumun üstünü örtmek için kullanılan bu kelimeyi reddediyorum. Yalnız bir kadının işkence edilerek öldürülmesi bir vaka değildir, tıpkı dün akşam öldürülen Adriana Maggesi’ye olduğu gibi. Her sene anlatmak zorunda kaldığımız türden bir hikâye.”

Ara.

“Artık buna bir dur demek zorundayız.”

Ara.

“Bu katliamı durdurmak için gerekli çözümleri bulmamız gerekiyor.”

Ara.

“Bu ülkede bu sorunun ciddi ve yapıcı bir şekilde ele alındığı bir yerin olmasını ümit ediyorum.”

Rejiden, Greta’nın kulağına takılı gizli mikrofona bir uyarı geldi:

“Dikkat et Greta, vaktini bitiriyorsun, konuya gir artık, bir numaralı kamera!”

Greta Alfieri yeniden yüzünü çevirdi, önündeki kameranın kırmızı ışığı yanarak yayına girdi.

“Artık haberimize dönmek zorundayız, konuyla ilgili bir son dakika gelişmesi var, soruşturmalara yön verecek bir gelişme bu. Güvenilir kaynaklarımızdan aldığımız bilgiye göre polis Adriana Maggesi’nin katilini ele geçirmiş durumda.”

Ara.

“Genç kadının nişanlısı Claudio Morganti polis tarafından olay yerinde bulundu. Elektrik kesintisi yüzünden üstü başı kan içinde asansörde kapalı kalmış olarak bulunan Morganti birkaç saattir gözaltında tutuluyor… Üzerinde durulan ihtimaller olaydan kendisinin sorumlu olduğu yönünde güçleniyor…”

Öğleden Sonra

Claps dar güvenlik odasına girdiğinde Morganti bir köşeye çökmüş, dizlerine dayadığı başını elleri arasına almış duruyordu. Uyumuyordu ama içeri kimin girdiğini görmek için kafasını kaldırmadı. Claps gözleri yerde ayakta bekledi, daha sonra karşı duvara yaslandı, tek bir kelime etmedi. İçerideki ışık çok göz alıcıydı ve beyaz duvarlar ışığı her bir tarafa

yansıtarak etrafı daha da aydınlatıyordu. Pencere yoktu, havalandırmanın sesi duyulabilen tek gürültüydü. Tepede bir kameranın ucu sallanıyordu.

Claps derin ve yoğun sessizliğin etrafını sarmasına izin verdi. Zihni cinayetin işlendiği apartmana gitti, o kokuyu tekrar burnunda hissetti, adli tıp tarafından çekilen kurbanın fotoğrafları tekrar gözünün önüne geldi, sonra yatak odasındaki albümde bulduğu fotoğrafları düşündü… En sonunda Adriana Maggesi'nin yüzünü hayal ettiği şekilde gözünde canlandırdı. Suratında o biraz pişman gülümsemesi vardı, Adriana için gülümsemenin de ciddi bir tarafı olmalıydı.

Claps hareketlendi, kim bilir ne kadar zamandır böyle konuşmadan ve yeri izleyerek duruyordu.

Morganti de yerinden kıpırdamışa benzemiyordu.

"O doğduğunda oldukça yaşlıydılar değil mi?"

Claps sanki yarıda kalmış bir sohbete devam eder gibi konuştu.

Morganti kim bilir nerede kaybolmuş olan düşüncelerinden sıyrılıp kafasını kaldırdı:

"Ne?"

"Adriana'nın ebeveynlerinden bahsediyorum, o doğduğunda hiç de genç değillerdi…"

"Evet, birkaç yıl önce ölmüşler, ben tanıyamadım."

Claps yere bakmaya devam ediyordu.

"Her şeyi ciddiye alıyordu değil mi? Bir şeylerin geçip gitmesine izin vermesi zordu…"

"Adriana mı? Tanısaydı annemin çok hoşuna gideceğinden eminim." Morganti acı bir şekilde iç çekti. "Eski zaman kızlarından, derdi mutlaka…"

"İyi dans eder miydi?"

"Dans mı?"

“Ders almıyor muydu?”

“Ah… Evet ya! Latin Amerikan ritmi… Kabul edilmedi!” Morganti’nin suratında ince bir gülümseme belirdi, konuşurken bir yandan da kafasını iki yana sallamaya başladı. “Kabul edilmedi. Yapacak bir şey yoktu, müziği duyamıyordu. Ama başarılı bir öğrenci gibi çalışıyordu, sonunda bir şeyler de öğrenmedi değil… Ama biz neden bahsediyoruz ki?!”

Claps, Morganti’nin gözlerini üstünde hissetti, keşke kendisi de bakışlarını kaldırabilseydi.

“Adriana öldü ve siz… Ve siz katilini çoktan ele geçirdiniz bile. Öyle değil mi? Cevap verin bana! Öyle değil mi?”

Claps soruyu duymazlıktan geldi, tekrar konuşmaya başlamak için bir süre bekledi.

“Siz Adriana’ya âşık mıydınız?”

“Of Tanrım!” Morganti kafasını dizlerine gömüp elleri arasına aldı. “Âşık mıyım… Ne boktan bir soru bu böyle! Belki hayır, henüz değil demek istiyorum… Aramızda daha yeni bir şeyler başlıyordu. Daha önümüzde çok yol vardı, Adriana yavaş ilerlemek istiyordu ve bu şu an için bana da iyi geliyordu.”

“Yavaş ilerlemek isteyen… Eski kafalı bir kız. Birbirinizi tanıyor muydunuz? Yani özel olarak demek istiyorum.”

“Aman bu ne büyük hassasiyet!” Morganti alaycı bir şekilde güldü. “Duygularımı incitmekten mi korktunuz? Yoksa Adriana’nın anısına saygılı mı olmak istediniz? Seks yapıp yapmadığımızı mı öğrenmek istiyorsunuz?”

“Cinsel ilişki yaşıyor muydunuz?”

“Hayır.”

“Peki bu durum sizin için uygun muydu Bay Morganti?”

“Şu an için evet.”

Morganti ayağa kalktı, çok uzun boyluydu, Claps'i bir omuz boyu geçiyordu.

"Böylelikle size güzel de bir sebep sundum değil mi? Beni kim bilir kaçıncı kez reddetmişti, ben de kendimi kaybettim, öfke nöbeti içinde ona tecavüz ettim ve onu öldürdüm."

Claps bir süre düşündü sonra konuşmaya başladı:

"O zaman dün bütün geceyi Adriana'da geçirmek gibi bir niyetiniz yoktu yani?"

"Buna izin vermezdi. Sadece her zamanki gibi birkaç saat: Biraz laflardık, bir şeyler içerdik, birbirimizi daha ilerisine zorlamadan kanepenin üstünde biraz öpüşürdük. Şimdilik aramızdaki ilişki böyle devam ediyordu."

"İş yeri evinden uzakta mıydı?"

"Şehrin öbür tarafında ama bunun ne ilgisi var?"

Claps bu soruyu da duymazdan geldi.

"Bay Morganti, neden suç aletini Adriana'nın vücudundan çıkarmadınız?"

Morganti'nin gözleri fal taşı gibi açıldı:

"Suç aleti mi? Siz neden bahsediyorsunuz? Adriana'yı bulduğumda üstünde suç aleti falan yoktu."

"Bir zarf açacağı."

"Bu imkânsız! Ona kalp masajı yaptım, üstünde saplanmış bir zarf açacağı ya da başka bir halt olsa mutlaka fark ederdim!"

Claps birkaç saniye dalgın bekledi sonra ani bir içgüdüyle sordu:

"Eller, ellerini göğsünün üstünde siz mi birleştirdiniz?"

“Kolları… Sanki çarmıha gerilmiş gibi…” Morganti’nin yüzüne derin bir acı ifadesi yayıldı. “İki yana uzatılmıştı, onu öyle bırakamazdım.”

“Salonun ışıkları açık mıydı?”

Morganti’nin kolları ağır bir şekilde iki yanına düştü, Claps’in yönelttiği soruyu duymazdan gelerek sordu:

“Bu zarf açacağı konusu da nedir?!”

“Soruma cevap verin.”

Morganti sırtını duvardan kaydırarak tekrar odanın köşesindeki yerine oturdu, bacakları sanki yeterince kıvrılamayacakmış gibi görünüyordu. Claps kendine, adam ayaktayken bu kadar uzun boylu olduğunu nasıl fark edemediğini sordu.

“Kapalıydı, salonun ışıkları kapalıydı ama giriştekiler yanıyordu ve çok net olmasa da etrafın görünmesine yardımcı oluyordu.”

“Salondaki ışıkları siz açmadınız mı? Telefon ederken bile mi?”

“Telefon girişte. Hayır ben hiçbir ışık düğmesine dokunmadım.”

“Evde ne kadar kaldığınızı düşünüyorsunuz?”

“Bilmiyorum… Her şey çok hızlı oldu. Adriana’nın öldüğünü anladığımda… İşte o zaman orada onunla kalmak istemedim. Telefon ettim ve hemen aşağı indim.”

“Kim olabileceğiyle ilgili bir fikriniz var mı?”

“Benim dışımda mı demek istiyorsunuz? Bunu bana soran ilk kişisiniz… Bunu bir soru mu yoksa boş bir nezaket gösterisi olarak mı değerlendirmeliyim?”

“Kim olabileceğiyle ilgili bir fikriniz var mı?”

“Hayır… Bir manyak herhâlde. Kahretsin, ne güzel bir savunma ama…”

Claps birkaç saniye sessiz kaldı, sonra kameraya doğru bir baş hareketi yaptı. Gözaltı odasının kapısı dışarıdan açılırken Morganti tekrar ayağa kalktı.

“Avukatımla görüşmek istiyorum, bu benim hakkım.”

“En kısa sürede görüşebilirsiniz, kimsenin haklarınızı engellemeye niyeti yok.” Claps bunu söyledikten sonra bir süre durakladı ve tekrar konuşmaya başladı. “Son bir şey daha, aşağıdan zile bastığınızda Adriana mikrofona ne dedi?”

Morganti kaşlarını çattı.

“Dün akşam ona gittiğinizde, apartman kapısını açması için zile bastınız, Adriana size mikrofondan ne dedi?”

“Hiçbir şey, kendi aramızda kullandığımız şifreli bir zil çalma şekli vardı, bilirsiniz işte… Sevgililerin aralarında yaptıkları maymunluklardan. Ben o şekilde çaldım ve o da hiçbir şey söylemeden kapıyı açtı.”

Claps gözaltı odasından sessizce çıktı.

“Tam bir orospu çocuğu!”

Greta Alfieri’nin son sözleri üstüne Sensi’nin sesi tıslayarak çıktı. Odaya yeni girmiş olan Claps, Sensi’ye sorgulayan gözlerle baktı.

“Bu fahişe her şeyi ama her şeyi haberlerde söyledi!” Sensi büyük bir sinirle kumandayı alarak televizyonu kapattı. “Yemin ediyorum o köstebeğin kim olduğunu bulacağım!”

Sensi’nin sakinleşmesi için uzun birkaç dakikanın geçmesi gerekti.

“Şimdi üstümüzde baskı kuracaklar, avukatlar tahminimizden çok önce işe dâhil olacak… Her şey daha karmaşık bir hâl alacak.”

“Zarf açacağını görmemiş.”

“Nasıl?”

“Morganti öyle söyledi: Salon loşmuş ve kurbanın vajinasına sokulmuş olan zarf açacağını görmemiş. Gözle görünür şekilde şaşırdı, bence yalan söylemiyor.”

Sensi cesareti kırılmış bir şekilde kollarını iki yana açtı.

“Dinle Claps, bir de sen başlama. Katil o… Çok kurnaz ve suyu bulandırmaya çalışıyor ama itiraf edecek. Sorgudaki tek şüphelinin, doğruyu söylediği varsayımından hareket edemeyiz. Kendini kurtarmak için yalan söyleyecek, içimize şüphe sokmaya çalışacak ve eğer bu işte biraz iyiyse bunu çok da başarılı bir şekilde yapacak.”

“Kurbanın eski sevgilisiyle ilgili ne biliyoruz?”

“Of Tanrım! Beş aydan fazla bir süre önce Maggesi’yi o terk etmiş. Bir haftadır iş için Amerika’daymış. Bunlar senin için bir mazeret oluşturmaya yeterli mi?”

“Onunla ilgilenen başka erkekler var mıymış?”

“Yok sanırım, biz işimize bakalım.” Sensi koltuğuna gömüldü. “Dinle beni, bir uzman olarak sen kendin bu cinayetin aşk kaynaklı olduğunu söyledin, güzel… Peki cinayet yerinde kimi bulduk? Kurbanın kanına bulanmış elbiseleriyle bizi bekleyen sevgilisini, bize bu gibi durumlarda en çok tutan hikâyeyi anlatıyor, yani olay yerine cinayet işlendikten sonra vardığı yalanını. Ayrıca kurbanla buluşacağını bilen hiç kimse de yok, olay yerine taksiyle gidiyor ve çok uzak bir yerde iniyor. Herkesin yapacağı gibi oraya arabasıyla gidip Maggesi’nin evinin altına park etmiyor. Birilerinin onu görmesini istemiyordu, bu çok açık. Bunun dışında…”

“Tamam, tamam, bu kadar yeter.” Claps, Sensi’nin sözünü kesti, tatmin olmamış ve herhangi kesin bir dayanağı olmayan hislerini tartışmanın hiçbir faydası yoktu. “Soruşturma senin, ben suç davranışları üzerine bir danışmanım ve görevim bitti.”

“Aferin sana, lanet olsun… Bir de alınganlık yapıyorsun.” Sensi zoraki bir gülümseme takındı. “Senin düşüncelerine ne kadar önem verdiğimi çok

iyi bilirsin.” Bunları söyledikten sonra ayağa kalktı ve masasının etrafında dönerek, “Konuyla ilgili şüphelerin var, açıkçası benim yok. Öyleyse üstünde çalış ve bana elle tutulur bir şeyler getir. O zaman seni dinlerim” dedi.

Greta Alfieri’nin zafer gününde saat yediyi biraz geçiyordu. Agresif adımlarla haber salonundan geçti. Bakışları kendinden emin bir şekilde sanki etrafındaki hiçbir şey onun dikkatini çekmeye layık değilmiş gibi ilerliyordu. Oysa her şeyi görüyordu, karakteriyle gurur duyuyordu, onu izleyen herkesin hayranlık ve kıskançlıkla dolu bakışlarını ayırt edebiliyordu. Büyük haberlerin kraliçesiydi o, Bayan Alfieri, imkânsız röportajları yapan gazeteciydi.

Bilgisayarını açtı, birkaç saniye yüklenmesini bekledikten sonra ekranda yeni bir mesaj uyarısı belirdi. Greta Alfieri mesaja hemen bakıp bakmamak arasında bir süre kararsız kaldı: Morganti’nin ebeveynlerinin telefonunu bulmuştu, başka bir şehirde yaşıyorlardı ve onlara durumu bildirerek bir ipucuna ulaşabilirdi. Şimdilik mesajın canı cehenneme, diye düşündü ve numarayı çevirdi.

“Alo?”

“Morgantilerin evi mi?”

“Evet, siz kimsiniz?”

Kadının sesi yaşlı ama hâlâ enerjikti.

“Ben Greta Alfieri, siz Bayan Morganti misiniz?”

Kadın kim olduğunu anlamasın diye kendi ismini âdeta ağzında geveleyerek büyük bir hızla söylemişti, aralarında birden güvensizlik duvarının yükselmesini istemiyordu, hatta daha kötüsü bile olabilirdi.

Karşı tarafta bir süre sessizlik oldu, sonra “Sizin kim olduğunuzu biliyorum…” dedi kadın.

Sesi neredeyse titremeye başlayan Bayan Morganti mesafeli ve terbiyeli bir şekilde davranmak için fark edilir şekilde çaba sarf ediyordu.

Greta kendi kendine “Lanet olsun!” dedi.

“Yapacak bir açıklamamız yok, özellikle de size ve şimdi eğer izin verirseniz işime geri dönmem gerek.”

Ama Greta Alfieri bu tavırla moralinin bozulmasına izin verecek biri değildi. “Beni sadece bir saniye dinler misiniz hanımefendi, niyetim sizinle röportaj yapmak ya da oğlunuzun başına gelen olayla ilgili bir açıklama yapmaya zorlamak değil… Gerçek şu ki ben de iki arada kaldım, elime bu haberi verdiler ve okumak zorunda kaldım ama canlı yayında oğlunuzun ismini vermek bardağı taşıran son damla oldu.”

“Peki o zaman bizden ne istiyorsunuz?”

Kadının sesinde artık bir kararsızlık olduğu seziliyordu, bundan faydalanıp o kapıyı kapatmadan önce araya ayak sokmak gerekiyordu.

“Bayan Morganti ben bir gazeteciyim ve bu mesleğin gereği başkalarının hayatlarıyla ilgilenmektir, hatta yayınlayacak bir haber olması uğruna sıklıkla bu kişilerin özel hayatlarını ve haklarını yok sayarak. Bununla da kalmayıp haysiyetleriyle oynamak ve bazı durumlarda iftira atarak hayatlarını mahvetmek, şüphe…”

“Sizinle konuşmak istemememin sebepleri bunlar.”

“Birçok meslektaşımın yaptığı gibi haberin kutsal olduğu ve açıklanması gerektiği özrünün arkasına saklanmak istemiyorum… Ben işimi kimseye sorun yaratmadan, herkesin haysiyetine saygı göstererek onurumla ve sorumluluk alarak yapmak istiyorum. Size ve ailenize bir özür borçluyum hanımefendi, aramamın sebebi buydu.”

Karşı tarafta sessizlik oldu.

“Ve bu kötü durumu elimden geldiğince telafi etmek isterim” diyerek devam etti Greta.

“Nasıl peki? Bizden ne istediğinizi hâlâ söylemediniz.”

Başarmıştı işte! Greta Alfieri gülümsedi, o en büyüktü.

“Az önce belirttim: Basın çıldırmış bir hâlde, tirajları ve reklam alanlarının değerlerini yükseltmek için ilk sayfada bir canavar sergilemekten daha iyi bir yol yok… En kötüsü de suçlu ya da masum olsun olayda adı geçen kişinin durumu. Ben tüm bunların bir parçası olmak istemiyorum, bu işe yeter dedim ve şimdi şüphelilerin haklarının korunması doğrultusunda gerçek bir kampanya yürütmek arzusundayım. Bu anlamda sizinle aramızda bir irtibat kanalı açmak istedim, sizi soruşturmayla ilgili gelişmelerden haberdar edebilirim ve aramızda bir iletişim kurulmuş olur. Takdir edersiniz ki olup biten her şey gazetelerde yer almıyor. Hiçbir röportaj ya da yaptığınız açıklamayı yayınlamayacağım. Tek niyetim ona yardım edebilmek için oğlunuzu daha iyi tanımak. Ben sizin tarafınızdayım hanımefendi.”

Karşı tarafta Bayan Morganti’nin kafasının karıştığı belliydi, bir yandan güvensizlik bir yandan da oğlunun olası her desteği alması arzusu arasında gidip geliyordu.

“İlla şimdi konuşmak zorunda değiliz” diyerek ısrar etti Greta Alfieri. “Sizi tekrar arayabilirim, belki yarın mesela…”

“Bilmiyorum, önce eşimle konuşmam lazım…”

Greta bu işi becerdiğinden emindi. Caninin annesinden bir röportaj koparmıştı. Özel olarak tabii.

Elinden telefonu bırakmadan diğer eliyle e-postayı açmaya çalıştı. Bir yandan da kadına cevap yetiştiriyordu:

“Elbette konuşun, ben tekrar arayacağım… Sizi rahatlatacağını düşündüğüm son bir şey var. Soruşturmayı yürüten Doktor Sensi ile konuştum, bana oğlunuzla ilgili dedi ki…”

Greta Alfieri birden durdu, e-posta bilgisayar ekranında açılmıştı.

“Evet? Oğlum hakkında ne dedi?”

Greta gözlerine inanamıyordu, yazılan kısa metni tekrar okudu.

“Bir saniye hanımefendi, affedersiniz…”

Her şey doğruydu, orada, gözlerinin önündeydi! Sesindeki aceleci tonu bastırmaya çalışarak konuştu:

“Oğlunuz… Evet, yıkılmadı ve bu kötü deneyimle çok güzel bir şekilde savaşıyor. Çok sakin ve her şeyin kısa zamanda aydınlanacağına çok güveniyor.”

“Hanımefendi, size teşekkür ederim! Bu gerçekten de çok iyi bir haber… Demek kendini bırakmadı.”

“Sizi yarın arayacağım.”

“Başka bir haber yok mu? Oğlumun avukatını tanıyor musunuz? Başarılı biri mi?”

“Öğrenmek için elimden geleni yapacağım.”

Çok sert konuşmuştu. Yaptığı çok yanlıştı ama kendine hâkim olamamıştı, önündeki mesaj sanki ekranda dalgalanıyor gibiydi.

“Yarın konuşmak üzere Bayan Morganti.”

Artık etrafında ekranda yazan o kelimelerden başka hiçbir şey yoktu.

“Profesör Mantero sizi en kısa zamanda kabul edecek, eğer oturmak isterseniz…”

Claps’e bekleme süresinin çok uzamamasını ummaktan başka bir şey kalmıyordu. Neredeyse akşam olmuştu. Bütün öğleden sonrası şu an

cebinde olan o CD’yi alabilmek için laboratuvarda uğraşarak ve adli tıp enstitüsüne gelmek için şehrin karmaşık trafiğine maruz kalarak geçmişti. Morganti masumdu ya da daha uygunu suçlu değildi, Claps bunu çok net bir biçimde hissediyordu. Ama gerçek katili yakalamak üzere harekete geçmesi için Sensi’yi ikna edebilmesinin tek koşulu, ona çok daha somut ve elle tutulur bir şey sunabilmesiydi. Belki bu CD’den bir şey çıkardı ama bunu kesin bir şekilde söyleyecek kişi Mantero’ydu. Duygular… Sezgiler… İşinin bir parçasıydı ama bunlar gerçekten nerede duruyorlardı? Bunların altıncı his, cinayet romanı yazarları ya da film yapımcılarının yaptığı gibi katil gibi düşünebilme yetisi gibi bir şey olmadıkları açıktı. Bu daha çok gölgeleri, kokuları, derinlerdeki sesleri toplayabilme ve bunları insan davranışlarının sınırsız olmayan kanunlarıyla uyumlu olarak ortak bir tabloda bir araya getirme çalışmasıydı. Bu suçu Morganti işlememişti, bu kurbanla, bu ilişki içinde ve o evde bunu o yapmamıştı.

“Doktor Claps girebilirsiniz.”

Mantero’nun sekreteri onu düşüncelerinden çıkardı.

Lafa giriş kısmı çok kısa oldu, her ikisi de formalitelerden hoşlanmıyordu.

Claps CD’yi Mantero’ya uzattı:

“İçinde fotoğraflar var, senin görüşünü almak istedim.”

“Bakalım neymiş.”

Mantero CD’yi bilgisayarına takıp dosyayı açtı. Ekranda dört tane fotoğraf belirdi. Profesör bir tanesinin üstüne tıkladı ve fotoğraf ekranı kaplayacak kadar büyüdü: Morganti yarım boy görünecek şekilde duruyordu, elbiseleri kan içindeydi ve bakışları boşlukta kaybolmuş gibiydi.

“Peki, ne bilmek istiyorsun?”

“Maggesi cinayetiyle ilgili kurbana otopsiyi sen yaptın değil mi?”

“Evet, bu sabah.”

“Peki, katil kurbanını üstüne dört ayak pozisyonunda çökerek bıçakladı, fotoğraftaki adam ise kıyafetlerine kadını hayata döndürmeye çalışırken kan bulaştığını savunuyor. Elbiselerinin üstündeki kanın dağılımına bakarak bir yere varabilir miyiz?”

“Hımm… Evet, bu bize çok şey söyler…”

Mantero sakalını kaşırken fotoğrafı dikkatle inceledi. Detayları daha iyi görebilmek için fotoğrafı birçok defa büyüttü. Sonunda, “Eğer suçlu bu adamsa cinayeti işlerken üstünde bu giysiler yoktu demektir” dedi.

Profesör Mantero tıpkı öğrencilerine ders verir gibi Claps’e kan akışını, sıçramaları, lekeleri ve elbiseler üstünde oluşturduğu şekil ve dağılımı anlattı.

“Sonuç olarak?” diye sordu Claps.

“Fotoğraftaki adam doğruyu söylüyor. Giysilerindeki kan kurbanı hayata döndürmeye çalışırken olmuş. Katilin giysileri suç esnasında büyük ihtimalle daha az kanla lekelenmiştir ama her hâlükârda kanın giysi üzerindeki şekli ve dağılımı fotoğraftaki adamın kıyafetlerindekinden çok farklı olacaktır.”

“Peki kurbanı hayata döndürmeye çalışırken üstüne bulaşan kan daha önce cinayet esnasında oluşan lekeyi silmiş olamaz mı?”

Montero’nun yüzündeki ifade her türlü cevaptan daha anlamlıydı.

Claps hafif bir keyiflenme hissetti.

“Eğer bir değerlendirmeye ihtiyaç varsa bana resmî bir talep ve kıyafetlerin orijinal fotoğraflarını getirmeniz gerek. Belirttiğim gibi bunu kurbanın otopsi raporuna bağlayamam, ikisi farklı şeyler” dedi Montero.

“Anlaştık, ihtiyacınız olan her şeyi getireceğim.”

Montero’nun dudaklarında yine alaycı bir gülümseme belirdi.

“Güzel… İşinizi mi bozmuş oldum? Katili çoktan ele geçirdiğinizi mi düşünüyordunuz?” diye sordu.

“Çok karmaşık bir vaka olduğunu düşünmüyorum, birkaç saatlik işi kaldı.”

Claps bu kelimeleri telaffuz ederken durumun aslında tam tersi olduğunun farkına vardı.

Greta Alfieri’nin bilgisayar ekranında beliren e-postadan gözünü çekebildiği ilk an yaptığı tek şey redaksiyonun saatine bakmak oldu. Saat on dokuz yirmiydi ve tam ortasındaki dijital alanda bir geri sayım vardı: Kırk dakika, akşam haberlerinin yayınına kırk dakika kalmıştı.

Çok az vakti vardı, kahretsin ki çok az.

Greta Alfieri tekrar mesajı okumaya döndü:

> *Sayın Alfieri,*
>
> *Bayan Maggesi’nin başrolünde yer aldığı pek gösterişli olayın araştırmalarıyla ilgili sağlamış olduğunuz ilginç ayrıntıların zamanlaması için sizi tebrik etmek istiyorum.*
>
> *Her zamanki gibi tüm meslektaşlarınızı hızlı davranarak vurdunuz. Habere ulaşma konusundaki tacınızı hak ettiğiniz anlaşılıyor.*
>
> *Ne yazık ki aynı iltifatları soruşturma makamları için yapamayacağım: Her zaman istihbarat olmadan, kolay yolu seçerek ya da hayal güçlerini izleyerek aptalca hareket ediyorlar. Çoktan anlamış olmalısınız, ellerindeki yanlış adam.*
>
> *Eserimin başkaları tarafından üstlenildiğini görmek ne yalan söyleyeyim beni biraz üzdü (Hem sonra ne kadar da banal bir durum! Sevgilisi…). Üzdü dediğime bakmayın, sadece biraz öyleyim çünkü çok yakında gerçek ortaya çıkacak ve bu şehirde daha önce hiç görülmemiş bir eser tamamlanmış olacak.*
>
> *Bunları size yazanın yalancının teki olduğunu düşünmeyin sakın: Beşinci katta yaşayan o güzel bayanın yarım ay şeklinde çok hoş küpeleri vardı. Polise neden küpelerin ikisini de bulup bulmadıklarını*

sormuyorsunuz? İddiaya girerim ki bir tekinden başkasını bulamadılar…

Çok yakında…

Sizin sadık ve samimi bir hayranınız

Greta Alfieri silkelendi. Çok hızlı bir şekilde düşünüp hareket etmeliydi.

İlk yapması gereken şey, söylenenin doğruluğunu kontrol etmekti.

İkincisi: Mesajın nereden geldiğinin izini sürmek.

Üçüncüsü: Polise haber vermek ama bunu onu susturmalarına izin vermeden yapmak.

Dördüncüsü: Yayına çıkıp rakiplerin tozunu attırmak.

Otuz beş dakikası kalmıştı. Hemen cep telefonundan bir numarayı aradı. “Hadi ama, aç şunu…”

“Alo…”

“Selam küçük kuş… Ben Greta, şöyle güzel bir miktar kuş yemi kazanmaya ne dersin?”

“Beni bu numaradan aramaman gerektiğini biliyorsun, artık canımı iyice sıkmaya başladın.”

Sinirli bir şekilde ve yüksek sesle cevaplamıştı. Bu iyiydi, demek ki yakınında kimseler yoktu ve rahat konuşabilecekti.

“Kuş yemiyle ilgilenmiyor musun?”

“Şu an ilgilendiğim tek şey hakkımda soruşturma açılmaması. Sensi kudurmuş durumda ve sana dün gece bilgileri sızdıran kişiyi bulup ateşe atmak istiyor.”

“Dinle, senin saçmalıklarınla kaybedecek vaktim yok, bana bir bilgi gerekiyor ve bunun karşılığını fazlasıyla vereceğim. Eğer ilgilenmiyorsan kapat ve cehennemin dibine git!”

“Ne kadardan bahsediyorsun?”

Greta Alfieri gülümsedi…

“En az her zamankinin iki katı ama bu bilgiye hemen ihtiyacım var.”

“Neyle ilgili?”

“Maggesi’nin kulağında yarım ay şeklinde küpeler olduğunu biliyorum, küpelerin ikisini de buldunuz mu?”

“Ne… Kahretsin! Bunu nereden…”

“Dur! Sana soru sorman için değil, sadece cevap vermen için para ödüyorum. Evet?”

“İki katı yetmez.”

“O zaman canın cehenneme! Tek bilgi kaynağımın sen olduğunu mu sanıyorsun? Yoksa nükleer bir sır mı verdiğini düşünüyorsun?”

Greta Alfieri parmaklarını çapraz yaptı, belki de adamın kuyruğuna çok basmıştı.

“Tamam… Tamam sakin ol, anlaştık. Küpelerden sadece biri kulağındaydı ve bu bizi düşündürdü. Sensi diğer tekini olaylar istediği şekilde gelişmeyince manyak katil tezini ortaya atan Morganti’nin aldığını düşündü. Bu yüzden o lanet olası küpeyi her yerde aradık. Asansör boşluğunda, çöplükte hatta Morganti’nin bokunda bile. Eğer her şey bizim düşündüğümüz gibi geliştiyse bence onu tuvalete attı.”

“Belki de Maggesi sadece bir tek küpe takıyordu, bilirsin moda işte…”

“Nasıl istersen… Nitekim elimizde sadece bir tane küpe var. Tatmin oldun mu? Yemlerimi almak için ne zaman uğrayayım?”

“Yarın olur ama önce haber ver.”

Greta Alfieri dijital ekrana göz attı, otuz dakikadan daha az vakti vardı ve e-postanın güvenilirliğine yönelik gerekli onayı almıştı. İçinde adrenalinin yükseldiğini hissetti, o gece yorgunlukla başa çıkmak için haplara ihtiyacı

olmayacaktı: Şehirde bir seri katil vardı ve Greta'yla irtibata geçmeyi seçmişti. Böyle bir şans insana hayatı boyunca denk gelmeyebilirdi. Kendini tanıtarak polis merkezini aradı ve Maggesi davasıyla ilgili olarak Sensi'yle konuşmak istediğini söyledi. Doğal olarak bu talebi yerine getirilmedi ama bunun onun için bir önemi yoktu: Greta Alfieri arama saati ve sebebinin kayıtlara geçtiğini biliyordu. Hemen sonrasında redaksiyonun santralinden Sensi'yle bu sabah görüştüğü cep telefonunu aradı. Tıpkı Sensi'nin ona söz verdiği gibi numara artık kullanılmıyordu ama bu arama da redaksiyonun arama kayıtlarına geçmişti ve tespit edilebilirdi.

Yirmi altı dakikadan az vakit kalmıştı ve daha yapacak çok şey vardı.

Bir telefon daha etmesi gerekiyordu, bu sefer şirket içi bir hattı.

"Vittorio sen misin? Bilgisayar sihirbazı…"

Vittorio Strada kendini bildi bileli bilgisayar ağı işleriyle ilgilenirdi. Bu işin içinde büyümüş ve sonra bilişimle ilgili her şeyin sorumlusu olmuştu.

"Greta! Bu sefer ne istiyorsun? Sen hep istersin ama asla vermezsin… En azından bana…"

"Umutsuzluğa kapılma Vittorio, sen böyle tatlı olmaya devam et ve göreceksin ki…"

"Görmek bana yetmez… Hadi söyle! Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bana gönderilen bir e-postanın kimden geldiğini öğrenmem gerek."

"Ve beni bu saçmalık için mi aradın? Cevap burnunun ucunda, e-postalarda gönderen bölümünde zaten kimden geldiği yazar!"

"Bundaki gönderici gerçek olmayabilir çünkü gönderen kişinin bulunmamak için çok geçerli sebepleri var."

"O zaman durum değişir, eğer bu işte iyiyse onu bulmak çok zorlaşır hatta imkânsız olur."

"Denemek ister misin?"

"Ödülüm ne olacak?"

“Biraz daha umut.”

“Tamam varım. Postada yazan mesaj dâhil olmak üzere her şeyi bana gönder.”

“Ama çok gizli.” Greta Alfieri karar vermeden önce biraz düşündü. “Peki tamam, sen hiçbir şey görmedin ama.”

“Ne yazık ki gerçek bu. Sen bana hiçbir şey göstermedin ki göreyim!”

“Hadi ama, bırak bu aptal taklidini! Bu çok ciddi bir durum, bunu sen de göreceksin. Tamam mı?”

“Eğer bana bir şey soran olursa ben bir şey görmedim.”

Son yirmi iki dakika ve Montanari’yle karşı karşıya gelmeden önce yapılacak son bir şey daha var.

Greta Alfieri etrafına bakındı. Redaksiyondaki tüm sekreterler deli gibi çalışıyordu, içlerinde en zorda olanı yeteneklerinden çok dış görünüşü için kısa bir süre önce işe alınan genç ve güzel Marilena’ydı. Greta onu koridorda durdurarak en kısa zamanda Maggesi davasıyla ilgili bilgi almak üzere polis merkezinden arayan bir numara olup olmadığını öğrenmesini istedi.

“Bir e-posta aldım, büyük olasılıkla düzmece, neyse eğer e-postayı görmek isterlerse, bilgisayardan mesajın bir çıktısını alıp faks gönder.”

Greta kızı koridorda uzaklaşırken izledi. Ona talimatları verirken yeterince açık konuşmuştu ve eğer Sensi e-postayı bir saatten önce isterse bunu büyük bir mucize olarak değerlendirecekti.

Son on sekiz dakika, geriye sadece Montanari kalıyordu. Onu makyaj odasında makyözler binbir akrobasiyle yüzünü sahne makyajıyla kaplamaya çalıştığı sırada kravatını bağlarken buldu.

Hiçbir giriş yapmadan konuştu:

“Bu gece yayına benim de katılmam gerek. Elimizde çok büyük bir şans var… İnsanın kariyeri boyunca başına sadece bir iki defa gelecek cinsten

bir şans hem de.”

Akşam

Claps polis merkezinde Sensi’nin yanına vardığında saat tam sekizdi, onu uzaktan camla kaplı bir ofisin içinde gördü. Ayaktaydı, Komiser Benni ve en sağlam iş arkadaşlarıyla birlikte bir televizyonun önünde duruyordu.

Mantero ile ilgili öğrendiklerini paylaşmak üzere sabırsız ve hızlı adımlarla ona doğru yaklaştı ama içeri girer girmez televizyonda akşam haberlerini sunan Montanari’nin söylediklerini duyunca olduğu yerde kalakaldı.

“Size duyurduğumuz gibi dün gece evinde öldürülen genç kadın yani Maggesi vakasıyla ilgili yeni, sansasyonel ve maalesef rahatsız edici haberler var.”

Kamera yavaşça Montanari’nin yüzünü çerçeveleyerek yakınlaştı.

“Gelişmeler istemeden de olsa bu haber ekibini başrole taşıyor… Ama her şeyden önce tekrarlıyorum, olaya ışık tutan çok yeni ve rahatsız edici son dakika gelişmeleri bunlar.”

Etkili bir beklemeden sonra Montanari yavaş ve kelimelerini dikkatle seçerek daha ciddi bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

“Her ne kadar resmî otoritelerin onayı olmasa da ortada bir manyağın, iş üstündeki bir seri katilin olduğu çok açık.”

Claps kendisini fark etmeyen Sensi’nin yanında kaskatı kesilmiş duruyordu. Kısa bir sessizlikten sonra Montanari, karakteristik hızlı ve kıvrak tarzıyla konuşmaya başladı:

“Ama sırayla gidelim.”

Kamera Montanari’den uzaklaşıp hızlı adımlarla sahneye giren Greta Alfieri’yi alacak bir açıya geldi. Greta elindeki kâğıtları masaya koyarak Montanari’nin yanındaki yere oturdu.

“Greta, bize bugün öğleden sonra olanları anlatabilir misin? Ah yoksa…” Montanari kadının elindeki sayfalara bakarak gülümsedi ve devam etti. “İzleyicilerimize aktarılacak daha yeni son dakika haberlerin mi var?”

“İyi akşamlar!” Kamera Greta’nın tek başına görüntüsünü vermeye başladı. “Hayır Federico, yeni bir haber yok. Etkisi büyük olacak haber ise Adriana Maggesi’nin katilinin serbest ve yeni cinayetler işleyeceğine dair söz veriyor olması.”

Sessizlik oldu.

“Yaklaşık bir saat kadar önce, yazı işlerimize Adriana Maggesi’nin acımasız cinayetinin sorumlusu olduğunu söyleyen birisi tarafından bir e-posta ulaştı. İşte e-posta metni de burada.”

Greta Alfieri ciddi bir ses tonuyla okurken e-postanın neredeyse tümü ekranda göründü, sadece küpelerden bahsedilen son satırlar görünmüyordu.

“Mesaj soruşturma için gerekli olabilecek detayların belirtildiği birkaç satır daha içeriyor ki bunlar yazılanların doğruluğuna dair güven veriyor. Maalesef bir palavracı yok karşımızda, aksine cinayetlerin devam edeceğinin sözünü veren acımasız ve çılgın bir katil var. Bir kâbusla, korkunç bir kâbusla karşı karşıyayız.”

Montanari araya girdi:

“Peki, bahsettiğin bu detaylar…”

“Doğruluklarını kontrol ettik, sadece katilin bilebileceği şeyler.”

“O zaman hiç şüphe yok…”

“Maalesef Federico, hiçbir şüphe yok.”

Kamera tekrar Montanari’ye döndü.

“Evet, e-postanın son satırlarındaki bilgiler soruşturma açısından önemli olabilir, bundan dolayı bu detayları açıklamayı uygun bulmadık. Doğal olarak hemen resmî otoritelerle irtibata geçtik ve e-posta şu an uzmanlar ve araştırmacılar tarafından inceleniyor…”

Sensi sert bir hareketle televizyonu kapattı, yüzü mosmordu, boynundaki damarlar her an patlayacakmış gibi duruyordu.

“Hangi saçmalıktan bahsediyor bu böyle?”

Ünlü seri katillerle ve bunların işledikleri en acımasız cinayetlere dair bir kriminologla yapılan arşivden alınmış bir röportaj videosu yayına girdi. Greta Alfieri bu anın tadını çıkarıyordu, her şeyin etrafında döndüğünü, kameramanın ve stüdyodakilerin gerginliğini hissediyordu.

Ne başarı ama!

Yanında oturan Montanari’nin sesini neredeyse hiç duymuyordu, aydınlatmaların sıcaklığı tenini okşuyordu, stüdyonun bembeyaz ışığı ona enerji veriyordu.

“Peki bize Adriana Maggesi’nin sevgilisi Morganti hakkında ne söyleyebilirsin Greta? Tek şüpheli olarak gözaltına alındığını bize ilk sen söylemiştin. Son olaylardan sonra aklanacak mı?”

“İzin verirsen Federico bu sorunun cevabını sana ya da bizi evden izleyenlere vermeyeceğim.”

Greta Alfieri kamera sadece kendisini alana kadar bekledi ve makyaj yapılırken ayna karşısında birçok defa provasını yaptığı o tatlı gülümsemesini takındı.

“Cevabı bu öğleden sonra konuşma imkânı bulduğum çok cesur bir kadına vereceğim: Claudio Morganti’nin annesi.”

Kısa bir ara oldu.

“Sevgili hanımefendi, bugün sizi aramamın sebebi, oğlunuzu gözler önüne çıkaran kişi olarak onun birinci sayfadaki canavarlardan birine dönüştürülmemesi ve haber uğruna bir insanın ıstırap çekmemesi için çaba sarf etmek ve size gerekli desteği vermekti. Dingin cesaretinize ve

oğlunuzun masumiyetine duyduğunuz inancınıza hayran kaldım. Size bunu söylemekten mutluluk duyuyorum. Bana ulaşan e-posta orijinal ve güvenilirse, ki araştırmalarımız sonucunda böyle olduğunu gördük, Claudio tamamen aklanacak. Kanıtlar için biraz daha sabredip beklemek gerekecek ama oğlunuzu kucaklamanıza çok da uzun bir zaman kalmadı."

Kamera tekrar Montanari'ye döndü.

"Güzel, en azından konuyla ilgili iyi bir haber var. Olayla ilgili yeni gelişmeler olursa haber esnasında size ileteceğiz; şimdi sıra reklamlarda."

Stüdyonun ışıkları hemen kapandı ve Greta Alfieri zafer kazanmış bir edayla kameraların karşısından çekildi. Makyözün saldırısına uğrayan Montanari arkasından seslenerek kolunu kaldırdı ve baş parmağıyla işaret etti:

"Greta! Harikasın, harika!"

Stüdyodaki personel Greta'nın etrafını sardı.

"Haber çok kişi tarafından izlendi!"

"Muhteşem Greta, sen teksin!"

Ekibin sekreteri onu kucakladı.

"Rakiplere yapacak tek bir şey kaldı: Ağlamak!"

"Hepsinin sırtını yere getirdik!"

Greta Alfieri etrafına bakınıyordu, sanki başka bir şey planlar gibiydi. "Bu sadece başlangıç…"

Rejinin sesi salonda yankılandı:

"Yönetmenim, telefonda polis merkezinden bir görevli var ve sizinle konuşmak istiyor."

"Ne kadar vaktim var?"

“İki dakika, eğer reklamın arkasından Londra’daki zirvenin görüntülerini koyarsak beş dakika.”

“Tamam, buradan konuşacağım.”

Greta Alfieri’nin yanına asistanlardan biri geldi.

“Sizin için de bir telefon var, Bayan Morganti.”

Bir an düşündükten sonra Greta cevap verdi:

“Rejide konuşayım ki konuşmayı kaydedelim, belki ileride haber yapmak için işimize yarar.”

Sensi’nin patlaması korkunç oldu. Toplantı odasındaki masanın üstüne katil olduğunu belirten kişinin e-postasının faksı gelene kadar tüm katın kapı ve pencereleri onun bağırmalarıyla titredi. Birkaç dakika içinde Alfieri’nin geciken hilesinin ne olduğu ortaya çıkmıştı ve eğer bu mümkünse başı iyice dertte demekti.

“Bu aşağılık gazeteci bunun hesabını ödeyecek, tabii ona bilgi sızdıran o aranızdaki orospu çocuğunu bulduğumda ona yapacaklarımın yanında hiç kalır! Ve bunun zamanı yakındır!”

Sonra büyük bir sakinlikle soruşturmanın yeni adımlarının emirlerini verdi.

Artık Claps ve Sensi toplantı odasında yalnızdı. Sensi koltuğa gömülmüş yorgun bir sessizlik içinde oturuyordu. Ağır bir ses tonuyla sordu:

“E-postayla ilgili ne düşünüyorsun?”

“Güvenilirliğiyle ilgili fikrimi mi soruyorsun? Yazan kişinin küpeyle ilgili detayı bilmesi senin için yeterli değil mi?”

“Sadece bizim bildiğimiz bir ayrıntıydı bu ama sayıca az değiliz ve içimizde gazetecilerle konuşan bir köstebek var. Bu ses etrafta dolaşıp bir

yalancıya kadar ulaşabilir.”

“Morganti masum.”

Sensi eliyle dikkatsiz bir hareket yaptı.

“Olabilir.”

“Akşam Mantero’ya uğradım, katil Morganti değil.”

Claps, Sensi’ye Maggesi’nin sevgilisinin elbiseleri üzerindeki kan lekelerinin şekilleri ve dağılımıyla ilgili tıbbi sonuçları açıkladı.

“E-postada yazanlar doğru, bu benim görüşüm. Morganti masum ve bu objektif bir veri.”

Sensi derin bir nefes aldı, çok uzak düşüncelere dalmış gibi duruyordu.

“E-postayla ilgili ne düşünüyorsun?”

“Daha şimdi söyledim, bence gerçek. Bunu gönderen kişi kızın katili, kızı çarmıha gerilmiş gibi kolları iki yana açık hâlde bırakmış… Elleri göğüste birleştiren Morganti’ymiş.”

Sensi yorgun bir şekilde kafasını salladı:

“Soru bu değildi Claps, bu değildi… Bana kiminle karşı karşıya olduğumuzu söyle, kim bu adam?”

O ana kadar kendini soğuk ve ilgisiz bir bağımsız gözlemci, rasyonel bir soruşturma danışmanı olarak tutmak pek de kolay olmamıştı. Ama Claps olaydaki rolünün ve sorumluluğunun ağırlığını ancak o an hissetmeye başladı.

Sensi’nin sözlerindeki o alev tarafından yakalandı: Şimdi sıra ondaydı.

Dışarıda tekrar öldürmeye yemin eden biri vardı, durdurulması gereken biri. Tanımak zorunda olduğu biri, ona yavaş yavaş nefesini hissedecek kadar yaklaşması gerekiyordu, ona dokunmak ve onu sıkıca kavramak gerekiyordu. Artık soluklanacak ve zihnine vakit tanımak için dinlenecek bir an bile olmayacaktı.

Faksı tekrar eline aldı ama okumadı zaten yazılanların hepsi aklındaydı. Bu ince ve parlak kâğıtta gözünden kaçan bir şey olup olmadığını kontrol etmek istercesine kâğıtta elini gezdirmemek için kendini zor tuttu.

“Orta seviyenin üstünde bir adam aramalısın, büyük olasılıkla otuz yaşından fazla, otuz beş yaşlarında.”

Claps’in gözleri açıktı ama sanki önlerinde bir perde vardı ve etrafındaki hiçbir şeyi görmüyordu: Kokuları hissetmek, derinlerdeki sesleri, o duvarların anılarını dinlemek ve e-postayı bir defa daha okumak için Adriana’nın evindeydi. Elbette yüksek öğretimli biri olduğu kesindi, belirli kelimelerin kullanımı bunu çok net gösteriyordu, tıpkı nazik hitap şekli gibi. Polisler için kullandığı ve gençlerin tercih etmeyeceği tarzdaki kelimelerden orta yaşa doğru ilerlediği anlaşılıyordu. Claps zihninde bir yüz canlandırmaya çalışırken başının dönmeye başladığını hissetti. “İş yerinde önemli bir rolü var ya da üst düzey biriyle çok yakın bağları… Yönetiyor, emir veriyor ve bunu yapmayı seviyor ama her hâlükârda kendini değerli hissetmiyor.”

Sesi kendinden emin, mükemmel bir tonlamayla çıkıyordu ama içinde Claps kendini bin tane duygu arasında boğuluyor gibi hissediyordu.

“Güzel ve ağır giyiniyor, koyu renkleri tercih ediyor, günlük yüzeysel tanıdıklarıyla arasındaki mesafeyi koruyor. Bakkal, fırıncı ve kapıcının mevcut durumundan çok daha önemli bir pozisyonda olduğunu düşünmelerini istiyor. Bilgisayar kullanmaya çok aşina, belli ki boş vakitlerinin çoğunluğunu bilgisayar başında ve iki üç farklı kimlikle internette sohbet ederek geçiriyor. Bir ailesi varsa buna çok şaşırırım, çok büyük ihtimalle yalnız yaşıyor.”

Kuvvetli bir baş dönmesi Claps’i gözlerini kapamaya zorladı, birden zihnine bir karanlık çöktü. Bir şey onu uzaklara götürdü, o ofisten ve Sensi’den uzaklara…

Ayaklarının altında ıslak otları hissetti, su etrafını sarmaya başladı.

Bu bir halüsinasyondu, berrak bir hezeyandı, gözleri açıkken gördüğü ve çok iyi tanıdığı bir kâbustu.

Ve bunun geleceğini biliyordu.

Birçok defa bundan kurtulmak için birileriyle konuşmayı düşünmüştü: “Tekrarlayan bir halüsinasyon ama bazen geceleri kâbus olarak geliyor. Yaklaşık üç yıldır devam ediyor.” Claps asla şunu söylemezdi: *Yalnız kaldığımdan beri*. “Ne zaman içinde durdurulması gereken bir caninin olduğu bir soruşturmaya dâhil olsam ve bu caniyi kovalayabilmek için ne yediğini, ne giydiğini, nasıl nefes aldığını, nasıl bir maske taktığını ve bu maskesinin nasıl söküleceğini bulmak zorunda kalsam kâbus geri dönüyor. Kendimi kötü hissetmemle başlıyor: Baş dönmesi, mide bulantısı… Sonra sanki etrafımdaki her şey yok oluyormuş gibi bu baş dönmesi beni uzaklara, sanki farklı bir boyuta götürüyor. Kendimi karanlık bir ormanda dolaşırken buluyorum… Konuşan sadece hislerim değil, sanki zihnimin bir parçası kurbanınkiyle birleşiyor ve sanki onun gözleriyle görmeye başlıyorum, onun trajedisini yaşıyorum, onun ölümde yakaladığı benim ise yaşarken bulduğum acı uyuşukluğu hissediyorum. Istırap dolu ve çaresizim. Hatta daha da fazlası: Kurban benim. Durgun ve ölü sulardan oluşan bir birikinti buluyorum. Derin bir nefes alıp içine dalıyorum ve o ıstırap duygusu birden yok oluyor, soğuk ve yoğun suyun beni sardığını hissediyorum, tıpkı ölümün kendisi gibi güven verici. Kendimi fosforlu karanlığın dibine doğru bırakıyorum. Uçuruma kaydıkça içimde yeni ve çok farklı bir değişim oluyor, başka bir erkek hâlini alıyorum, intikam duygusuyla dolu ve kararlı bir erkek. Artık bedenimi çılgınca dibe doğru iterek yüzüyorum çünkü çamurlu ve çürük dipte o canavarı bulacağım, onun inine ulaşacağım. Kalbimin ve ciğerlerimin parçalanması pahasına onu bulacağım, her kim buna engel olmak isterse onu da kendimle sürüklemek pahasına. Acıma yok çünkü içimde intikam çığlığı atan bir kurban var. Acıma yok çünkü bu avda kendimi bir infazcıdan farklı görmüyorum.”

Sular Claps’in üstünü örterken kim bilir nerelerden gelen Sensi’nin sesini duydu:

“Biliyor musun Claps, şu aşk cinayeti tezini çok inandırıcı buluyordum. Nihayetinde aşk kaynaklı çılgınlık çok fazla kaygılanmadan kabullenebildiğimiz tek şey sanırım. Sen şimdi bana adamın kişiliğinden, sanal karakterinden, normal bir görüntü altında hayatlarını sürdüren canilerden bahsediyorsun… Elindeki o e-posta görgülü bir adam tarafından

düzgün bir İtalyancayla yazılmış ama aynı adam bir genç kadını öldürdükten sonra vajinasına bir zarf açacağı soktu… Hayır, hayır bunu anlayamıyorum. Midemi bulandırıyor.”

Aralarında uzun bir sessizlik oldu. Claps, Sensi’ye dönük hareketsiz duruyordu ama sabit bakışları tutarsız bir şekilde onu delip geçiyordu.

Sonunda Sensi derin bir nefes alarak konuştu:

“Peki, ortada bir aşk cinayeti yok. En başından başlamamız gerek.”

Claps bir ürpertiyle sarsıldı, bakışları sanki nerede olduğunu hatırlamaya çalışırmış gibi odada dolanmaya başladı, sesi ilk başta biraz çatallı çıktı:

“Özünde aşk cinayeti tezinden çok da fazla bir değişiklik yok. Katil kurbanı tanıyordu ve oraya onu öldürmek niyetiyle gitmedi. Onu öfke nöbetine sokan bir şey oldu, belki de her şey Morganti’nin gelmesiyle oldu, kız katili onunla tehdit etti.”

“Bilmiyorum… Hem öyle bile olsa neden Morganti’yi daha aşağıdan zile bastığında uyarmadı?”

“Konuşmadılar ki, aralarında şifreli bir zil çalma şekli varmış, yani gelenin o olduğunu biliyordu. Giriş kapısını açtı ve belki de katile dönerek sevgilisinin yukarı çıktığını ve kendisine gününü göstereceğini söyledi, işte bu da öfke patlamasına sebep oldu. Reddedilme, belki de alay… Ve en klasik alay şekli, rahatsızlık veren kişinin karşı tarafın sevgilisi tarafından iş üstünde yakalanmasıdır. Kesinlikle dayanılamayacak bir durum, katilin bütün dengesi bozulur, sadece yok etmek ister, varlığını ortadan kaldırmak ve hafızasından silmek ister. Kurban kapıya doğru yöneldiğinde başına şişeyle vurur, sonra da birden gözüne ilişen zarf açacağıyla…”

“Zamanı göz önünde bulunduruyor musun? Morganti onu iş üstünde yakalayabilirdi?”

“Öfke nöbetindeyken bu düşünce aklından bile geçmedi, hem sonra yukarı çıkabilmek için apartman girişinden geçmesi, oldukça uzun bir koridordan yürümesi, eski model ve yavaş olduğundan asansörün gelmesini beklemesi ve sonrasında da beşinci kata çıkması gerekiyordu. Tüm bunlar

için bir buçuk hatta iki dakika gerekir. Eğer Morganti yukarı çıkmış olsaydı katili kapının arkasında kendisini beklerken bulacaktı.”

“Ama elektrikler kesildi…”

“Ve asansörde mahsur kalan Morganti yukarı çıkamadı. Yavaş yavaş adrenalin düştü, nefes düzene girdi, katilin beynindeki çatlak düşünce açıldı. Karanlık ve hayali bir boyuta girdi, her şeye kadir olmanın verdiği şehvetli bir girdaba düştü. Tıpkı eseri karşısındaki bir ressam gibi sarhoş olmuştu, tiyatroyu kendi kaderine terk etmek istemedi, bu sahneyi daha da fazla kendine ait kılmalıydı…”

“Karakteristik aşama.”

Claps onayladı, ellerinde hafif bir titreme vardı.

Sensi devam etti:

“Ama bu durumda işini karanlıkta bitirmek zorunda kaldı. Cesedi salonun ortasına taşıyıp üstündekileri çıkarmak, üstüne çıkıp son hamlesini yapmak. Hepsi karanlıkta.”

“Hayır öyle değil, gecenin az da olsa kendine has bir ışığı vardır ve bu ona parlak bile göründü. Hayır karanlıkta hareket etmek zorunda kalmadı, ortam onun için sadece bulanıktı, bu da onun içinde bulunduğu yeni boyuttan başka bir şey değildi… Artık asla terk edemeyeceği bir boyut.”

Greta Alfieri, Vittorio ile daha yeni konuşmuş ve e-postanın nereden gönderildiğinin bulunmasının imkânsız olduğunu öğrenmişti. Şimdiyse çok tedirgin olan Montanari’nin ofisindeydi.

“Sakin ol Federico, doğru şekilde davrandım.”

Kendini zaferle taçlanmış bir haz içinde hissediyordu, ilk izlenme raporları masanın üstündeydi. O gece bütün rakipleri fazlasıyla geride bırakarak zirveye oturmuşlardı.

“Mesaj elime ulaştığı anda hemen Sensi’ye haber vermeye çalıştım. Önce ofisini sonra direkt cep telefonunu aradım. Bunların hepsi kayıtlardan belgelenebilir. Ama onunla konuşmanın imkânsız olduğunu görünce e-postayı ekleyerek bir faks gönderttim. Hiçbir şey söylemeye hakları yok.”

“Sensi telefonda çıldırmış gibiydi…”

“Beni iyi dinle, onunla daha önce Maggesi soruşturmasıyla ilgili konuştum ve iş birliği yapmayı önerdim, hatta Morganti’nin gözaltında olduğunu haberlerde söylememeyi bile teklif ettim… Şimdi ne istiyor ki? Biz olması gerektiği gibi, doğru bir şekilde davrandık; bizim yaptığımız gibi kendi işini yapmayı düşünsün o. Hatta bizim elde ettiğimiz sonuçları kendine örnek alsın, bu bütün şehrin faydasına olur!”

“İyi.” Montanari biraz rahatlamış görünüyordu. “Eğer onu hemen aradığımızı kanıtlayabilirsek başımız derde girmez. Nitekim bununla ilgili birkaç telefon görüşmesi yapacağım…”

Ah elbette, diye düşündü Greta, politikacı arkadaşların sayesinde götünü kurtar…

“Sence bana röportaj verecek mi?”

“Ne?”

“Sensi diyorum… Bana röportaj verecek mi?”

Montanari bir kahkaha patlattı.

“Greta sen uslanmazsın!”

“Hayır tatlım uslanmam, ben yenilmezim, ben büyük haberlerin kraliçesiyim!”

Greta Alfieri, sıcak ve ümit veren bir dokunuşla yanağını okşayarak Montanari’nin yüzüne yaklaştı ve dudaklarını kulaklarına değdirerek fısıldadı:

“Söyle bakalım yönetmenim, e-postayı yayında gösterdiğin için hâlâ pişman mısın?”

Claps'in elleri az da olsa titriyordu ama sesi sakindi:

"Kurbanını iyi tanıyordu, kendine kapıyı açtıracak kadar iyi hem de ama bu, kurbanın da onu tanıdığı anlamına gelmiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Katil en azından o gece için öngörmemiş olsa bile, kız için kurduğu fanteziler daha önce şekillenmişti. Büyük olasılıkla kızı bir süredir takip ediyordu, alışkanlıklarını, giriş çıkış saatlerini ve zevklerini biliyordu. Adriana Maggesi onun fantezilerindeki nesneydi, Maggesi ise ne yazık ki bunu hayal bile edemezdi." Claps kısa bir ara verdikten sonra devam etti. "Elbette bir bağlantı olmuş olmalı, kızdaki bir şeyin katilin zihnindekileri harekete geçirdiği bir an, adamın içindeki bu kötü mekanizmayı devreye sokan bir şey."

Konuşmaları telefonun çalmasıyla kesildi. Sensi birkaç tek hecelik kelime homurdandıktan sonra telefonu kapattı.

"Benni'ydi, e-postayı gönderen tespit edilemiyormuş."

"Böyle olacağına şüphe yoktu. Beklenmedik bir şey değil, iletişim kurmak için bu yolu seçmesinin sebebi, kullanmasını ve takip edilmemeyi iyi biliyor olması."

"Ekip orada, savcı belgeleri imzalar imzalamaz o bilgisayara el koyacağız."

"İşimize yarayacak hiçbir şey bulamayacağız ama…"

Sensi yine homurdandı:

"Göreceğiz. Biz konumuza dönelim. Büyük ihtimalle internette sohbet ettiğini söyledin, kurbanla irtibata o şekilde geçmiş olamaz mı?"

Claps kafasını iki yana salladı.

“Olabilir ama ben böyle olmadığını düşünüyorum. Çok ihtiyatlı ve dikkatli, bilişim konusunda uzman, nasıl izlenmeyeceğini biliyor ama bunun yanında kurbanın bilgisayarındaki kayıtları ortadan kaldıramayacağını da biliyor. Ben kurbanı gerçek dünyada tanıdığını düşünüyorum ama ona çok yaklaşmadan. En azından onunla direkt irtibata geçmeyecek kadar yakından. İşte bu yüzden bir e-posta göndererek ortaya çıkıyor. Katil, kurbanın hayatıyla çok alakasız biri, kimse onu kızla ilişkilendirmeyi hayal bile edemez… Belki birkaç defa üç beş kelime konuşma fırsatları olmuş ya da olmamıştır.”

“Ama kız dün, gece olmasına rağmen ona kapıyı açtı…” diyerek karşı çıktı Sensi.

“Katil onu önceden tanıdı, nasıl yapacağını biliyordu.”

Sensi parmaklarını birkaç saniye sinirli bir şekilde masanın üstüne vurdu.

“Yani? Elde var sıfır? Vazgeçelim mi?”

“Aksine kimi aradığımızı biliyoruz… Otuz beş kırk yaşlarında, koyu renk giyinen, bilgisayarda sohbet eden, iyi bir eğitim almış bir adam, iş alanında dikkate alınmadığını düşünüyor, kendini olduğundan daha önemli göstermeye bayılıyor…”

Claps son kelimelerini sanki acı verici bir zorluk çekiyormuş gibi gözleri kapalı söyledi.

“Ve hepsi bir tarafa, onu nerede arayacağımızı biliyoruz. Adriana Maggesi’nin sınırlarında.”

Sensi emir verircesine sert bir sesle konuşmaya başlamadan önce bir süre sessizce Claps’i izledi.

“Sana iki adamımı vereceğim, hemen işe başla.”

Sensi, Claps’in bedeninin sarsıldığını hissederek daha tatlı bir ses tonuyla ekledi:

“Soruşturmanın fiili kısmında yer almanın senin görevin olmadığını biliyorum ama bu sefer bunu yapmalısın. Kaybedecek vaktimiz yok, başka

kurbanlar olacağının sözünü verdi… Bize gözdağı verdi, onu önce biz durdurmalıyız. Eğer sen olayları dışarıdan bir uzman gözüyle takip edersen çok değerli olan zamanı kaybederiz, bu olayın bizzat içinde olmalısın Claps. İstediğin kadar hareket özgürlüğün olacak, senden sadece beni düzenli bilgilendirmeni istiyorum. Bunun dışında istediğini yapabilirsin. Komiser Benni ise benim direktiflerimi izleyerek daha alışıldık soruşturmaları takip edecek. Onu yakalamamız gerek hem de en kısa zamanda.”

Gece

Greta bornozunun sırtından kaymasına izin verdi. Birkaç saniye kıpırdamadan yatağın önünde ayakta durdu ve serin ilkbahar gecesi havasının çıplak bedenini okşamasını hissetti.

Fantastik rüyalarla dolu güzel bir gece olacaktı.

Teninde güzel kokulu çarşafı hissetti, vücudunun sıcaklığı zevk veriyordu.

Gözlerinin açık olduğu bir uykuda harika rüyalar görecekti.

Sağ eli yumuşakça kasıklarına doğru indi.

Adam küpeyi parmakları arasında döndürüp duruyordu. Karanlıkta yatakta uzanıyor, küpenin şeklini ve pürüzlerini hissedip zihninde görüntüsünü canlandırmaya çalışıyordu.

Kendini tatmin olmuş hissediyordu. Bir an için her şey yanlış tarafa gidiyormuş gibi olmuştu, sadece bir saniyeliğine korku duymuştu. Ama sonra kontrolü tekrar ele geçirmiş ve her şeyi bir düzene sokmuştu.

Evet kendini tatmin olmuş hissediyordu. Oyunun sonucu değişmemişti: Şah ve mat! Sadece kombinasyon değişiyordu, daha zor olacaktı, daha uzun sürecekti ama hep ve sadece üç hamle olacaktı…

İlki tamamlanmıştı.

Ertesi gün ikincisinin hazırlıkları başlayacaktı.

Adam birkaç dakika içinde uyuyakaldı, rüya görmedi, uzun yıllardır rüya görmüyordu.

Gecenin ortasıydı ve Claps hâlâ uyuyamıyordu. Belki böylesi kâbuslarını geciktirmek için daha iyiydi.

Tekrar pozisyon değiştirdi, anlamsız bir sıcaklık hissediyordu, yatak çok büyük ve rahatsız geliyordu, etrafındaki sessizlik garipti, o ani ve katı yankılara alışıktı.

Kim bilir kaçıncı kez Sensi'yle yaptığı konuşmanın son kısmı canlandı gözünün önünde.

"Soruşturmanın fiili kısmında yer almanın senin görevin olmadığını biliyorum ama bu sefer bunu yapmalısın. Kaybedecek vaktimiz yok, başka kurbanlar olacağına söz verdi. Onu yakalamamız gerek hem de en kısa zamanda…"

Doğal olarak kabul etmişti. Ya da daha doğrusu reddetme imkânı yoktu ama böyle bir şansı olsa da bunu yapmazdı.

"Her türlü iznim olacak mı? Daha uygun olduğunu düşündüğüm şekilde davranabilecek miyim?"

Sensi onaylamıştı.

"İstediğin her şekilde. Senin soruşturman sınırsız bir hareket özgürlüğüyle ilerleyecek, soruşturmanın geri kalanından ayrı tutulacak. Hiçbir baskı, işini bölecek hiçbir yönlendirme almayacaksın. Savcıyla sadece ben görüşeceğim."

Kısa bir duraksamadan sonra Sensi utangaç bir tavırla sormuştu:

“Ne şekilde ilerlemeyi düşünüyorsun?”

Claps kısaca soruşturmada izlemeyi düşündüğü yolun önemli kısımlarını açıklamıştı. Konuşurken bir yandan da kafasında genel hatlarıyla bir strateji ve bunun için yapılacak hamleler oluşmuştu.

O akşam zihninin en karanlık bölümü çalışmaya başlamıştı ama ancak soruşturmanın şekli ve zamanlamalarını anlatırken bunun ne kadar belirgin ve kaçınılmaz olduğunu fark etmişti.

“İki şey daha var…” demişti Claps. “İlki Morganti’yle ilgili: Onu ne yapacaksın?”

“Şimdilik tutacağız. Elimizdeki her şeyi tutalım, şimdilik hiçbir şeyi bırakmayacağım.” Sensi çok kararlı cevap vermişti. “İkincisi ne?”

Güzel, diye düşünmüştü Claps. Morganti’nin içeride olması onun stratejisi için gerekliydi. Sensi’yi cevaplamadan önce sadece bir an için düşünmüştü.

“Yapmak istediğim bir şey var ama bunu ancak senin yardımınla gerçekleştirebilirim. Kendi içinde bir amaç gibi görünecek bir hamle, nasıl desem… Biraz akademik bir şey. Buna ‘Hannibal Sendromu’ diyebiliriz. İşte ikincisi de buydu…”

Claps kafasındaki planı anlatmaya devam etmişti. Sensi, Claps’in uzun konuşmasını düşünceli bir sessizlik içinde dinlemiş, cevaplamadan önce ihtiyacı olan tüm zamanı kullanmıştı. Gözlerini Claps’in üstüne dikmeden önce kendi kendine homurdanmıştı: “Hannibal sendromu…” Sonrasında şöyle devam etmişti. “Anlaştık, bana anlaşılması zor bir fikir gibi geldiğini senden saklamayacağım ama bu kartı da oynayalım. Hemen harekete geçiyorum, önemli birini yatağından kaldıracağım ve yarın istediğin şeyi alacaksın.”

Claps yatağında tekrar döndü.

Dışarısı aydınlanmaya başlıyordu.

Telefon açması gerekiyordu, bir süre Brando'yu almaya gitmesi imkânsızdı.

Üçüncü Gün

Sabah

Greta Alfieri üst kata çıktı ama Montanari’yi görmek için odasına gitmek zorunda kalmadı, onu asansörden inerken karşısında buldu.

“Gel benimle Greta, sana bir şey göstermem gerek.”

Montanari “geçici bakanlık” bölgesine doğru yöneldi ve Greta Alfieri midesinin sıkıştığını hissetti.

Hareketli duvarların arasındaki bir koridordan geçtiler. Montanari bir kapıyı açarak kenara çekildi:

“Gir Greta, senin için bir sürpriz var.”

Ofis büyüktü ve güzel döşenmişti. Mobilyalar Greta’nın o güne kadar gördüğü en soğuk görünümlü tahta mobilyalardı. Kalın bir halı tüm sesi engelliyordu. Ama elbette ki gazetecinin kafasında bir fırtınaya sebep olan şey mobilyalar değildi: Parlak bir cam bölümün yanında kusursuz gri takım elbisesiyle uzun boylu ve karizmatik Cattanei duruyordu. Greta’ya doğru dönmedi, kim bilir hangi düşüncelerin içinde kaybolmuş, camın ötesinden ufka bakıyor gibiydi.

Greta Alfieri’nin keyifsizliği dayanılmaz bir hâl aldı.

Nihayet Cattanei onun farkına vardı. Soğuk bir gülümseme ve genel bir nezaket havası takındı.

“İyi günler Bayan Alfieri, oturun ve keyfinize bakın. Misafir olan benim, nitekim burası sizin yeni ofisiniz. Hoşunuza gitti mi?”

Greta Alfieri bir kararsızlık hissine kapıldı. Belki de halı çok kalındı belki de başı dönüyordu. Hayatında ilk defa söyleyecek bir şey bulamadı.

“Gülümseyebilirsin Greta.” Montanari çok yakınındaydı, Greta onun her zamanki gibi nane kokan nefesini hissetti. “Bu bir terfi, biliyor musun? Artık redaksiyonun çilesinden kurtuldun.”

Greta Alfieri, Montanari'yle arasına olabildiğince çok mesafe koymaya çalıştı. Kollarını kavuşturdu, üşüyordu, biraz da midesi bulanıyordu. Onu gözden çıkarıyorlardı! Ama neden? Hemen kendini toparlaması gerekiyordu.

"Bu, artık soruşturmalarla ilgilenmeyeceğim anlamına mı geliyor?"

"Çok akıllısınız Bayan Alfieri, bu işi uzatmak istemiyorum." Cattanei bunları sırtı cama dönük kadının tam gözlerinin içine bakarak söyledi. "Sorunuzun cevabı evet. Şu an için siz başka şeylerle görevlendirileceksiniz, artık haberlerle ilgilenmeyecek ve televizyonda görünmeyeceksiniz."

Greta Alfieri duyduklarına inanamıyordu.

Cattanei acımasızca devam etti:

"Bakın, bunun çok net sebepleri var. Her şeyden önce etik ve evrensel kuralları düşünmeden olaya direkt karıştınız; o cani sizinle iletişime geçti, sizi oyununda bir taş yaptı. Artık bu davayı objektif bir gazeteci olarak izleyemezsiniz."

"Ama…"

Cattanei bir el hareketiyle Greta Alfieri'nin başlamak üzere olan itirazını durdurdu.

"Sözümü kesmeyin rica ediyorum."

Sanki adımlarını sayar gibi masanın etrafında dönerek sakin bir ses tonuyla tekrar konuşmaya başladı:

"Size gerçekten de içten olmaya çalışıyorum. Bakın, şu an ne düşündüğünüzü biliyorum: İş ahlakı, etik kurallar, profesyonellik… Hepsi saçmalık! Bu sektördeki insanların tek ilgilendikleri şey izleyicidir. Ne haberinden, ne gazeteciliğinden bahsediyoruz… Televizyon halkın afyonudur, ne kadar çok afyon varsa o kadar çok reklam satar! Ne kadar çok insan televizyon seyrederse politikacılar, esnaf, modern çağın büyük

din adamları ve bu sefil ülkede güneşi ve yıldızları idare eden kast o kadar memnun olur.”

Montanari nereye bakacağını bilemiyordu, Greta kollarını daha da sıkı kenetledi.

“Evet Bayan Alfieri, siz haklısınız. Ben aynen böyle düşünüyorum. Seyirci bizim diğer yarımız, her türlü aracı kullanarak ulaşılacak son nokta. Bir gram öne geçebilmek için bu prensiplerin hiçbirisine karşı gelmekten çekinmem.”

Cattanei, Greta Alfieri’nin bakışlarını aradı.

“Kulağa çok kötü geliyor değil mi? Caniye benziyorum değil mi? Oysa bizim çevremizdeki gerçeklik bu: Siz kendiniz de böyle bir başarı elde etmek için her şeyi yapmaz mısınız? Kendi programınızı hazırlayıp sunmak için?”

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu.

Greta Alfieri bakışlarını kaldırdı. “O zaman neden?” diye sordu sessizce.

“Çok net başka bir sebep var. Hayır denilemeyecek etkili bir kişi, tüm ulusal kanallardan bu bulanık olaya önem verilmemesini istedi ve bize açıkça sizi olayın dışında bırakmamızı söyledi. Resmî sebep, polisin bu caniyi başrole çıkarmaya engel olmak istemesi ve bunu ona sunan kişinin göz önünden uzaklaşmasının şart olduğu.”

“Ama onunla irtibat hâlinde olmak soruşturma açısından çok önemli olabilirdi…”

“Şüphesiz. Büyük ihtimalle polisin düşündüğü de bu, diğer taraftan şimdiden bilgisayarınızda yalnız değilsiniz. Size bilgisayarınız aracılığıyla gelip giden her şey Sensi’nin ve bilişim ekibinin ekranında da görünüyor olacak.”

“Bu kontağı devam ettirmek için bir yardımım olabilir, ayrıca…”

Cattanei yine onun sözünü kesti:

“Bundan da şüphem yok ama sevgili kızım, gördüğünüz gibi soruşturmayı gerçekleştirenlere göre sizin cömertçe teklif ettiğiniz bu yardım için bir televizyon yıldızı olmanın gereği yok. Aksine onlara göre bu ters bile tepebilir.”

Sessizlik esnasında Montanari söyleyecek akıllıca bir şeyler aradı, ağzına bir nane şekeri atarak Greta’ya biraz daha yaklaştı. Kısa bir sessizlikten sonra Cattanei tekrar konuşmaya başladı:

“Benim kişisel görüşüm ise Greta, sizin birinin kuyruğuna bastığınız yönünde. Ön yargısız değerlendirecek olursak, gazetecilik açısından sunuculuğunuz çok iyiydi, kesinlikle bir kusur bulamam, bize birçok izleyici kazandırdınız ve bu birinin hoşuna gitmedi. Doktor Sensi’nin mesela. Siz bu adamı iyi tanımıyorsunuz, görevini yeterli destek elde etmeden yerine getirmez, birçok irtibatı ve önemli tanıdığı olan bir kişidir. Bu tanıdıklar ve önemli kişiler elbette ki ona küçük bir yardım yapmaktan kaçınmayacaklardı.”

“Kahretsin, gerçekten de kahretsin” diye düşündü Greta.

“Hadi ama moralinizi bozmayın” dedi Cattanei babacan bir tavırla gülümseyerek. “Bizim mesleğimizde şöhreti yakalamak iğneyle kuyu kazmak gibidir. Şimdi size bir el oyundan çıkmak düşüyor ama oyun kaybedilmiş değil, eğer kuralları kabullenmesini bilirseniz kısa zamanda taşları tekrar toplamaya başlayabilirsiniz.”

Greta Alfieri, Montanari’nin güven verici gülümsemesini gördü, kolunu onunkine değdirmeye çalıştığını, onu desteklediğini göstermek ve cesaretlendirmek için hafifçe sıktığını fark etti.

Oyunu bir el bırakmak. Tam bir saçmalık! Onu tamamen ve sonsuza kadar dışarıya atıyorlardı!

Greta Alfieri’nin karşılık vermesi, zaman kazanması gerekiyordu. Gülümsedi.

“Anlaştık, bir el zar atmadan bekleyeceğim. Bunun dışında başka bir çarem var mı ki?”

“Uzun sürmeyecek Greta” dedi Montanari ve tekrar kadının kolunu sıktı.

“Yeni görevim nedir?”

Greta göğsünde bağlı tuttuğu kollarını açtı, masaya yaslandı ve omuzlarını düşürerek vücudunu hafifçe Cattanei’ye doğru eğdi, bir eliyle de Montanari’nin kolunu tuttu.

“Neyle ilgileneceğim?”

Cattanei tekrar pratik ve karar verici ses tonunu takınarak konuştu:

“Güzel; Federico bana akşam kuşağı için bir program projeniz olduğundan bahsetti. Fikir hiç de fena değil, gelecek sezon bunu gerçekleştirebiliriz. Bunun üstünde çalışmaya başlayın.”

Greta Alfieri gülümsemeye devam ederken bir yandan da şöyle düşünüyordu: “Benim için yeni bir program olmayacak, bunu çok iyi biliyorsun aşağılık herif!”

“Eğer yanlış hatırlamıyorsam benimle ilgili bazı kaygılar vardı.”

“Sizinle ilgili değil, Greta, görüntünüz ve tarzınızla ilgili.” Cattanei onu dikkatle inceliyordu. “Belki de sadece saç şeklini ve rengini değiştirmek yeterli olur… Tekrarlıyorum, fikir güzel, gerisi sadece detay.”

Cattanei’nin ses tonundan konuşmanın sonuna gelindiği anlaşılıyordu, vakit dolmuştu, konuşma herkesin mutlu olmasıyla son bulmuştu.

“Tüm vaktinizi bu konuya harcayın, güzel bir proje oluşturun ve bana tüm detaylarıyla tam bir program sunun: Üretim maliyetleri, insan kaynakları, gerekli teknik destek, üretim süresi… Yani kısaca her şey. Önünüzde altmış günlük bir süre var ve direkt bana bağlı çalışacaksınız, işinize engel olacak hiçbir üst olmayacak, seyahat gibi ek giderleriniz olursa bunları özgürce yapabilirsiniz. Montanari bu gibi ihtiyaçlarınızı karşılamanız için size bir kredi kartı tahsis edecek, şahsi harcamalarınız da oradan yapılacak, size tam bir memnuniyet sözü veriyorum.” Cattanei kısa bir aradan sonra devam etti. “Zeki bir kadın olduğunuzdan size hayranlık duyuyorum, Greta. Bunun göstermelik bir terfi olduğunu ikimiz de

biliyoruz ama sadece geçici bir zaman için. Göreceksiniz, sonunda hepimiz kazanacağız. Beni hayal kırıklığına uğratmadığınız için size teşekkür ederim.”

Cattanei arkasında Montanari ile birlikte kapıya yöneldi ve çıkmadan önce durup Alfieri’ye son bir defa baktı.

“Doğal olarak bu süreçte gerekli olur da sizin iş birliğiniz istenirse polisin hizmetinde olacaksınız. Bununla ilgili olarak kısa bir süre sonra Doktor Claps ziyaretinize gelecek, kendisini tanıyor musunuz?”

“Hayır… Sensi kadar çekinilmesi gereken biri mi?”

“Politikacılarımız çok fazla cinayet romanı okuduklarından olsa gerek, bizim de Quantico’daki FBI merkezi gibi bir suç psikolojisi merkezimiz olması konusunda çok hassaslar. Bu merkezin organik tek bir adamı var, o da Claps. Bir psikolog, söylediklerine göre oldukça donanımlı ve ince zekâya sahip bir kişi. Çok vasıflı teknik bir kişi ama kayda değer hiçbir arkadaşı yok… Neyse her hâlükârda iş birlikçi olmak zorundasınız: Oyunumuzun şu anki kuralı diğerleri zar atarken beklemek.

Greta son bir defa içinden “Canın cehenneme” diye geçirdi.

Claps bacak bacak üstüne atma arzusuna engel oldu, karşısındakine rahatlatıcı hareketler sergilemek için orada değildi, sert bir tavır takınıp hafif öne doğru eğilerek koltuğa yerleşti.

Bunu itiraf etmenin bir sakıncası yoktu, kendisininkinden çok daha şık ve rahat bir ofisteydi. Masanın diğer tarafında oturan Greta Alfieri de kendi rolünü oynuyordu: Kesinlikle güzel bir kadındı; uzun, kızıl saçları vardı, beyaz teni küçük çillerle süslenmişti ve yüzü az da olsa asimetrikti. Açık renkli ve ayrık gözlerine rağmen bakışları derindi. Basit kesimli şık bir tayyör giyiyordu, koyu renk ceketinin altındaki yarı transparan beyaz gömleğinden sütyeninin danteli görünüyordu.

Claps onunla ilk defa karşılaşıyordu ve Greta Alfieri'nin canlı hâlinin televizyondakinden daha çekici olmasına şaşırdı. Televizyondaki yarı bedenden alınan görüntü ve bol makyajın yüzde oluşturduğu gölgeler sahip olduğu bu zarif güzelliği örtüyor, aksine gözlerini bir çeşit agresiflikle dolduruyordu. Ama canlı hâliyle bu çok farklı yüz, bedeni ve yumuşak hareketleriyle birleşince ortaya müthiş bir uyum çıkıyordu. Bembeyaz boynu, ucunda çok hafif bir taş olan ince altın bir kolyeyle süslenmişti, mücevhersiz ellerinin parmakları ince ve uzundu, çok ince ve farklı kırmızı tonundaki ojeleri Claps'e, Greta Alfieri'nin oje rengini kıyafetlerine ya da o günkü ruh hâline göre değiştirdiğini düşündürdü.

Ofis ve Alfieri çok zarifti ama iki farklı tipte bir zarafetti bu, mesela ofisin görüntüsünden çok başarılı birine ait olduğu izlenimi çıkıyordu… Greta Alfieri ile arasında hiçbir bağ yoktu. Claps onun parmak izi bırakmayacak türden bir kadın olduğuna emindi. Kadın onu karşıladığı zaman da hareketlerinde pek rahat değilmiş gibi görünüyordu, fark edilemez nüanslardı bunlar ama buna rağmen içinde bulunduğu ortamda mükemmel bir şekilde her şeyi yönetmeye çalışıyordu.

Claps nihayet çıkarımlarını tamamladı: Hayır, burası Greta Alfieri'nin çalışma ofisi değildi, büyük ihtimalle sadece göstermelik bir ofiste karşılamıştı Claps'i.

Claps kafasıyla masanın bir köşesinde duran bilgisayarı işaret ederek sordu:

"E-postayı buradan mı aldınız?"

"Hayır" diyerek sert bir şekilde cevapladı Greta. Sırtı koltuğun arkasına yaslanmış, göğüs kısmı dikti; elleri masadan uzak, gözleri Claps'in üstündeydi. Bu görüşmeyi kolaylaştırmaya hiç niyeti yoktu.

"Size haber verilmiş olsa gerek, bilgisayar ağınıza gelen her türlü bilgi eş zamanlı olarak bizimkine de gelecek."

"Evet, bana birden fazla kez söylendi, hem de benim konuyla ilgili fikrimin ne olacağı hiç sorgulanmadan. Kendi kişisel bilgisayarımda artık yalnız olmayacağımı bilmek çok güzel! Lafı geçmişken isme dikkat

çekeyim; Kişisel Bilgisayar! Tam anlamıyla kişisel olan ve iş sırrı açısından bu şekilde belirli kelimelerle korunan başka ağlar var mı?”

“Size kendim garanti ederim ki kimse sizin gizliliğinizi ihlal etmeyecek, Bayan Alfieri. Sadece Adriana Maggesi’nin katilinin sizinle tekrar irtibata geçmesi ihtimaline karşı tetikte olacağız o kadar.”

Greta alaycı ve neredeyse meydan okuyan bir ses tonuyla sordu.

“Ağ bağlantısı üzerinden onun izine ulaşabileceğinizi düşünüyor musunuz?”

“Bunun kolay olmadığını biliyorum ama gözden kaçırmamamız gereken bir yol…”

Claps ellerini kucağında birleştirdi. Greta adamın parmaklarının beyazlaştığını fark etti, Claps ellerini sıkıyordu.

“Bakın, elimizde pek bir şey olmadığını düşünürsek… Burada insanın ne kadar başarılı ve marifetli olduğunu gösterebileceği bir yarıştan bahsetmiyoruz…” Claps’in yavaş çıkan sesinde kibirden ya da göstermelik bir nezaketten eser yoktu. “Duygusallığınızın üstüne giderek size her şeyi anlatabilirim, Adriana Maggesi’den bahsedebilirim. Kim olduğundan, nasıl biri olduğundan; onu sizin gözünüzün önünde canlandırabilirim… Ama bu doğru olmaz, herkes kendi davranışlarından sorumlu ve ben sizin davranışlarınızı yönlendirmek istemem. Bana gelince, bu soruşturma sadece başarıyla sonuca ulaştırmam gereken bir görev değil, aynı zamanda yürütmem gereken profesyonel bir rol. Bu bir seçim.”

Greta Alfieri ellerini masanın kenarında dolaştırdı.

“Ben bu suçun sahibini ortaya çıkarmak ve kimseye tekrar zarar vermemesini sağlamak üzere onu aramayı seçtim. Bunu başkasının yapıp yapmayacağı ya da izlediğim yolda komik ve hatta aptal duruma düşecek olmam beni hiç ilgilendirmiyor. Katilin yakalanmasını istiyorum ve bu yolda en zayıf ve imkânsız gibi görünen izlerin bile peşine düşmeye hazırım. Elimizde çok az şey ve çok az zaman var…”

Greta Alfieri artık onu izlemiyordu, elinin altındaki soğuk masayı hissediyordu.

“Tamam…” dedi bir süre sonra, sesindeki meydan okuma ani bir tedirginlikle kayboldu. “Benim görevim ne olacak? Sadece sabahları bilgisayarı açmakla mı yükümlüyüm?”

“Hayır, buna gerek yok, biz yirmi dört saat takipte olacağız ve eğer yeni bir mesaj gelirse bunu anında tespit edeceğiz.”

“Ama siz katilin benimle tekrar iletişime geçeceğine gerçekten de inanıyor musunuz?”

“Bilmiyorum, hem zaten benim ne düşündüğümün de pek önemi yok, bu bir ihtimal ve biz hiçbir şeyi göz ardı etmemeliyiz.”

“O zaman anlamadığım bir şey var…”

Greta Alfieri birden sözüne ara verdi. Neden görevinden geri çekildiğini sormak istiyordu. Katil aslında eylemlerinin yankı uyandırmasını istediği için onunla iletişime geçmişti, onu seçmesinin sebebi ise Greta’nın bunu yapabilecek güçte olduğunu bilmesiydi ama artık Sensi sayesinde kameralardan uzakta bunu yapamazdı. Eğer bir şeyler bildirmeye devam etmek istiyorsa katilin başka birini seçmesi gerekecekti. Ve şimdi eldeki yollardan bir tanesi bilgisayar ağını takip etmekse neden katilin elinden Greta’yla irtibata geçme imkânını alıyorlardı? Sensi’nin bu kararı sinirle almış olma olasılığı var mıydı?

“Açık olmayan nedir hanımefendi?”

“Önemli bir şey değil.”

Greta Alfieri, Claps’in bakışlarını üstünde hissediyordu, birden adamın düşüncelerini okuduğu gibi rahatsız edici bir hisse kapıldı.

“Peki, demek kesinlikle hiçbir şey yapmama gerek yok…”

“Şu an için hayır.”

“Şu an için derken?”

“Her ihtimale karşı hazır bulunmalıyız, belki daha ileride sizin yardımınıza ihtiyaç duyabiliriz.”

Greta Alfieri o gün bir defa daha kontrolün kendisinde olmadığını, neler olduğunu anlamadığını düşündü ve kendini anonim hareketler içindeki bir çark gibi hissetti.

“Eğer yeni bir mesaj gelirse, sonrasında nasıl hareket edeceğimize karar vermemiz gerek ve bu elbette mesajın içeriğine bağlı olacak. Bu durumda sizden bir yardım talep edilebilir ya da katilin sizinle olan iletişim kanalını açık tutacak bir harekette bulunmanız istenebilir. Sonuç olarak bize zaman kazandıracak ya da bir tuzak kurmamızı sağlayacak bir yardımda bulunabilirsiniz.”

Claps cebinden bir cep telefonu çıkarıp masanın üstüne koydu.

“Bunu sürekli açık ve şarjı dolu yanınızda taşımanızı istiyorum, sizin nerede olduğunuzu her an tespit edebiliyor olmam gerek. İçinde benim numaralarımdan biri kayıtlı. Bana ulaşmak için yıldız işaretine basılı tutmanız yeterli. Bunu, size çok uzak bir irtibata geçme işareti gibi gelen bir durumla karşılaşsanız bile hemen yapmanız gerekiyor. Uzak gibi görünse de katil sizinle farklı yollardan da irtibata geçmeye çalışabilir.”

Greta Alfieri bu sefer dayanamayarak konuşmaya başladı:

“Buna inanamıyorum! Siz gerçekten de izlenecek yolun bu olduğuna inanıyor musunuz?” Kafasını arkaya devirerek saçlarını geriye attı. “Benim oyun dışında kaldığımı bilmemenize imkân yok! Daha bu sabah beni haberlerdeki görevimden aldılar, artık sizin katilinizin ilgisini çekeceğim bir durum yok, sizin için bir avantaj değilim… Ve tüm bunlar sizin patronunuz sayesinde oldu, o zeki Doktor Sensi sayesinde!”

Claps sanki onu konuşmaya davet eder gibi sessizce oturuyordu. Greta Alfieri, Claps’in kendisini bir yöne doğru itmek istediğini ve bunun, içinde bulunduğu hareket tarzı olduğu izlenimine kapıldı.

Gazeteci hevessizce konuşmaya devam etti:

“Hâlâ katilin benimle iletişime geçeceği ümidine nasıl bağlanırsınız? Nasıl olur da bu yolda ilerleyerek durumu yönetmek üstüne projeler kurgularsınız? Pratik olarak bunun tam tersi niyetindesiniz gibi duruyor, yani katili başkalarıyla irtibata geçirmeye çalışmak.”

“Gerçekten de böyle gözüküyor, değil mi?”

Claps’in derin bakışları sanki bir şey beklermiş gibi kadının üstünde yoğunlaştı; bir an, sadece bir an için zihni, bir sezgi bulutuna karıştı.

Claps konuşmaya başladı:

“Mantıklı sebebi olmadan açık bir şekilde öldüren bir seri katili yakalamak genellikle ümitsiz ve olabilecek en zor şeydir. Katilin bir hata yapması gerekir, eğer katilin er ya da geç kendine yeni bir kurban bulmasını beklemek istemiyorsak ona bu hatayı yaptıracak bir strateji geliştirmeliyiz.”

Claps devam etmeden önce kısa bir süre için durakladı. Greta Alfieri ise üşüdüğünü hissederek şaşırdı.

“Onu şaşırtmak ve kaygan bir zemine çekmek gerekir… Ve bunu yapmak için de çarpık yollar seçmeye açık olmak ve yanılmayı göze almak zorundayız…”

“Bu durumda benim görevimden alınmam ters bir stratejik düşüncenin sonucu mu? Bunun ne olduğunu öğrenebilir miyim?”

“Çok ince bir buz üzerinde ilerliyoruz. Başarılı sonuca varacak bir stratejinin oluşturulması için doğru sorular yöneltmeye dikkat etmemiz gerekir.”

“O zaman cevaplanacak ilk soru nedir?”

Claps tereddüt etti, cevaplamak istediğinden emin değil gibiydi.

“Soruların hepsi, içinde bulunduğumuz senaryoya bağlı. Hepimizin bir rolü olan bir senaryo bu: Katil, polis, basın, siz Bayan Alfieri ve nihayet kurbanlar… Evet kurbanlar, maalesef daha fazla kurban olabileceğini düşünmek zorundayız. Düne kadar kendilerine verilen rolü oynamak üzere olan oyuncularla birlikte senaryo nasıl oluşturulabilir? İşte size ilk soru

hanımefendi: Katil ne yapardı, siz ne yapardınız ve hepsinden önemlisi bu durumda polis ne yapardı?”

Greta Alfieri hâlâ belirsiz olan bir şeyi görmeye başlıyordu, gözleri ateşli düşüncelerinin hızına ihanet ediyordu.

“Burada bitirelim hanımefendi. Sizin kendisini adlandırdığınız şekliyle zeki Sensi’nin bana izin verdiğinden çok daha ileri gittim, bunu kesinlikle onaylamayacaktır.”

Öğleden Sonra

Sensi soruşturmadan sorumlu savcıyla yaptığı toplantıyı bitirip ofisine yeni dönmüştü. Savcıyla birlikte soruşturma detaylarının üstünden geçmiş ama hiçbir sonuca ulaşamamışlardı. Sensi, Claps’in onu tam bir danışman rolüne sokacak ve “Hannibal Sendromu” tezinin üstüne gidebileceği görevini onaylatmıştı.

Komiser Benni ağzından hiç eksik olmayan sigarası ve koltuğunun altında kalın bir kâğıt destesiyle kapıda göründü.

“Sigaranı at ve içeri gir Benni” dedi Sensi.

Benni daha yeni yakmış olduğu sigarasını istemeyerek yere attı.

“Adli tıp raporunu getirdim. Hepsi de çok başarılı çocuklar ama bu sefer bize yardımları dokunduğunu söyleyemeyeceğim.”

Sensi raporu dikkatle okudu. Katil somut deliller bırakmamış gibi görünüyordu. Evin her bir köşesi titizlikle aranmıştı ama ne sperm kalıntısına ne de başka bir ize rastlanmıştı. Tüm parmak izleri Morganti’ninkiler dâhil olmak üzere son birkaç saattir eve girip çıkan görevlilere aitti.

Sensi derin bir nefes aldı, katilin parmak izinin bulunmasını ümit ediyordu. Katilin Maggesi’ye eldivensiz yaklaştığına şüphe yoktu ancak öfke krizine kapıldıktan ve işini icra ettikten sonra etrafı temizlemiş ve lanet olsun ki bunu çok iyi yapmıştı. Adli tıbbın elinde sadece birbirinden farklı üç saç teli kalmıştı: İki tanesi kurbanın dairesinde, diğeri ise giriş katında

bulunmuştu. Bunları ipucu olarak değerlendirmek için erkendi ama yine de hiç yoktan iyiydi.

“DNA araştırması yaptıralım.”

“Saçları laboratuvara gönderdim” diyerek hemen cevapladı Benni.

Sensi elindeki raporu masaya bıraktı:

“O gece kimsenin bir şey duyup görmemiş olmasına imkân var mı? Bir kadın böyle zalimce öldürülüyor, bir adam asansörde kapalı kalıyor ve bir diğeri ise önce binaya giriyor sonrasında ise üstü kanla kaplı dışarı çıkıyor. Ve tüm bunlar kimsenin dikkatini çekmiyor. Kahretsin!”

“Apartman sakinlerinin hepsini sorguya çektik, hatta bir kısmını birden fazla…”

“O zaman demek oluyor ki tekrar sorgulayacağız! Sadece bu da değil: Elektrik kesintisi esnasında sokağa çıkanlar var, park etmiş bir aracın uzaklaştığını ya da o lanet olasıca binadan birinin çıktığını görenler olabilir. Yakındaki diğer apartman sakinleriyle de konuşmak gerek… Tüm sokak boyunca kapı kapı gezilecek!”

Benni kendisini ve adamlarını bekleyen işi düşününce neredeyse kurdeşen döktü.

“Ve bunu senin yapmanı istiyorum. Hepsini senin dinlemen gerek. Kahretsin!”

Benni duydukları karşısında âdeta sandalyesinde sarsıldı.

“Ama şefim… Bu sefer ben kahretsin diyeceğim! Yalnız başıma bu işi bitirmem birkaç günümü alır…”

“Dinle beni. Görünürde en önemsiz gibi duran bir şey bile çok mühim olabilir ama dinleyen kişinin bunu anlayabilecek yetide olması gerekiyor. İşte bu yüzden bu işi senin yapmanı istiyorum.”

Benni cevap vermeden önce birkaç saniye düşündü.

“Bu durumda işe koyulsam iyi olacak” diyerek kapıya doğru yöneldi, içinden bu mesleği seçtiği güne lanet ediyordu.

Arkasından Sensi’nin alaycı sesi duyuldu:

“Ha gayret! Böyle davranman, üstüne saygın olduğunu gösterir ki bu da senin için bir şans!”

Benni koridorda sigarasını yakarken düşünmeden edemedi: “İnsanın şansı böyle boktan olunca…”

Sensi yalnız kalır kalmaz Claps’i arayıp odasına çağırdı.

Birkaç dakika sonra kapı çaldı.

“Gir” dedi Sensi. “Eğer ilgini çekerse adli tıp raporu geldi, üç tane saç telinden başka hiçbir şey yok.”

“Bu da bir şeydir…”

“Eh öyle diyelim…” Sensi hissettiği çaresizliği alaycı bir isyanla bastırmaya çalıştı. “Üç saçı toplarsak bir delil elde etmiş oluruz.”

Claps bunu duymazlıktan geldi, kelime oyunu yapmanın sırası değildi.

“Bu sabah Bayan Alfieri’yi ziyaret ettim, söz verdiğin gibi istediğim her şey yerine getirilmiş. Teşekkürler.”

“Telefon rehberimin sayesinde, içinde çok önemli kişilerin telefon numaraları var ama bana pahalıya mal oldu.” Sensi tekrar ciddileşti. “İlerleme kaydettin mi?”

“Interpol, FBI ve çeşitli ulusal polis güçleri olmak üzere tüm mevcut veri tabanları üstünde bir kontrol yaptım.”

“Yani?”

“Arama motorlarına katilin cinayeti işlerken ortaya koyduğu en anlamlı şeyleri yazdım. Silah tipi gibi…”

“Zarf açacağı mı yazdın?”

“Hayır, kesici silah yazdım. Devam edeyim… Dediğim gibi silah tipi, darbelerin sayısı ve yerleri, katilin özellikleri ve doğal olarak ortaya çıkan sahnedeki belirgin yönler…”

“Peki ortaya bir şey çıktı mı?”

“Yakın zamanlara dair önemli hiçbir şey bulamadım ama on beş yıl önce Brezilya’da…”

“Brezilya mı!?”

“Fortaleza yakınlarında dört kadın birçok yerlerinden bıçaklanarak öldürülmüş ve kurbanlar, Morganti göğsünde birleştirmeden önce Adriana Maggesi’nin elleri nasıl duruyorsa aynı şekilde bırakılmışlar.”

“Yani demek istediğin…”

“Elleri tıpkı çarmıha gerilmiş gibi iki yana açılmış ve bıçak vajinanın dibine kadar saplanmış olarak.”

“Kahretsin!..”

Sensi söyleyebilecek daha iyi bir şey bulamadı.

“Ama ortada çok önemli bir fark var: Her yerde sperm izleri varmış. Katil kurbanlarına tecavüz etmiyor ama onları öldürdükten sonra mastürbasyon yaparak üstlerine boşalıyormuş.”

Claps bir süre durmak zorunda kaldı.

“Her neyse, katil yakalanmış ve her şeyi itiraf etmiş, ismi Joao Pinto Melgues’miş.”

“Neden miş’li geçmiş zaman kullandın?”

“Hapse atıldıktan sadece birkaç ay sonra diğer mahkûmların isyanı esnasında hapishane polisleri tarafından öldürülmüş. Mahkemeye çıkarılamamış yani.”

“Tıpatıp aynı cinayet sahnesi, güzel bir tesadüf…”

“Basit bir tesadüf olduğu ne malum?”

Sensi parmaklarını sinirli bir şekilde masaya vurdu.

“Bu Melgues’in bizim adamımızın kendine rol model olarak aldığı bir kişi olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

“Bu mümkün, böyle bir şeye ilk defa rastlamıyoruz.”

Sensi düşünmek için birkaç saniye durakladı.

“On beş yıl önce Brezilya’da… Söylesene Claps, bu cinayetler bizde yankı bulmuş mu?”

“Araştırdım ve gazetelerde yer almadıklarını gördüm, şimdi internette derinlemesine bir araştırma yapmayı düşünüyorum, hastalıklı bir şekilde tamamen seri katillerin işlerine adanmış internet siteleri var.”

“Güzel, araştırmaya devam et, şu işi bir anlayalım.”

“Sırası gelmişken, bana iki adam vereceğini söylemiştin…”

“Unutmadım, çoktan sana tahsis edildiler, ofisine git, onları birkaç saniye içinde sana göndereceğim.”

Gece

Mercedes’in farları önünde uzun ve düz bir ışık belirdi. Gösterge tablosundaki saat birkaç dakika önce yeni bir günün başladığını gösteriyordu. Yeni bir gün… Hiç şüphesiz katilin yakalanmasına yetmeyecek, aksine bir sonraki cinayete daha da yaklaşılacak bir gün.

Araba dümdüz yoluna devam ederken açık pencereden içeri tarlaların geceye has kokuları doluyordu ama bu sefer Claps bunların hiçbirini hissetmiyordu. Onun aradığı başka bir kokuydu, kafasında bir yüz oluşturmasına yarayacak bir koku.

Emrine verilmiş görevliler Maiezza ve Fonzar’a durumu çok açık izah etmişti:

“Yürüteceğimiz soruşturma, bir prensip çerçevesinde ilerleyecek. Bu prensip, soruşturmamızın diğerlerinden çok farklı olmadığıdır. Kimse bunu kabul etmese de bir şeylere ulaşmamız bekleniyor. Bu, her mantıklı insanın piyangodan para kazanma olasılığına inanması gibi bir şey ama biz sonuca ulaşacağımıza inanmak zorundayız. Başaracağımızdan başka bir şeye inanmamalıyız. Bundan başka çaremiz yok.”

Maiezza’nın yuvarlak gözlerinin yumuşattığı üçgen yüzü, sokakta görev yapmanın yorgunluğunu, rahat bir ofis ve düzenli saatlere olan arzusunu dışarı vuruyordu; Fonzar’ın yuvarlak yüzünde ise geçmişinde sokakların bir parçası olmadığı ve gelecekte de olmayacağı çok net görülüyordu.

“Farklı bir soruşturma dedim, alışıldık bir soruşturmanın normal kurallarını altüst eden türden. Genellikle bir suçluyu bulabilmek için ne gerekir?”

“Bir muhbir” dedi Maiezza.

Claps adamın cevabını ve o esnada diğerinin suratında oluşan gülümsemeyi görmezden gelerek devam etti:

“Genellikle karşılaştığımız cinayetlerde bize araştırmaların temelini sağlayacak kanıtı suçun kendisi yaratır. Söylemek istediğim şu: Olayın içinde oluştuğu şartlar, kurbanın kişilerle arasındaki ilişki ama hepsinden öte… Olası güdüler. Katili karakterize eden şey güdüdür. Tuhaf, suç sahibine ait ve bize anlaşılır görünen hatta neredeyse makul karşılanabilir diyebileceğim güdüler. Katilin zihinsel süreçleri, hâli ve tavrı, başkalarıyla ilişki kurma şekli az ya da çok hepimize benzediğinden bizi nispeten daha az ilgilendirir. O zaman sıradan bir soruşturmadaki işleyiş nedir? Cinayete sebep olabilecek nedenler belirlenir, bu güdüye sahip olan ve elbette ki fiziksel olarak bir cinayet işleme eğiliminde olanlarla ilişkilendirilir.”

Claps, Maiezza ve Fonzar’ın söylediklerini hazmetmesi için sözlerine uzun bir ara verdiğini hatırladı.

“Şu an üstünde çalıştığımız cinayette ise durum tam tersidir ve ortada bir güdü yoktur… Ama sadece görüntüde var gibi görünür.”

Maiezza ve Fonzar’ın bu noktayı iyice kavraması gerekiyordu.

“Hâlbuki her zaman karşılaşmaya alışkın olduğumuz güdülerden olmasa da burada da bir güdü mevcuttur. Katil hırsızlık yapmak, öç almak, bir tecavüzü örtbas etmek ya da maddi bir yarar sağlamak için öldürmez. Bizim tarafımızdan anlaşılması güç olan kendine ait ve farkına vardığımızda bir kâbus gibi bizi rahatsız ve huzursuz eden bir neden yüzünden öldürür. Kendini güçlü hissetmek ya da sadece ereksiyon yaşamak için, boşalmak için ya da onu bir şekilde küçümseyen dünyaya gücünü göstermek için öldürür. Ünlü olmak ya da bu sebeplerin hepsi için. İşte onun güdüsü budur.”

Kısa ama Maiezza ve Fonzar’ın yüzündeki gerilmiş çizgileri kaplayan yoğun ve ağır bir sessizlik oldu.

“Bu adam bize benzemiyor. Zihninin işleyişi bizimkinden çok farklı. Tıpkı başka bir türe ait gibi, korkunç bir türe. O farklı olduğunu biliyor; kendini güçlü ve üstün hissediyor, kalabalığa karışıp bizden biri gibi davranmak ona zor gelmiyor ancak bazı tutum ve davranışları onu ele verebilir. Ve işte bizim üstünde duracağımız konu da tam olarak bu. Kurbanı bir süredir izliyor olduğunu biliyoruz, bunun yanında gönderdiği e-postadan onunla ilgili bildiklerimizi bir araya getirerek onun psikolojik davranışsal robot resmini çıkarabiliriz. Katilin ardında bıraktığı iz, elimizde olan ve bundan bir şeyler çıkarmak zorunda olduğumuz robot resim: Davranışsal görünümü. Tanrı’ya şükür ki onun gibi olan çok fazla insan yok. Görevimiz, son aylarda Adriana Maggesi ile uzaktan ilişki kuran, belirlediğimiz özelliklere sahip birini aramak. Bu kişiyi iş yerlerinde, spor salonunda, dans okulunda kısacası kurbanın son aylarda gittiği her yerde arayacağız. Onu her yerde arayacağız… Ve bulacağız. Onu tekrar birini öldürmeden bulacağız.”

Dördüncü Gün

Sabah

O sabah Greta Alfieri yataktan çok erken kalktı, eve daha günün ilk ışıkları bile girmiyordu.

Uyumamış olduğundan uyanmamıştı da. Onu o saatte kaldıran, yatakta yatmanın verdiği o dayanılmaz tükenmişlik duygusundan başka bir şey değildi.

Ne yapacağını bilmeden yarı karanlıkta yavaşça hareket etti.

Ancak uzun dakikalar sonrasında kendini duşun altına atabildi ve akan suyun verdiği sıcaklığı hissederek öylece durdu. Bu temas, her zaman olmasa da onu sıklıkla tahrik ederdi, bedeni teninin üstüne dökülen suyu hissederken elleri bitkin bir şekilde okşar gibi tüm vücuduna masaj yapardı. Gerçek ve aynı zamanda hayali olan bu bedensel zevk, onu tatlılıkla günün sisli boyutundan uzaklaştırırdı. O sabah ise duştan hiçbir şey hissetmeden çıktı, duyumsadığı tek şey cildini ürperten soğuktu.

Önceki iş gününü, Claps’le yaptığı görüşmeden sonra yeni odasındaki duvarları izleyerek geçirmişti. Kendini çevreleyen gerçekliğe konsantre olamıyor gibiydi, etrafında olup bitenlerin yarattığı sarhoşluk hissi bir şekilde algılarını aniden yabancılaştırmıştı. Bilgisayarına hiçbir şey gelmemiş ve kimse aramamıştı, telefonu sadece iki defa çalmıştı, Morganti’nin ebeveynleriyle görüşmeyi reddetmişti. Tüm o zaman boyunca bir şey düşünüp düşünmediğini bile bilmiyordu.

Akşama doğru spor salonuna gitmişti. Haftada üç defa düzenli devam ettiği bu yer, şehrin en bilindik spor salonuydu. Gitmesi gereken gün o gün değildi ama başka ne yapacağını bilememişti ve belki de fiziksel zorlanmanın keyfini yerine getirebileceğini düşünmüştü. İşte o an, etrafta öylece öfkeyle dolaşırken ilk defa zihninde hiçbir şey olmadığını fark etmişti; derinlerde ancak algılanabilen uzak bir gürültü, tıpkı sürekli ve gereksiz vurmalı çalgıların hızlı sesi gibi. Ama bu, düşüncelerinin hızından

farklı bir ritimdi, dörtlüğün üstüne gelerek melodiyi bölüp mahveden bir üçlük gibi.

O sabah bu ritmi duşun altında avlamak, izlemek ve mahvetmek üzere tekrar yakalamıştı.

Maiezza ve Fonzar ellerindeki listeyi Claps'e sundular.

"İşe çalıştığı yerden, spor salonundan ve dans okulundan başladık. Personeller dâhil olmak üzere Adriana Maggesi ile iletişim kurmuş olabilecek herkesin ismi listede var. İstediğiniz gibi listeden otuz yaşın altındakileri çıkardık."

"Ve kadınlar da elendi değil mi?"

"Evet efendim. Kalanların son aylardaki telefon görüşmesi listelerini çıkarttık, bu kişilerden altısı düzenli olarak bir sunucuya bağlanıp internette geziyorlar."

"Medeni hâlleri?"

"Üç tanesi evli: Bir tanesinin çocuğu yok, diğer ikisinin ikişer çocuğu var."

"Peki ya geri kalanlar?"

"Bir tanesi boşanmış, diğer ikisi bekâr, bekârlardan biri hâlâ ebeveynleriyle yaşıyor, kardeşi yok ve evde sadece üç kişiler. Telefon trafiğine ve internete bağlanma saatlerine bakacak olursak…"

"Hayır, henüz değil. Öncelikle ne iş yaptıklarını, hangi saatlerde nerelere gittiklerini bilmek ve eğer varsa fotoğraflarını görmek istiyorum. Fonzar bu işle sen ilgileneceksin… Cevapları çok kısa sürede istediğimi söylememe gerek yok sanırım."

Fonzar karşı gelmek için ağzını açtı ama Claps ona konuşmak için gerekli zamanı tanımadı.

“İş yerini öğrenmek için masandan kalkmana gerek yok, vergi dairesi ve maliye bakanlığına bağlanıp son vergi beyannamelerine göz at. Bu arada lafı geçmişken şüphelilerin ne kadar kazandıkları ve sahip oldukları gayrimenkullerle ilgili de bilgi istiyorum.”

Claps, Maiezza’ya dönerek konuşmaya devam etti:

“Senin için daha karışık bir görev var. Aynı şekilde bir başka liste hazırlamanı istiyorum: Erkek, otuz yaş üstü ve sürekli internete bağlanan.”

“Alan ne olacak?”

“İşin zor kısmı bu. Alan oldukça az belirli: Kurbanın sürekli gittiği dükkânların sahip ve çalışanları, süpermarketler, video dükkânları, bankalar… İlk liste Sensi’nin ekibinin kurbanın evinde bulduğu fatura ve fişlerden yararlanarak hazırlanabilir, sonrasını sen düşün.”

Maiezza’nın çoktan başı ağrımaya başlamıştı. “İyi, ben işe koyulayım” demekle yetindi.

“Hepsi bu kadar değil… İş yeriyle ilgili olarak iş arkadaşlarını gözden geçirdik ama iş veren ve bakım hizmeti sağlayan firmaları, temizlik şirketini, kargo firmalarını yani aklınıza gelebilecek bunun gibilerini dışarıda bıraktık. Sonuç olarak biz, Bayan Maggesi ile irtibata geçmiş birini arıyoruz, çok yoğun olmayan ama tekrarlanmış bir irtibat olmalı bu. Bu o kadar direkt olmayan bir iletişim ki, belki de hiç konuşmadılar ama adamda bir fanteziyi ortaya çıkarmaya yetti. Bu iletişim her yerde gerçekleşmiş olabilir ve biz bunu her yerde aramak zorundayız, Adriana Maggesi’nin son aylarda bulunduğu her yerde. Şimdilik bu kadar.”

Maiezza ve Fonzar, Claps’in yanından ayrıldı. Masada ilk listenin kopyası duruyordu. Claps bunu eline alarak Fonzar’ın araştıracağı altı ismi sarı kalemle işaretledi. Bir an için kendini bir umutsuzluk kurbanı gibi hissetti; önünde onu bekleyen çok fazla iş vardı, bunlar bir işe yarayacak mıydı? Ellerini yüzüne götürdü, gece uyuyamamıştı, en azından böylelikle

ilk kâbuslardan kurtulmuştu ama sadece bir zaman sorunuydu ve kısa bir süre içinde başlayacaklardı.

Sert ve sıcak bir kahve içme fikrinden vazgeçerek iç telefon hattından bir numara çevirdi:

“Gönderin.”

Genç bir kadın içeri girip belirgin bir rahatsızlıkla karşısındaki koltuğa oturdu. Sarışın ve minyon tipliydi, basit ve gençlere has bir şıklığı vardı; rahat ve ucuz. Saçları çok düzgün kesilmiş ve yüzünde çok hafif bir makyaj vardı. Bacak bacak üstüne atmadan ellerini kucağında bağlayarak oturdu. Parmaklarını sıkıyordu ve gözlerinde hafif bir kızarıklık vardı.

Evet, diye düşündü Claps, Adriana Maggesi’nin kopyası, acaba onun da böyle gülümsemesine bile izin vermeyen ciddi bir havası var mıydı?

“Geldiğiniz için teşekkürler, Bayan Grimaldi.”

“Faydası olabilecek her türlü yardıma hazırım.”

Sesi kendisi kadar zayıftı ve tüm vücudu hafifçe titriyordu.

“Güzel, bakalım bize yardımcı olabilecek kişi siz misiniz? Peki, siz Adriana’nın iş arkadaşlarından birisiniz…”

Claps durumun gerektirdiği gibi şimdiki zaman ve kurbanın ilk ismini kullanarak konuşuyordu.

“Evet.”

“Aynı odada mı çalışıyordunuz?”

“Evet.”

“Arkadaş mısınız? Yani özel bir yakınlıktan bahsediyorum.”

“En yakın arkadaşımdı. Biz iş yerinde tanışmadık, okula beraber gittik ve o günden beri de birbirimize çok bağlıydık, aslında birlikte büyüdük denebilir…”

Birkaç saniye sözlerine devam edemedi, elleri daha belirgin bir şekilde titremeye başladı.

“İlk işe alınan Adriana oldu, yaklaşık bir yıl kadar sonra başka bir pozisyon açılınca bana hemen haber verdi, yetkilerini kullandı ve ben de işe alındım.”

“Yani iş saatleri dışında da görüşüyordunuz.”

“Birlikte çok vakit geçirirdik.”

“Adriana’nın Bay Morganti ile olan ilişkisinden haberiniz var mıydı?”

“Bana söylemişti, aramızda hiçbir sır yoktu.”

“Bay Morganti’yi tanıyor muydunuz peki?”

“Birkaç yerde karşılaşmıştık.”

“Siz bu birlikteliği onaylıyor muydunuz?”

Claps soruyu içgüdüsel ve belirli bir sebebi olmadan sormuştu. Belki de genç kadının gözünden bir an için geçen o gölgeye onay almak istiyordu.

“Hayır… Ama ona bunu hiç belli etmedim. Adriana zor bir dönemden daha yeni çıkıyordu ve insanların hatalarını yüzüne vurmasındansa desteklerine daha çok ihtiyacı vardı. Gerisi çok da mühim değildi…”

“Neden bu adamı onaylamıyordunuz? Uygunsuz bir ilişki olduğunu mu düşünüyordunuz? Yoksa sadece Morganti’yi mi sevmiyordunuz? Onu, Adriana’ya uygun bulmuyor muydunuz?”

“Hayır, aralarında yaş farkı olmasına rağmen ona uygun olmadığı gibi bir düşüncem yoktu… Ciddi ve mevki sahibi bir erkekti, yakışıklıydı da… Eh, doğrusunu söylemek gerekirse sadece onu sevmiyordum, işte o kadar.”

“Neden?”

“Bilmiyorum, tensel ve hissel bir şey. Hiç gülmezdi, sürekli memnuniyetsiz bir havası vardı.”

Claps sessizce devam etmesini bekledi.

“Anlatması zor ama varlığı beni rahatsız ediyordu, belki o kadar uzun boylu olması da kendime güvenimi sarsıyordu.”

Elbette, diye düşündü Claps. Güvenmek: Güvenilir bir iş, güvenilir bir erkek, kendinden emin bir kıyafet ve davranış tarzı… Öyle ciddi bir gülümseme kolay edinilmezdi şüphesiz.

“Sizin bir erkek arkadaşınız var mı, Bayan Grimaldi?”

Kız hafifçe kızararak cevapladı:

“Hayır. Affedersiniz ama, bunun konuyla ne ilgisi var?”

“Bakın, şu an buradasınız çünkü sizin yardımınızla Adriana’nın son haftalarını çok net bir şekilde canlandırmayı umuyoruz. Ne yaptı, nereye gitti, kimlerle tanıştı ya da tanışmış olabilir. Ama sadece bu değil…”

Claps sesine yumuşak bir ton verebilmek için bir süre durakladı.

“Siz, Adriana’yı tanıyabilmem için buradasınız. Bana arkadaşınızdan uzun uzun bahsedeceksiniz ki benim de onu tanıma imkânım olsun. Bu, soruşturma için hayati önem taşıyor. Ama onu sizin gözünüzden göreceğim için sizi tanımam da bir o kadar önemli.”

Grimaldi sadece bir an için düşündükten sonra, “Benimle ilgili ne bilmek istediğinizi söyleyin” dedi. Bunu söylerken ilk defa Claps’in gözlerine baktı.

Konuşmaları iki saatten fazla sürdü; sonunda Claps, Adriana’ya oluşturduğu portreden çok da uzak olmayan bir imaj çizmiş ve genç kadının son zamanlarda bulunduğu yer ve isimlerle ilgili yeni bir liste edinmişti. Öğle yemeklerinde hızlıca salata atıştırdığı bir lokanta, bir seyahat acentesi ve birkaç tane giysi ve ayakkabı dükkânı.

Neyse ki Adriana çok gidilen dükkânlara pek uğramıyordu. Katilin içindeki o öfke patlaması olana kadar kaç defa karşılaşmış olabilirlerdi? İstatistiklere göre mümkün olanı en azından üç ya da iki kere.

Claps kendini yorgun hissediyordu ama Grimaldi hiç de öyle gözükmüyordu, Adriana’dan konuşmak, sanki arkadaşının ölümünden duyduğu acıyı biraz olsun hafifletmiş gibiydi.

“Size bir kahve getirteyim mi küçük hanım?”

“Hayır teşekkürler, böyle iyi, devam edelim lütfen.”

“Birkaç şey daha kaldı.” Claps onun reddettiği kahveyi içebilmek için nelerini vermezdi. “Adriana diyet yapıyordu, bunun için bir diyetisyene gidiyor muydu?”

“Hayır, şu kadın dergilerinde yer alan sayısız diyet listesinden biriydi.”

“Son aylarda herhangi bir doktora ya da uzmana gitti mi?”

“Birkaç hafta önce dişçiye gitti” dedi kız, kısa bir süre düşündükten sonra.

“Kontrol için mi?”

“Hayır, ağrıyan bir dişi vardı.”

“O zaman dişçiye birkaç defa gitmek zorunda kaldı, öyle değil mi?”

“Emin değilim ama sanırım evet. Dişçiden korkardı ve bundan dolayı pek konusunu açmamaya çalışırdık.”

Grimaldi ilk defa gülümsedi, taptaze ve hiçbir şüphe barındırmayan bir gülümsemeydi bu ve kesinlikle Claps’in ondan beklediği ciddi gülümseme değildi. Şaşkın bir şekilde listesine dişçiyi ekledi.

“Tekrar iş ortamına dönelim. Müşteriler, başka firmaların çalışanları, akademik kişiler ya da bankalarla şahsen görüşüyor muydunuz?”

“Bizim ofisimizde Adriana iç mali işlerle ilgileniyordu ve çalıştığımız bankalardan telefon görüşmesi yaptığı tanıdıkları vardı.

Claps sorması gereken tüm soruları sorduğundan emin olmak için birkaç saniye sessizce düşündü, bakışlarını aldığı notlara yöneltti. Bir sürü isim ve başka isimlerin bulunacağı yerler… Yani yapılması gereken dev gibi bir iş.

Sevecen bir tavırla Grimaldi'yi uğurladı ama genç kadın utangaç bir tavırla gelişmelerden kendisini de haberdar etmesini istediğinde o kocaman ve güven veren gülümsemesini sürdüremedi, bakışları boşlukta kayboldu, o kavraması güç hayali kelimeyi anlamakta zorlanıyordu: Gelişmeler.

Claps odada yalnız kaldı, birkaç dakika boyunca kendisini felç eden ezici hayal kırıklığına bir tepki verebilmek için masasında hareketsiz oturdu.

Elbette geçecekti, bunu iyi biliyordu çünkü tanıyordu, onu hareketsiz kılan bu iktidarsızlık hissi bir daha geri dönmemek üzere yok olacaktı ve yerini vahşi bir saplantıya, kâbuslara bırakacaktı.

Avcısına yakalanmasa bile patlayan ciğerleriyle suyun içindeki girdaptan çıkamayacaktı.

Birden telefonu alıp Fonzar'ın dâhilisini çevirdi.

"Bir şey daha var, Maggesi'nin diş doktoruyla görüş, muayenehanede çalışanların ve Maggesi'nin son randevularında bekleme odasında karşılaşmış olabileceği hastaların isimlerini al."

Greta Alfieri, arabasıyla büyük yayın binasının kapısına yaklaşırken cep telefonundan Montanari'nin odasını aradı. Küçük camekânlı bölmeden beyaz ve kırmızı renkteki bariyerleri kaldıran güvenlik görevlisine gülümsedi.

"Doktor Montanari'nin ofisi."

Telefonun hoparlöründen içeri Montanari'nin sekreterinin sesi yayıldı.

"Merhaba Antonella, ben Greta. Yönetmen ofiste mi?"

"İyi günler Bayan Alfieri, hayır henüz gelmedi."

"Onu bu sabah görmem gerek, bana bir saat ayarlar mısın?"

Arabayı neredeyse duracak kadar yavaşlattı, birkaç metre sonra otoparkın aşağıya inen rampasına ulaşacak ve telefonu çekmemeye başlayacaktı. Dışarıdaki büyük ve uzak garajdansa orada kendisine ayrılmış bir park yeri olması, yağmurlu günlerde büyük rahatlık sağlamasının yanı sıra şirkette tam bir statü sembolü olarak görülürdü.

“Maalesef bu sabah mümkün değil, kendisinin bütün programı dolu. Size yarından sonra on beş dakikalık bir görüşme ayarlayabilirim.”

“Hadi ama, benim için her zaman vakti vardır… Şöyle yapalım, oraya geleceğim ve onunla ayaküstü konuşacağım.”

“Bakın, artık yapım ekibinde bile değilsiniz ve…” Greta, sekreterin ses tonunda tatmin olmuş bir vefasızlık sezdi. Sekreter konuşmasına devam etti. “Yabancılarla görüşmeleri ayarlamak için programdaki toplantıları öne almak üzere kesin bir emir var, iki görüşme arasında birkaç dakikalığına bile olsa girmenize izin veremem.”

“Anladım, hem de çok iyi anladım…”

Greta Alfieri sert bir şekilde gaza bastı ve rampadan geçti, artık kahrolası telefonun kesilmesi ve Montanari’nin cehennemin dibine gitmesi umurunda bile değildi.

“Ona şunu ilet: Kendisiyle görüşmeyi istememin nedeni… Alo? Alo? Kahretsin!”

Sinirli bir hareketle telefonu kapattı ve gözleri garajın karanlığına alışınca sert bir frenle arabasını durdurmak zorunda kaldı. “Kahretsin!” Kendisine ayrılmış park yerinde küçük ve eski püskü bir araba duruyordu. “Bu beyinsiz de kim böyle…”

Lastiklerden sesler çıkartarak güvenlik kulübesine yöneldi. Görevliye bağırarak konuştu:

“Bana ayrılmış park yerinde başka bir araba var, hemen yerimi boşalttırın.”

Görevli, bu ses tonundan etkilenmiş gibi görünmüyordu, sakin bir tavırla ismini ve park yeri numarasını sordu, sonra Alfieri'ye kasıtlı gibi gelen ve onu çileden çıkaran bir yavaşlıkla önündeki listelere baktı.

Nihayet eliyle listelerdeki bir sırayı göstererek konuştu:

"İşte burada! Bayan Alfieri herhangi bir yanlışlık yok, park yeri değiştirilmiş. Arabanızı dışarıdaki park yerinde boş bulduğunuz bir yere bırakmanız gerekecek."

Tam o an arkasında taşıdığı derinlerdeki bir ses her şeyi kaplayacak bir şekilde büyüdü ve dayanma sınırlarını zorlayacak bir seviyeye geldi… Sonra birdenbire sihir yapılmış gibi kesildi.

Artık etrafındaki her şey sakindi, kendini hiç o an olduğu gibi canlı hissetmediğini fark etti.

Arabasını çalıştırdı, çıkıştan geçip şehir merkezine doğru yola koyuldu. Nereye gittiği önemli değildi, istediği tek şey o yerden uzaklaşmaktı.

Claps nasıl bir yerlerden herhangi bir ipucuna ulaşabileceğini düşünüyordu, ipucu belki de çok olumlu bir kelimeydi. Her ne kadar Mantero, Adriana Maggesi'nin bir dişini tedavi ettirdiğini onaylamış olsa da, diş doktoru bir seneden fazla bir süredir kendisini tedavi etmediğini söylemişti. Demek ki Adriana dişçisini değiştirmişti ama şimdiki doktoruna ulaşabilecekleri ne bir fatura ne takviminde bir randevu günü ne de randevusunu kendisine hatırlatacak bir not vardı.

Fonzar onu bu düşüncelerinden uzaklaştırarak yüzünde kendisine verilen görevleri yerine getirenlerin takındığı o utangaç ama muzaffer ifadeyle içeri girdi.

"Anlat bakalım, elinde ne var duyalım. Evli olanlardan başla" dedi Claps.

Fonzar, bir kopyasını kendine alarak elindeki kâğıtlardan birini masaya bıraktı.

“Marchesini Fabio, otuz iki yaşında, altı yıldır otuz bir yaşındaki Orlando Luisa ile evli, muhasebeci, on yıldır orta büyüklükteki ulusal bir kuryenin muhasebe departmanında çalışıyor, karısı bir hukuk bürosunda memur, çocukları yok. Kazançları iyi, çok olmasa da benimkinden fazla, evleri kendilerine ait, tapu ortak, başka bir mülkleri yok. Spor salonuna Maggesi’nin gittiği saatlerde gidiyor. Ev telefonu neredeyse her akşam saat yirmi üçten sonra yaklaşık iki saat süreyle bir sunucuya bağlanıyor.”

Fonzar, Claps Marchesini Fabio’nun daha derin araştırılmasına yönelik listedeki isminin yanına bir işaret koyarken sözlerine kısa bir ara verdi.

“Liotta Ferdinando, altmış dört yaşında, tüccar…”

Claps eliyle bir hareket yaparak onu durdurdu, yaş çok fazla gelmişti.

“Maggesi’yle nerede tanışmış?”

“Eşiyle birlikte Maggesi’nin gittiği dans okuluna devam ediyormuş, internete bağlanma sıklığı…”

“Bunu boş ver, diğerine geçelim.”

Claps, Liotta Ferdinando’nun isminin üstüne bir çarpı işareti koydu.

“Kırk üç yaşındaki Avanzati Eugenio, on yedi yıldır otuz dokuz yaşındaki Birmano Franca ile evli, iki çocukları var: On altı yaşındaki Luca ve on üç yaşındaki Anna. Yıllardır aynı yerde, orta düzey memurluk yaptığı büyük bir sigorta şirketinde çalışıyor, karısı ev hanımı. Oturdukları ev şirket üstüne ama başka mülkleri var. Gelir çok yüksek. Adriana Maggesi ile spor salonunda karşılaşıyormuş ve evinde her gün öğleden sonraları internete bağlanılıyor ama akşamları herhangi bir bağlantı yok… Sanırım oğlu…” diyerek utangaç bir şekilde sözlerini tamamladı Fonzar.

Claps’in yüzünde gülümsemeye benzer bir hareket oldu, Fonzar da artık bilgileri yorumlamaya başlamıştı.

“Sana katılıyorum, bunu geçip diğerlerine bakalım.”

“Bekârlara geldik. İlki Salvatori Nicola, kırk yaşında, tam bir internet bağımlısı ve o da Maggesi’yi spor salonundan tanıyor. Diş doktoru ve kazancı oldukça iyi…”

“Diş doktoru mu!?”

Claps sert bir şekilde Fonzar’ın sözünü kesti ve önündeki kâğıttan Salvatori’ye ait bilgileri dikkatle okuyup yanına BEKLEME ODASI diye bir not düştü.

Sonrasında diğer isimlere konsantre olmakta güçlük çekti. Fonzar’ı, üzerinde aynı araştırmaları yapması için Maiezza’nın edindiği ve Maggesi’nin arkadaşından aldığı bilgilerden oluşturduğu yeni listeyi verir vermez gönderdi.

Dişçi, bekleme odası…

Bu adamın Adriana’nın yeni diş doktoru olup olmadığını, adama olası bir şüpheli olduğundan bahsetmeden nasıl öğrenebilirdi? Oraya kaç defa gitmişti? İki, üç… Yoksa daha mı fazla? Ve katilini bekleme odasında diğer hastalarla birlikte beklerken mi tanımıştı?

Bunu nasıl yapacağı birden aklına geldi. Telefonun ahizesini kaldırdı.

“Bana finans ofisinden Mareşal Gatta’yı bağlayın.”

Öğleden Sonra

Greta Alfieri, Piergiorgio Anselmi’nin kendisini telefonla aramasına şaşırmıştı. İlk anda görüşme talebini reddetmeye çalıştı ama Anselmi sadece bölgesel olarak yayılan bir kuruluş olsa da bir televizyon kanalının yöneticisiydi ve Greta’ya anlatacak ilginç şeyleri olduğuyla ilgili ısrar ediyordu. Böylelikle adamın kendisiyle görüşme teklifini kabul etti ve şu an şehir merkezindeki şık bir kafede oturuyorlardı.

“Demek öyle Greta, seni görevden aldılar.”

Esmer teni ve şık kıyafetiyle Anselmi yapay bir sempatiyle gülümsüyordu. Elini hafifçe saçlarının arasında gezdirdi: Aylar önce

ektirdiği saçlar meyvesini vermeye başlamıştı. Anselmi görüntüsünden çok memnundu.

“Görüyorum ki gerekli bilgileri çok dikkatle toplamışsın, tam bir gazeteci.”

“Bilirsin, bazı haberler çabuk yayılır.”

“Bilmez miyim, hem de nasıl bir memnuniyetle yayılır.”

“Bizim sektör böyle Greta.”

“Güzel, benden ne istiyorsun? Bana, o küçük ulusal televizyon kanalının akşam haberlerinde iş mi teklif edeceksin?” Greta konuşurken bir yandan da karşısındakini alaycı bir ifadeyle izliyordu. “Sadece bir tur ara verdim Anselmi, henüz yarışı bırakmış değilim.”

“Hayır Greta, sadece yarışı kaybetmiş değil, aynı zamanda ölmüşsün sen, ölmüş ve gömülmüş. Bunu sen de çok iyi biliyorsun. Fişlenmiş birisin artık, hangi büyük haber ağının yöneticisi seninle iş birliğine girip risk almak ister ki? Dünya birçok başka haberciyle dolu.”

Greta Alfieri gözlerini önündeki bardağın dibine dikip kendinden emin görünmeye çalışarak cevap verdi:

“Hâlâ oynayacak birkaç kartım var…”

“Elinde oynayacak tek bir kart kaldı ve işte bu kartı sana sunan benim.”

“Daha açık konuş.”

“Hadi ama Greta, tek şansın tamamen yarıştan kopmamak ve özel haberlere dikkat çekmeye devam etmek. Bunu yapabilmek için bir kameraya ve araştırmalarına devam etmek için sana maddi destek verecek bir yapıya ihtiyacın var. Artık benim ulusal haber kanalım ticari bir televizyon ağına dâhil oldu ve ulusal önem taşıyan haberlerle ilgileniyor. Yani başka bir deyişle, ülkenin yaklaşık yüzde yetmişlik bir bölümünde izleneceksin.”

“Daha biraz önce hiçbir yöneticinin benimle riske girmek istemeyeceğini söylememiş miydin?” Greta Alfieri’nin yüzünü yeniden alaycı bir ifade kapladı. “Neden sen bu riske giriyorsun?”

“İlk olarak benimki büyük bir televizyon ağı değil ama en ılımlı ticari televizyon kanalı, yapı olarak küçük ve atak, halktan yana, tıpkı ismimiz gibi, politikacıların desteğine ihtiyacımız yok, aksine otoriteye biraz rahatsızlık vermek izleyicilerimizin hoşuna gidiyor.”

“Tamam, dezavantaj yok, peki avantajı nedir?”

Anselmi’nin yüzünde büyük bir gülümseme belirdi.

“Saf rolü yapmak hoşuna mı gidiyor? İzleyici elbette ki! Sen değerlisin Greta, katille irtibata geçen tek kişi sensin ve bu devam edebilir.”

“Peki ya devam etmezse?”

“Her hâlükârda Claps’le ilgisi olan tek haberci olmaya devam edeceksin. Ve soruşturmanın dümeni Sensi’deyse, Claps da durum değerlendirmesi yapıp iz üstünde olacaksa haberlere ilk ulaşan olmak için birazcık çabalaman yetecektir. Bu da senin uzmanlık alanın ne de olsa.”

Greta Alfieri hiçbir şey söylemeden Anselmi’yi ifadesiz gözlerle izlemekle yetindi.

“Hem bunun dışında dostumuzun seninle bir daha irtibata geçmeyeceğini düşünsek bile…”

“Evet?”

“Yani, her zaman için onunla irtibata geçen sen olabilirsin, internet aracılığıyla diyorum. Bunu beraber yapacağız, hiçbir riski yok Greta, elde edeceklerimizi bir düşün, editoryal olanakları, kazanacağın seyirciyi!”

Greta Alfieri sessizce duruyordu, açık renk gözleri neredeyse yaşarmıştı.

Anselmi konuşmaya devam etti:

“Sonuçta teklifim basit ve net. Önümüzdeki günlerde senin haber kanalın nasıl istiyorsa öyle davranacaksın ama aslında çoktan benim için çalışmaya

başlamış olacaksın. Bilgisayarına göz atacaksın ve Claps'in emri altında olacaksın, böylelikle olabildiğince çok bilgi edinmeye çalışacaksın ve… Yani sana kendi mesleğini öğretmeme gerek yok! Elimizde gerçekten önemli bir şeyler olduğunda kartları açacağız ve benim haber programımda yayına çıkacaksın. Bu uzun bir program olabilir ya da daha iyisi özel bir bölümle devam eden sıra dışı bir yayın."

"Peki eğer kayda değer bir bilgi edinemezsem?"

"Ortaya çıkmadan gizli bir şekilde olayların gidişatını takip edeceğiz. Her hâlükârda yayınlanmamış bir şeyler elde etmeyi başarırsın ki bunlar da aktüel bir program içinde verilebilir, böyle bir program yapma hayalin olduğunu biliyorum. Bizim ölçümüzde kalman ve sınırları olması koşuluyla bu programı yapman için şimdiden benim onayım var."

Greta Alfieri düşünmek için birkaç saniye konuşmadan gözlerini tekrar bardağının dibine dikerek bekledi. Sonra kafasını kaldırarak sordu:

"Peki onu daha önce yakalarlarsa?"

"Güzel, eğer böyle bir şey olursa…" Anselmi ceketinin cebinden bir zarf çıkararak masanın ortasına koydu. "İçinde imzalanmış bir kontrat var, maddi kısmın seni yeterince tatmin edeceğini düşünüyorum. Aramızdaki ilişki ortaya çıkmadan önce bu iş son bulacak olursa bu kontratı imzalayarak kariyerine benimle birlikte tekrar başlayabilir ya da kendi televizyonunun seni buzluktan bir gün çıkarmasını bekleyerek yırtıp atarsın." Anselmi bunları söyledikten sonra ayağa kalktı. "Karar vermeden önce iyice düşün, yarın cevabını bekliyorum."

Greta Alfieri, Anselmi'nin müşterilerin uzağından dolaşarak kafeden çıkışını izledi. Zarfı açmadan elinde çevirmeye başladı, genç bir garson yanına yaklaşarak sordu:

"Başka bir arzunuz var mı?"

"Nasıl? Ah evet… Tanrım, bana bir… Bana bir Negroni getirin."

Greta Alfieri zarfı ancak kokteylini ağır bir şekilde içtikten sonra açtı. Anselmi doğru söylemişti, teklifi hiç şüphesiz çok cömertti ve şu anki

işinden daha büyük avantajlara sahipti. Bir tek onun imzası eksikti.

Gece

Genç kız telefon ahizesine elini uzatmadan önce ani bir baş hareketiyle yüzüne inen bir tutam saçı geri attı. “Merhaba.” Sesi uyuşuk ve öğleden sonraya kadar bitirdiği bir paket sigara yüzünden boğuk çıktı.

Teledrin adlı mekândaki bir masada oturuyordu. Karanlık bir ortamdaki masalarda bulunan telefonlarla diğer masalar aranabiliyordu.

“Merhaba. Benim adım Nick. Seni izledim, çok tatlısın.”

Sesi bir delikanlınınkine benzemiyordu. Yaşı otuz, otuz beş hatta daha fazla da olabilirdi.

Kız, Puglia aksanıyla konuşarak güldü.

“Nick, yani Nicola’nın kısaltması… Nicola!”

“Elbette ya, Nicola.”

Adamın sesinde metalik bir tını vardı ama bu telefondan kaynaklanıyor olmalıydı; ancak adamın heyecan dolu olmadığı da açıktı. Paola kendini rahatsız hissetti.

“Darılmadın ya? Nick gerçekten de güzel bir isim.”

“Benim hoşuma gidiyor, yani Nicola’dan daha iyi en azından…” diyerek o da güldü. “Peki sen? Senin ismin güzel mi?”

“Adımın Nicoletta olduğunu düşünsene…”

“Bu kaderin cilvesi olurdu.”

“İsmim Paola.” Bir süre sessizlik oldu, takma bir isim kullansaydı daha eğlenceli olabilirdi. “Beni arayan sensin, bana kendinden bahset” dedi.

“Genç bir delikanlı değilim ama bunu zaten anlamışsındır.”

“Neredesin?”

Paola karanlıktaki suratları görmeye çalıştı.

“Beni göremezsin, ben de seni. Ama yaşlı değilim, bunu sana garanti ederim.”

Ses beden kazanmıştı, artık kulağa derin ve hoş geliyordu.

“Devam et.”

“Yalnız yaşıyorum, çok çalışıyorum; eğlenmeyi, yeni insanlar tanımayı ve seyahat etmeyi seviyorum…”

“İşin ilginç mi?”

“Sanırım evet. İletişim üstüne küçük bir firmam var, bilirsin yerel işletmeler için halkla ilişkiler, konu mankenleri, kongre ve fuarlar için hostesler…”

Bu lanet olasıca hafta boyunca nihayet bir şey düzgün gidiyordu!

“İşin sayesinde tanışabileceğin tüm o güzel kızları düşünecek olursak burada işin ne?”

“Belki de yeni yetenekler arıyorumdur.”

Şüphelenmesini gerektirecek bir durum yoktu.

“Masama gelmek ister misin Nick?”

Aslında biraz şansı hak ediyordu, ne de olsa şans perisinde kredisi yüksekti.

“Az sonra sana katılırım, biraz da sen kendinden bahset.”

Bir sınav mıydı bu?

“Yalnız yaşıyorum, az çalışıyorum; eğlenmeyi, yeni insanlarla tanışmayı ve seyahat etmeyi severim…”

“Kendi tercihlerinden dolayı mı az çalışıyorsun?”

“Sana kötü bir cevap verebilirdim Nick.”

“Hareketlerini ve zamanını kısıtlayacak bir şeyler yok mu, ne bileyim… Ev arkadaşı ya da ebeveynler.”

“Tam anlamıyla bağımsızım. Sana söyledim, yalnız yaşıyorum, hayatımda aileye ve sevgiliye yer yok. Kendimin ve vaktimin tek sahibi benim.”

Belki de heyecanla konuştuğundan sesi sanki daha az boğuk çıktı.

“Masana geliyorum, Paola.”

Biraz şans, biraz şans… İhtiyacı olan tek şey buydu.

Saatine sinirli bir şekilde defalarca baktı. Ne kadar vakit geçmişti? Beş dakika mı, altı mı? Ama Nick’ten hiçbir iz yoktu. Karanlık ortamdan faydalanarak ona görünmeden yanından geçip dışarı çıkmış olabilir miydi? Belki de onu deniyordu.

Birkaç dakika daha geçti.

Ne denemesi, kahretsin! Onunla dalga geçmişti, biraz eğlenmek istemişti. Ya da belki ona Nicola dediği için öç almıştı.

Öfkeden çok kendini aşağılanmış, zayıf ve korunmasız hissediyordu. Kendini ağlamamak için zorlarken telefon tekrar çaldı. Paola hemen ahizeyi kaldırdı. Nick değildi.

Telefonu kendini zeki gibi göstermeye çalışan o aptal delikanlının yüzüne kapatmak isterdi ama karnı acıkmıştı ve eve toplu taşıma araçlarıyla gitmek istemiyordu. Ne boktan bir haftaydı!

“Tamam Alessandro, güzel bir pizza yemeye ne dersin?”

Kendini Nick adıyla tanıtan adam karanlıkta, mekândan çok uzak olmayan bir yerde park edip arabanın arkasına saklanarak yeni arkadaşıyla dışarı çıkan Paola'yı izledi. Onları takip etti. Sabırla pizzalarını yemelerini bekledi. Kulakları sağır edecek kadar yüksek müzik çalan başka bir mekâna gitmelerini izledi.

Paola kendini eve bıraktırdığında saat gecenin üçüydü. Şehir dışındaki yerleşim yerlerinden birine gitmişlerdi. Tek ve iki odalı dairelerin yer aldığı büyük ve kare apartman bloklarının duvarları kirli, sıvası dökülmüş ve sprey boyalarla yazılar yazılıp resimlerle kaplanmıştı. İhtiyaç olması durumunda yerleşim yerinin sonunda arabalar için doğal gaz distribütörü olduğunu gösteren bir tabela vardı.

Paola, apartmanın kapısında geceyi başka bir şekilde sonlandırmayı uman geçici ve tesadüfi eşiyle hızlıca vedalaştı.

Birkaç dakika sonra ikinci kattaki pencerelerden birinde ışık yandı, bir süreliğine de olsa perdeleri kapatırken Paola'nın gölgesi göründü.

"Mükemmel" diye düşündü adının Nick olduğunu söyleyen adam. Dairenin hangisi olduğunu tahmin etmekte hiç zorlanmamıştı.

Beşinci Gün

Sabah

Yeni gün Claps'in hissedemeyeceği bir sıcaklığın haberini veriyordu. Evine birkaç metre uzaklıktaki kafeye girdi, şehir trafiğine kalmamak için yola oldukça erken koyulmuştu ve sakince kahvaltısını edebilirdi. Boyun kaslarını hareket ettirdi, stres peşini bir dakika bile bırakmıyordu.

O gece yatağa yığılıp kalmış, gördüğü rüyayı bile hatırlayamayacak kadar karanlık ve derin bir uykuya dalmıştı. Hissettiği tek şey terinden sırılsıklam olan çarşaftı. Ciddi bir ifadeyle tezgâha yaklaşıp bir kahve istedi. Tam o anda arkasından gelen sesle irkildi.

"Bana bir kapuçino, köpüksüz olsun lütfen!"

Greta Alfieri yanına yaklaştı, vücut hatlarını ön plana çıkaran siyah bir elbise giymişti, boynunda iki gün önce taktığı aynı ince kolye vardı.

"Sizi şaşırttım mı?"

"Hiç şüphesiz evet. Gördüğüm kadarıyla adresimi ve gidiş geliş saatlerimi biliyorsun."

"Saatleri bilmiyorum" dedi gülümseyerek kızıl saçlarını düzeltirken. "Siz polisler nasıl dersiniz… Pusuya yattım. Ama benim için üzülmeyin, çok beklememe gerek kalmadı, evinizden umduğumdan çok daha erken çıktınız."

"Şehir trafiğine yakalanmak istemiyorum."

Claps de gülümsemeye çalıştı ama sonuç pek de başarılı değildi.

"O sizdiniz değil mi?" diye sordu Greta.

Claps cevap vermedi.

"Demek istediğim, beni dışarıda bırakan kişi sizdiniz. Sensi'nin bununla hiçbir ilgisi yok, bu fikir sizden çıktı Doktor Claps."

“Evet öyle… Üzgünüm” dedi Claps, Greta’nın bakışı gözünden kaçmamıştı.

“Üzgün müsünüz? Benim için üzülerek kendinizi rahatsız etmeyin, kimsenin değiştiremeyeceği bir seçim yaptınız, bunu bana kendiniz söylemiştiniz, hatırladınız mı?” Greta Alfieri sesinde duyulmaya başlayan titremeye engel olmaya çalıştı. “Bu durumda bir televizyon habercisinin kariyerinin ne önemi var ki?”

Claps cevap vermedi, bir süre sessiz kaldılar, sonra Greta Alfieri sanki bu sessizliği bozmak ister gibi ellerini sallayarak tekrar konuşmaya başladı:

“Hem sonra bakın…” Tekrar gülümsedi ama bu sefer zorla olduğu anlaşılıyordu. “Kendi davranışıma da şaşırıyorum, sizden nefret etmem ve öç almak istemem gerekirken sizinle kahvaltı etmek için buradayım.” Greta Alfieri derin bir nefes aldı, gözlerini Claps’inkilerden bir saniye bile ayırmıyordu. “Anlamak zorundayım… Siz neler olup bittiğini anlamama yardımcı olmak zorundasınız… Bana en azından bunu borçlusunuz.”

Claps sessizce onayladı:

“Bir masaya oturalım.”

Oturur oturmaz Claps bir yudumda kahvesini içip bitirdi.

“Evet, sizin ekranlardan çekilmeniz benim fikrimdi. Bunun farkına varacağınızı biliyordum. Siz sadece katilin size verdiği rolü oynadınız…”

“Ortada bir seri katil var ve heyecanla ilk cinayetini işledi ama bu ona yetmeyecek. Polis başka bir iz üzerindeymiş ve onun varlığına inanmıyormuş izlenimi verirken o, bu yutturmacanın tadını çıkarmak istedi. Böylece biriyle iletişime geçmeye karar verdi, herkes bunu bilmeliydi. Bunu direkt olarak polisle yapmadı ama bir televizyon habercisini tercih etti. Garip bir şekilde televizyon dünyasının en asabi habercisini seçti; Greta Alfieri, büyük haberlerin kraliçesi. Böylece hedefine ulaştı. Gazetelerde haber oldu, büyük televizyon kanallarında programlar yapıldı, etrafa korku ve dehşet saçıldı: Şehirde serbest dolaşan bir cani var.”

“Ve böylece dün sabaha geldik” diyerek araya girdi Claps. “Şimdi, hâlâ aynı görevde kalsaydınız neler olurdu, onu düşünelim.”

“Durumu sömürürdüm, daha doğrusu şöyle diyelim, basın bu haberi fazlasıyla sömürürdü. Haber programları yapılır, arşivden benzer haberler bulunur, özel haberler ve tartışma programları düzenlenirdi… Yani sonuç olarak bir nevi terörist eylem diyelim. Ama birkaç gün sonra halkın konuya ilgisi azalınca ilgi çekecek başka olaylara ihtiyaç doğar ve böylece adamımız birinci sayfa haberi olmaktan çıkardı, birileri bu haberin doğruluğundan şüphe etmeye başlardı.”

“Ve o buna katlanamazdı.”

“Aynen öyle.” Greta Alfieri bacak bacak üstüne atıp Claps’e yaklaştı. “Bu durumda ona hızlı bir şekilde ikinci bir kurban gerekirdi. Ve sonrasında onu bu kadar çabuk unutup ondan şüphe edenlere yeni bir mesaj.”

Claps ellerini masanın üstünde kenetlemişti; parmaklarının sıkmaktan morarması Greta Alfieri’nin bir kez daha dikkatini çekti.

“Durumun aynen böyle gelişeceğinden emindim” diyerek konuyu bağladı Claps. “İlk bakışta ortada yeni, masum bir ölü ve büyük ihtimalle nereden geldiği bulunamayan yeni bir mesaj olacaktı. Elimizde hâlâ üstünde çalışılacak bir ipucu yok ve bu bizim iktidarsızlığımızın bir göstergesi. Tüm bunlar benim için kabul edilemez.”

“Böylece senaryoyu kendi lehinize olacak şekilde değiştirdiniz ama hâlâ beni görevimden aldırarak ne gibi bir avantaj elde ettiğinizi anlayamadım, birçok konu benim için henüz net değil. Bir önemim kalmadığı hâlde neden katilin benimle hâlen irtibata geçebileceğini düşünüyorsunuz? Eğer bunu yaparsa yakalanacağı bir iz mi bırakabileceğini düşünüyorsunuz? Hamleleri bu kadar net gördüğünüzden nasıl emin olabilirsiniz?”

“Adım adım ilerleyelim Doktor Alfieri.”

“Bana Greta deyin lütfen.”

“Peki Greta, konuların üstünden birlikte geçelim…”

Claps, kahve fincanının dibinde kalan bir damla kahveyle şeker artıklarının arasında bir şey bulmak istercesine kaşığı fincanın içine daldırıp oynamaya başladı. “Hedefimiz ne?” diye sordu derin bir sesle.

“Seri katilin kim olduğunu tahmin edip onu yakalamak.”

Claps’in bakışları sertleşti.

“Peki, bu hedefe ulaşabilmek için şu ana kadar elimizde üstünde çalışabileceğimiz ne var? Yok denebilecek kadar az şey. Parmak izi yok, hiçbir organik iz yok, görgü tanığı yok, bizi katile götürebilecek hiçbir şey yok. Size kendi tarzında ilettiği mesaj dışında. Elimizde sadece bu olduğuna göre, bunun üstünde çalışmak zorundayız.”

“Sizin uzmanlık alanınız yanılmıyorsam psikolojik profil…”

“Ben davranış profili demeyi tercih ediyorum, böylesi daha doğru. Gerisini zaten konuştuk. Muhtemelen kişiliğinde ciddi bir yetersizlik duygusu olan biriyle karşı karşıyayız, hayat onu aşağı görüp yok sayıyor. Kadınlar, iş ve toplum ona hak ettiği itibarı göstermiyor.”

“Suç işlemek onun intikam yolu.”

“Suçun kendisi mi?” Claps, Greta Alfieri’ye bakarak gözlerini kıstı. “Bundan emin misiniz? Ya da cinayet mi bir yol?”

“Ne söylemek istiyorsunuz?”

“Her hareketin bir sonu vardır, bir sonuca varmayı hedefler ve bunu, toplumsal davranışın dayattığı engeller ne kadar düşükse o kadar göz önünde, toplum ve kurallarına dâhil olmadan sadece kendi amaçlarını takip ederek yapar.”

“Güdü mü yani? Ama bir seri katil sebep olmadan öldürür.”

“Hayır, hayır, işte konu tam da bu, apaçık bir sebebi olan cinayetler gibi değil asla. Uyarılmak, boşalmak, onu çeken ya da iten kişiyi incitmek, kendini yöneten olarak hissetmek için yapar. Çok basit bir güdü, neredeyse kaba ve hayvani. Bu, sinir bozucu bir durumdan ya da bir şeyi toplumsal kurallar veya medeni bir hayat içerisinde kalarak elde etmesinin

imkânsızlığından kaynaklanır. Seri katil serseri kurşun gibidir, günlük sıkıntıları hiçbir şiddet eğilimi içinde bulunmadan uygun bir şekilde davranarak yok etmeye çalışan milyonlarca insan varken istediğini ya da kendisinden esirgeneni diğerlerinden almak için şiddet uygulayan biri hep vardır. Bunu anlayamıyor, hatta belki bundan korkuyor olabiliriz ama para için birini öldürenden farklı değildir."

Greta Alfieri bir şey söylemek istedi ama konuşamadığını fark etti.

"Şimdi kim olduğunu, nasıl biri olduğunu anlamak ve böylelikle içindeki güdünün ne olduğunu tahmin edebilmek için bizim adamımıza dönelim. Olay yerinde sperm kalıntısı olmadığını gördük, demek ki olay esnasında heyecanlanmadı, o zaman orgazm olmak için öldürmedi. Peki o zaman şu ana kadar yaptığı ve bize güdüsüyle ilgili bilgi veren en anlamlı hareket ne?"

"Bana gönderdiği e-posta mı?"

"Evet. Herkesin bilmesini ve korkmasını istiyor. Çok net; ilişkileri ters yüz etmek istiyor. Artık diğerlerine katlanmasına ve dünyadan korkmasına gerek yok; çünkü dünya ondan korkacak. İntikam, ün ve korku. İşte içindeki güdü, temel sebep bu."

Greta Alfieri derin bir nefes aldı, sırtından aşağı bir ürperti indi.

"Tamam, her şey çok mantıklı ama çıkış noktamıza geri dönelim, benim saf dışı kalmamın ne anlamı var? Elinden mikrofonunu almak, sesini duyurmasına yardımcı olacak başka bir kişiyi zorlukla bulacağını düşünmeden onu daha hızlı hareket etmeye itmez mi?"

"Şimdi o konuya geliyoruz. Biraz önce anlattığınız senaryoyu düşünün Greta, katilin düşündüğü de buydu: Sizinle birlikte akşam haberlerinde yaptığı işleri sunmak. Oyunu istediği gibi sergileyebileceği hareket alanı olan bir zemin. Şimdiyse biz bu zemini değiştirdik." Claps kısa bir ara verdikten sonra devam etti. "O zaman çok uzak bile gözükse de bir şans var. Bu şans, mevcut durumun adamımızın hoşuna gitmemesi ve bir şekilde araya girmek istemesi; bunu göz ardı etmeyelim. Hasta bir adamla karşı karşıyayız, şu an gücün doruklarında yaşayan bir adamla."

Claps sözlerine tekrar ara verdi.

"Şöyle düşünmeye çalışın Greta, bir sebepten dolayı bu canavarı etkilediniz ve planları için de ses kaynağı siz olmak zorundasınız ya da katil yaptığı şeyin unutulup gitmesini umarken olaya geniş yer vererek dikkat çeken gazetecinin yerinden olmasını kendince bir memnuniyetle izliyor. Ya da hâlâ tek iletişim kaynağı olarak siz varken en güçlünün kim olduğunu göstermek istiyor: Benim seçtiğim haber kaynağımı elimden alıyorsunuz, o zaman ben de size kimin yönetici olduğunu göstereyim, onu geri kazanacağım."

Greta Alfieri artık kafedeki hiçbir sesi duymuyor, etrafındaki hiçbir şeyi görmüyordu.

"Ama neden tek ve sadece beni seçti?"

"Bu sorunun cevabını bilmiyorum. Sizin hayranınız hatta size âşık olan biri olabilir. Sadece ulaşması imkânsız olan sizle irtibata geçebilmek için bile öldürmüş olabilir." Claps dik dik bakarak ekledi. "O normal biri değil Greta."

Gazeteci uzun bir süre sessizce oturdu. "Tamam tamam, tüm bunları kabul edelim." Sesindeki şüphe kaybolmuştu. "Size tekrar aynı şeyi soracağım: Bunun avantajı ne?"

"Sizi oyundan çıkararak ortadaki tabloyu değiştirdik. Eğer mikrofonuna bağlı olma hipotezi doğruysa bunu geri almaya çalışacak ve eğer biz bu mikrofonu ışıklardan uzak ve biraz saklı tutarsak katil zorluk yaşayacak, belki iletişim kurmanın farklı yollarını arayacak, ortaya çıkacak ya da bir hata yapacak."

Greta Alfieri arkasına yaslanarak irkildi, Claps'tan biraz uzaklaştı.

"Açıkçası tüm bunlar bana oyun kâğıtlarından bir kule gibi gözüküyor, en nazik şekilde söylemem gerekirse çok zayıf bir ümit ışığı."

"Ah, elbette bir risk var ama tahmin ettiğinizden daha az. Katilin sizi seçmesinin bir sebebi var, iddiaya bile girerim, sizi kolay kolay bırakmayacak."

Greta Alfieri, Claps'in bu son söylediklerini dikkate almadan konuştu:

"Hem sonra söyleyin bana, katilin yeni bir suç işlemeden benimle iletişime geçeceğini size düşündüren nedir?"

Claps gözlerini sessizce Greta'nınkilere dikti.

"Elbette… Ah tabii, ikinci kurbanı bekliyorsunuz! Hem de sabırsızlıkla!" Greta vücut ısısının yükseldiğini hissetti. "Ancak o zaman katil benimle irtibata geçmeye çalışacak ama beni bulamayınca Doktor Claps'in üretken hayal gücü uyarınca Hannibal Lecter gibi Clarice Starling'ini aramaya koyulacak ki bu da ben oluyorum, bu esnada siz ve adamlarınız ise onun üstüne atlamak için hazır bekliyor olacaksınız."

Claps hemen cevap vermedi. Birkaç gün önce bu konudan bahsettiğinde Sensi'nin de bu durumu "Hannibal Sendromu" olarak nitelendirdiğini acı bir şekilde hatırladı.

Bu olasılığa sadece kendisinin inanıyor olmasının bir önemi yoktu, her hâlükârda yoluna devam edecekti.

"Bakın Greta, bu soruşturmada birçok insan görevli… Olabilecek her yöne gidiyoruz. Tüm çabamız birini daha öldürmeden onu yakalamak. Ama eğer böyle bir şey olursa…"

"Dinleyin, boş verin gitsin…" Greta Alfieri fırlarcasına ayağa kalkarak cüzdanını bulabilmek için elini çantasına daldırdı. "Yeni bir kurban, kariyerinin içine edilen bir gazeteci… Ne güzel bir plan! Sizin zeki olduğunuzu sanmıştım Doktor Claps ama yanılmışım. Tıpkı yakalamak için sürekli peşinden koştuğunuz canavarlar gibi beyniniz bulanmış sizin." Greta Alfieri masaya bir kâğıt para fırlatarak konuşmaya devam etti. "Kahvaltı benden olsun, işimden olmamı kutlamış olduk diyelim."

Claps hiçbir şey söylemeden kafeden çıkan kadını izlemekle yetindi.

Park yeri bulabilmenin imkânı yoktu. Claps, Dişçi Salvatore'nin muayenehanesinin olduğu şık binanın önünde durabilmek için arabasını ikinci sıraya koydu, Mercedes'in motorunu durdurdu ve dörtlü farları yaktı. Birkaç dakika erken gelmişti.

Arkasına dayanarak gözlerini kapattı ve biraz rahatladı.

Adriana'nın evinin kokusu hemen etrafını sardı, yavaş bir şekilde zihnine yayıldı. Ama bu sefer farklı bir şey vardı; hem acı veren hem de tatlılıkla gıdıklayan diken gibi bir şey.

Adriana'nın yüzü belirdi. Yüzündeki ciddi gülümseme algılanamaz bir hâl alıyordu, tıpkı kapalı bir tabut içinde vücudun şeklinin gitgide bozulması gibi.

Claps birden yerinden fırladı, Mareşal Gatta arabanın camına vuruyordu. Claps kilidi açtı ve Mareşal kaba hareketlerle arabaya bindi.

"Güzel araba Claps, ne zaman satacaksın?"

"Sana iyi bir fiyata veririm."

Her şey kontrol altındaydı, alnında beliren ter damlaları kurumaya başlıyordu.

Mercedes tatlılıkla yola koyuldu.

"Evet anlat bakalım."

"Kadın onun hastasıymış, son iki ay boyunca dört randevusu olmuş dişçiyle."

Claps direksiyondaki ellerini daha da sıktı.

"Hasta bilgilerinin ve Maggesi'yle aynı gün randevusu olan hastaların isimlerini aldım." Mareşal Gatta bir CD göstererek arabanın torpido gözüne koydu. "Hepsi bunun içinde… Ama şimdiden söyleyeyim dört randevunun üçünde Maggesi'den sonra aynı kişinin randevusu varmış."

"Çok iyi iş, teşekkürler."

“CD’nin içinde bilgisayarda en sık ziyaret edilen sitelerin de isimleri var: Otomobil, saat, seyahat siteleri, tıp siteleri ve eşya siteleri… Yani tipik bir dişçi bilgisayarı.”

“Sence şüphelendi mi?”

“Hayır, gerçek bir mali denetim olmadığını anlamayacak kadar korkmuş ve telaşlanmıştı.” Mareşal Gatto sırıtarak devam etti. “En azından başında öyleydi, adamlarım hard diske beceriksizce kaydedilmiş birkaç video buldu, anlarsın ya.”

Mercedes neredeyse tam bir tur döndü.

“Beni burada indir de işime döneyim, muhasebe kayıtlarını derinlemesine incelemek için birkaç gün kalacağız. Başka bir bilgiye ihtiyacın olursa…”

“Ararım.”

Sensi şaşkınlığını gizleyemedi.

“On tane adam! Potansiyel olarak katil olabilecek on kişi bulduğunu mu söylüyorsun?”

“Bunu söylemedim, kimse on tane potansiyel katil adayından bahsetmedi, ben sadece arkasında bir caninin saklanıyor olabileceği on kişi tahmin ettim, bu söylediğim seninkinden çok farklı. Vaktimiz az olmayıp küçük bir grup üzerinde araştırma yapmak zorunda kalmamış olsaydık, bu sayı daha fazla olurdu. Yaptığımız tek şey, elimizdeki davranışsal prototipin özelliklerine uyan kişileri tespit etmek oldu.”

Sensi parmaklarını sinirli bir şekilde masanın etrafında gezdirdi.

“Ne yazık ki katil bu on kişiden biri olmayabilir de.”

“Şimdi ne şekilde ilerlemek istersin?”

“Yirmi dört saat gözetim altında tutulacaklar, cep ve ev telefonları dinlenecek, bilgisayar bağlantıları ve geçmişlerinde bununla ilgili olabilecek suçlarda bulunup bulunmadıkları araştırılacak ama daha alt seviyede olacak şekilde.”

“Nasıl yani?”

“Telefonda, internet üstünde müstehcen konuşmalar ya da tehdit, kadın ve hayvanlara uygulanmış sarkıntılık ya da şiddet, kundakçılık.”

“Kundakçılık mı?”

“Genellikle bu gibi eylemlerle başlıyorlar. İstatistiksel olarak geçerli bir veri bu.”

Sensi uzun bir nefes vermeden önce derin bir şekilde soluklandı.

“Benden oldukça fazla adam istiyorsun…”

“Aynen öyle.”

“Soruşturmanız dâhilinde ilgili savcı bilgisayarların izlenmesine ve onlara müdahale edilmesine asla izin vermeyecektir.”

“Bunu sivil adamların yapabilir.”

“Ama o zaman elde edeceklerimizi sonrasında delil olarak kullanamayız.”

“Eğer bu yolla adamımızı bulacak olursak, sonrasında istediğimiz kadar delil buluruz.”

Sensi uzun bir süre sessiz kaldı. Parmaklarıyla masanın üstüne vurmayı bıraktı.

“Genel soruşturma bölümünden birçok adamımı alıp senin hizmetine vermem gerekiyor.”

Sensi’nin sesinde artık teslimiyetçi bir ton vardı.

“Lafı geçmişken” diyerek söze girdi Claps, sesinde yapay bir tonlama vardı. “Komiser Benni ne aşamada? Sonuca ulaşabildi mi?”

Sensi acı bir şekilde gülümsedi.

“Çıkmaz bir sokakta olduğumuzu çok iyi biliyorsun. O ve diğerleriyle biraz önce durum değerlendirmesi yaptım. Yapılacak tek şey var; katilin harekete geçmesini ummak.”

“Yani yeni bir ceset bekleyeceğiz.”

Yine sessizlik oldu.

“Tamam, sana elimden geldiği kadar adam vereceğim ama en fazla senin birkaç şüphelini izleyecekler o kadar, bundan daha fazlasını yapamam. Geri kalanlar içinse kendine bir yol bul ve eğer sivillerden birilerini kullanırsan benim haberim olmasın, bilmek istemiyorum.”

Claps odadan tatminkâr bir gülümsemeyle çıktı, umduğundan çok daha fazlasını elde etmişti.

Öğleden Sonra

Greta Alfieri öğle yemeği yememiş, odasında oturup durmuştu.

Telefonu hiç çalmamıştı.

Onu arayan kimse olmamıştı.

En sonunda uzun süre önce yapması gereken şeyi yapmaya karar verdi.

Şahsi cep telefonundan bir numara çevirdi.

“Alo, Anselmi sen misin? Kontratı ben de imzaladım. Şimdilik burada kalacağım ve Claps üstünde çalışmaya başlayıp kısa sürede canlı yayında kullanabileceğin bir şeyler ulaştıracağım sana.”

Claps, Mercedes’ini Maggesi’nin evine doğru sürüyordu. Ne yapacağıyla ilgili net bir fikri yoktu. Tekrar daireye mi çıkacaktı, kadının işle ev arasında her gün gidip geldiği yolu mu izleyecekti yoksa çok basit bir şekilde hislerinin içinde mi kaybolacaktı, hiç bilmiyordu.

Cep telefonu birden her zamankinden daha keskin bir şekilde çaldı.

“Ben Claps.”

“Doktor araştırdığımız kişilerden bir tanesiyle ilgili yeni bir bilgiye ulaştık. Önemli olabileceğini düşünüyorum.”

Maiezza’nın sesi çok heyecanlı çıkıyordu.

Claps arabayı aniden durdurup cep telefonunu kulağına iyice yerleştirdi.

Maiezza anlatmaya başladı:

“Nicola Rauti adlı kişiyle ilgili, dişçinin bekleme odasında Maggesi’yle birçok defa karşılaşmış olan bir hasta.”

“Bankacı olan mı?”

“Evet, bir şubede kasiyer.”

“Yani?”

“Öncesinde benzeri davranışları var Doktor.”

Yirmi dakika kadar sonra Claps karşısında Maiezza ve Fonzar ile birlikte ofisinde oturuyordu.

Maiezza anlatmaya başladı:

“Nicola Rauti, otuz dokuz yaşında, tek çocuk, dokuz yaşındayken annesi ölünce banka memuru olan babasıyla adam vefat edene kadar birlikte yaşamış. On üç yaşındayken komşusunun kedisini bir torbaya koyup

yakmış. Komşu kadın şikâyette bulunmuş ancak birkaç gün sonra olayın üstü kapatılmış ve şikâyet geri alınmış. Bir sosyal danışman ortalığı ayağa kaldıracak bir durum olmadığına dair rapor hazırlamış. Zamanla Rauti'nin öğrenciliği kesintiye uğramış ve yirmi yaşında mali müşavir diploması alabileceği özel bir enstitüye kayıt ettirilmiş. Askerliği sırasında babası ölmüş ve bundan birkaç ay sonra Rauti vefa borcu olarak babasının çalıştığı bankada işe alınmış, işini hiç değiştirmemiş ama kariyer de yapmamış. Evli değil ve babasının evinde yalnız yaşıyor. Başka bir mülkü yok."

Claps asık suratla hiç araya girmeden dinliyordu.

"İşin güzel tarafı, tabii böyle dememiz uygun düşerse, üç yıl önce oluyor. Büyük bir mağazada çalışan genç bir tezgâhtar kız onu kendisini uzaktan dikkatle incelerken görüyor. Bu, her gün birkaç defa tekrar ediyor, bir de bunun üstüne kız kendisini yolda da takip ettiğini fark ediyor. Kız gecenin bir yarısı sessiz telefonlar almaya başlayınca hemen polise gidiyor. Elbette bu gibi durumlarda iş arkadaşlarımın yapabilecekleri sınırlı. Rauti'yi teşhis edip polis merkezine götürüyorlar ve gözünü iyice bir korkutuyorlar. Hakkında herhangi bir dava açılmıyor ama tezgâhtar kız bir daha aniden suratına kapatılan sessiz telefonlarla rahatsız edilmiyor. O günden beri Nicola Rauti bir trafik cezası bile almıyor. Telefon kayıtları her gece bir sunucuya bağlanarak geç vakitlere kadar internette gezindiğini gösteriyor."

"Olay gecesi nerede olduğunu…"

Maiezza Claps'ın sözüne devam etmesine izin vermeden konuşmaya başladı:

"Elbette Doktor! Cinayet gecesi internete hiç bağlanmamış ve hiçbir telefon görüşmesi yapmamış."

Claps sessiz ve hareketsiz oturuyordu.

"Bir şey daha var Doktor… Somut bir şey değil ama Fonzar'ın aklına gelen bir fikir."

"Anlat o zaman!"

Claps sabırsızlığını saklamakta güçlük çekiyordu.

Fonzar koltuğa oturdu ve o ana kadar elinde sımsıkı tuttuğu yol haritasını beceriksizce açtı.

“İşte Doktor, bize katilin içinde bir şeylerin harekete geçmesi için kurbanı en azından birkaç defa görmesi gerektiğini söylemiştiniz. Yol haritasına bakın. Mavi işaretler Maggesi ve Rauti’nin evlerini gösteriyor, kırmızılar ise iş yerlerini. Bu yerlerden hiçbirisi birbirine yakın değil ama işe toplu taşıma araçlarıyla gittiklerini düşünürsek… Görüyor musunuz?” Fonzar elindeki kalemle haritadaki bir yeri işaret etti. “Uzun yoldan gitmek istemeyenler için ortak ve kısa bir yol var. Aynı istikamete giden metro hattı, aynı saatlerde aynı metro.”

Claps gözlerini Fonzar’ınkilere dikti, Fonzar bakışlarını hemen yere indirdi.

Maiezza kendinden daha emin bir ses tonuyla ekledi:

“Bunun dışında, Maggesi’yi dişçiden sonra metroda da görünce…”

Claps araya girdi:

“Belki de tam tersi.”

“Yani, demek istediğim onu metroda görünce Rauti’nin Maggesi’yi takip edip nerede yaşadığını öğrenmesi çok basit.”

Claps, birdenbire onu içten sarsmaya başlayan girdabın dışarıdan fark edileceğini bilmesine rağmen kendini hareketsiz durmaya zorladı. Derinlerden gelen her türlü his, ses, gürültü ve kokuyu kovmaya çalıştı… Derin bir şekilde nefes alıp verdi. Sadece mantıklı düşüncelerine yer vermeliydi. İlk olarak Rauti’nin hikâyesi, kişiliğinde bir sosyopati vakası olduğunu gösteriyordu. Anne figürünün eksikliği, büyük ihtimalle işi yüzünden sürekli eksikliği hissedilen bir baba, okuldaki başarısızlık… Elbette kolay ve mutlu geçmeyen bir çocukluk ve gençlik dönemi. Sonra hayvanlara karşı gösterilen şiddet ve yangına meyilli olmak… Yetişkinlikte ise çekilen yalnızlık ve işten alınamayan haz, tüm bunlara ek olarak bir kadına sarkıntılık. Son olarak Maggesi’yi birden fazla görebilme imkânı, ondan etkilenme, onu izleme, nerede oturduğunu ve alışkanlıklarını

öğrenebilme imkânı… Ona karşı bir çekim hissetme, onu arzulama, ona sahip olma, bunu kendi tarzında ve her şekilde yapma imkânı…

“Doktor?”

Claps irkildi, uzun bir süre gözleri derinlere dalmış sessiz bir şekilde oturuyor olsa gerekti.

“Çok güzel, iyi iş çıkardınız.”

“O olabilir mi?”

Claps hislerine yenik düşmemek için hâlâ savaşmak zorundaydı.

“Herkes olabilir ama elimizdekiler içinde şu an buna en yakını Rauti.”

“Ne yapmamız gerekiyor?”

“Diğer araştırmaları boş verelim, Rauti’ye konsantre olalım, onu bir dakika bile gözden kaçırmanızı istemiyorum. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum ve doğal olarak bu soruşturma çok gizli yürümeli, kendisinin bundan en ufak bir şüphesi olmamalı.”

“İnternetle ilgili nasıl ilerleyeceğiz?”

“Sunucusuna bağlanacağız, adamın IP adresini istiyorum.”

“Bilgisayarına mı gireceğiz?”

“Hayır, mevcut durumda savcı bunu kabul etmez ama bu akşam eski bir arkadaşımla görüşeceğim…”

Akşam

Claps, süpermarkette kasalara en uzak raflardan biri olan konserve reyonuna yöneldi. Bomboş sepetine bakarak normal bir müşteri gibi görünmek için çok da gereksiz olmayan neler alabileceğini inceledi. Yakınındaki salaş görünüşlü gencin ise onun aksine en ufak bir tereddüdü yoktu, alışveriş sepeti çoktan bira şişeleri ve ton balığı kutularıyla dolmuştu ve şimdi sıra çeşitli konserve kutularındaydı. Delikanlı yirmi iki ya da yirmi üç yaşlarındaydı, sallanarak yürüyordu, gözlüklerinin camına yapışmış gibi

duran gözleri yere eğikti, alışveriş arabasını onunkinin yanına yaklaştıran Claps'in farkına varmamış gibiydi.

"Selam Mitnick, nasıl gidiyor?"

Genç ona doğru hiç bakmadan ve arabasını doldurmaya devam ederek konuştu:

"Uzun süredir Mitnick değilim, bunu çok iyi biliyor olmalısınız."

Mitnick onun oyunlarda kullandığı takma adıydı ve elbette ki şans eseri seçilmemişti: Kevin Mitnick, aslında Amerika'da çok aranan bir hackerdı.

"Ama benim ihtiyacım olan kişi o."

Delikanlı, alışveriş arabasında sağlanması zor bir denge elde etmek istercesine aldığı fasulye konservelerini arabaya koymadan önce elinde tartıp duruyordu.

"Bu benim favori markam."

"Mitnick, hatırlarsan bana bir borcun…"

Bir an için gencin gözleri Claps'inkilerle kesişti.

"Elbette ya…" diyerek gözlerini hemen yere indirdi. "Hatırlatmanıza gerek yok."

Birkaç yıl önceydi, Mitnick henüz reşit değildi ama hackerlar topluluğu arasında efsane olmuştu bile. Çok uluslu büyük bir şirketin bilgisayar ağına girip ağır zararlar vermişti. Şirket bu tür saldırılara örnek teşkil edecek ve ses getirecek bir sonuç elde etmek için tüm politik gücünü ortaya koymuştu.

Claps hâkim tarafından çocuğu değerlendirmesi, düzelme şansı olup olmadığını anlaması ve en uygun ıslah yöntemlerini belirlemesi için görevlendirilmişti.

Çok uluslu firma, dünya kozmetik üretici devleri arasındaydı; kadın güzelliği ve gençliği uğruna kayda değer miktarda hayvanı feda ediyordu. Claps çok baskı altında kaldı ama sonunda verdiği rapor hâkimi efsanevi bir karar vermek zorunda bıraktı: Mitnick ıslahevinde bir gün bile kalmadı.

Claps kenara çekilerek iki çocuğu ve alışveriş arabasıyla geçmekte olan bir kadına yol verdi ve şöyle dedi:

“Daha sakin bir yerde konuşamaz mıyız? Eğer evine kimsenin girmesini istemiyorsan bir bar da olabilir.”

“Evime kimse giremez ve dışarı sadece öteberi almak için çıkarım. Başka herhangi bir yerde kendimi rahatsız hissederim. Eğer benimle konuşmak istiyorsanız bunu burada yapmak zorundasınız. Bunu size beni aradığınızda da belirtmiştim.”

“Elimde bir isim ve bu kişinin internete bağlandığı sunucunun numarası var, yakında IP adresine de ulaşacağım. Bu kişinin bilgisayarına girmek, neler olduğuna bakmak ve internette neler yaptığını izlemek istiyorum.”

“Beceriksiz adamlarınız yapamıyor mu bu işi?”

“Bunu tercih etmiyorum ve Mitnick’in benimle eski bir hesabı var.”

Delikanlı bir süre sessiz kaldı.

“İnternete nereden bağlanıyor? Karışık bir sistemden mi çıkıyor?”

“Evden, sadece tek bir bilgisayardan olduğunu düşünüyorum.”

“Benden çok kolay bir şey istiyorsun.”

“Koruma sistemi varsa?”

“Güvenlik duvarı saçmalığı mı? Kişisel bir bilgisayarda mı?” Mitnick gülümseyerek devam etti. “Hiç problem değil amigo.”

Claps ne olduğuna hiç bakmadan raftan bir konserve aldı.

“Yapacak mısın?”

Delikanlı nefes aldı.

“Yapacağım.”

Claps alışveriş arabasının yavaşça yerini değiştirdi, bu sefer gözlerini kaçırıp uzaktaki bir noktaya diken kendisi oldu.

“Benim de olmam gerekiyor.”

Mitnick birden gerginleşti.

“Evime kimse giremez.”

Claps pek emin olmadan sordu:

“Benim bilgisayarımı kullanabilirsin.”

“Hiç lafını yapmayın, kendi sistemimi kullanmam gerek.”

Birkaç saniye her şey askıda kalmış gibi durdu.

“Dinle beni Mitnick, benim orada bulunmam şart. Aradığımız net bir şey yok ama izler, ipuçları, takip edilecek bir şey… Ne olduğunu ben bile tam olarak bilmiyorum. Sen bu işi yaparken orada seninle olmak zorundayım.”

Claps konuşurken inatla ve ümitsizce gencin bakışlarını arayıp durdu. Sonunda Mitnick gözlerini kaldırıp bakışlarını Claps’e dikti ve sordu:

“Bunu yaparsam sana borcumu ödemiş mi olacağım?”

“Evet.”

“Benden başka hiçbir şey istemeyeceksin.”

“Bir daha asla.”

Birkaç saniye daha sessizlik oldu.

“O zaman anlaştık. İşi ne zaman yapmam gerekiyor?”

“Hemen bu gece, saat ondan sonra.”

Gece

Mitnick kapıyı açtığında Claps’in nefesi hâlâ normale dönmemişti. Yürüyerek altı kat çıkmak bir yana eski binanın yüksek, kirli ve düzensiz basamaklarıyla boğuşmak zorunda kalmıştı. O eski, kasvetli ve terk edilmiş binalar arasındaki dar sokaklar, üstünde hissettiği baskıyı arttırmıştı.

Mitnick hiçbir lambayı açmadı, Claps'in etrafını kapalı yerlerin bayat kokusu sardı.

"Girin" dedi delikanlı ve evin nemli ruh hâllerinin yoğunlaştığı dar bir koridorda ilerlemeye başladı.

Claps ayağının altındaki bozuk fayansları hissedebiliyor, aralıklarındaki tozları hayal edebiliyordu.

Mitnick onu içi elektronik aletlerle dolu, beklenmedik şekilde geniş ve havanın daha hafif olduğu bir odaya aldı. Etraf yarı karanlıktı, sadece bir masanın üstündeki aletlerin ve monitörlerin en tepesinde bilgisayar klavyesi parlıyordu. Çeşitli renk ve ışıklar sinsi hayvanların gözleri gibiydi.

Mitnick klavyenin başına otururken "Ayakta durmak zorundasınız. Oturmanız için hiç yerim yok. Yerdeki kablolara da dikkat edin" dedi.

"Sorun değil."

Claps kendine delikanlının arkasında durabileceği bir yer buldu.

Monitörlerden biri aydınlandı. Mitnick hızlı bir şekilde klavyeyle bir şeyler yazmaya başladı ve ekranda birbiri ardına birçok sayfa açıldı, sonra bir CD koyarak programı başlattı. "Hazır" dedi sonunda.

Claps saatine bakarak Mitnick'e küçük bir kâğıt uzattı.

"Birazdan bağlanması gerek, bağlandığında bana haber verecekler. IP adresi burada yazılı."

Mitnick alaycı bir gülümsemeyle konuştu:

"Hep sunucu sağlayıcıları yardımcı oluyor değil mi? Gizlilik adı altında…"

"Bizden gelen hiçbir şeyi reddetmezler."

Tam bir sessizlik içinde uzun dakikalar geçti. Mitnick klavyenin üstündeki hareketsiz elleriyle bir heykele dönüşmüş gibiydi, onun arkasında ayakta duran Claps ise vücudunun dengesini sağlamak için ufak hareketler yapıyordu. Her şey bu bekleyiş içinde duruvermişti sanki.

Nihayet Claps’in telefonunun sesi duyuldu.

“İnternete girmiş, hadi yakalayalım şunu!”

Mitnick birdenbire deli gibi klavyenin tuşlarına basmaya başladı. Heyecanlanmış, yepyeni bir enerjiyle dolmuştu.

“Bir saniye daha… Ona ulaşmış olacağız.”

“Bilgisayarına girdin mi?”

“Bir saniye, bu ne acele, önce bir duruma bakayım. Şuna da bakın, dostumuzun koruması çok yüksek.”

“Sorun mu var?”

“Güvenlik duvarı. Kendine güzel bir koruma duvarı yapmış ama ona yetmeyecek.”

Mitnick tuşlara çılgınca basmaya devam ediyordu.

“Tek anlamam gereken, bu duvarı atlayarak mı, altından geçerek mi yoksa üstünde bir kapı arayarak mı geçmenin daha uygun olduğu. Ya da… Şöyle yapalım: İçeri ana kapıdan girelim.” Mitnick bilgisayara yeni bir CD yerleştirdi. “Ama maske takalım ki hiçbir şeyin farkına varmasın. Ona internet üstünden bulaşan birçok virüsten biri gibi görüneceğiz ki bunlar antivirüs programı tarafından hemen etkisiz hâle getirilir. Ama bu olurken biz çoktan onun bilgisayarına girmiş olacağız.”

Claps gözünü bilgisayar ekranından ayırmıyordu. Birbiri ardına hızla açılıp kapanan ekran görüntüleri onda hafif bir karmaşa hissi uyandırdı. Birden bütün kaslarının gerilmiş olduğunu fark etti, dikkatini dağıtmamak için derin bir nefes aldı.

“Oldu! İçerideyiz.”

Claps bir şeyler hissedip bir titreşim yakalamak için birkaç saniye gözleri kapalı bekledi, gerçekten de caninin ininde miydiler? Bu kadar kolay olmuş olabilir miydi? “Her şeyi kopyalayabilir misin?” diye sordu gizemli bir şekilde.

“Elbette, sabit diskindeki her şeyi başka bir sabit diske kopyalayabilirim.”

“O zaman yap, bu arada şu an nerelere giriyor izleyelim.”

“Bu çok zaman alır, en azından birkaç saat.”

“Genellikle çok uzun süre internette kalıyor, hemen kopyalamaya başla.”

Mitnick birkaç dakikada gerekli aletleri bağladı ve kopyalama işlemini başlatmadan önce Claps’e dönerek, “Eğer sonrasında içeriği incelemek istiyorsanız, sabit diski yanınızda götürmeniz gerekecek” dedi.

“Dostumuz bağlantıyı kestikten sonra hemen içine bakarız, benim uzmanım sensin. Disk bende kalacak ama en kısa zamanda onu sana geri vereceğim.”

“Polisin eline geçen şeyleri kullanmam. Güvenmiyorum. Karşılığını bana para olarak vereceksiniz.”

“Anlaştık.”

“Değerini ben tespit edeceğim ve pazarlık istemiyorum.”

“Anlaştık.”

Mitnick’in suratında kurnaz bir gülümseme belirdi.

“Bu çok özel bir disktir… İki bin avro!”

“Sana bunlardan üç tane alacağım, şimdi kopyalamaya başla.”

Mitnick tiyatral bir hareketle “enter” tuşuna bastı. “Tamamdır, kopyalıyor. Biraz zaman alacak.”

“Biz bu arada onun ne yaptığına bakalım.”

Mitnick tekrar işe koyuldu ve ekranda yeni bir sayfa açıldı.

“Bu onun şu an gördüğü sayfa mı?” diye sordu Claps.

“Aynen öyle, sanki onun yanında oturuyormuşuz gibi. Şu an biriyle sohbet etmeye hazırlanıyor. Kullanıcı adı Yudo… Ne boktan bir isim bu böyle…”

Yudo… Yudo… Claps yine bir şeyler hissetmeye çalıştı.

Ekranda farklı temalarda, girilebilecek farklı sohbet odaları belirdi. Yudo hiç tereddüt etmeden *Yalnızlığa Son* adlı odaya tıkladı ve birkaç saniye sonra monitörde sohbet odasının sayfası göründü: Sağ tarafta, dar bir bölümde hatta olanların listesi vardı, en altta oldukça görünür bir şekilde özel olarak sohbet etmek için düğmeler bulunuyordu, ekranın geri kalanında ortak sohbet yapılıyordu ve kelimeler birbirini kovalayıp çakışıyordu.

Prisma: Her zamanki gibi sabah yedide. Ne kadar da erken!

Condor03: Hayır Dom, uzun süredir ortalarda yok.

Alina: Blissettttt!!!!

DomPerignon007: Ne kötü, çok eğleniyorduk.

Sorrisobiondo: Hadi ama Pri, şikâyet etme, benim saatimin alarmı seninkinden daha önce çalıyor.

Condor03: Selam Musinooooo…

Altobello: Hey Musino…

Alina: Hırrrrr blisset sakın gözüme gözükme!

Bluecontrol: Musinoooooooooo…

Musino: Hepinizi öptüm. Geri geldim işte! Beni çok özlediniz mi?

Condor03: Sinirlenme ali, seni hepimiz çok seviyoruz!!!

“Biraz açıklar mısın?” dedi Claps gözlerini monitörden ayırmadan.

“Açıklanacak pek bir şey yok, her zamanki saçma sohbetler işte. Kayıt oluyorsun, sonra da belirli konu başlıklarındaki sohbet odalarına giriş

hakkın oluyor; ne bileyim işte spor, sinema, erotizm, seyahat hatta evlilik amaçlı arkadaşlık odaları bile olabilir. Yani anlayacağın her zevke uygun bir tane bulunuyor. Teoride bu odalardan birine giriyorsun ve orada seninle aynı zevklere sahip insanlarla tanışabiliyorsun ama dediğim gibi bu sadece teoride böyle çünkü ziyaretçiler temaya çok az bağlı kalıyorlar. Odalar sadece az çok hangi zevklere yakın insanları bulabileceğinin ipucunu veriyor sana o kadar."

"Sanki arka sokaklardaki bir bar yerine şehir meydanındaki bara gitmeyi seçmek gibi bir şey."

"Evet, onun gibi bir şey."

"Ama ilk defa giren için öyle değil."

Claps neredeyse kendi kendine konuştu.

"Yani, doğal olarak ilk defa kayıt olup sohbete başlayan bir kişi bunu… Ah, evet ya, şimdi her şey daha netleşti! Eğer ben yalnız bir kadınsam ve konuşacak birisini arıyorsam, sohbet için kayıt oluyorum ve o güzelim *Yalnızlığa Son* sohbet odasına giriyorum ve burada sabırla pusuda bekleyen Yudo beni ağına düşürüyor." Mitnick, Claps'e doğru dönerek küstahça sordu. "Bir manyak arıyoruz değil mi? Hatta belki de bir katil, Doktor Claps sıradan bir tacizci için rahatını bozamayacak kadar önemlidir çünkü."

"Seninle bir ilgisi yok" dedi Claps, gözlerinde buz gibi bir bakış vardı. "Şu sohbet olayıyla ilgili daha fazla bilgi ver bana."

"Tamam, tamam…" Mitnick kibirli havasını kaybetmeden tekrar monitöre döndü. "Sadece size daha iyi yardım edebilmek için sormuştum. Tasvip edilmeyecek bir davranıştan şüphelendiğimize göre, her hâlükârda onun bu sayfada sohbet ettiğini görmemiz zor, büyük ihtimalle özele gidecektir."

"Açık konuş."

"Özel yani; aşağıda, sağdaki butonları görüyor musun? Buna tıklayarak herkese görünen ortadaki bu alanda yer almadan istediğin kişiyle özel olarak konuşabilirsin."

“Yani istediğim herkesle kimse tarafından izlenmeden konuşabilirim…”

“Aynen öyle.”

“Peki biz Yudo’nun özel konuşmalarını görebilir miyiz?”

“Elbette, size biraz önce söylediğim gibi tıpkı onun yanında oturuyormuş gibi her şeyi görebiliriz.”

Blisset: Affedersin Alina, hattan düştüm de…

Sorrisobiondo: Sabahları yağmur yağarken dışarı çıkmaktan nefret ediyorum.

Alina: Sen sürekli düşen bir aşağılıksın!!!!!!!!

Alina: Umarım canın yanmıştır.

Prisma: Ben sabahları yağmurla uyanmayı seviyorum.

Musino: Âşıklar arasında kavga mı çıktı?

Altobello: Alina şu iblisi boş ver gitsin, bana gel, ben seni hiç hayal kırıklığına uğratmam!!!!!!!

Blisset: Ali affedersin ama bu gece internet bağlantısı çok boktansa bunda benim suçum yok.

“Dostumuzun nasıl da sessiz olduğunu görüyor musun? Resmen pusuda bekliyor…”

Claps, Mitnick’in yaptığı bu tespiti duymazlıktan geldi. Yudo’nun hayal kırıklığına uğramış ve sinirlenmiş Alina’yı özel sohbete çağırıp çağırmayacağını kendi kendine sorarak ekrana konsantre olmuş bir şekilde beklemeye devam etti.

Hayır, bunu çok geçerli sebeplerden dolayı yapmayacaktı: Birincisi kız ortak sohbet etmeye alışkın gibi duruyordu, ikincisi agresif bir karakter izlenimi uyandırıyordu ve son olarak büyük bir ihtimalle sürekli gelen bir üyeydi ve ondan diğerlerine bahsedebilirdi. Yani Alina ideal bir kurban karakteri taşımıyordu.

Yudo'nun hiçbir harekette bulunmadı, Claps ve Mitnick uzun süre beklediler… Önce on dakika, sonra bir on dakika daha ve sonra bir on dakika daha…

Ekranda akan sohbeti izlerken Claps, Mitnick'e sohbet alışkanlığı olan insanlarla ve sohbetin kurallarıyla ilgili sorular soruyordu.

Etrafta bir gerginlik vardı. Claps, etrafındaki bu tansiyonu kendi içindekinden önce hissetmişti. Birçok defa kendine bunun vakit kaybı olmadığını, Yudo'nun o gece bir şey yapmamasının bile önemli olmadığını yineleyip duruyordu. Çünkü incelenecek bir sabit disk vardı elinde ve eğer gerek görülürse bu izleme işlemini her gece yapabilirdi.

"Bakın Doktor! Sanırım başardık."

Mitnick'in heyecanlı sesi Claps'i düşüncelerinden uyandırdı.

Ekranda özel bir mesaj olduğuna dair bir uyarı belirdi. Yudo açmak için bu uyarının üstüne tıkladı.

Karina: Selam yudo! Nasılsın?

Yudo: Selam karina.

Karina: Seni burada bulmayı umuyordum.

"Şu an özel mi konuşuyorlar? Kimse yazdıklarını göremiyor, değil mi?"

"Evet, öyle."

Claps bir an için düşündü ve sordu:

"Senin hislerine ihtiyacım var Mitnick, aralarında nasıl bir ilişki olduğunu söyle bana."

"Psikoloji uzmanı olan siz değil miydiniz?"

Mitnick bunu esprili bir ses tonuyla sordu.

"Bu sohbet işinin içinden gelen sensin."

Claps'in ses tonu ise çok kesindi.

Yudo: Buradayım.

Karina: Bana hâlâ nasıl olduğunu söylemedin.

Yudo: Yorgunum, çok zor günler geçiriyorum.

Karina: İşle ilgili mi?

Yudo: Öyle ya.

“Karina’yla ilgilendiğini sanmıyorum, hiç konuşkan değil.”

“Belki tarzı öyledir.”

“Hayır Doktor, sohbette az konuşmak iyi değildir, ilgilenmemek anlamına gelir.”

Karina: O zaman beni ziyarete gel, Sicilya güneşi her şeyi düzeltir.

Kilometrelerce uzaklık, işte bu Yudo’nun ilgisizliğini açıklıyordu.

Yudo: İşten fırsatım olursa…

Karina: Bak ben çok ciddiyim.

Karina: Sana bir şey sorabilir miyim Yu?

Yudo: Sor.

Karina: Biraz utanıyorum da, dondurmacı dükkânı olan bir kız arkadaşım var ve zor bir dönem geçiriyor.

Karina: Dönemsel bir şey, işi çok güzel ve iyi gidiyor ama biraz nakite ihtiyacı var.

Karina: Burada senin çalıştığın bankanın bir şubesi olduğuna göre sen bundan çok daha mühim işlerle görevli olsan da…

Karina: Bilirsin, bizde her şey zordur ve sen olumlu bir referanssın.

Yudo: Ben bankanın mali politikasıyla ilgileniyorum ve merkez şubede çalışıyorum. Küçük krediler şube müdürünün kontrolü altındadır. Ama her hâlükârda sorun çıkarsa bana haber ver, bölge müfettişini aratabilirim.

“Yudo’muz gerçekten de bu kadar büyük bir balık mı?

Claps kafasını iki yana salladı.

Karina: Çok tatlısın yu, teşekkürler.

Yudo: Bir şey değil ama şimdi kusuruma bakma, çıkmak zorundayım. İyi geceler.

Karina cevap vermeden Yudo sohbetten çıktı ve tekrar ana sohbet alanına geri döndü.

“Dostumuz için kötü bir gece, avlanmak istiyordu ama ondan borç istediler” diyerek fikir yürüttü Mitnick.

Claps hayal kırıklığıyla boğuşuyordu.

“Diskin kopyalanmasında ne aşamadayız?”

“Hâlâ devam ediyor… Eğer şu an bilgisayarını kapatıp internet bağlantısını koparırsa bizi yarı yolda bırakır.”

Claps saatini kontrol etti.

“Bunu yapacağını sanmıyorum, genellikle gece bire kadar internete bağlı kalıyor.”

“Eğer öyle olursa çok iyi… Aman Tanrım! Bu aşağılık Rotten’e bağlanıyor!”

“Rotten de ne?”

“Çok farklı bir web sitesi: İnternet üstünden çok kötü fotoğraflar yayınlar: Parçalanmış cesetler, infazlar, trafik kazası kurbanları. Buna bakamam gerçekten…”

Tüm ekranı kaplayan bir fotoğraf göründü.

“Yüce Tanrım, kusmak istiyorum…” Mitnick sandalyesini 180 derece döndürerek ekranı arkasına aldı. “Mideniz kaldırıyorsa siz bakın.”

Bir adam, arabanın altında kalmış bir motosikletten birkaç metre uzakta yerde yatıyordu. Üstündeki kot pantolonu bol gibi duruyordu ve kalçasının bir kısmını ortada bırakıyordu, bunun yanında bedenin tamamen garip görünen bir duruşu vardı. Dudakları başının altından yayılan kahverengimsi kan birikintisiyle bütünlük oluşturmak ister gibi asfalta doğru yapışmış olsa da yüzün alt kısmı sağlamdı. Kafası tamamen kopmuş bedenin yakınında beyaza çalan küçük bir kütle duruyordu. Claps'in bunun beyin olduğunu anlaması için ikinci fotoğrafa bakmasına gerek yoktu. Dikkati bir süre hiç sebepsiz yere cesedin dudaklarından asfalttaki kan birikintisine karışan şeffaf ve ince kan sızıntısında kaldı.

"Bu boktan siteden ayrıldığı zaman bana haber ver" dedi Mitnick. Sırtını koltuğun arkasına iyice dayadı, bacaklarını uzattı ve gözlerini kapattı.

Ekrandan birbiri ardına bir sürü fotoğraf geçti. Yudo'nun otopsilere karşı bir ilgisi var gibiydi. Özellikle cinayet kurbanlarıyla ve bunların boğularak, ateşli ve kesici silahlarla öldürülmüş olanlarıyla daha ilgiliydi. Sadece son resimler tabancayla hem de bir İtalyan tabancasıyla öldürülmüş bir kurbanındı: Ekranda başkan Kennedy'nin aldığı yaralar ve bedeni göründü.

Yudo nihayet Rotten'den ayrıldı.

"Mitnick… Çıktı."

"Nihayet."

Delikanlı hızlı bir hareketle sandalyesini döndürüp ekranın başına geldi.

"Tekrar sohbete bağlanıyor. Hey, bak, sabit diskini aldık, her şeyini emdik, her bir dosyayı."

"Kopyalama işlemi tamamlandı mı?"

"Evet, her şey bu küçük harici diskin içinde; artık içindekileri sakince inceleyebiliriz."

"Güzel; internetten çıkmasını bekleyeceğiz."

"Bu gece Doktor Claps uyumayacak, şehir halkının güvenliğini sağlaması gerek…"

Mitnick bir yandan harici diski bilgisayardan çıkarırken bir yandan da ironik bir gülümseme takınarak bunları söyledi.

"Her şeyi kopyalamak için bir saat kırk iki dakika yetti, çok da dolu bir sabit diski yokmuş. Bu sizin en az iki saattir ayakta olduğunuz anlamına da geliyor."

Genç, ilk defa Claps'in rahatıyla ilgileniyormuş gibi göründü. Bir yerlerden sandalye bulabilirdi…

"Yorgun değilim" dedi Claps, gözlerini monitörden ayırmadan belli belirsiz bir şekilde sallandı.

"Nasıl isterseniz… Madem hâlinizden memnunsunuz."

Yudo tekrar *Yalnızlığa Son* odasına girdi ama bu sefer çok beklemedi, hemen özel bir mesaj uyarısı geldi.

Bagatella: Yudo…

Yudo: Francesca…

Bagatella: Seni bekliyordum…

Yudo: Sabırsızlıkla…

Bagatella: Aşkla…

Yudo: Dünyamızdaki tüm aşkla…

Bagatella: Bizim dünyamız, bizim boyutumuz… Biliyor musun Fabio, geçen gece gözüme uyku girmedi. Sürekli birbirimize söylediklerimizi düşündüm…

Yudo: Okşayışlarımı, ellerimi hissediyor muydun?

Bagatella: Hâlâ hissediyorum…

Yudo: İşte ellerim, şu an senin yüzündeler… Şimdi göğüslerine doğru iniyorlar ve onları yumuşakça okşuyorlar…

Bagatella: Hissediyorum, ellerin burada benim üstümde!

Yudo: İşte dudaklarım… Senin boynunda…

Bagatella: Fabio… Lütfen…

Yudo: Ellerini benimkilerin üstüne koy, Francesca… Onlara seni soymaları için yardım et…

Bagatella: Fabio…

Yudo: Hadi ama Francesca, biraz cesaret… Üstünde ne var?

Bagatella: Sadece bir gecelik… Kısa ve ince…

Yudo: Sadece bir nefesimle üstünden çıkarabileceğim kadar ince mi?

Bagatella: Bir nefesle…

Yudo: Ellerin benim ellerimin üstünde Francesca, lütfen… Seni soymalarına yardım et…

Bagatella: Evet… Evet…

Yudo: İşte bir omzun çıktı… Diğeri de…

Bagatella: Gecelik üstümden düştü… Göğüslerim ortaya çıktı… Kalçalarımdan aşağı kayıyor…

Yudo: Ellerim tatlılıkla ipek kumaşla kalçalarının arasına giriyor… Geceliğin düşmesini sağlıyor…

Bagatella: İşte artık üstümde hiçbir şey yok… Ellerim senin ellerinin ve teninin üstünde…

Yudo: Ellerin artık benim… Onları çıplak göğüslerine götür, göğsünün sert uçlarını hissettir…

Bagatella: Ne kadar sert olduklarını hissediyor musun? Parmaklarımızın arasından kaçıyorlar, gıdıklanıyorlar.

Yudo: Sadece bir elle, sağ elimle aşağı inmeye başla…

Bagatella: Kalçalarıma… Kasıklarıma…

Yudo: Şimdi en mahrem bölgenin üstünde…

Bagatella: Onu yavaşça okşa… Israrcı ol… Açıldığını hissediyor musun Fabio?

Yudo: Kokusunu hissediyorum… Islaklığının kokusunu hissediyorum…

Bagatella: Seni çağırıyor… Seni istiyor Fabio… Gel…

Yudo: Senin üstündeyim Francesca hissediyor musun?

Bagatella: Oh evet aşkım… Seni hissediyorum… İçime gir, sana yalvarırım…

Yudo: İçindeyim… İçine girdim… Denizdeki dalgalar gibiyim…

Bagatella: Denizdeki dalgalar…

Yudo: Gelip giden bir dalga…

Bagatella: Gelip giden…

Yudo: Deniz dalgası…

Bagatella: Gelip giden…

Ekrandaki yazılar kesildi.

"Tekrar başlamaları gerek" dedi Mitnick. "Hatta belki ellerini yıkamaları da gerek…" diyerek gülümsedi.

"Adamın mastürbasyon yaptığından emin değilim…" Claps dudaklarının arasından konuştu. "Bana dansı yönetmekle çok ilgiliymiş ve dikkatli davranıyormuş gibi geldi."

Adriana Maggesi'nin katili oradan ayrılırken en ufak bir sperm lekesi bırakmamıştı, diye düşündü.

"Onu bilemem ama Bagatella beni gerçekten de sertleştirdi, neredeyse siteye girip ona bir mesaj göndereceğim…"

Bagatella: Fabio…

Yudo: Francesca…

Bagatella: Aşkım benim…

Yudo: Bizim boyutumuz… Bizim fantastik boyutumuz…

Bagatella: Bir süre önce bana söylediğin şeyi düşünüyorum…

Yudo: Söyle Francesca…

Bagatella: Bizim boyutumuz… Büyülü ve olağanüstü… Ama ne zamana kadar bize yetecek?

Yudo: O anın gelmesinden korkuyorum… Şimdiden seni gerçek dünyada tanımak arzusuyla yanıp tutuşuyorum, ama…

Bagatella: Ama?

Yudo: Ama korkuyorum… İkimiz de yalnız, korunmasız, savunmasız insanlarız… Gerçek dünyanın her şeyi mahvedeceğinden korkuyorum…

"İşte tam bir profesyonel" dedi Mitnick. "Önce yalnız bir kadın olduğundan emin oldu sonra kafasına tanışma fikrini soktu ve şimdi vakit kazanıyor ve kendini geri çekiyormuş numarası yapıyor. Tanışmayı kabul etmeden önce bu kadını iyi bir terletecek. Böylelikle kadın dansı kendisinin yönettiğini sanacak ve daha az şüphelenerek tüm şartları kabul edecek, aptal dudaklarındaki bir gülümsemeyle katledilmeye gidecek. Öyle değil mi?"

Claps sessizliğini korudu.

"Ama üzülme Francesca. Bu aşağılık herifi yakaladık ve Doktor Claps onu taşaklarından sıkıca kavrayacak ve sana bir kötülüğü dokunmadan önce onu durduracak!"

Bagatella: Çirkin olmamdan mı korkuyorsun? Ya da daha da kötüsü yaşlı olmamdan mı?

"Genç olmadığın kesin, sevgili Francesca…" diyerek fikir yürüttü Mitnick.

"Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

“Genç olsaydı gençlerin kullandığı kelimeleri kullanırdı… Hem sonra konuşma tarzı… Elli yaşlarında olduğundan adım gibi eminim…”

Claps karşılık vermeden omuzlarını silkti, yarın Bagatella’yla ilgili her şeyi öğrenecekti nasıl olsa.

Yudo: Francesca aşkım… Neler söylüyorsun…

Bagatella: Affedersin, affedersin, bazen koyduğumuz kuralları unutuyorum… Çok zor…

Yudo: Francesca, aşkım bir gün bu kuralları kıracağız… Seni almak için sana geleceğim…

Bagatella: Evet Fabio, evet aşkım!!!!!!!!!!!!!!!!!

Yudo: Bana biraz daha zaman tanı.

Bagatella: Seni tüm aşkımla bekleyeceğim.

Yudo: Bu öpücüğü al Francesca ve dudaklarımı sabaha kadar dudaklarında tut.

Bagatella: Yapacağım, iyi geceler aşkım, kapımızı sen kapat…

Yudo: İyi geceler aşkım…

Yudo sohbet penceresinden çıkıp internet bağlantısını kesti. İki saat otuz dakikadan biraz az internette kalmıştı.

“Nasıl da pislik, ne eşsiz bir pislik!” Mitnick alaycı olmaktan daha çok sinirli gibi görünüyordu. “Gerçekten de Yudo’nun gidip kendisini almasını hak ediyor… Budala!”

Claps cevap vermedi, cep telefonundan bir numara çevirdi.

“Fonzar not al. *Yalnızlığa Son* adlı bir sohbet kanalı… Evet, *Yalnızlığa Son*. Hakkında bilgi istediğim kişi Bagatella kullanıcı adlı bir kişi, anlaşıldı mı? Güzel; hemen işe koyul.”

“Francesca belki bunu hak etmiyorsun ama Doktor Claps seni kurtaracak!” Mitnick en iyi gülümsemesini takındı. “Peki Doktor, şu sabit diski tıpkı bir soğan gibi yaprak yaprak soymaya başlayalım mı?”

Altıncı Gün

Sabah

Fonzar sabahın ilerleyen saatlerinde Bagatella’nın kimliğiyle ilgili bilgi getirdiğinde Claps dördüncü kahvesini yudumluyordu.

“Adı Francesca Malinverno, elli iki yaşında, eşinden ayrılmış, yalnız yaşıyor. Yerel hastanenin yönetim bölümünde çalışıyor.” Fonzar’ın tatminkâr bir ifadesi vardı, ne de olsa Bagatella’nın maskesini hızlı bir şekilde düşürmüştü. “İşte burada tüm bilgiler yazılı.”

Fonzar raporu Claps’e uzattı. Claps raporu, ilk okuyuşunda kaçırmış olabileceği ayrıntıların farkına varabilmek istercesine birkaç defa dikkatle okudu. “Oturduğu yer Rauti’den çok da uzak değil…” dedi düşünceli bir şekilde.

“Yaklaşık kırk kilometre Doktor, otobandan daha kısa sürer. Kadının tehlikede olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

Claps cevap vermeden önce düşünmek için birkaç dakika durakladı.

“Hayır, şu an için değil. Yudo’muz şimdilik ona biraz daha zaman tanımış gibi görünüyor.”

“Yakınındaki görevlilerimizden birileriyle görüşüp düşük bir koruma isteyebiliriz…”

“Rauti büyük olasılıkla Bagatella’nın nerede yaşadığını bilmiyor. Bunun dışında onu yirmi dört saat izleyelim, her dakika nerede olduğunu ve ne yaptığını bilelim. Bu senin için yeterli değil mi Fonzar?”

“Peki ya gözümüzden kaçmayı başarırsa?”

“Sakin ol!” Claps, Fonzar’ı ofisinden uğurlarken hissettiği sabırsızlığı çok iyi kamufle etti. “Sen işini layığıyla yaptın ve Bayan Malinverno şu an için tehlikede değil.”

Claps odasında yalnız kalınca masasından kalkıp pencereye yöneldi; gözlerini uzaklara dikerek hâlâ sıcak olan kahvesini yudumladı.

Dün gece uyumamış hatta eve bile gitmemiş olmasına rağmen kendini yorgun hissetmiyordu, aksine onu ayakta tutan ateşli bir ayıklık içindeydi. Sabah dört buçukta Mitnick'in evinden ayrıldıktan sonra direkt olarak ofise gelmişti, acele etmek gerekiyordu ve zaman çok değerliydi.

Ofise geldiğinde gece nöbetinde olan çok az sayıda görevli ve ortamda normalden farklı, ağır, gerçeküstü bir hava bulmuştu.

Kendini odasına kapatıp ışıkları yakmış, içine gömülü olduğu karanlık, dışarının karanlığıyla birleşmişti.

Yudo muydu? Lanet herifi bulmuşlar mıydı?

Claps zihninin tıpkı askıda kalan zaman gibi paralel bir boyutta kalakaldığını fark ediyordu, içinde yürüyüp nefes aldığı boyuta benzeyen ama tam olarak onunla aynı olmayan bir boyut; sanki içine gizemli bir şeyler sokuyordu bu, bir diken gibi… Bedeninin hareket ettiği rasyonel boyutla uyumlu olmasını engelleyen bir şey.

Su birikintisi derindi, balçıkla dolu sular parçalar hâlinde ve parıldayarak etrafını sarmaya başladı. Claps yüzeye doğru yüzmek yerine tepkisiz kalmış bedenini dipteki amansız cazibeye bırakarak yavaşça aşağı doğru süzüldü. Tam bir karanlık vardı. Hiçbir şey göremiyordu ve ona dinlemekten başka bir çare kalmıyordu.

Yudo… Yudo… Bir şey olmalı.

Beynindeki o diken, o sır.

Yudo… Yudo…

Doğan günün ışığı yavaş yavaş pencereden süzülmeye başladı, Claps hiçbir şey elde edemeden acıyla girdabın içinden çıktı.

Rüyadan uyanır uyanmaz gece Mitnick'in evinde olanları düşünmeye başladı: Rauti'nin internette izlenmesi… Bilgisayarındaki bilgilerin analiz edilmesi…

Mitnick sabit diski kelimenin tam anlamıyla baştan aşağı incelemişti. Didiklenmemiş tek bir dosya, çözülmemiş hiçbir şifre, gizli kalmış hiçbir doküman bırakmamıştı.

Ama buna rağmen ortaya, bulmayı düşündüğü ya da hayal ettiği hiçbir şey çıkmamıştı.

Rauti birçok porno siteyi takip ediyor ve bunlardan fotoğrafla film indiriyordu. Özellikle bekârların tanışmasına elverişli en az dört tane sohbet sitesinin daimi üyesiydi. Dört sitede de kayıt olmak için kullandığı e-posta adresleri farklıydı. Bu ilk başta Claps'i şaşırttı ama düşününce sohbet ettiği bir sürü insanın ona ulaşmasını istemiyor olması açısından oldukça normal geldi.

Gün doğdu, ofis ışıkla aydınlanıyordu ama Claps hâlâ cevaplara ulaşamamıştı.

Kendine tekrar sordu: O lanetli herif Yudo muydu?

Saat sekizi biraz geçerken takip ekibinin raporunu okudu, burada ilginç bir şey vardı. Rauti internete bağlanmadan önce arabayla çıkmış ve şehrin sapa bölgelerinden birine gitmişti. Arabayı büyük bir evin önüne park ettikten sonra bir süre arabanın içinde oturarak beklemişti. Cep telefonundan kimseyle konuşmamıştı, daha önce işten döndüğünde sabit ev telefonundan birisini aramıştı o kadar. Arabada hareketsiz beklemiş ve belirgin bir şekilde karşısındaki apartmanı gözlemişti. Sonunda arabadan inerek hızlıca apartmanın giriş kapısına gitmiş, zilin önünde durmuş, her ne kadar sırtı dönük olduğundan dolayı gözleyen ekip bundan emin olamasa da, belki de zillerden birini çalmıştı, sonra hızlıca arabasına dönüp evine gitmişti.

Saat dokuza doğru Claps'in bir gün önce yapılmasını emrettiği bir araştırmanın sonucu geldi; Rauti'nin askerlik yaptığı döneme ait mevcut disiplin tutanağı. Çok faydalı bir araştırma olmuştu bu. İzin süresi iki dönem boyunca iptal edilmişti.

İlk önce, geleceğin Yudo'su kendisi tarafından sıkça takip edilen bir genç kızın ailesi tarafından şikâyet edilerek birkaç gün gözaltında kalmıştı.

Hiçbir müdahale ya da sarkıntılıkta bulunmamış, sadece ilk başta kızı rahatsız edecek ve daha sonra korkutacak şekilde belirli bir uzaklıktan yürüyerek onu takip etmişti.

Bundan birkaç ay sonra ise askerî yaz kampında ormanda herkesin kaldığı yere çok yakın bir alanda art niyetle ve bilerek yangın çıkarmıştı. Bunu kimin yaptığı bulunamadığından tüm grup sorumlu tutularak cezalandırılmıştı.

Raporda bunların dışında Claps kendine sorduğu iki sorunun cevabını da buldu.

İlki: Maggesi cinayetinden sonraki gün, Rauti rahatsız olduğunu söyleyerek işe gitmemişti. Fiziksel ve psikolojik açıdan kaybettiği enerjiyi mi toplamaya çalışıyordu?

İkincisi ise: Rauti'nin ne kendisi ne de ailesi Brezilya'da hiç bulunmamıştı.

Claps son gelişmelerle ilgili detaylı ve uzun bir rapor hazırlayarak Sensi'ye gönderdi.

Saat on birde Sensi çok dakik bir şekilde kapıda bitiverdi ve selamsız sabahsız lafa girdi:

“Bulduk mu onu?”

Claps cevap vermedi, sadece Sensi'ye içeri girip oturmasını işaret etmekle yetindi.

Sensi oturmadı ve yumruklarını masanın üstüne dayayarak Claps'e doğru eğildi. “O mu?” diyerek daha sert bir ses tonuyla tekrarladı. “Onu yakaladık mı?”

“Elimizde bir şeyler var…” Claps gözlerini Sensi'ninkilerden çekerek ağır bir şekilde konuştu. “Ama hiçbir kanıt yok…”

“Henüz, bak henüzü vurgulayarak söylüyorum, henüz elimizde hiçbir kanıt olmaması normal mi! Onu bulmak senin görevin. Sen çarpık ruh

hâllerinin, ölmüş ruhların ve insani çılgınlığın yer aldığı dramların uzmanısın. Ve ben bu uzmana dönerek soruyorum: O mu?”

Claps cevap vermekte zorlanıyordu, ona her şeye rağmen çukurda hiçbir şey bulamadığını anlatamazdı.

Yudo…

Farklı hiçbir hissiyat oluşmuyordu ve hâlâ o kaçak gölge zihninde dolaşıyordu.

Sensi’nin ani bir hareketle karşısına oturması onu şaşırttı. “Peki tamam.” Sensi’nin sesi daha sakin çıkıyordu. “O zaman şöyle yapalım: Şimdi davranış profili uzmanına bir hikâye anlatacağım ve o da bana arada benzerlik olup olmadığını söyleyecek; bunu yaparken hiçbir sorumluluk almayacak, sadece kendi görüşünü söyleyecek ve sonrasında olacaklar kesinlikle benim sorumluluğum olacak. Anlaştık mı?”

“Anlaştık” dedi Claps. Bir yandan da, suskunluğumun sorumluluk taşıma korkusundan kaynaklandığını sanıyor, diye düşündü.

“Hikâye, çocukluğu çok zor ve mutsuz geçen bir erkekle ilgili. Daha küçük bir çocukken annesini kaybediyor, kardeşleri yok ve dedeleri uzakta yaşıyor; yapayalnız bir şekilde babasıyla büyüyor, bir bankada sıradan bir memur olarak çalışıyor ve kendine ayıracak pek vakti yok. Okulda işler yolunda gitmiyor. Zeki olduğu hâlde bunu gösteremiyor ve hiçbir okul arkadaşıyla bağ kuramıyor, hatta belki onların alaylarına bile maruz kalıyor, çocuklar çok zalim olurlar. Bu zorlu eğitim hayatı boyunca birçok okul değiştiriyor. Böylece içine kapanmaya ve içinde kör bir öfke büyütmeye, bu öfkesini diğerlerine yöneltmeye karşı dayanılmaz bir arzu beslemeye başlıyor. Kısa bir zaman içinde hayvanlara işkence yapmaya başlıyor, bu onun savunma mekanizması, sahip olduğu gücü gösterme şekli. Hatta bir kediyi yakıyor. Ateş… O kadar güçlü ve korkunç derecede yıkıcı ki; ama o ateşi yönetebilecek yetide, ona emir verecek ve onu idare edebilecek güçte. Askerliğini yaparken ateşle başeserini ortaya çıkarıyor. Ne de olsa görünür bir şekilde utangaç bir erkek, dostu yok, babasının ölümünden sonra bir merhamet göstergesi olarak kendine verilmiş ve onda en ufak bir heyecan uyandırmayan bir iş, kariyer yapma imkânının asla olmaması. Cinsellik onu

çekiyor ama hiçbir kadınla normal bir ilişki kuramıyor; böylelikle ilk olarak onları gözlemliyor, izliyor. Bu, fantezileri için başta yeterli oluyor, sonra iletişime geçmek için kendince bir yol arıyor. Bunu kendini göstererek yapıyor; kendini gizlemeden takip ediyor, telefon numaralarını buluyor ve o talihsiz sessiz aramalarını yapmaya başlıyor. Güzel bir hamle olsa da kendisini korumaya yeterli olmuyor. Sonra internet imdadına yetişiyor. İnternet onu bir anlamda koruyor, daha doğrusu onun olası kurbanlarını kurtarıyor. Nitekim internette sadece onu tatmin eden ve fantezilerini besleyen kadınlarla karşılaşmıyor, orası hayatının eksik kısımlarını tamamlayan ve belki de hayatının yerini alan sanal bir âlem. Orada istediği biri olabilir ve hatta şöyle demek daha iyi olacak, hayatındaki aptal insanlar olmasa çok rahat üstlenebileceği ve hakkı olan roller bunlar: Yüksek görevli bir memur, yönetici… Bu denge birkaç yıl böyle sürüyor, ta ki Maggesi'ye rastlayana kadar. Her sabah işe giderken aynı saatlerde aynı metroyu kullanıyorlar, büyük bir ihtimalle dişçide karşılaştıklarında onu zaten önceden biliyordu… Belki de Maggesi güzel bir kadın olduğundan onunla ilgili fanteziler kurmaya başlıyor. Adamın bu karşılaşmadan etkilenmiş olduğunu düşünmek çok kolay; kaçamayacağı, durumun kontrolünün artık elinde olmadığı, öngörülmeyen ve istenilmeyen bir karşılaşma. Belki de sonraki günlerde onu tanıyıp metroda yanına yaklaşmak isteyen Maggesi'nin kendisi oldu. Böylelikle adam kendini, her ne kadar yüzeysel olsa da, bir kadınla gerçek bir iletişimin içinde buluyor. Bundan eminim ki başlarda bu durumdan kaçmaya çalıştı ve bu çok anlaşılır bir şey. Çünkü maruz kaldığı gerçek hayatta kendiyle ilgili yalanlar söyleyemez, sanal kimliklerinden birini takınamaz. Tek bir kelimeyle kendini savunmasız hissedip o yalnız ve arkadaşları tarafından dalga geçilen çocuk oluyor. Sonra bir şey değişmeye başlar… Dişçinin bekleme odasında ve metroda yeni karşılaşmalar, adamın yavaş yavaş güven kazanması ve bu yeni oyunun hoşuna gittiğini fark etmesi. Bu onun için izleyebileceği yeni bir senaryo, fantezilerinin gerçeğe dönüşebileceği, hatta çok kısa bir sürede gerçeğe dönüşmek zorunda olduğunun farkına vardığı bir kurgu. Maggesi onu çekiyor ve belki böylece değiştiğini bile düşünüyor. Bu kadın etten ve kemikten karşısında duruyor… Gerçek bir kadın. Ona dokunabilir, onu okşayıp kucaklayabilir, ona sahip olabilir. İşte bu hiç hissetmediği yoğun duygular ve yeni hisler karşısında büyüleniyor. Sanal dünyanın güven verici ama rutin hayatını bırakmaya karar verdiğinde genç

kadının kendisini evine davet etmesini sağlıyor, kur yapıyor ama kadın tarafından itiliyor hatta belki de alaycı bir tonla reddediliyor ya da belki sevgilisinin gelmek üzere olduğunu söyleyerek onu tehdit ediyor. Bir an da her şeyin üstüne yıkıldığını hissediyor ve buna dayanamıyor… Kendini çıplak ve maskesi düşmüş, hep kaçtığı gerçek tarafından ihanete uğramış hissediyor. Adam çılgına dönüyor. Karşısındaki kadına, kendini bırakan annesine, bütün kadınlara karşı bir nefret hissediyor; bu bir şekilde beyninde gizlenmiş ve tüm insanlığa karşı hissettiği aynı öfke ve kör, yıkıcı bir şekilde patlıyor. Eline ilk geçen şeyle Maggesi'ye vurup üstüne çıkıyor. Zarf açacağını görüyor, eline alarak bunu kadına saplıyor, saplıyor, saplıyor… Sonra her şey duruyor, etrafa sessizlik hâkim. Nefesi gittikçe düzene giriyor. Beyni yine sakinleşiyor ama daha önce hiç hissetmediği farklı bir şey var… Bir sıcaklık, sınırsız enerji taşıyan bir güneş, bir aleviyle bütün evrendeki oksijeni yok edecek güçte yüksek bir ateş. Çocukluğundan beri yakmak istediği yangın bu ve ancak şimdi bunu kendi içinde taşıyor olduğunu fark ediyor… Artık kim olduğunu ve ne yapması gerektiğini biliyor, zarf açacağını tekrar eline alıp eserini tamamlıyor. Belki de kapı çaldığında hâlâ eserini hayranlıkla izliyordu. Cevap vermeden Maggesi'nin sevgilisi Morganti'ye kapıyı açıyor ve onu beklemeye başlıyor ama tam o anda elektrikler kesiliyor…"

Sensi ve Claps'in arasında uzun bir sessizlik oldu, sanki ikisi de enerjilerini geri kazanmak ister gibiydi. Claps ancak o an Sensi'nin hikâyesini anlattığı süre boyunca akut bir ıstırap içinde olduğunu fark etti.

"Evet bay uzman, makul ve olası bir hikâye mi bu?"

"Öyle…"

"Güzel, benim için bunu bilmek yeterli."

Greta Alfieri bunu nasıl yapacağını uzun bir süre düşündü. Sonunda bir not yazmaya karar verdi, en güzel çözüm bu gibi gelmişti ona. Güzel bir yazıyla yazılmış birkaç satırdan oluşan bir özür notu.

UMARIM İÇİNDE BULUNDUĞUM RUH HÂLİNİ ANLAYABİLİYORSUNUZDUR. BAŞIMA GELENLERDEN DOLAYI ÇOK YARALIYIM VE BANA ANLATTIKLARINIZI HENÜZ ANLAMAYA HAZIR DEĞİLİM. TÜM BUNLAR SİZE DAVRANIŞ ŞEKLİMİN VE SÖYLEDİKLERİMİN AFFEDİLEMEZ OLMASINI DEĞİŞTİRMİYOR. BENİ AFFETMENİZİ RİCA EDİYORUM, OLANLARDAN DOLAYI GERÇEKTEN ÇOK ÜZGÜNÜM. SORUŞTURMANIZDA SİZE FAYDALI OLABİLECEK HER TÜRLÜ YARDIMA HAZIRIM. BU TRAJEDİ EN KISA ZAMANDA BİR SON BULMALI.

Claps'i verdiği cep telefonundan direkt olarak arayabilirdi ama bu iyi bir fikir gibi gelmedi ona, bu sadece onunla yapacağı bir konuşma fırsatını kaybetmek olacaktı. Bir özür konuşmasından hiçbir bilgi alamayacağı kesindi ve onunla irtibata geçmek için elinde çok fazla fırsatı olmadığı çok açıktı… Ama bu şekilde belki de onu arayan Claps olacaktı, eğer aramasa bile notun eline ulaştığından emin olmak bahanesiyle onu her hâlükârda Greta arayabilir ve bir konuşma başlatabilirdi.

Greta Alfieri ofisten ayrıldı, notu polis merkezinin güvenlik görevlisine elden vermek istiyordu, tek umduğu şey Sensi'yle karşılaşmamaktı.

Park yerinden çıktığı anda çok uzakta olmasına rağmen yolun karşı tarafına park etmiş koyu renkli arabayı fark etti. Arabasıyla yola çıktıktan sonra aynadan arkasına bakarak arabayı izledi. Hemen harekete geçmeyeceğini biliyordu, nitekim tam gözden kaybolmak üzereyken arabanın hareket ettiğini gördü.

Arabayı bir gün önce, Claps'le yaptığı kahvaltıdan hâlâ sinirli bir şekilde şehre dönerken fark etmişti. İlk başta birinin kendini izlediğine inanmak istememiş ama sonra içinde derin bir sıkıntı hissetmişti… Korkmuştu. Lanet olasıca Claps ve onun saçmalıkları! Neredeyse onu cep telefonundan arayıp yardım istemeyi bile düşünmüştü.

Neyse ki sağ salim ofisine varmış ve kolayca karışan düşüncelerinde her şeyi unutmaya çalışmıştı. Ama şimdi aynı şey tekrar ediyordu, tek fark bu sefer arabanın koyu renkli olmasıydı. O zaman durumu anladı. Onu takip

edenler polisti. Korumak için değil, katilin onun yanına yaklaşacağı ümidiyle onu gözden kaçırmamak için. Bu sebepten dolayı takip mesafesini çok uzak tutuyorlardı.

Sabah nöbetinde açık renk araba.

Öğlen nöbetinde koyu renk araba.

Kim bilir gece nöbetinde kullanılan arabanın rengi neydi?

Greta Alfieri yan yollardan birine dönüp gaza bastı, sonra iki tane daha hızlı ve sert dönüş yaptı. “Polislere elveda!” dedi bağırarak. “Bugün canım yalnız kalmak istiyor.”

“Nasıl ilerlemeyi düşünüyorsun?”

Claps tedirgindi, Sensi’nin çok hızlı hareket edeceğinden korkuyordu.

“Kanıt bulmamız gerek, bunu sen söyledin. Benni’yi çağırttım, bundan sonra hep birlikte Rauti’nin üstünde yoğunlaşarak çalışacağız. Her ne kadar şu an için onu sadece gözlem altında tutacak olsak da, dediğim gibi olacak.”

Claps derin bir nefes aldı, rahatlamıştı. Sensi’nin Yudo’yu hemen yakalayıp itiraf ettirmeye çalışacağından korkmuştu.

“Savcı gerekli izinlerin hepsini imzalayacak. Yirmi dört saat tepesinde olmamızın dışında bilgisayarına da gireceğiz, mikrofonlar yerleştireceğiz, parmak izlerini, kan örneğini alacağız, DNA’sını…”

“Dinle beni Sensi, hiçbir şey fark etmemesi çok önemli.”

“Elbette öyle, beni aptal mı zannettin?”

“Tabii ki hayır, ne saçmalıyorsun! Ancak adamımız gerçekten oysa, onda hâlâ inkâr edemeyeceği bir kanıt olduğunu düşünüyorum ve bunu yok etmesi bizim elimizi kolumuzu bağlar.”

Sensi bir süre Claps'i gözlemledikten sonra şaşkınlıkla bağırdı:

"Kahretsin! Tabii ya küpe!"

Claps onaylayarak konuştu:

"Gerçekten de o küpenin diğer eşinin olduğundan eminim. Maggesi sadece tek bir küpe takmamıştı ve katil de bunun diğer eşini tuvalete atıp sifonu çekmedi. Bence katilde, bu gibi insanların psikolojisi böyledir."

"Yani onu kişisel müzesindeki bir parça gibi mi saklıyor?"

"Sanırım evet ama bir şey daha var…"

"Nedir?"

"Başka kurbanları olacağını söyledi, bunu bir imza gibi de kullanabilir."

Sensi düşüncelere dalmış gözüküyordu.

"Evini aratmayı düşünmüyorsun değil mi?"

Claps sakin ve makul bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı; eğer Sensi, bir arama izniyle Rauti'nin evinin altını üstüne getirmeyi düşünüyorsa onu kesinlikle bu düşüncesinden vazgeçirmesi gerekiyordu. Henüz bunun sırası değildi.

"Henüz böyle bir küpenin var olduğundan emin değiliz ve her hâlükârda onu orada bulamazsak Rauti'yi elimizden kaçırırız. Rauti bir aziz gibi davranır ve ardında bize delil olabilecek yeni hiçbir şey bırakmaz ve şu an elimizde olanlarla her avukat tahliye talep eder. DNA'dan ve kan örneğinden bahsettin, bunların hepsi çok iyi ama olay yerinde üç tane saç telinden başka bir şey bulamadık ve sadece çok iyimser bir şekilde bunlardan birinin katile ait olduğunu varsayabiliriz." Claps nefes aldı. "Onu olağan, günlük hayatında görüyor olacağız ve kendini güvende hissettiğinde yeniden harekete geçecek, bizim de elimizde yeni kurbanlardan başka bir şey olmayacak. Başladığımız yere geri döneceğiz."

"Sakin ol" dedi Sensi kurnaz bir havayla. "Seninle aynı fikirdeyim ve adamımızı uyandırmaya hiç niyetim yok… Sadece başka bir şey

düşünüyordum. Düşün bir, sen katil olsan ve bankada çalışsan, küpeyi nerede saklarsın?”

Claps, Sensi’nin nereye varmak istediğini anlamıştı:

“Bir güvenlik kasasından mı bahsediyorsun?”

“Meraklı bakışlardan uzakta ve güvende, yanında taşımaktan iyidir. Eğer Rauti’nin bir kasası varsa, şubenin müdürünün yardımıyla kendisinin haberi olmadan kasaya bakabiliriz.”

“Müdürün bu kadar sıra dışı bir şeye izin vereceğinden emin değilim.”

“Asla asla deme, çok önemli tanıdıklarım var… Peki, ne diyorsun?”

Claps cevap vermeden önce bir süre düşündü.

“Evet, denemeye değer, her ne kadar yanında taşımasa bile küpeyi evinde sakladığını sanıyorum… O küpeyi görmek, istediği zaman dokunmak onun için önemli bence. Bu durumda küpenin bir güvenlik kasasında saklı olması onun açısından pek de rahat olmaz. Ama yine de denemeye değer.”

“Güzel” dedi Sensi ve hızlıca saatine göz attı. “Yarım saat sonra savcıyla görüşmem var ama öncesinde son bir şey: Adamımızın dün gece şehir dışındaki sokaklardan birine gitmesine ne diyorsun?”

“Teorik olarak yeni bir suç için henüz çok erken, eğer demek istediğin buysa. Hâlâ bir önce yaptığının tadını çıkarıyor çünkü.”

“Çok sevdiğin istatistiklerin ne diyor peki?”

“Evet, dediğim gibi.”

“Başka ne diyorlar?”

Sensi’nin yüzünde yine o kurnaz gülümseme belirdi.

“Her zaman öyle olmadığını.” Claps gözlerini kaçırdı. “Çok nadir de olsa bazen bir seri katilin cinayetleri ilkine çok yakın zamanlarda işlenmiş olabiliyor.”

“Buna ek olarak, senin rican üzerine Morganti’yi içeride tutup Alfieri’yi kameraların karşısından uzaklaştırınca… Katilin omuzlarına küçük bir yük yükledik zaten, gönderdiği e-postaya inanmadığımıza hiç şüphesi kalmadı ve kendine seçtiği mikrofonu elinden aldık, televizyon haberlerinde oldukça uzun bir süredir kendisinden bahsedilmiyor. Tüm bunların onun harekete geçme süresini hızlandıracağını düşünmüyor musun?”

Claps irkildi, parmaklarının kasıldığını hissetti.

“Hadi ama Claps, çok iyi bir iş çıkardın, onu avucumuzun içine aldık ve eğer kısa bir sürede harekete geçerse bize büyük bir iyilik yapmış olacak. Kurbanının tek bir saç teline bile zarar gelmeden onu yaka paça yakalayacağız. Kısa sürede komşularıyla ilgili çok fazla bilgi edineceğiz, sen de olası kurban adayını tahmin edeceksin.”

Öğleden Sonra

Şube müdürü Angela Preziosi güvenlik kasasının kapağını açtıktan sonra kenara çekildi. Doğru şeyi yaptığından emin değildi, aksine yaptığının yasalara aykırı olduğunu çok iyi biliyordu ama iş birliği yapması için emir o kadar yüksek yerden gelmişti ki eğer hâlâ bir kariyer yapmayı düşünüyorsa bunu reddetmesine imkân yoktu. Binanın altındaki bu bölümde Komiser Benni ile müdire hanım yalnızdı, bir bahaneyle merkez şubeye gönderilen Rauti, orada değildi.

“Şimdi ben biraz uzaklaşacağım ve siz, şu arka taraftaki bölümde kutunun içindekileri inceleyebilirsiniz. Lütfen hızlı olun.”

“Çok kısa sürecek.”

Benni bankanın yeni ve çok mühim bir müşterisiymiş rolüyle görevlileri kullanırken çok eğleniyordu ama şu an tek istediği, her şeyi hızlıca halletmekti. Duruma uyması açısından en iyi takımını giymişti ama birkaç yıl önce zayıfken aldığından pantolonu belini çok sıkıyordu. Bir an evvel pantolonundan kurtulup rahat bir sigara içebilmek için sabırsızlanıyordu. Kutuyu çıkarıp arkadaki raflı bölümlerden birinin üstüne koydu. Benni o anın bütün stresini üstünde hissetti. Ne aradığını ve o lanet olasıca küpeyi bulmanın ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Orada o birkaç

santimetrelik alanda olabilirdi… Soruşturmanın stresi biter ve zafer başlardı. Kutunun kapağını açar açmaz içinde bir şeyin parladığına mantıksız bir şekilde inandı.

Birkaç metre uzaktaki Angela Preziosi boğuk bir küfür savurur gibi konuştu:

“Yardıma ihtiyacınız var mı?”

“Teşekkürler, her şey yolunda…”

Kısa bir ara oldu, etrafta sadece sessizlik vardı.

“Buraya gelebilir misiniz müdire hanım?”

“Eğer çok gerekli değilse kutunun içinde ne olduğunu bilmemeyi tercih ederim. Bugün için yeteri kadar yanlış şey yaptığımı düşünüyorum.”

“Bir şeyi açıklığa kavuşturmaya ihtiyacım var, sadece bir saniye yeterli olacak.”

Preziosi etrafını kontrol edip aşağıya inen kimsenin olmadığından emin olduktan sonra istemeyerek paravanın arkasına yöneldi.

Kadını ilk etkileyen şey, Benni’nin sinirli hayal kırıklığına uğramış ifadesi, ikincisi ise Rauti’nin neredeyse boş olan kutusu oldu. Kutuda birkaç senet, iki tane eski altın saat, üstünde yakuttan antik bir adam kafası olan bir yüzük vardı.

“Bu evraklar nedir?”

Benni neredeyse sinirlenmiş gibi duruyordu.

“Hamile yazılı senet.”

“Bunların değeri nedir, söyleyebilir misiniz?”

Angela Preziosi kısa bir süre inceledikten sonra cevapladı:

“Şu an itibariyle on iki, on üç milyon.”

“Teşekkürler hanımefendi!” Benni derin bir nefes aldı. “Her şeyi yerine koyabiliriz, işimi bitirdim. Sizden sadece hiç kimseye bir şey…”

Doktor Preziosi Benni’nin sözünü sert bir şekilde kesti:

“Bakın komiser, burada bugün neler olup bittiğini kimsenin öğrenmemesi benim için sizden çok daha önemli.”

Akşam

Yine ofisinde karanlıktaydı, bir gün daha neredeyse bitmek üzereydi, Claps kırk sekiz saatten fazla bir süredir yatak yüzü görmemişti. Her ne kadar yorgunluğu birkaç saattir kendini iyice hissettirmeye başlamışsa da kendini uykunun kollarına bırakmak istemiyordu, aksine o anın gelmesinden korkuyordu. Kâbusların geleceğini biliyordu, ne de olsa onları çok iyi tanıyordu. Onu bekliyorlardı.

Gözleri farkında olmadan kapandı.

Adriana Maggesi’nin evinde gezinmeye başladı, lavantaya benzeyen taze ve temiz kokuyu hissediyordu. Ciğerlerini dolduran bu koku, onu neredeyse sarhoş ediyordu. Birden o hafif hava keskin ve erotik bir kokuyla bölündü. Uzaklaşmak istedi ama bu mikroplu hava onu acımasızca kavrayıp çekerek yatak odasına doğru sürükledi. Ciğerleri yanmaya başladı. Eğri bir kapıdan odaya girdi. Adriana’nın gelinlik giymiş bedeni yatağın üstüne devrilmişti… Yüzünde bozuk bir gülümseme vardı, çürümüş dudakları kötü bir bataklıkta gibi görünen beyaz dişlerini açıkta bırakmıştı. Umutsuz ve sessiz bir çığlık boğazını tıkarken insanüstü bir çabayla kendini karanlık bir sarmalın içine atarak kurtuldu. Girdap, nihayet girdap. Claps biraz huzur bulabilmek ya da hiçbir şey bulmamak için kendini derinliklere bıraktı. Ama bir beden onunkine sarılarak bu sükûnet hayalini bozdu… Ondan kurtulmak için umutsuzca çırpındı, ciğerlerinin patladığını hissederken onunla deli gibi savaştı ama sonunda gördü… Onu yakalayıp çeken beden Yudo’nun değil, Adriana’nın cansız bedeniydi: Parçalanmış etleri, suratındaki o gülümseme, çürüyen ruhu ve kurumuş kanıyla onun cesediydi.

“Doktor iyi misiniz?”

Claps gözlerini açtığında karşısında Fonzar'ı buldu. Terlediğini hissetti, onu terk eden baş dönmesi hızla uzaklaşıyordu. "İyiyim…" dedi zorlukla. "Uyuyakalmışım."

"Affedersiniz ama Doktor Sensi ofisinde sizi bekliyor."

"Saat kaç?"

"Dokuz buçuk Doktor."

"Tabii ya… Saat dokuzda bir toplantımız vardı."

Claps başının çatlıyor gibi ağrıdığını hissederek ayağa kalktı.

"Yanında ağrı kesici var mı?"

Fonzar ellerini iki yana açarak Claps'in geçmesi için yolu açtı.

"Tamam sorun değil, eve git, yarın bir sürü işimiz olacak."

"Toplantıdan sonra ihtiyacınız olabilir diye biraz daha kalacağım."

Claps çoktan koridora çıkmıştı bile.

"Eve git, yarın bize ayık lazımsın."

Sensi, Claps'i homurdanarak karşıladı. O da Benni gibi Rauti'nin güvenlik kasasında küpeyi bulacaklarından emindi ve şimdi kendini hayal kırıklığına uğramış hissediyordu.

"Amam Tanrım Claps, eğer benim de suratım seninki gibiyse ciddi şekilde dinlenmeye ihtiyacım var demektir!"

"Sadece biraz başım ağrıyor ve deli gibi kahve içmek istiyorum."

"Kendin al lütfen…" dedi Sensi, odanın bir köşesindeki otomatik kahve makinesini göstererek. "Burada adamımızın dün gece gözetlediği

apartmanda yaşayan kişilerin yarısının listesi var, ayrıca hepsiyle ilgili de birçok bilgi.”

Claps listeyle ilgilenmeden ayakta kahvesini yudumladı.

“Eğer şu an birini hedef alacaksa, kendine farklı bir kurban seçemeyecek, ayrıca onu uzun süre izleyip üstüne fanteziler kuramayacak…”

Claps kendine gelmek için biraz zaman kazanmak istedi. Kahvesinin geri kalanını da yudumladıktan sonra Sensi’nin karşısına oturdu. Başı deli gibi ağrımaya devam ediyordu. “Devam et” dedi.

“Yeniden harekete geçmeye gerçekten karar verdiyse bunun sebebi sahneye tekrar çıkmak ve aradığımızın Morganti değil, kendisi olduğunu bize göstermek. İlk cinayetten bu yana çok kısa bir süre geçtiği kesin ve hızla kurbanını seçip ilerlemek zorunda. Bulması, izlemesi ve hedef alınması kolay bir kurban… Bir fahişe olabilecek en basit ve açık hedef ama en basit olanı bu. Öte yandan katilimizin büyük işler yapacağını açıkladığını ve egosunun inanılmayacak ölçüde büyüdüğünü unutmayalım, bir fahişe onun için çok basit olur. Sonra başka bir şey var… İlgi çekmek için elindeki en büyük anahtar, insanların arasında yaratacağı korku ve sıkıntı. Bunu elde edebilmek için de en azından görüntüde normal olan bir kişiyi hedef alması gerek, böylelikle sıradan kişiler bile kendini güvende hissedemeyecek.”

Claps isimlerin olduğu listeleri işaret ederek konuştu:

“Bu isimlerin arasında yirmi beş otuz yaşlarında genç bir kadın aramalıyız… Bekâr, belki düzensiz bir hayat yaşayan, kalabalık yerlere ve alternatif gece kulüplerine giden… Farklı insanlarla flört eden… Para sıkıntısı çeken.”

Sensi kötü bir sırıtışla listedeki isimlerden birine işaret etti.

“Paola Boni, yirmi dokuz yaşında, bekâr, sürekli bir işi yok. Son yıllarda modellik ve fuarlarda hosteslik yapmış. Büyük olasılıkla duruma göre eskortluk da yapıyor, aylar önce internetteki bir web sitesinde ‘gecelik eskortlar’ listesinde Klaudia takma adıyla yer almış. Güncel olarak evinden tahliye edilme tehlikesi var. On aydır kirasını ödemiyor.” Sensi sözlerine

kısa bir ara verdikten sonra devam etti. “Bingo! Seni dinlemeden önce benim de ilk tercihim buydu.”

“Başka alternatif var mı?”

“O apartmanda dört tane daha bekâr yaşıyor: Üç tanesi emekli, bir tanesi de seksen yaşında bir dul. Bunların da üstünde düşünmek için vakte ihtiyacın var mı?” Sensi kıkırdadı. “Tamam kabul ediyorum, tahmin etmesi hiç de zor olmadı ama seni takdir ettim, o apartmanda böyle biri olduğunu bilmeden Paola Boni’yi aynen tarif ettin.”

Sensi hemen ciddileşti.

“Kız birkaç saattir izleniyor. Rauti’yi izleyen ekibin dışında binanın önünde iki adamımız ve dışarı çıkması durumunda da Boni’yi takip etmeye hazır bir ekibimiz daha var.”

“Çift koruma mı?”

“Rauti’nin onu dışarıdayken yakalamaya çalışması ihtimaline karşı. Yarından itibarense bu işi hakkıyla yapacak özel bir ekibimiz olacak.”

Sensi işini iyi yapıyor, diye düşündü Claps. Ama gerçekten de Yudo harekete geçmeye mi hazırlanıyordu? Adriana’nın canını alan kişi gerçekten de o muydu? Mantıklı düşününce yol buna çıkıyordu ama Claps ne çukurda ne de kâbuslarında onunla ilgili bir ize rastlayamamıştı.

O sırada telefon çaldı ve Sensi hızlı bir hareketle ahizeyi kaldırdı.

“Rauti çıkmış, tam olarak Boni’nin evine doğru gidiyor gibi görünüyormuş.”

Claps’in beyninden her türlü kuşku uçup gitti.

Sensi hızla ayağa kalktı.

“Çabuk, telsiz odasına inelim.”

Gece

Telsiz odasında inanılmaz bir gerilim vardı. Komiser Benni yüzünde gergin bir ifadeyle sinirli bir şekilde sigara içiyordu. Fonzar da aşağıya inmiş Claps'in biraz gerisinde bembeyaz suratıyla gergin bekliyordu. Maiezza ise uzun bir süredir oradaydı, Sensi'ye o haber vermişti. Rauti'yi takip eden arabayla bağlantı sabitti.

"İzlenen yol dün gecekiyle aynı, aynı yere doğru ilerliyor görünüyor. Şu an dört beş dakika uzaktayız."

"Kahretsin! Tam da bu gece!" diyerek bağırdı Sensi. Mikrofona yaklaşarak konuştu. "Alandaki görevliler, duyuyor musunuz?"

"Duyuyoruz Doktor."

"Binaya girin, kendinize sabit bir yer belirleyin ve emirleri bekleyin."

"Harekete geçiyoruz."

Sensi içinden tekrar lanet etti. Sadece yirmi dört saat sonra operasyonu gerçekleştirmek için özel bir ekibi olacaktı. Bu, özel ekip için bile zor ve tehlikeli bir görevdi.

"Tamam, böyle iyi" diyerek kendini cesaretlendirmeye çalıştı. "Her hâlükârda bu şekilde de başarırız, adamlar ne yapacaklarını biliyor."

Tehdit altında olan sadece Paola Boni değildi, Sensi büyük oynadığının farkındaydı. Masum bir vatandaşı yem olarak kullandıktan sonra bu işin içinden çıkmak için her şeyin mükemmel bir şekilde işlemesi şarttı.

"Onu engellemeye çalışabiliriz…" dedi Claps sakin bir şekilde.

"Ne demek istiyorsun?"

"Adamlarımızdan biri orada yaşayan sakinlerden biriymiş gibi davranıp Rauti apartmana girerken bir an için girişte karşısına çıkar, ne bileyim, saatin kaç olduğunu falan sorar. Rauti onu teşhis edebilecek bir tanık olasılığını göze alamayarak bu gecelik bu işin peşini bırakacaktır."

"Peki tekrar dener mi?"

“Kısa bir zamanda denemez, karşılaştığı kişinin cinayetle apartmanda gördüğü ve tanımadığı bu kişiyi ilişkilendirmesinden korkar. Birkaç gün geçmesini bekler ki görgü tanığının gözünde yüzü ve ifadesi bulanıklaşsın, kaybolsun.”

“Hedef değiştirebilir, değil mi? Başka kurban arar mı?”

“Bu mümkün.”

“Of Tanrım, yine en başa dönmüş olacağız…”

Telsizin sesi Sensi’nin kararsız düşüncelerini böldü:

“Geldik… Az bir mesafe kaldı… Otuz saniye.”

Sensi kuru bir ses tonuyla Claps’ten çok kendiyle konuşur gibi mırıldandı:

“Önceden karar verdiğimiz gibi yapalım. Onu iş üstündeyken yakalayacağız, ne olduğunu anlayacak vakti bile olmayacak.”

“Dışarıyı kontrol ediyorum, arabayı görüyorum.”

“Kontrol etmeye devam et ve bize gördüklerini anlat.”

“Yaklaşıyor… Apartmanın önüne park etti, şimdi motoru ve farları kapattı…”

Claps yumruklarını sıktığını şaşırarak fark etti, saniyeler yavaş akıyordu sanki.

“Eeeee!? Neler oluyor?”

Sensi’nin yüzü her geçen dakika biraz daha geriliyordu.

“Hiçbir şey efendim, kesinlikle hiçbir şey. Arabanın içinde oturuyor.”

Claps, sesindeki sakinliğe şaşırarak konuşmaya başladı:

“Ona biraz zaman ver; etrafın sakin olduğundan, birinin onu görmeyeceğinden ve gücünü toparlamış olduğundan emin olması gerek.”

Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha… Ve üç dakika daha…

“Ne yapıyor?” diye sordu Sensi, neredeyse fısıldayarak.

“Hâlâ arabada efendim, sürücü koltuğunda hareketsiz oturuyor.”

Zaman dayanılmaz bir gerginlikle kasılarak yavaşça geçiyordu.

Sessizliği bozan Claps oldu:

“On bir dakika… Sadece gözlemliyor! Bu gece harekete geçmeye niyeti yok.”

Claps’in bu söylediklerine onay hemen geldi:

“Dikkat! Motoru açtı… Araç hareket etti… Manevra yapıyor, vites değiştirdi… Doktor, sanırım buradan ayrılıyor.”

“Uzaklaşıyor, izlemeye alıyoruz.”

Sensi kafası karışmış gözüküyordu.

“Ne cehenneme gidiyor bu?”

“Sadece bir kontrol gözlemiydi. İki gün içinde ikinci.” Bu sefer Claps’in sesi stres doluydu. “Harekete geçmek üzere, önümüzdeki saatlerde yapacak.”

Biraz sonra Rauti’nin evine döndüğü bilgisi geldi. Telsiz odası hızla boşaldı. Fonzar, Claps’e bir şey uzatıp ekledi:

“Doktor, size ağrı kesici getirdim.”

Yedinci Gün

Sabah

“Ne dersin peki? Bu gece bekârlar arasında bir poker maçı yapalım mı?”

Rauti kahvesini bitirip fincanı tezgâhın üstüne koydu. Banka, sokağın diğer tarafında tam kafenin karşısındaydı. Açılmasına birkaç dakika vardı.

İş arkadaşıyla birlikte çıkış kapısına yöneldi.

“Hayır, bu gece olmaz. Yapacak bir işim var…”

Bir adam, hızlı bir hareketle Rauti’nin fincanını alarak şeffaf, plastik bir torbanın içine attı, sonra kimse onun farkına varmadan her şeyi cebine tıktı.

Adam, güzel, diye düşündü, biraz şansı varsa fincanın içinde Rauti’nin genetik haritasını yani DNA’sını çıkarmak üzere yeterli miktarda tükürük bulurdu.

O aşağılık Alfieri, Rauti hakkında bilgi alabilmek için kim bilir ona ne kadar öderdi…

Güzel olurdu ama ağzını sıkı tutmalıydı, soruşturmayı bu şekilde tehlikeye atamazdı, bu çok riskli olurdu.

Hepsi bir yana, o kaltağın bu işten uzaklaştırıldığı söyleniyordu… Aslında bundan üzüntü duymuyordu ama yine de kötü bir durumdu, ondan sık sık iyi paralar kazanıyordu çünkü.

Adam kafeden çıkıp hızlı adımlarla içinde Rauti’yi bankaya girerken izleyen komiser Benni’nin oturduğu arabaya doğru ilerledi.

Bu hikâye bitip Rauti yakalandığında Alfieri’ye her şeyi anlatacaktı, kim bilir belki de birkaç ayrıntıdan para alabilirdi…

Greta Alfieri, Claps'in kendisine verdiği cep telefonu çalmaya başlayınca şaşırdı. Birkaç saniye neler olup bittiğini anlayamadı.

"Doktor Alfieri… Rahatsız etmiyorum değil mi?"

"Size bana sadece Greta demenizi daha önce söylemiştim, daha pratik oluyor."

Sesi çok yumuşak ve dostça çıkmıştı, hatta biraz fazla dostça, diye düşündü Greta kendi kendine.

"Notunuzu aldım. Dün elime geçti ama bugüne kadar sizi arayacak fırsatı bulamadım. Zor günler geçiriyoruz."

"Peki ne diyorsunuz? Affedildim mi?"

"Elbette, sizinki kesinlikle anlayışla karşılanacak bir tepkiydi."

"Olmaması gerekirdi, sizden gerçekten özür dilerim."

"Konu kapanmıştır. Şimdi işimi yapmama izin verin, bugüne kadar dikkatinizi çeken farklı bir şey oldu mu?"

"Hiçbir şey" diyerek gülümsedi Greta. "Beni takip eden adamlarınız dışında hiçbir şey…"

"Evet, hani şu dün atlattığınız adamlarım… Lütfen bunu bir daha yapmayın."

"Ufak bir kendine güven hareketiydi sadece. Ayrıca dışarıdan göründüğüm gibi budala olmadığımı size göstermek istedim" diyerek gülmeye devam etti.

"Sizin budala olduğunuzu hiç düşünmedim Greta ama…"

"Ama izleme ekibini atlatmak biraz budalalıktı, bunu diyecektiniz değil mi?"

"Aynen öyle."

"Bir daha olmayacak, size söz veriyorum."

“Siz zeki bir kadınsınız Greta, bu telefonu sürekli açık bulundurun. Şimdi kapatmalıyım, ikimizin de yapacak…”

“Bir saniye lütfen!” Greta Alfieri’nin sesi neredeyse üzgün çıktı. “Size söylemek istediğim bir şey var.”

“Buyurun lütfen.”

“İki gündür bunu düşünüyorum, bundan bahsetmek için sizi ben arayacaktım… Bakın, geçen sabah bana söylediğiniz şeyler üstüne oldukça fazla düşündüm ve…”

“Ve…”

“Ve… Ah Tanrım!” Greta taze bir kahkaha patlattı. “Tıpkı bir liseli gibi utandım! Söyleyeceğim şu ki bu soruşturmada size faydalı olabileceğim bir fikir buldum. Ama telefonda konuşmak… Dinleyin, buluşamaz mıyız? Siz ne zaman isterseniz, benim için her an olur, bugün bile olur.”

“Greta…” Artık utanma sırası Claps’teydi. “Fikirlerinizi önemsiz bulduğumu düşünmenizi istemem ama bugün kesinlikle olmaz, imkânsız.”

“Yarın o zaman.”

“Şöyle yapalım, ben sizi yarın arayayım ve randevulaşalım.”

“Güzel” dedi Greta, hedefine ulaşmış olmaktan memnundu. “O zaman anlaştık, aramanızı bekleyeceğim. İyi avlar Doktor Claps.”

“İyi günler Greta.”

Claps telefonu arka koltuğa fırlattı. Şehre yeni ulaşmıştı. Güneşli günlerden sonra hava değişmiş ve deli gibi yağmur yağmaya başlamıştı. Silecekleri daha hızlı çalışacak şekilde ayarladı. Saat onu iki geçiyordu. Çok geç olmuştu, gece kendini uyumaya zorlamak için iki tane uyku ilacı almıştı, bu akşam kesinlikle yorgun olmamalıydı. İlaçların verdiği o derin

ve uzun uykudan uyandıktan sonra her zaman olduğu gibi üstünde hiçbir tazelik hissedemiyordu.

Mercedes bir tümseğin üstünden geçerken yalpaladı.

Dün gece hiçbir rüya görmemişti, kâbus yok, kuyu yok, Yudo yok…

Öndeki taksi bir başka araca çarpmamak için ani bir fren yaparak durdu. Claps çok hazırlıksız yakalanmıştı ve taksinin tamponuna vurdu. Sertti ama büyük bir darbe değildi. Claps tartışmamaya kararlı bir şekilde, yağmur altında dostane bir anlaşmaya varabilmek niyetiyle arabadan indi.

Taksicinin itirazlarının neredeyse hiçbirini duymadı. Kafasında bir düşünce dönüp duruyordu: *Bugün geçecek… Bugün geçecek.*

Bu his o gece olacaklar içindi. Bunu biliyordu.

Öğleden Sonra

Sensi konferans odasında günün son toplantısındaydı. Toplantıda özel harekât ekibi de vardı, birlikte tüm detaylarıyla operasyon planını incelediler. Kronometrik hassaslıkta bir müdahale olması gerekiyordu. Erken yapılan en ufak bir hareket bütün planı havaya uçurabileceği gibi, geç müdahale de tam bir trajedi olabilirdi ve bunun doğuracağı sonuçları düşünmek bile insanın kanını dondurmaya yetiyordu. Sabah planı değiştirmeyi, özel harekât ekibini dairenin içine yerleştirip Boni'nin yerine de bir kadın polis koymayı düşünmüştü ama işe yaramazdı. Ona ne kadar çok benzeyen birini bulsalar da katil hemen bu değişikliğin farkına varır ve plan da boşa çıkardı. Rauti'nin net bir eylem içerisindeyken yakalanmasından başka düşünülecek bir şey yoktu.

Toplantının sonunda herkes çıkarken Claps'e yaklaştı ve "Her şey yolunda gidecek" dedi, kendinden emin bir şekilde.

"Bunu, beni mi yoksa kendini mi cesaretlendirmek için söyledin?"

"Her şey yolunda gidecek. Rauti evden çıktığı an sana haber verecekler. Ona ulaşabildiysek, bu senin sayende oldu."

Claps gülümsemek istedi.

“Kahve fincanından DNA’sını tespit edebilmek için yeterli miktarda madde alınabildi mi?”

“Evet, hatta fazlasıyla ama genetik haritasının çıkarılması için biraz zamana ihtiyaç var.”

“Doğal olarak.”

“Her şey yolunda gidecek Claps… Her şey yolunda gidecek.”

Sensi konferans salonundan çıkıp odasına kapandı. Rahat deri koltuğuna kurularak beklemeye başladı.

Montanari tüm yüzünü kaplayan bir gülümsemeyle Greta Alfieri’nin odasına girdi. Otuz iki seramik dişinin hepsi parıldıyordu. “Greta! Senden ayrı kalamıyorum resmen!”

İlk şok anını atlatınca Greta Alfieri bir gülümseme takınarak masasından kalktı ve Montanari’yi karşıladı. Adam, Greta’nın ellerini avuçlarında tutarak konuştu:

“Harikulade görünüyorsun…”

“Teşekkürler Federico, çok kibarsın.”

Montanari biraz daha yanaştı ama Greta sakin ve kararlı bir hareketle ondan uzaklaşarak masanın arkasına geçti.

“Rahatına bak lütfen.”

“Olanları hâlâ atlatamadın değil mi?”

“Ne bekliyordun ki?” Greta düşmanca davranmamak için kendini zor kontrol ediyordu. “Resmî olarak görevinden alınalı henüz dört gün olmuş bir gazeteciyim. Nasıl olduğunu bilirsin, hâlâ bu fikre kendimi alıştırmaya çalışıyorum.”

“Yanılıyorsun Greta. Öncelikle sana şunu söylemeliyim ki seninle ilgili birçok telefon ve mesaj alıyoruz, seni artık yayında göremeyen insanlar meraklanmış. Senin birçok hayranın var Greta… Dürüst olmam gerekirse bu kadar olacağını tahmin etmezdim.”

“Bu kadar çok izleyicim olmasına rağmen…” Greta’nın sesindeki dostane ton yok oldu. “Mükemmel olmama rağmen birkaç gün önce seninle çok basit bir görüşmeye bile kabul edilmedim…”

“Ah benim sekreterim! Bazen gerçekten tam bir aptal oluyor. Genel bir kuralı uygulamış ama sana bir istisna yapması gerektiğini düşünememiş. Ona iyice tembih ettim, ileride hiçbir sorun olmayacak, göreceksin.”

“Esas konuya gelelim Federico. Bu ziyaretini neye borçluyum?” diye sordu Greta gülümseyerek.

“İlk olarak seni görme mutluluğuna, diğeri ise şu ki bu sabah Cattanei’yi gördüm ve bana seni sordu. Yeni programınla ilgili raporunu bekliyor. Sana şunu söylemeliyim ki bana neredeyse sabırsızlanıyormuş gibi geldi.”

Greta yüzündeki gülümsemeyi koruyabilmek için iki katı güç harcamak zorunda kaldı.

Montanari konuşmaya devam etti:

“Elinde hâlâ maddi kaynak olmadığını ve sana bir asistan verilmediğini duyunca bana sinirlendi… İşte ben de şimdi bunları telafi etmek üzere buraya geldim.”

Montanari masanın üstüne bir kredi kartı bıraktı.

Greta parmaklarını kartın etrafında gezdirdi.

“İşimi senin finanse edeceğini söyleme sakın.”

Montanari keyifle gülümsedi.

“Hayır, hayır… Bu Cattanei’nin senden kişisel bir ricası için. Onun çok bağlı olduğu ve bu mesleğe yeni adım atmakta olan bir torunu var…”

“Laura Cattanei, tanıyorum.”

“Senden çok şey öğrenebilir. Yarın sabah sana gelecek. Cattanei sana minnet duyacak.”

“Lanet olsun!” diye düşündü Greta.

“Az daha unutuyordum” diye ekledi Montanari kapıya doğru ilerlerken. “Cumartesi akşamı Foresti’nin evinde çok seçkin bir davet olacak…”

“Şu müteahhit büyük baş mı?”

Montanari başıyla onayladı.

“Ama sadece bu kadar değil. Bileceğin hatta bilmek zorunda olduğun gibi, kanalda büyük bir hissesi var. İşte bu cumartesi akşamı şehir dışında kuracağı birkaç milyon metreküplük yeni inşaatının kutlamasını yapacak… Evler, ofisler, alışveriş merkezleri… Önemli ve ilginç insanlar orada olacak. Senin için de bir davetiye var.”

Lanet olsun, diye düşündü tekrar Greta, Montanari’ye, Laura Cattanei’ye, Foresti’ye ve o müteahhide, havayı böyle betonla kaplamasına kim izin veriyorsa ona da lanet olsun!

Hepsine lanet olsun!

Akşam

Kendisine Nick diyen adam giyinmeye başladı.

Erkendi, henüz vakti vardı ama riske girmek istemiyordu. O gece her şey yolunda gitmeliydi.

Herhangi bir sürpriz olmamalıydı.

Kombinasyonun ikinci hamlesi için hazırdı. Hiç heyecanlı değildi. Hazırdı.

Gece

Telefon, Claps’i derin ve ağır uyuşukluktan sıyırarak çalmaya başladı.

“Çıktı efendim, arabasına gidiyor.”

Claps saatine baktı, yirmi ikiye birkaç dakika vardı.

“Güzel, takip edin.”

Her bir yorgunluk belirtisi birden yok olup gitti.

“Şu andan itibaren konuşmalar telsizden olacak.”

Hızla olduğu yerden kalkarken Maiezza’ya kafasıyla bir işaret yaptı.

“Benni’ye ekibi olay yerine göndermesini söyle, sonra Sensi’ye haber ver, hepimiz telsiz odasında toplanalım.”

Kendisine Nick diyen adam arabasını sakince sürüyordu, hareketleri çok netti.

Vakit o geceydi.

Hiçbir hata olmamalıydı.

Elini kalbine götürdü ama hiçbir sıcaklık hissetmedi, sadece bıçağın soğukluğunu hissediyordu.

Bu his hoşuna gitti, yüzü neredeyse gülüyormuş gibi yana doğru gerildi…

“Şimdi yan yola saptı…”

Telsizin ses kalitesi inanılmayacak derecede iyiydi. Claps, komiser Benni’nin sesini hemen tanıdı.

“Yönü daha öncekilerle aynı.”

Maiezza, Claps’in emir vermeye başlamasını bekliyordu ama Claps gözlerini boşlukta uzak bir noktaya dikmiş çenesi kapalı, hareketsiz duruyordu.

Hiç geçmek bilmezmiş gibi gelen bir süre boyunca sadece sessizlik oldu.

“Döndü, şehir dışındaki sapa yerleşim yerlerine doğru ilerliyor. Nereye gidiyor olduğundan artık bir şüphemiz yok sanırım.”

Claps mikrofona doğru yaklaşarak konuştu:

“Alan ekibi beni duyuyor musunuz?”

“Evet, efendim.”

O esnada içeri Sensi girdi.

“Belirlediğimiz şekilde yerlerinizi alın ve dağılın. Bu andan itibaren içerideki ekip ve dışarıdaki ekip olarak cevaplayacaksınız.”

Derin bir nefes alarak Sensi’ye döndü.

“Sanırım yaklaşıyoruz. Sıra sende.”

Sensi, Claps’in derin bakışına karşılık verdi.

“Dört kişi uzaklaşsın…”

Sensi operasyonun kontrolünü aldı:

“Birlikte hareket edin, yerlerinizi almak için hazır bekleyin, kontrol dışarıdaki ekipte.”

“Dışarıdaki ekip hazır.”

“İki kişi uzaklaşsın.”

Claps hafif bir mide bulantısı hissetmeye başladı. Rauti’nin orada durmayarak tekrar sakince evine dönmesini istiyor olmasına çok şaşırdı.

“Hazırız, yaklaşıyor…”

“Dışarıdaki ekip yerinde, onu görüyoruz ve takibe alıyoruz.”

“İçerideki ekip yerinde, pozisyon aldı ve hazır.”

Kendisine Nick diyen adam arabanın motorunu durdurdu. İkinci katın penceresinde ışık vardı. Ne de olsa Paola’nın alışkanlıklarını biliyordu, yarım saatten önce dışarı çıkmayacaktı.

Yeterince vakit vardı.

Apartman kapısının kilidini daha önce geldiğinde şöyle bir incelemişti, beş dakikalık işi vardı, kapıyı zorlarken biri onu görse bile anahtarda sorun çıktığını düşünürdü.

Etrafını son bir defa kontrol etti.

Görünürde kimse yoktu.

Gaz istasyonunun neon ışığı sanki bozukmuş gibi düzensiz bir şekilde yanıp sönüyordu.

Adam arabasından sessizce, âdeta kayarak çıktı.

“Dışarıdaki ekip konuşuyor. İçeride tekrar ediyorum, apartmanın içinde.”

Claps damarlarındaki adrenalini hissetti.

Sensi mikrofona heceleyerek konuştu:

“İçerideki ekip, çok uyanık olun, adam sizin.”

“Yerlerimizdeyiz.” Telsizden güçlü bir fısıltı duyuldu. “Kameralar ve mikrofonlar açık, silahlar kullanılmaya hazır.”

Claps tek bir kasını bile hareket ettiremiyordu.

“Onu görüyoruz, görüntü kalitesi çok iyi… Apartmanın girişinde, şimdi merdivenleri çıkıyor…”

Claps, elektrik kesintisiyle asansörde mahsur kalan Morganti’yi düşünmeden edemedi. Bir an için zihninden diken gibi delici bir düşünce geçti. İnanılmaz derecede hızlı ve kavranamayacak bir ışıktı bu ama içinde endişe bırakmaktan başka bir şeye yaramadı.

“Kata çıktı. Etrafına baktı… Evet kapı zilini çaldı. Ama bu da nesi… Kahrolası! Konuşuyor ama hiçbir şey duyamıyoruz. Mikrofonlar çalışmıyor!”

“Lanet olsun… Lanet olsun!” diyerek fısıldadı Sensi.

Kendine Nick diyen adam kapı zilini çaldı. Bunu kararlılıkla ama zile çok uzun süre basmadan yaptı.

Biraz sonra kapının ardından Paola’nın ihtiyatlı sesi duyuldu:

“Kim o?”

“Selam Paola, ben Nick, hatırladın mı? Birkaç akşam önce Teledrin’den…”

Paola bir rahatsızlık hatta korku hissetti.

“Evimi nereden buldun?”

Nick denilen adam Paola’nın kendisini gözetleme deliğinden izlediğini biliyordu, utangaç bir ifadeyle gülümseyen aydınlık yüzünü izliyordu.

“Paola sana bir özür borçluyum.”

Sesi çok sıcak, derin ve kesinlikle içtendi.

“Geçen akşam tam senin masana gelmek üzereyken cep telefonum çaldı ama içeride çok az çekiyordu ve ben de konuşmak için dışarı çıkmak

zorunda kaldım.”

Kilidi zorlayarak açmak hiç mesele olmazdı ama böyle her şey daha da sorun olabilirdi. Hem o zaman Paola’nın dışarı çıkıp gece eve geri dönmesini beklemek zorunda kalırdı… Hem sonra ya yanında birisiyle gelirse? Önceki günlerde böyle olmuştu. Ya kapı kilidinin zorlandığını fark ederse? Ya da en basit hâliyle bu ziyaretten dolayı korkuya kapılıp ortalığı ayağa kaldırırsa? Ona kapıyı açtırmak zorundaydı.

“Akşam hizmet verdiğim barlardan birinde sorun çıkmış, aceleyle oraya gitmek zorunda kaldım.”

“Ne kötü!”

Paola espri yaparak biraz olsun cesaret toplamaya çalıştı.

“Sonraki akşamlarda tekrar gittim ama seni bulamadım. Etraftakilere sordum ve o gece seninle çıkan birinden bahsettiler…”

“Alessandro mu?”

“Bana beraber pizza yediğinizi ve sonrasında birer bira içmek için Matricola adlı mekâna uğradığınızı söyledi.”

“Ve o aşağılık sana benim adresimi verdi öyle mi?”

Paola’nın hesaplaşmaları başlamıştı işte.

“Ona bunun için para vermek zorunda kaldım.” Adamın sesi tekrar gülümseyen ve eğlenceli bir hâl aldı. “Ama seni bulmak istiyordum. Sakın beni yanlış anlama, bir iş meselesi söz konusu, seninle bunu konuşmak istiyorum…”

“Gecenin onunda mı?”

Paola tekrar ihtiyatlı bir havaya büründü.

“Aslında doğruyu söylemek gerekirse seni önümüzdeki günlerde daha rahat bir zamanda aramayı düşünüyordum.” Adam sesine yine biraz utangaçlık kattı. “Ama bu gece başımda biraz sıkıntı var, daha yeni öğrendim ki halkla ilişkileriyle ilgilendiğim gece kulüplerinden birinde,

duymuşsundur adı *Seven*, iki kız eksiğim var ve bunları nereden bulacağımı bilmiyorum.”

Seven! Gece kulüplerinin içinde en seçkin olanı. Paola oraya girmeyi hiç başaramamıştı. Gülümsemeye başladı.

“Konuşmaya devam ediyor, onu görüyoruz ama hiçbir şey duyamıyoruz, hiçbir yolu yok.”

“Ne bok konuşuyor bunlar?”

Sensi mosmordu.

“Birbirlerini tanımıyorlar, bu saatte kendine kapıyı açtırması için iyi bir hikâye anlatması gerek.”

Claps âdeta buz kesmiş gibiydi.

“Peki ya ikna edemezse?”

“Edecek.”

“Dinle Paola, kapalı bir kapının ardından iş konuşmak hiç de rahat değil. Sana güzel bir teklifim var ve sadece bu akşam için de değil.”

Paola’nın elleri anahtara uzandı. Son nefesiyle sordu:

“Apartman kapısını sana kim açtı? Zilde ismim yok.”

“Aynen öyle. Senin adını sorarak birkaç zili çaldım, üçüncü ya da dördüncü kattan bana cevap bile vermeden birisi kapıyı açtı. İçeri girdim ve bütün dairelere bakmaya başladım. Neyse Paola çok vaktim yok, sana bir

kötülük yapacak olsam kendimi herkese böyle göstermem herhâlde! Apartmanın yarısı seni aradığımı gördü!”

Kısa bir ara oldu.

“Eğer güvenmiyorsan, olsun ne yapalım, neredeyse hiç vaktim kalmadı, başka birini aramak zorunda kalacağım.”

Şans insanın kapısını sadece birkaç defa çalardı ve ona kapıyı açmasını bilmek gerekirdi. Gerisinin canı cehenneme…

Kapıdaki anahtar döndü.

Menteşeler üstünde dönen kapı tatlılıkla açıldı.

Paola gülümsüyordu.

“Girdi, içeri girdi! Ona kapıyı açtı!”

“Harekete geçin, içeri girmeye hazır olun!”

“Ona sadece bir dakika ver Sensi, sadece bir dakika…” Claps, Sensi’nin bileğini kavradı. “Hemen harekete geçmeyecek, etrafına bir göz atması gerek… Hem onun hemen ölmesini istemiyor, o anın tadını çıkarması lazım.”

“Kapıya konuşlanın ve baskına hazır bekleyin.”

“En fazla onu bayıltır, harekete geçene kadar bekle!” Sensi baskın emrini her an verecekmiş gibi görünüyordu. “Tanrım, onu iş üstünde yakalamamız gerek, anlamıyor musun? Yedek mikrofonları deneyelim.”

Sensi neredeyse vahşi denilebilecek sert bir hareketle bileğini Claps’in elinden kurtardı. Claps’in delirmiş bakışlarını gördü. Mikrofona çığlık atacakmış gibi duruyordu.

“Normal mikrofonlar çalışmıyor mu? O zaman yedeklerini deneyelim… Sadece birkaç dakika kaybederiz!”

Göğsünde kalbinin deli gibi çarptığını hisseden Sensi hiç istemediği şeyi söyledi:

“Yedek mikrofonları çalıştırın.”

Kendine Nick diyen adam içeri yeni girmişti. Paola, aniden dolanan iple boynu sıkılmaya başladığında hâlâ gülüyordu. Kapıyı kapatmak için ona sadece bir anlığına arkasını dönmüştü ve şimdi ne olduğunu anlayamıyordu. Bağırmak istiyordu ama sıkılan boğazından tek bir ses çıkmıyordu. Bedeninin kasıldığını, ellerinin etrafta bir şey ararcasına hareket ettiğini hissediyordu… Her şey o kadar gerçeküstü görünüyordu ki…

Elleri boynundaki ipe ulaştı ve her şey aydınlandı. Nasıl da aptallık etmişti! Karşılıklı olarak güçlerini deniyorlardı, bir an için boğazındaki sıkılık gevşedi, neredeyse özgür kalacakmış gibi hissetti… Ama neden hâlâ nefes alamıyordu? Neden bağıramıyordu? Zihninde giderek güçlenen bir zil çalıyordu, bu ses kulakları sağır edecek kadar kuvvetlenmeden önce bacak ve kollarının dayanılmaz şekilde ağırlaştığını hissetti.

Kendine Nick diyen adam Paola’nın baygın bedenini yere bıraktı. Boynundaki ipi gevşetti, kızın bileğini kontrol etti, hâlâ yaşıyordu. İyi, diye düşündü, bu önemliydi.

Kızı birkaç hızlı hareketle soydu.

Bıçağı çıkardı ve parlak demirine baktı.

Paola’nın bedeni bir iki öksürükle sarsıldı sonra acının derinliklerinden gelen uzun inioltiler çıkarmaya başladı.

“Mikrofonlar çalışıyor mu?”

“Sanırım evet ama hiçbir şey duymuyoruz, içeride sessizlik var.”

“Otuz saniye daha, otuz saniye…”

“Bir dakika, bir şey duyuyorum… Karışık biraz, bu bir inleme, inleme!” Görevli farkında olmadan ve istemeden mikrofona bağırdı. “İçeride birisi inliyor!”

“Basın! Basın!”

Ekiptekiler hemen yerlerinden fırlayarak kapıyı kırdılar, bombalar kulakları sağır edici kükremelerle patladı. Birkaç saniyede adamlar silahları ateşlemeye hazır bir şekilde içerideydi. Rauti ayaktaydı, gözlerini elleriyle kapatmıştı. Pantolonu ve külotu dizlerine kadar indirilmişti, onun önünde diz çökmüş olan kızın üstünde ise sadece jartiyer ve siyah çoraplar vardı, elleriyle başını tutmuş şaşkınlıkla sallanıyordu. Rauti’nin uzvu Komiser Benni içeri girdiğinde bile ereksiyon hâlindeydi.

Paola’nın bilinci açıktı ama artık tek istediği ölmekti. Bıçağın boğazını oyduğunu hissetti ama hâlâ yaşıyordu. Bağıramıyordu ama belki de bunu yapmak bile istemezdi, sadece ölüp gitmek istiyordu. Onu soyan elleri hissetti, demirin soğukluğunu bacaklarının arasında hissetti. Bıçak vajinasına girerken hissettiği o müstehcen titreyişten utanç duydu.

Sekizinci Gün

Sabah

Sabahın dördünde, yapılan devasa hata net bir şekilde ortaya çıktı. Rauti yaklaşık bir yıldır, düşük gelirini biraz artırmak için sadece onunla ve sadık birkaç müşterisiyle para karşılığı birlikte olan Paola Boni'yle görüşüyordu. İkisi yarım düzineden daha fazla görüşmemişti.

İki ya da üç gün önce Rauti bankadan Boni'yi aramış ve o akşam görüşmek üzere randevulaşmışlar ama ani bir işi çıktığından Boni evden ayrılmak zorunda kalmıştı ve Rauti boş yere oraya gidip zili çalmıştı. Ertesi akşam aniden karar verip ikinci bir girişimde bulunmak için haber vermeden apartmanın önüne gitmiş ama dairenin ışıklarının yanmadığını görünce kısa bir süre bekledikten sonra evine dönmüştü. Aslında o esnada Boni duştaydı, banyonun ışıkları arka avludaki pencereye vurduğundan ön taraftan görünmüyordu. Neyse ki sonraki gün buluşmaları başarılı olmuş, öğleden sonra bankadan yaptıkları telefon konuşmasında buluşacakları saati belirlemişler, ikisi de vaktinde orada olmuşlardı.

Claps toplantı odasında kendini koltuğa bıraktı, bir saatten fazla bir süredir tek bir kelime bile etmiyordu. Sensi sürekli lanet okuyup duruyordu ve olaylardan dolayı sinirli miydi yoksa olabilecekler yüzünden tedirgin miydi bilemiyordu. Maiezza başını ellerinin arasına almış bir köşede oturuyordu, Benni ise kapının yakınında durmuş Sensi'den bir cevap bekliyordu.

"Şimdi ne yapacağız? Onu göndereyim mi?"

"Rauti'yi mi?"

"Hastaneye götürülmek istedi, hâlâ başının döndüğünü ve iyi göremediğini söylüyor. Çok da sinirlenmiş ve bir avukat istiyor."

"Güzel, çok güzel! Bize yaralandığı için ve tüm olanlardan dolayı dava açmasını söyle! Alın onu götürün hastaneye hatta cehennemin dibine götürün! Lanet olasıca pezevenk." Sensi bir türlü sakinleşemiyordu. "Tüm

bu karmaşayı önlemek için Boni'nin telefonunu dinlemeyi akıl etmek yeterli olacaktı."

"Suç benim" dedi Claps uzun süren sessizliğinden sonra. "Yürüttüğüm soruşturmalarda hata yapma riski çok yüksek ve ben seni yeterince uyarmadım."

Sensi neredeyse kükreyerek konuşmaya başladı:

"Dinle Claps, şu an burada ihtiyacımız olmayan tek şey suçu üstlenecek bir kahraman! Masanın etrafına oturduk ve bütün paramızı siyaha koyduk ama kırmızı çıktı… Bu riskin varlığından hepimiz haberdardık."

O an Fonzar yüzünde sersemlemiş bir ifadeyle toplantı odasına daldı.

"Bir e-posta geldi! Alfieri'nin bilgisayarına bir e-posta geldi!"

Hafifçe titreyen eli kâğıdı Sensi'ye uzattı.

"E-posta çıktısı."

Cep telefonunun sesi birkaç saniye boyunca Greta Alfieri'nin uykusunun bir parçası gibi duyuldu; unutulup gidecek bir rüyanın arka plandaki seslerine dâhil oldu ama sonra bu hassas dokudan yabancılaşacak kadar ön plana çıkmaya başladı.

Greta Alfieri birden fırlayıp yatakta oturdu; duruma uyum sağlamaya çalışırken kalbinin göğsünde deli gibi attığını hissediyordu… Gelen arama Claps'in cep telefonundandı!

"Greta?"

"Ama… Saat kaç?"

"Neredeyse sabahın beşi. Beni iyi duyuyor musunuz, uyanık mısınız?"

"Evet" diyerek bir yandan da kısık sesini açmaya çalıştı. "Neler oluyor?"

“Gelişmeler var. Hemen konuşmamız gerekiyor.”

“Gelmemi ister…”

Claps onun sözünü kesti:

“Hayır, sizi evinizin önünden arıyorum, en kısa zamanda aşağı inin.”

“Sizin yukarı çıkmanız daha kolay olmaz mı?”

“Sizi burada, aşağıda bekliyorum. Ve… Greta?”

“Evet…”

“Sıkı giyinin, yağmur yağıyor ve hava soğuk.”

Greta Alfieri’nin evinin olduğu semt, şehrin oturmaya elverişli yerlerinden biriydi. Çok zarif, dört katlı bir binaydı. Bakımlı bir bahçe, dik korkuluklar ve sağlam giriş kapısıyla korunan aynı yapıdaki dört binanın bulunduğu küçük bir siteydi.

Claps çok beklememişti ki, ağaçların arasındaki taşlı yoldan süzülen Greta Alfieri’nin ayak seslerini duydu. Şemsiyesinin altında yağmurdan korunarak hareketsiz bir şekilde bekliyordu. Önceki günlerdeki güzel hava artık uzak bir hatıra gibiydi, sıcaklık sanki takvimi birkaç ay geriye götürmüştü.

Claps üşüyordu ama bunun sebebi, bir önceki gün üstüne giyip çıktığı ve değiştiremediği ince giysiler mi yoksa içinde hissettiği hafif sıkıntı mıydı, bilemiyordu.

Gittikçe hızlanan ayak sesleri çıt çıkmayan gecede yankılanıyor ve asfalt üstüne düşen yağmurun sesine karışıyordu. Gökyüzünde hafif bir aydınlık belirmeye başlamıştı.

“Ne oldu?”

Greta Alfieri girizgâh yaparak vakit kaybetmeden hemen sordu. Aşağı inmeden önce hazırlanmak için çok az vakti olmasına rağmen kusursuz görünüyordu. Claps buna hiç şaşırmadı.

“Bu sabah saat dörtte size yeni bir e-posta geldi.”

“Ofisteki bilgisayarıma mı?”

“Evet” dedi Claps ve ona katlı kâğıdı gösterdi. “Arabaya binelim.”

Mercedes’in içinde aracın üstüne düşen damlaların sesi sanki yağmur daha hızlı yağıyormuş gibi bir izlenim yaratıyordu. Greta Alfieri arabanın içindeki ışığı açtı ve kâğıttakileri okumaya başladı:

Kıymetli Bayan Alfieri,

Size söz verdiğim gibi kısa bir süre içinde tekrar haberleşiyoruz.

Şehirde yeni bir olay var.

Ancak bundan söz etmeden önce ekranlardan ani bir şekilde yok olmanızdan dolayı duyduğum hayal kırıklığını belirtmek istiyorum. Büyük haber kraliçesinin artık yayında görünmeyecek olması çok mantıksız… Belki de birisi yeni mesaj arkadaşınızdan dolayı sizi kıskanıyordur, değil mi? Eğer bana izin verirseniz bu adaletsizliği düzeltmek için uğraşacağım.

Şehirde yeni bir olay var diyordum, bu gecenin anlamsız karanlığını parlatacak muhteşem bir olay.

Bayan Paola Serni bu şaşkınlık verici olayı size herkesten çok daha iyi anlatacaktır. Şehrin biraz dışındaki mütevazı bir apartmanın ikinci katında yaşıyor ve hiç acele etmeden sakin bir şekilde polisi bekliyor…

Neredeyse unutuyordum, Bayan Maggesi’nin küpesini hatırlıyor musunuz? İşte o küpe şu an Bayan Serni’de ama dikkat edin, bulmak için çok dikkatle aramak gerek…

Size her şeyi söylediğimi düşünüyorum, sadece son bir şey daha kaldı… Yakın bir tarihte yapılan gereksiz bir röportajda Doktor Sensi klişe bir tabir kullanarak yürüttüğü soruşturmaların bir satranç oyunu gibi olduğunu söyledi. Güzel, eğer böylesi hoşuna gidiyorsa… Sizden onu nazikçe bilgilendirmenizi rica ediyorum ki bu bir kombinasyon işidir: “Siyah taş hareket eder ve üç hamlede kazanır.” Bu geceki ikinci hamleydi. Son bir hamle daha ve şanlı eserim şehri eşsiz bir ışıkla örterek tamamlanmış olacak!

Yakın zamanda görüşeceğimizi umarak,

Morphy'niz

Not: Takma ad kullanma alışkanlığımın kusuruna bakmayın; Doktor Sensi'nin sınırlı ve hüzünlü hayal gücünün hoş bir hatırası.

"Doğru mu? Yine mi birini öldürdü?"

Claps hemen cevap vermedi, motoru çalıştırıp sokak boyunca ilerlemeye başladı.

"Doğruluğundan birkaç dakika önce emin olabildik. Kadının adresine ulaşmak biraz zaman aldı…"

Greta Alfieri midesinde bir sancı hissetti; olanlara hazırlıksız yakalanmıştı, sanki bu hikâye zamanla ebediyen kaybolup gidecek ve katil yeni birini hedef almayacakmış gibi. "İkinci kurban" diye mırıldandı.

"Haberin bu başlıkla duyulmamasını sağlayacağız" dedi Claps, sesi dümdüzdü ve hiçbir anlam taşımıyordu. "Resmî açıklama, kimsenin bu cinayetin Adriana Maggesi'ninkiyle ilişkili olduğunu anlamayacakları şekilde yapılacak."

Araba yağmur altında bomboş sokaklarda ilerliyordu, araç geçtikten sonra asfaltın üstünde birkaç saniyelik bir parlaklık kalıyordu.

Claps konuşmaya devam etti. "Doğal olarak yeni bir e-postanın varlığından kimsenin haberi olmayacak." Claps arabayı biraz yavaşlattı, bu sefer daha sıcak bir ses tonuyla konuşmasını sürdürdü. "Yine sizi aradı Greta… Bunu yine yapacak ama bu sefer nasıl olacağını bilmiyoruz… E-posta göndererek yapacak diye bir kural yok. Çok dikkatli olmalısınız Greta; hepimiz dikkatli olmalıyız, risk içeren bir durum bu."

Greta Alfieri uzun bir süre sessizce önünde akan yolu izledi, sileceklerin hareketi sanki zamanı işaret ediyordu. "Fiziksel yoldan iletişim kurmak, tıpkı Hannibal Lecter ve Clarice Sterling gibi" dedi. Bu sefer sesinde alaycı bir ton yoktu.

"Öyle… Morphy bunsuz yapamıyor olabilir. Hannibal Sendromu."

Yine sessizlik oldu.

“Kurban genç miydi?”

“Şu an için isminin Paola Serni olduğundan ve adresinden başka bir şey bilmiyoruz.”

“Onun evine gidiyoruz değil mi?”

“Evet.”

“Neden beni de götürüyorsunuz?”

“Durumun farkına varmanız için Greta. Kiminle karşı karşıya olduğumuzu görün istiyorum. Size yazan ve önümüzdeki saatlerde sizinle irtibata geçmeye çalışabilecek olan bu adamın neler yapabileceğini iyice anlayın istiyorum.”

Greta Alfieri’nin sırtı gerildi; geçmişte görevli olarak bulunduğu Yugoslavya’daki dehşet dolu mezbaha görüntülerine gözünü bile kırpmadan tanık olmuş olsa bile bu sefer bunu görmemeyi tercih ederdi. Greta Alfieri hayatında ilk defa olayların merkezi olmaktan kaçıp uzaklaşmak istiyordu. Ama kelimeler aklına gelmedi, kendinde o gücü bulamadı ve sonunda karşı gelmek için artık çok geçti.

“İşte geldik.”

Claps arabayı yanaştırdı ve aşağı indikleri anda yağmur darbelerine maruz kaldılar.

Karanlık neredeyse dağılmıştı ve görüntüde her şey normal gibi duruyordu. Üstünde polis işareti olmayan iki araba binanın kapısından oldukça uzağa park etmişti ve kapının önündeki sivil polis rahatlıkla kendisini almaya gelecek birini bekleyen sıradan bir vatandaş zannedilebilirdi.

Apartmanın girişinde kendilerini karşılamaya gelen Maiezza’yı gördüler. Greta Alfieri’yle karşılaşmanın verdiği o ilk şaşkınlığı atlattıktan sonra polis memuru onlara yolu gösterdi.

“Buradan Doktor. İkinci katta ama asansör bozuk olduğu için merdivenlerden çıkmamız gerek.”

“Yukarıda kim var?”

“Şu an için sadece biz varız, adli tıpla tabip birazdan burada olur.”

Havada ağır bir koku vardı, mutfak ya da çorba kokusu gibi… Claps bu kokunun orada sürekli olduğunu düşündü.

“Kurban hakkında ne öğrendik?”

Maiezza merdivenleri hızla çıkıyordu, Claps ve Greta ona yetişebilmek için oldukça zorlanıyordu.

“Yirmi dokuz yaşında, dokuz yıl önce evlenmiş ve hemen ardından boşanmış, yalnız yaşıyormuş. Sabit bir işi yok, geçen sene kokain kullanmak ve bulundurmaktan hakkında iki ihbar olmuş.”

“Bir şey görüp duyan yok mu?”

“Komşuları sorgulamaya daha yeni başladık ama şu ana kadar elde hiçbir şey yok.”

“Basın?”

“Henüz kimse gelmedi. Çenelerimizi sımsıkı kapadık, nefes bile almadan bekliyoruz.”

Koridorda, Paola Serni’nin evinin ardına kadar açık kapısının hemen önünde Sensi, Benni ve bir başka polis görevlisi duruyordu. Sensi ile Benni’nin üzerinde ameliyathanelerde giyilenlere benzer botlar ve boneler vardı.

Sensi, Greta Alfieri’yi gördüğü an öfkeyle konuştu:

“Sizin burada ne işiniz var!? Hemen burayı terk edin yoksa sizi tekmeleyerek kovma zevkine bizzat ben nail olacağım!”

Greta bakışlarını yere indirdi, o an Sensi’nin öfkesine karşılık verecek hâlde değildi; mekanik bir şekilde hareket etmek ve her şeyin en kısa

zamanda bitmesini dilemek dışında hiçbir şey yapacak hâlde değildi. Claps ikisinin arasına girdi ve “Benimle birlikte” dedi düz bir ses tonuyla.

“O da ne demek oluyor şimdi? Bir davette falan mı olduğumuzu sanıyorsun?”

Sensi bağırmamak için kendini zor tutuyordu.

Claps, Sensi’nin bir kolunu tutup sıkarak tıslar gibi konuştu:

“Sakinleş ve beni dinle. Bu gerekli, onun olanları görmesine ihtiyacım var. Benimle içeri girmek zorunda.”

Sensi bir süre Claps’in buz gibi soğuk bakışlarını izledi sonra sert bir hareketle kolunu kurtardı. “Canınız cehenneme!” diye bağırarak geçiş yolunu açmak için biraz yana doğru çekildi. “Umarım bunun için iyi bir sebebin vardır. Bana sonra bilgi vereceksin ama umarım çok ama çok iyi bir sebeptir bu.”

Claps bu tehditkâr ses tonunu duymazlıktan geldi.

“Kapı?”

“Kırılmamış. Kapalıydı ama kilitli değildi, kulpunu çevirmek açmak için yeterli oldu.”

Claps botları ve boneyi giydikten sonra bunlardan birer çift Greta’ya da uzattı.

“Bunları giyin.”

Greta Alfieri gözleri yerde ve kolları kendini korumak ister gibi önünde kavuşmuş kıpırdamadan duruyordu.

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum… Yapamam…”

“Ayakkabılarınızı çıkarın, sivri topuklarınız yerdeki koruma örtülerini delebilir, yanlış izlerle adli tıbba vakit harcatmaya niyetimiz yok.”

“Ben…”

“Hadi ama, biraz cesaret, giyin şunları. Önümüzde bizi bekleyen uzun bir gün yok.”

Greta ayakkabılarını çıkarır çıkarmaz yerin soğukluğunu hissetti. Bembeyaz yüzüyle ve otomatik hareketlerle kapıdan giren Claps’i izledi.

Dar ve kare şeklinde bir antre vardı, bir tarafı mutfak olarak düzenlenmiş birkaç metre karelik laminant bir alana açılıyordu; karşısında birçok yerinin verniği soyulmuş cam bir kapı vardı ve içerisinin dar ve uzun bir banyo olduğu görülüyordu. Mutfağın karşı tarafında açık bir kapı dairenin tek odasına geçit veriyordu ama Greta Alfieri içeride ne olduğunu göremiyordu. Çünkü Claps kapının önünde durmuş görüş açısını kapatıyordu. Claps uzun bir süre bu şekilde hareketsiz kaldı, bedeni sadece birkaç defa hafifçe sallandı… Greta onun gözlerinin kapalı olduğunu ve mide bulantılarının başlamaması için savaş verdiğini bilemezdi.

Ama Claps’in bedeninin ardında ne olduğunu çok iyi biliyordu. Bir tarafı hâlâ uzaklara kaçmayı istiyor olsa da içinde hareketlenmekte olan diğer tarafının o odaya karşı kaçınılmaz bir çekim hissettiğini, içeriyi görebilmek için can attığını fark etti.

Nihayet hiç bitmeyecek gibi gelen bir zaman sonra Claps odaya doğru iki adım attı ve Greta yüreği ağzında içeriyi gördü.

İlk anda, gördüğü çıplak ve kansız beden ona gerçek değilmiş gibi geldi; bir heykele benziyordu: Morarmış ve kırmızı bir bez üstünde, terk edilmiş bal mumundan bir heykel.

Sonra ayrıntılar yavaşça netleşmeye başladı… Haç şeklinde açılmış kollar, boş bir bakışla devrilmiş gözler… Sanki son bir nefes alabilmek için yarı açılmış hâlde duran ağızla birlikte normal olmayan bir şekilde duran kafa.

Bedenin üstünde uzandığı şey kırmızı bir bez değildi. Yerdeki kalın ve koyu kan tabakası, Paola Serni’nin delik boğazından boşalarak terk ettiği bedenle bir devamlılık sağlamak ister gibiydi.

Greta Alfieri eski Yugoslavya’da kaç tane zavallı beden; kaç tane kopmuş baş, kaç tane parçalanmış insan görmüştü? Ama ne kadar saçma

gibi gelse de savaş kurbanı olmalarından dolayı, hem de böyle insanlık dışı bir savaş (sanki insani bir savaş var mıydı?), insan mantıklı bir açıklama getirebiliyor, anlamak için bir sebep bulabiliyor ve korkuyu dengeye sokma yetisine sahip olabiliyordu.

Ama şu an önünde duran öyle miydi?..

Greta Alfieri altüst olduğunu hissetti. Bakışları zavallı Paola'nın bedeninde dolaştı… Sonunda bacaklarının arasından vajinasına sokulan bıçağın sapını gördü. Şiddetli hıçkırıklarla sarsılarak dışarı koştu, hiçbir şey görmüyordu, hiçbir şey görmek istemiyordu; iki kolun kendisini durdurduğunu hissetti ve Sensi'nin uzaktan gelen sesini duydu:

"Burada değil! Burada değil! Merdivenlere götürün onu!"

Sürüklendiğini hissetti. Kim bağırıyordu? Kendisi miydi yoksa? Basamakları hissetti, bir… İki… Üçüncüde şiddetle kusmaya başladı, neredeyse nefesini kesecek kadar çok öğürüyordu. Bedeni böyle sarsılırken o güçlü eller tarafından tutuluyordu.

Sakinleşene kadar birkaç dakika geçmesi gerekti ancak o zaman ona cesaret vermeye çalışan Benni'nin sesini duydu:

"Her şey bitti… Sakin olun, geçti…"

Greta sonunda ağlamaya başladı.

Claps, Paola Serni'nin dairesinde yirmi koca dakika kaldı; yalnız kalmıştı, Greta'nın fenalaşmasıyla ilgilenmemişti. Evden çıktığında yüzünde hiçbir ifade yoktu, hareketleri sanki tüm enerjisi boşaltılmış gibi yavaştı. Sensi yanına gelerek sordu:

"Hemen konuşmak ister misin?"

"Bana birkaç dakika ver."

“Peki ya o?” dedi Sensi başıyla Greta Alfieri’yi işaret ederek, kadın kapıdan olabildiğince uzak bir köşede hiç konuşmadan duvara karşı duruyordu.

Claps bir bakışta onun ne kadar sarsılmış olduğunu fark etti, bu iyiydi, olmasını istediği şey tam da buydu, onu olay yerine getirirken tam da bunun olmasını umuyordu.

“Evine götürsünler, onunla daha sonra konuşurum.”

Yanına yaklaştıkları anda Greta tekrar deli gibi ağlamaya başladı.

“Bu olmamalıydı… Adil değil… Tüm bunlar… Canice…”

“Gelin, sizi buradan uzaklaştıracağız” dedi Sensi şefkatsiz bir ses tonuyla. “İnsanların arasına hoş geldiniz Bayan Alfieri.”

Ofise dönüş yolu, iş günü sabahlarının karışık trafiğine takıldığından dolayı yavaş oldu. Claps’in zihninde birbiri ardına dizilmiş bir sürü düşünce dolaşıp duruyordu. Ama bu düşünce dizisini izleyebilmek için içlerinden hiçbirini yakalamayı başaramıyordu: İkinci e-posta, Rauti’ye yönelen yanlış yol, katilin cinayet işleyiş şekli, Brezilyalı katilin suçları arasında o diken anlam veremediği bir şekilde içini deliyordu…

Gözünden kaçan bir şey vardı ama ne?

Dikkate almadığı olasılık neydi?

Yağmur durmuştu, uykusuz bir gece daha geçmişti; şimdi toplantı odasında konuşma sırası kendisindeydi.

“Kendine kapıyı açtırdı, bunu nasıl yaptığını bilmiyoruz ama başardı. Kıza içeri girer girmez saldırmış olmalı; kurbanın boynunda sadece bir tane derin oyuk var, gırtlağın hemen altında bıçakla açılmış bir oyuk bu; onu arkasından yakalayıp bir iple bayılana kadar boynunu sıkmış. Sonra ilk olarak onu soymuş; bunu bir kenara atılmış ve üstünde hiç kan lekesi

olmayan elbiselerden anlıyoruz. Sonra bıçağı alıyor -bu sefer hiçbir öfke nöbeti yok- ve bir şah damarından öbürüne çok net ve düz bir kesik açıyor.”

“Şimdi sıra temsili kısımda…” diyerek araya girdi Sensi.

“Oda küçük, bedeni ortaya taşımak için zorluk çekmesine gerek yok. Kollarını çarmıha gerilmiş gibi iki yana açıp bıçakla… İyi, nasılsa hepiniz ne yaptığını biliyorsunuz. Sonrasında orada ne kadar kaldığını bilmek zor… Eserini izlemek için uzun süre mi kaldı yoksa hemen uzaklaşmayı mı tercih etti bilemiyoruz; cinsel ilişki izi yok. Kesin sonucu adli tıp bulguları verecek olsa da ortada hiç sperm yok.”

Claps sözlerine ara verdi, bu sessizliği hiç kimse bozmadı.

“İki cinayet karşılaştırıldığında katilin davranış şeklinde göze çarpan bir farklılık var; öldürme şekli. Adriana Maggesi karnından ve göğsünden on sekiz tane darbe almıştı, tam bir cinnet anı yani; Paola Serni de ise sadece bir darbeyle yetindi; boyundaki kesik.”

“Bunu nasıl açıklıyorsunuz Doktor Claps?” diyerek araya girdi komiser Benni. “Seri katillerin cinayet şekli tek tip değil midir?”

“Bu sadece görünüşte bir tutarsızlık. İncelediğimizde Adriana Maggesi cinayetinde ilk olarak çok net olan şey, katilin oraya öldürme niyetiyle gitmediği ama bir şeyin cinnet geçirmesine sebep olduğuydu. Böylelikle olayın bir aşk cinayeti, mizansenin ise sadece soruşturmayı saptırmak için bir seri katilin varlığını vurgulama girişimi olduğu düşüncesiyle ilerledik.”

“Ve yanıldık…” dedi Sensi sert bir tonlamayla.

“Bir noktaya kadar. Anlamak için katilin cinnetinin sönmesiyle biten ilk bölümü ve sonrasında olanları ayrı olarak ele alıp değerlendirmek gerekir. Kafamızda canlandırmaya ve görmeye çalışalım…”

Claps gözlerini kapadı ve onu bekleyen bir baş dönmesi olmadığını fark etti. O sabah Paola Serni’nin cesedinin karşısında kuyunun suları üstünü tamamen kaplamıştı ve artık dibe doğru kararlı bir şekilde yüzüyordu.

Kalbinin göğsünde parçalanması pahasına oradan ellerinde katilin başıyla çıkacaktı.

“Yerde artık cansız yatan Adriana Maggesi karşısında katilin bilinci yavaş yavaş yerine gelir ve yaptığının farkına varır ama içinde pişmanlık yoktur, aksine kendini güçlü ve kudretli hisseder… Ah, onu değersiz bulup reddeden insanlar onu bir de şimdi görebilseler! O değersiz küçük insanlar onun bu gücü karşısında korkudan titreyecekler! Hissettiği şey onun için göz kamaştırıcı bir vahiy gibidir ve vazgeçemeyeceği kadar büyük bir şeydir. Hızlı bir şekilde plan yapar; insanlar bunu bilmeli ve korkmalıdır. Şehirde acımasız bir cani var ve hiç kimse güvende değil.”

Claps nefeslenmek için durdu, elleriyle gözlerini ovuştururken yeniden o dikenin battığını hissetti, gizli ve yakalanması zor bir düşünceydi bu, hissediyordu, kurduğu inşaatın temellerini sarsabilirdi. Claps sadece bir anlığına tereddüde düştü ama sonra bu düşünce ona güvenini geri verip uzaklarda kayboldu.

“Bu cinayet, unutulup gidecek sıradan bir suç haberinden, zayıf ve sıra dışı bir yaşamın tanıklığından daha büyük bir şeye dönüşmeliydi; dünyaya onun gücünü gösterecek ve ona, başrol verecek bir şeye.”

Sensi, ilk e-postadaki cümleye dikkat çekti.

“Bu şehir bugüne kadar hiç tanık olmadığı bir şey görecek.”

“Yaratacağı korku ve dehşet onu bir efsaneye dönüştürecekti. Gazetelerin birinci sayfaları, televizyon ve hatta belki de birkaç yıl sonra bir film…”

“Ama bu çılgınca!” Maiezza kendini tutamadı, kendisine çok saçma gelen bu mantık yürütmeyi takip edemiyordu. “Lütfen affedin ama bu yorumlardan katilin kötü bir şöhret elde etmek için öldürdüğü ortaya çıkıyor.”

“Şöhret ve korku. Evet, amacı yani intikamı ve sebebi bu.”

Sensi de şaşkınlık içindeydi.

“Bu sadece bir hipotez…”

“Çok daha fazlası; katilinin davranış şeklinin bize gösterdiği bu.”

“Ama…”

Claps, Sensi’yi konuşturmadan lafa girdi:

“Dinle beni. Adriana Maggesi’nin sonra da Paola Serni’nin bedenlerine neler yaptığını düşün. Kendi yarattığı bir kurgu değil bu. Gelmiş geçmiş en acımasız seri katillerden biri olan Melgues’in cinayet stilini kendisine örnek almış. Bunu yapmasının sebebi ise korku üstüne korku yaratma amacına, cani boyutuna ulaşmasına, hastalıklı bir ilgi uyandırmasına yardım ediyor olması… Kısaca söylemek gerekirse bunu seyirci kazanmak için yaptı.”

“Melgues’i taklit ettiğinden nasıl bu kadar emin olabilirsin? Aynı şekilde cinayet işliyor olmaları sadece bir tesadüf olabilir.”

“O bedenleri sadece kendini tatmin etmek için katletmedi. Cinsel bir istek olmadan vajinaya bıçak sokulmaz. Maggesi’nin evinde sperm izine rastlanmadı, Serni’nin evinde de rastlanmayacak.”

“Hadi ama Claps, arkasında delil bırakmamak için prezervatif kullanmış olabilir ya da ne bileyim… Fotoğraf çekmiş ve sonrasında bunlara bakarak kendini tatmin etmiş olabilir…”

“Elbette, bu söylediklerin sinemada ya da çok satan bir cinayet romanında olabilir…”

Sensi kollarını iki yana açtı.

“Peki tamam, Tanrı olmak için öldürdüğünü varsayalım…”

“Ün ve korku; korkuyu unutma, bunların ikisi de birbirine bağlı. Ortaya çıkardığı eserlerinden kötü bir şöhret yakalamazsa korku da yaratamaz, aynı şekilde korku yaratamazsa da kötü şöhret yakalayamaz. Ün ve korku: Bu onun hayattaki intikamı. Şu an hissettiği o sarhoş edici gücü kaybetmemesinin tek yolu bu.

Toplantı odasına uzun bir sessizlik çöktü. İlk konuşan yine Claps oldu:

“Bu varsayımlardan yola çıkarsak ikinci kurbanın neden tek bir darbeyle öldürüldüğü netlik kazanıyor. Cinayet, ulaşmak istediği amaç doğrultusunda gerekli ve nasıl gerçekleştirildiğinin bir önemi yok hatta aksine, tercihen kısa zaman alması ve fazla enerji harcatmaması gerekiyor. Önemli olan bunun sonrasında gerçekleşecek şey; ilk etapta su götürmez imzası ve bunun içerdiği mesaj. İnsanların sadece ölümün kendisinden değil, aynı zamanda gerçekleşme şeklinden ve bedene yapılan bu saygısızlıktan da korkmaları… Şehirde yeniden öldürmeye hazır bir katilin serbestçe dolaşıyor olmasından daha fazlasını söyleyen bir mesaj bu; en korkunç kâbuslarınızdan fırlayıp gelmiş olan bir cani.”

“Sonra bir de e-posta var.”

“Evet, bir de e-posta var. Elbette. Bunda da kendine birini örnek almışa benziyor ya da bir klişeyi örnek almış demek daha doğru olacak. Bunu cinayet romanlarından ve filmlerinden ödünç almış. Katil ürkütücü bir satranç oyununda polise meydan okuyor, işlediği suçlardan onları haberdar ediyor ve yeni cinayetler ile tehdit ediyor. Onun için akıllı ve işlevsel bir hamle bu. Herkes bu klişeyi bilir ama bunu hayal sınırları çerçevesinde tutar. Kitaplarda ve filmlerde vardır bu… Ve şimdi bunun gerçeğe damgalandığını görmek, insanların korkuyla ürpermelerine neden oluyor. Bundan korktukları kadar aynı zamanda ona karşı hastalıklı bir çekim hissediyorlar. Yani, izleyici kazanmak için ideal karışım. Sesini duyurmak için kendine boşuna bir televizyon habercisi seçmedi.”

“Öldürmek için bir model, iletişim kurmak için bir klişe… Peki sadece kendisine ait olan ne var?” diye sordu komiser Benni.

“Tüm bunları ona yaptıran hezeyan. Adriana Maggesi’nin bedeni karşısında onu saran hezeyan.”

Uzun bir süre hiç kimse konuşmadı. Sensi kim bilir kaçıncı defa e-postayı okudu.

“Hem sonra bu Morphy de kim?”

Sessizliğin içinden Benni’nin sesi öne çıktı:

“Bin sekiz yüzlü yılların sonunda o dönemin dünya şampiyonu olan büyük bir satranç ustası.”

Herkes şaşkınlıkla Komiser Benni’ye baktı.

“Bir satranç erbabı olduğunu bilmiyordum” diyerek fikir yürüttü Sensi.

“Sadece meraklısı diyelim…” dedi Benni sahte bir mütevazilik göstererek.

Greta Alfieri küvetteki sıcak suyun içinde yarım saatten fazla bir süre hareketsiz kaldı. Kemiklerine kadar işlemiş olan o üşüme hissinden kurtulması gerekiyordu ve sadece bu da değil, bu buz gibi his beynine de girip onu bir boşluk hissine sürüklüyor gibiydi, hislerini ve kendini ifade edebilme yeteneğini donduruyordu âdeta.

Çaresizce sıcaklığa ihtiyacı vardı.

Son günlerde ne kadar çok insan onu kullanmıştı? Katil, Cattanei, Claps… Hatta Anselmi gibi küçük bir insan bile onu yönetmeye çalışmıştı. Alışkın olduğu oyun bu değildi.

Sıfırlanmış meslek hayatı ve tüm diğer olanlar arasında kendini köşeye sıkışmış hissediyordu.

Bir an, sadece bir an için zihninde milyonuncu kez Paola Serni’nin kendi kanıyla kıpkırmızı olmuş yerin üstünde terk edilmiş solgun bedeni dalgalandı. Bu korkunç görüntüyü, vahşeti ve ıstırap dolu acıma duygusunu zorlukla kovaladı. Kendi duyguları tarafından da kullanılmaya izin veremezdi. Greta Alfieri o anda ve derhâl tepki vermek zorunda olduğunu hissetti. Durumun kontrolünü ele almalıydı. Eğer bunu şimdi yapamazsa bir daha bunun için gerekli gücü toparlayamayacağını hissediyordu.

Hayatını geri almalıydı, tekrar yükselişe geçmek için mevcut durum içinde işe yarar bir şey bulmalıydı.

Vücudu yavaşça ısınmaya başladı.

Claps ve Sensi yalnız kalmış karşı karşıya oturuyorlardı.

Sensi'nin sesi pek de dostça değildi.

“Vali tarafından çağırıldım, bana tebriklerini iletmeyecek elbette. Aynı zamanda, basını bu işten uzak tutma kararı alınmışken o aşağılık Alfieri'nin neden suç mahallinde olduğunu da soracak. Doğrusunu söylemek gerekirse ben de bunun nedenini çok merak ediyorum. Evet Doktor Claps, kulaklarımı açtım dinliyorum…”

Claps uykusuz geçirdiği yirmi dört saatin ağırlığını üstünde hissediyordu ama buna rağmen sesi gür çıktı:

“Bu gerekliydi. Dinle beni Sensi, bu geceki e-posta da Alfieri'ye gönderildi ve hepsi bir yana mesajı dikkatle okudun mu? Şu an için katile ulaşabileceğimiz ya da en azından birkaç önemli ipucu elde edebileceğimiz tek şey, Greta Alfieri.”

“Onu oraya getirmeye mecbur muydun?”

“Kafamda bir fikir var ama bunun için Alfieri'nin iş birliği yapması şart. Motive edilmesi gerekiyordu.”

“Yine mi yem atıyoruz? Dün geceki felaketten sonra? Sen olanların farkında…”

“İki seçeneğimiz olduğunun farkındayım; ya oturup hâlimize ağlayarak bir şeyler olmasını bekleyeceğiz ya da elimizdeki şansı kullanacağız ki bu Greta Alfieri. Ve benim bir planım var. İlgileniyor musun?”

“Of Tanrım…” Sensi kararlı bir tavırla masasından kalktı. “Seni dinleyeceğim çünkü tüm iş arkadaşlarımı dinlemek benim görevim… Ama şunu unutma, karar verme yetkisi bende. Ancak şimdi değil, valiyle

konuştuktan sonra, tabii hepimizi ülkenin kim bilir hangi ücra köşesine sürmezse.”

Hâlâ bornozunun içinde olan Greta Alfieri oturma odasına gitmiş, ofisi arayarak grip olduğu yalanını uydurup en azından o gün evde kalacağını söylemişti. Bu, Live Net’te çalışmaya başladığından beri işe ilk gitmediği gündü. Pencerenin önünde elinde bir bardak sıcak kahveyle öylece durdu, apartmanın giriş yolunda yürüyen Claps’i izledi, Claps’in cep telefonunu cevaplamak için durduğunu gördü.

“Yeni bir şey mi var?” diyerek cevapladı Claps, arayan Fonzar’dı.

“Biraz önce Profesör Mantero aradı, küpeyi bulmuş. Kızın içinde sadece bıçak yokmuş.”

Claps öfke ve tiksinme dolu bir hareket yaptı ama yine de sakin bir ses tonuyla konuşmayı başardı:

“Böyle bir şeyi beklemeliydik.”

“Ayrıca benden istediğiniz gibi Paul Morphy ile ilgili bilgi edindim.”

“Ne buldun?”

Fonzar, Claps’e araştırmasının sonuçlarını aktardı: “Paul Morphy 22 Haziran 1837’de New Orleans’ta varlıklı bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ona satrancı on yaşındayken hâkim olan babası Alonzo Morphy öğretti. Bundan sadece iki yıl sonra şehrin en iyi satranç oyuncusu hâline geldi ve on üç yaşındayken birkaç gösteri yapmak üzere Amerika’da bulunan ve büyük bir Macar satranç şampiyonu olan Löwenthal’ı herkesi hayretlere düşürerek iki defa yendi. Buna rağmen satranç iyi bir eğitim almasına engel olmadı. 1857’de henüz yirmi yaşındayken mezun olarak Luiziyana barosuna kaydoldu. Bunun karşılığında ailesinden ödül olarak Avrupa tatili için para aldı. Ama genç Paul Morphy bu parayı New York’a giderek oradaki Amerikan Satranç Kongresi turnuvasına katılmak için

kullanmayı tercih etti. Doğal olarak turnuvayı kazandı. Rakiplerini kolaylıkla yenip finalde, dünyanın en güçlü on oyuncusundan biri kabul edilen kutsal satranç canavarı Louis Paulsen’e güzel bir ders verdi. Avrupa’ya bir sonraki sene gitti ve Londra’yla Paris’te dünyanın en güçlü satranç oyuncularını ezici bir şekilde yendi, İngiliz Staunton dışında; çünkü kendisi yenileceğinden korkarak aptalca bir bahaneyle karşılaşmadan kaçtı. O dönemin dünya şampiyonu, Breslavia Fakültesi’nde matematik profesörü olan Adolf Anderssen’di. Fiziksel açıdan heybetli ama karakter olarak utangaç ve mütevazı olan bu adam, zengin kombinasyonlarla ve parlak fikirlerle birleştirdiği bir oyun stiline sahipti. Morphy ona yolculuk parasını verdi ve Anderssen görevini bırakarak kısa bir sürede onunla karşılaşmak üzere Paris’e gitti. İlk maç, satranç tarihinde tartışılmaz bir destan olarak tanımlanır. Avrupa satranç ekolü, tanınmamış bu Amerikan gencinin Eski Kıtanın Yeni Dünya üzerindeki üstünlüğünü utanmadan şüpheye düşürmesi karşısında âdeta çalkalanıyordu ve bunun intikamını almak için istekliydi. Okyanusun diğer tarafındaki Amerika’da ise basın bu olaya çok geniş yer verdi. Kendisine şiirler, spor takımları hatta puro ve şapkalar ithaf edilen New Orleanslı bu genç delikanlı etrafında sıra dışı bir ilgi oluştu.

Maç aralık ayında oynandı, yedi maçı ilk kazanan kişi galip olacaktı. Herhangi bir para ödülü yoktu.

Anderssen Paris’e ulaştığında Morphy ateşler içinde yatıyordu, Anderssen’in centilmence maçı erteleyebileceklerini söylemesine rağmen karşılaşma hemen başladı.

İlk oyunu Anderssen kazanırken ikinci oyun berabere bitti, sonra Morphy’nin ateşi düştü… Üçüncü, dördüncü, beşinci, altıncı ve yedinci oyunu kazandı. Anderssen yaptığı açıklamada şöyle dedi: “Morphy en iyi hamlelerle oynamıyor… Onun hamleleri en muhteşemleri.”

Sekizinci oyun berabere biterken dokuzuncu oyunda profesör uzun bir süre düşündükten sonra Morphy’nin yapmak üzere olduğu mükemmel bir kombinasyonun farkına vardı. Hayretler içindeki yüzü büyük bir gülümsemeyle aydınlanırken oyunda rakibine karşı üstünlük elde etti.

On birinci oyunda Morphy yedinci oyununu kazanmış oldu ve maç bitti, yeni dünya şampiyonu Paul Morphy oldu.

1 Haziran'da içlerinde Lincoln'ün de bulunduğu büyük bir karşılama komitesiyle sıcak bir şekilde karşılandığı Boston'a, babaevine geri döndü.

İlerleyen günlerde onuruna düzenlenen kutlamalar ve davetlerde lider oyuncularla oynama ve doğal olarak kazanma imkânı buldu.

Sonra birdenbire ve açıklanamaz bir şekilde psişik bir gerilemeye girdi. Takıntılar ve zulüm veren sanrılar yavaş yavaş onun yaşam biçimi hâlini almaya başladı. Bir daha hiç satranç oynamadı ve lafını bile etmedi. Babası uzun bir süre önce ölmüştü ve içinde satranç kelimesinin tek bir harfinin bile söylenmesinin yasak olduğu bir evde annesiyle yalnız yaşıyordu. Birkaç yıl içinde psikozları onu tamamen yönetir hâle geldi. İnsanlar onu New Orleans sokaklarında son modaya uygun kıyafetler içinde anlamsız ve birbiriyle bağlantısız şeyler söyleyerek yürürken görüyordu. Bir daha hiç düzelemeden kırk yedi yaşında evinin banyosunda geçirdiği kalp krizi sonucu öldü."

Greta Alfieri Claps'i, biraz önce penceresinden kendisini gözlediği salona davet etti. Ayakları çıplaktı, üstünde ipekten ve boyu dizine kadar gelen kısa bir gecelik vardı; altında ise hiçbir şey yoktu. Kokusunda çok hafif bir çekicilik olsa da kesinlikle baştan çıkarıcı olmak gibi bir niyeti yoktu…

Claps büyük ve rahat bir koltuğa yerleşirken Greta onun karşısındaki divana ayaklarını altına alarak oturdu.

"Gördüğüm kadarıyla toparlanmışsınız."

"Sadece sıcak bir banyo yaptım."

"Fiziksel görüntünüzden bahsetmiyorum."

“Düşüncelerimi mi okuyabiliyorsunuz? O zaman tebrikler Doktor Claps.”

“Elbette düşünce falan okuyabildiğim yok, sadece davranışları ve hareketleri analiz edebiliyorum.”

“Öyleyse?”

“Bakın, kıyafetinizde uygunsuz hiçbir şey yok ama bedeninizin büyük bir kısmını ortada sergiliyorsunuz ve geceliğinizin altında iç çamaşırı olmadığına bahse girerim… Bu gibi durumlara maruz kalan erkekler genellikle düşünme yetilerini biraz kaybederler.”

Greta cevap vermeye niyetlendi ama Claps onu bir el hareketiyle durdurdu.

“Biliyorum, beni baştan çıkarmak gibi bir niyetiniz olmadığını biliyorum. Diyelim ki bu konuşmayı biraz kendi yönetiminizle gerçekleştirmek istiyorsunuz ya da kendi kontrolünüzde demek daha doğru olur. Bu birçok insan için ortak bir davranış şeklidir ama şu anki durum içinde değerlendirecek olursak, ben bunu daha çok, başkalarının iradelerinin insafına maruz kaldığınız son günlerde yaşanan olaylara bir tepki, bir isyan olarak değerlendiriyorum. Yanılıyor muyum?”

Greta Alfieri inkâr eder gibi kafasını iki yana salladı. Bu, Claps’in açık bir kitap gibi onun içini okuduğu ilk an değildi. Ve bu hiç iyi değildi. “Size bu ders için teşekkür mü etmeliyim?” dedi Claps’e belirsiz bir meydana okuma içeren bakışlar yönelterek.

Claps hafifçe ona doğru eğilerek konuştu:

“Artık bu oyunları bir kenara bırakalım, Greta. Durum vahim… Ve büyük oranda tehlikeli. Aynı yönde ilerlememiz gerekli.”

Greta Alfieri zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi:

“Güzel. Kahve ister misiniz Doktor Claps?”

“Bu çok iyi bir başlangıç. Memnuniyetle içerim ama mutfakta; mutfakta daha iyi ve rahat konuşulur… Ve bizim konuşacak çok şeyimiz var.”

Sensi, valinin öfkesine katlanmak zorunda kaldı.

“Özel ekibin müdahalesinden sonra hastanede tedavi görmek zorunda kalan masum bir vatandaşımız var ortada, bunun yanında bir başka vatandaşımız da hâlâ içinde bulunduğu şoku atlatamamış durumda. Ve tüm bunlar, gerçek katil şehrin diğer tarafında bir başka kurbanı katlederken oluyor. Ne kadar da mükemmel zamanlaması olan bir operasyon bu!”

Sensi faydasız bir şekilde operasyonu haklı göstermeye çalıştı ama vali konuşmasını yarıda kesti:

“Hadi ama! En başından itibaren bu operasyon bir hiç üstüne, bir eksik akıllının varsayımları ve istatistikleri üstüne kuruldu! Maggesi ile şu Rauti arasında hiçbir bağlantı yoktu ve böyle bir bağ bulabilmek için zorlanmaya da gerek yoktu… Ne zamandan beri polis bu şekilde çalışıyor?”

En büyük tedirginlik elbette basındı.

“Eğer bu hikâyeye ulaşırlarsa bizi büyük bir skandalın içine sokarlar ve bunu durdurmak da mümkün olmaz, izleyici kazanmaları için çok büyük bir fırsat bu.”

Sensi, valiye güven vermeye çalıştı:

“Kız sessiz kalacak; ancak bu şekilde hakkında açılacak bir hayat kadınlığı ve uygunsuz davranış davasını önleyebilir… Dairesinde kokain bulduk. Rauti’ye gelince; hastaneye gidip onunla konuşacağım, soruşturmanın iyiliği için yardımcı olmasını isteyeceğim.”

“Şikâyette bulunmak için çoktan avukatıyla irtibata geçtiğini duydum.”

“Dava açmasına engel olamayız ama bunu etrafta konuşmadan el altından yapması için ikna edilebilir.”

“Peki ya ilk kurbanın sevgilisi Morganti ne olacak? En kısa zamanda serbest bırakılacağını umuyorum, başımızın onunla da derde girmesini

istemem.”

“Bu konuyla da ilgileniyorum.”

Vali pek de rahatlamış görünmüyordu.

“Basına bu yeni cinayetle ilgili nasıl bir açıklama yapıldı?”

“Şu an için Maggesi cinayetiyle bir ilgisi olduğunu düşünmeyecekleri şekilde bir açıklama yapıldı.”

“Ama yanılmıyorsam cinayet yerine bir gazeteci getirilmiş. Sizin ‘dostunuz’ Greta Alfieri.”

“Bu benim isteğim doğrultusunda olmadı, her hâlükârda Greta Alfieri bizimle iş birliği yapıyor, Claps şu an onun yanında.”

“Claps…” Vali gözlerini tavana dikerek devam etti. “Tanrım şu Claps! Kurtulun ondan. Size danışmanlığı dışında bir faydası dokunacağını düşünmüyorum, şu ana kadar soruşturmaya yeterince katkısı oldu zaten! Kurtulun ondan. Bunu bir öneri olarak düşünmeyin, bu bir emirdir!”

Bu çok normal, diye düşünmeden edemedi Sensi. İşler kötü giderse basın günah keçisini kurban etmek üzere çoktan hazır bekliyor olacaktı, günah keçisi yani Claps.

“Sizi o korkunç sahneyi görmek zorunda bıraktığım için beni bağışlayın.”

“Ama karşı karşıya olduğumuz bu caninin neler yapabileceğini anlamam için bunun gerekli olduğunu… Bu caninin benimle iletişim kurmaya çalışabileceğini söylemediniz mi bu sabah?”

“Evet aynen öyle ama sadece bunun için değil.” Claps kısa bir ara verdikten sonra konuşmasına devam etti. “Greta, siz şu an elimizdeki tek oyun kartısınız ve sizin üstünüze oynamak öncelikle sizin açınızdan çok

tehlikeli olabilir. Buna itiraz etme ihtimaliniz olabileceğini size anlatabilmek için cinayeti kendi gözlerinizle görmenizi istedim ya da bize yardım ederek tüm bunları durdurabileceğiniz ihtimalini.”

Bir defa daha kullanılıyor ve yönlendiriliyordu; ama en azından bu sefer izni isteniyordu. Greta Alfieri hızlı bir hareketle saçlarını düzeltti. “Yem olarak kullanılmamı mı kastediyorsunuz? Katille yeni irtibatlar kurmamı? Hatta belki daha yakından… Benden bunu mu istiyorsunuz?” Greta Alfieri gözlerini Claps’e dikti. “Siz gerçekten de bunun…”

Claps, kadının sözlerini bitirmesine izin vermedi. “Artık bundan eminiz” diyerek e-postanın yazılı olduğu kâğıdı çıkardı. “Dikkatle okuyun.”

Kıymetli Bayan Alfieri,

Size söz verdiğim gibi kısa bir süre içinde tekrar haberleşiyoruz.

Şehirde yeni bir olay var.

Ancak bundan söz etmeden önce, ekranlardan ani bir şekilde yok olmanızdan dolayı duyduğum hayal kırıklığını belirtmek istiyorum. Büyük haber kraliçesinin artık yayında görünmeyecek olması çok mantıksız… Belki de birisi yeni mesaj arkadaşınızdan dolayı sizi kıskanıyordur, değil mi? Eğer bana izin verirseniz bu adaletsizliği düzeltmek için uğraşacağım.

Şehirde yeni bir olay var diyordum, bu gecenin anlamsız karanlığını parlatacak muhteşem bir olay.

Bayan Paola Serni bu şaşkınlık verici olayı size herkesten çok daha iyi anlatacaktır. Şehrin biraz dışındaki mütevazı bir apartmanın ikinci katında yaşıyor ve hiç acele etmeden sakin bir şekilde polisi bekliyor…

Neredeyse unutuyordum, Bayan Maggesi’nin küpesini hatırlıyor musunuz? İşte o küpe şu an Bayan Serni’de ama dikkat edin, bulmak için çok dikkatle aramak gerek…

Size her şeyi söylediğimi düşünüyorum, sadece son bir şey daha kaldı… Yakın bir tarihte yapılan gereksiz bir röportajda Doktor Sensi klişe bir tabir kullanarak yürüttüğü soruşturmaların bir satranç oyunu gibi olduğunu söyledi. Güzel, eğer böylesi hoşuna gidiyorsa… Sizden onu nazikçe bilgilendirmenizi rica ediyorum ki bu bir kombinasyon

işidir: "Siyah taş hareket eder ve üç hamlede kazanır." Bu geceki ikinci hamleydi. Son bir hamle daha ve şanlı eserim şehri eşsiz bir ışıkla örterek tamamlanmış olacak!

Yakın zamanda görüşeceğimizi umarak,

Morphy'niz

Not: Takma ad kullanma alışkanlığımın kusuruna bakmayın; Doktor Sensi'nin sınırlı ve hüzünlü hayal gücünün hoş bir hatırası.

"Dikkatle okudunuz mu? Şimdi yazılanların tümünü bir kenara atın ve sadece iki paragraf üstünde yoğunlaşın, sizden bahsedilen iki paragraf üstünde. İlkinde sizin ekranlardan uzaklaşmanızdan dolayı üzgün olduğunu belirterek şöyle yazmış: '*Eğer bana izin verirseniz bu adaletsizliği düzeltmek için uğraşacağım.*' E-postanın sonundaki sizinle ilgili ikinci paragrafta ise size şöyle veda ediyor: '*Yakın zamanda görüşeceğimizi umarak, Morphy'niz.*'"

Greta Alfieri, Claps'e bakmadan sessiz kaldı.

"'*Bana izin verirseniz… Görüşeceğimizi umarak…*' Anlıyor musunuz? Bu bir mesaj: Sizinle nasıl görüşebileceğini söylemenizi istiyor…"

Kendine Nick diyen adam gözlerini açtı. Odasının tıpkı bir fırtına sonrasındaki gökyüzü gibi soluk ve alçak tavanını gördü. Ancak gün ağarırken yatabilmişti ama bir dakika bile uyumamıştı, sadece saatlerce gözleri kapalı yatmıştı.

Hiçbir şey düşünmemişti ya da ona öyle gelmişti.

Bir an için Paola'nın bıçağın altındaki boynunu tekrar hissetti, bıçak derine dalarak boğazında delik açarken çıkan o sıvı sesini ve tenin titremesini düşündü.

Çok iyi bir iş çıkarmıştı.

Gözlerini tekrar kapatıp hiçliğe daldı: Geriye sadece üçüncü ve son hamle kalmıştı.

Bunu da yakında yapacaktı.

Claps e-postayı elinde döndürüp duruyordu.

“Kendime, bu satranç konusunu sadece Sensi’yi cevaplamak için mi ortaya attığını soruyorum yoksa altında bulmamız gereken daha derin bir anlam mı var: Üç hamlelik bir kombinasyon… Paul Morphy… Bu arada sözü geçmişken Greta, size hâlâ Morphy’nin kim olduğunu anlatmadım.”

“Gerek yok, kim olduğunu biliyorum.”

“Ne sürpriz, siz de satrançla ilgileniyorsunuz! Son birkaç saattir sizin gibi birçoğuna rastladım.”

“Çok küçük yaşta oynamaya başladım, dedem öğretti, kendisi gerçekten de bir satranç tutkunuydu; benim iyi seviyede bir oyuncu olabileceğimden emindi. Pes edene kadar bana yıllarca ders aldırdı.”

“Onu çok mu hayal kırıklığına uğrattınız?”

“Üstümde psikanaliz mi yapmak istiyorsunuz Doktor Claps?” Greta Alfieri alaycı bir şekilde güldü. “Geçmişimde yaşanmış bir travmayı ortaya çıkarmak gibi mesela? Hayır, hayal kırıklığına uğrattığım o değil, kendimdi. Kötü bir oyuncu değildim ama bir şampiyon da değildim kuşkusuz. Bu işin peşini ciddi olarak bırakmaya karar verdiğimde on altı yaşındaydım. Dedemin sözleriyle ifade edecek olursam: Satranca konsantre olabilmek için gereken nöronlar yerine hormonlarım daha fazla gelmişti.”

“Hâlâ oynuyor musunuz?”

“Ara sıra internette. Satranç çok güzel bir oyun; insana analitik, metodik, agresif ve hepsinden önemlisi acımasız olmayı öğretiyor.”

Claps uzaklara dalmış ve bir düşünce üstünde konsantre olmuş gibi görünüyordu. Greta Alfieri konuşmadan önce ona birkaç dakika izin verdi.

"Katilin satranç tutkunu olduğunu mu düşünüyorsunuz? Beni bir satranç oyuncusu olduğumu bildiği için mi seçti?"

Claps ellerini iki yana açarak konuştu:

"Belki… Dikkate alınması gereken bir olasılık. Ama öyleyse sizin bu oyunu iyi bildiğinizi nasıl öğrendiğini bulmak gerek."

"Bu bir sır değil: Geçmişte haber programında satrançla ilgili hazırladığım birkaç haber yayınlanmıştı ve son olarak ödül almak için İtalya'da bulunan satranç dünya şampiyonuyla yaptığım bir röportaj yayınlandı."

Claps düşünmek için yine sessiz kaldı. "Sizce neden takma ad olarak kendine Morphy'i seçti?" diye sordu aniden.

Greta Alfieri tereddüt etmeden yanıtladı:

"Gelmiş geçmiş en büyük usta oydu da ondan. Kimse onu yenemedi. Üstünlüğü o kadar barizdi ki en büyükler bile onun karşısında birer cüce gibi kaldılar. Lasker, Capablanca, Alechin… Karşılarına kim çıkarsa yenen oyuncular olarak bilinen bu kişiler bile Morphy'i alt edemediler."

"Sebep tam olarak bu değil." Claps kasvetli gözlerle Greta'ya baktı. "O da yenilmez bir rakip buldu. Bunu kendi içinde buldu: Kendi deliliği. Bizim Morphy'mizin de kendi yenilgisini bulmasını sağlamak zorundayız. Bunu yapmak için bize yardım edecek misiniz Greta? Bunu yapmaya hazır mısınız?"

Sensi, Rauti'yi ziyaret ettiği hastaneden daha yeni çıkmıştı. Kendisine büyük bir isteksizlikle tüm olanlar için özürlerini sunmuştu. Yeniden birini kurban etmeden önce bu seri katili durdurmak için ne kadar çabaladıklarını

acı içinde anlatmıştı. Bu tür bir av peşinde olmanın zorluklarından, yanlış bir kişiyi hedef almalarına yol açacak inanılmaz tesadüflerden bahsetmiş, tüm vatandaşların yardımına ihtiyaçları olduğunu altını çizerek belirtmişti. Sonunda Rauti'nin sessiz kalacağına dair söz almıştı. Rauti'nin tedavi edildiği odadan çıkarken "Lanet olsun! Boktan bir saçmalık!" diye homurdanmadan edememişti.

Ofisini aradı.

"Geliyorum, Doktor Claps'i bulun, en kısa zamanda bana gelmesini istiyorum. Bir şey daha var. Fonzar'ı başka bir göreve verin. Evet, derhâl. Maiezza'yı ise kendi emrime istiyorum."

Sensi bir defa daha "Lanet olsun!" diye homurdandı.

Greta Alfieri, Claps'i kapıya kadar geçirdi.

"Sensi'yle konuşur konuşmaz en kısa zamanda size haber verir, ne yapmayı düşündüğümü anlatırım. Elbette planı öğrenince size verilen görevin dışında kalmaya karar verebilirsiniz."

"Hayır bunu yapmayacağım, size kendime düşen görevi yapmak istediğimi belirttim."

Claps gülümsedi.

"Göreceğiz. Bugün evden çıkmayın, Greta. Enerjinizi toplayın, buna önümüzdeki günlerde ihtiyacınız olacak."

"Peki yarın?"

"Normal bir şekilde işinize gidin ama sizden rica ediyorum, dışarı çıktığınızda herhangi bir çılgınlık yapmayın. Sizi takip eden ekip, olası bir irtibatı engellememek için size çok yaklaşamaz, onların gözü önünde olmaya dikkat edin."

“Merak etmeyin, hem sonra bunun için size birkaç gün önce söz vermemiş miydim?”

Claps düşünceli bir ifade takındı.

“Bana biraz zaman ayırmanız da gerekiyor, size öğretmem gereken bir şey var. Yapmayı bilmenizin önemli olduğu bir şey bu.”

Greta Alfieri onu sorgulayan gözlerle süzdü.

Claps kendini gülümsemeye zorladı.

“Yakında size her şeyi anlatacağım. Görüşmemiz çok verimli geçti… Böyle olmasına çok memnun oldum.”

İkisi de bir süre ayakta karşılıklı hafif bir utangaçlıkla sessizce dikildi. İlk konuşan yüzü arsız bir gülümsemeyle aydınlanan Greta oldu:

“Gitmeden önce son bir şey daha var. Gerçekten de kıyafetim hoşunuza gitmedi mi?”

“Darılmaca yok Greta… Sadece bu saçma satranç oyununa yer var. Bunu siz söylediniz: Analitik, metodik ve hepsinden öte acımasız olmalı. Bana gelince, beni tamamen çıplak bile karşılayabilirdiniz.”

“Belki bir dahaki sefere bunu yaparım. Böylece sizin üstünüzde gerçekten bir etkim olup olmadığını da anlamış oluruz…”

Bu sefer Claps içinde hafif bir ürperti hissetti.

Yalnız kalır kalmaz Greta Alfieri telefona sarıldı.

“Antonella, Montanari’yle konuşmam gerek… Yo, yo, hayır, benimle dalga geçme ve o kulaklarını iyice açıp beni dinle. Ona, beni araması için bir saat verdiğimi söyle, eğer aramazsa bir basın toplantısı düzenleyip onlara bir fotoğraf göstererek yönetmenim tarafından yapmak zorunda bırakıldığım hobilerinden bahsedeceğim. Bunu bu akşam haberlerinde izlemek çok eğlenceli olacaktır. Bir saat vakti var, bir dakika bile fazla değil.”

“Yani dışarıda mı bırakıldım?” Claps konuşmaya devam etmeden önce Sensi’nin kaçırdığı gözlerini yakalamaya çalıştı. “Bu soruşturmada aktif olarak yer almamı isteyen sendin.”

“Evet, bunu senden ben istedim, geriye dönsem yine aynısını yapardım. Ama şu an durum farklı…”

“Elbette farklı, şimdi katili yakalama şansımız var. E-postayı hatırlasana. Bu mesajda bir temasa geçme haberi var. Alfieri ile temasa geçme…”

“Of Tanrım Claps! Yeni bir yem daha mı? Dün gece tüm o olanlardan sonra mı!?”

“Dün gece büyük bir gaf yaptık, kabul ediyorum ama bunun yüzünden duracak değiliz. Soruşturma agresif bir şekilde devam etmeli, bu irtibatı sağlamaya çalışmak zorundayız.”

“Hadi ama, Morphy asla Alfieri ile buluşmayacaktır, yapmak istediğimizin kokusunu binlerce kilometre uzaktan alır” dedi Sensi yorgun bir ses tonuyla.

“Zaten bu yüzden direkt bir karşılaşma düşünmüyordum. Senin ilgini çekmiyor gibi görünse de bir fikrim var. Beni şimdi dışarıda bırakamazsın…”

Sensi, Claps’in sözünü acı bir şekilde kesti:

“Sen gerçekten hiçbir şey anlamamışsın Doktor Claps. Şu an soruşturma sorunlarımızdan en sonuncusu. Dünkü felaketten sonra çok hassas bir durumdayız. Eğer neler olduğu dışarı sızarsa, ki aramızda olan boşboğazları düşünürsek bu mümkün, bu tam bir felaket olur. Basını dizginleyecek politik bir güç bulamayız. Validen en aşağıdaki görevliye kadar şu an hepimizin önceliği götümüzü ve üstünde oturduğumuz koltuğu kurtarmak. İçişleri bakanlığının ne kadar tedirgin ve sinirli olduğunu tarafımıza çoktan bildirdiğini biliyor musun? Gülüyorsun demek. Her güçlü insanın kariyeri

ve şansı pek de elde ettiği sonuçlara dayanmaz, bu onun kamuoyu önünde basın tarafından yaratılan görüntüsüne bağlıdır. Yarın, polisin büyük bir yanlış yaparak suçsuz bir vatandaşa baskın düzenlerken aynı anda yeni bir masumun katledildiği haberini yayacak olan medyadan bahsediyorum.”

“Güç politikasıyla ilgilenmiyorum, ben bir katili arıyorum.”

“Gerçekten de anlamak istemiyorsun. Biz tiyatrodaki oyuncularız ve oyundaki rolümüzü oynamaya devam etmek için halk tarafından kabul görmek zorundayız. Oyunun güzel ya da oyuncuların başarılı olmasının bir önemi yok… Vali senin dışarıda kalmanı istiyor Claps, ben değil. Sen iyi bir oyuncusun ve bunu ben biliyorum ama senin rol yapma şeklin diğer ekip üyelerini tehlikeye soktu ve şimdi başrol oyuncusu senin dışarıda kalmanı istiyor.”

Claps arkasına yaslanıp kollarını iki yana sarkıttı. Sesi yenilmiş biri gibi çıktı:

“Ne güzel bir örnek!”

Sensi aralarındaki sessizliği bozmadı. Tartışmanın harareti sönünce söylediklerinden dolayı kendini sarsılmış hissetti.

“Şu planın… Bunun için çok fazla adama ihtiyacın var mı?”

“Hayır, çok basit olarak sadece…”

“Dur, en ufak bir fikrim olsun bile istemiyorum.” Sensi’nin suratında bir suç ortağı gülümsemesi belirdi. “Birkaç gün dinlen, köpeğini al, güzel bir tatil yap. Yani her ne istiyorsan onu yap…” Sensi doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. “En iyi tavsiyem şu: Ne istiyorsan onu yap, elbette ki ne yaptığını kontrol etmek için sürekli peşinde olamam.”

Sensi, Claps’i geçirmek için ayağa kalktı ve kurnaz bir ifadeyle koluna girdi.

“Doğal olarak bir süre haberleşemeyeceğiz, hem bu pek de uygun olmaz, etrafta bu kadar çok dedikodu dolaşırken birileri benim onayımla yetkisiz bir soruşturma yürüttüğünü söyleyebilir. Belki arada Maiezza’yı ararsın,

sana ne kadar düşkündür bilirsin, hem artık benim yanımda da çalıştığına göre senin sesini duymaktan çok memnun olacaktır.”

Claps kapıda duraklayarak, “Onu yakalamak istiyorum” dedi.

Kuyunun suları artık tamamen üstünü örtmüştü, onu almadan yukarı çıkamazdı.

Sensi bakışlarını kaçırmadan karşılık verdi: “Ben de Claps, inan bana, ben de.”

Montanari, kendisine tanınan süre bitmeden çok önce Greta Alfieri’yi aradı. “Greta! Bana kendini pek iyi hissetmediğini söylediler…”

“Gelip geçici bir rahatsızlık neyse ki, yarın ofise dönmüş olacağım. Sekreterin sana ilettiğim mesajı ulaştırdı mı?”

“Bana bir not bırakmış ama ben her hâlükârda sağlığını sormak için seni arayacaktım.”

“Her hâlükârda, tabii.” Ne kadar da aşağılık, diye düşündü Greta eğlenerek. “Ne kadar içten bir ilgin olduğunu biliyorum.”

“O zaman söyle bakalım, sana nasıl yardımcı olabilirim? Bir şeye mi ihtiyacın var?”

“Bir cevaba. Diyelim ki Maggesi soruşturmasıyla ilgili çok önemli yeni gelişmeler var, kimsenin bilmediği bir dizi ayrıntı. Hepsi birinci kalite ve elbette ki doğruluğu onaylanabilir. Sadece varsayalım ki, örnek olarak söylüyorum, ortada yeni bir e-posta ve yeni bir kurban var…”

“Yeni bir kurban mı!?”

Greta, Montanari’nin koltuğunda zıpladığını görür gibi oldu.

“Dediğim gibi sadece örnek olarak veriyorum, böyle bir şey olması durumunda beni tekrar canlı yayına çıkarır mısın? Tekrar yerimi geri

kazanabilir miyim yoksa rakibe mi yöneleyim?”

“Bu sadece benim kararım değil, Cattanei var… Ayrıca bu olayla ilgili haberleri yayınlamamaya yönelik baskı çok yüksek bir makamdan geliyor, diğer haber kanalları da uyarıldı.”

Montanari’nin içinin kaynadığını hissediyordu.

“Lanet olsun! Böyle bir haber için elbette seni seve seve yayına çıkarırım ama ya sonrası? Senin sonunu getirmek istemiyorum Greta!”

“Sakin ol, farklı bir cevap beklemiyordum. Ama başka bir şey düşünsek, mesela daha farklı bir şey, yerel bir haber kanalından sızan bir haber düşün…”

“Bu durumda her şey farklı olur. Eğer haber yayılmaya başlarsa hiçbir şey olmamış gibi davranamayız elbette; bu durumda rakip de harekete geçer.”

“Ve ben sana ilk haberi getirsem, sadece varsayım olarak konuşuyorum elbette…”

“Ben kim oluyorum da büyük haberlerin kraliçesini yayından uzak tutuyorum?”

“İyi, duymak istediğim buydu. Yarın ofiste görüşürüz.”

“Bekle Greta! En azından bana şunu söyle…”

Greta konuşmasına izin vermedi:

“Yarın görüşürüz, hoşça kal tatlım!”

Greta Alfieri kendini gerçekten de iyi hissediyordu. Paola Serni’nin görüntüsü artık çok uzaklardaydı.

Anselmi’nin numarasını ararken Claps’in ona verdiği cep telefonu çalmaya başladı.

Öğleden Sonra

Bir gece önceki soğuk ve yağmurlu hava birden değişmiş ve mevsim normallerine gelmişti. Sıcak öğleden sonra güneşi Claps ve Greta Alfieri'nin yan yana yürüdükleri halka açık bahçenin üzerinde dalgalanıyordu.

Claps ona Anselmi'yi arayacak vakit bırakmamıştı, kendisini almaya gelmeden önce sadece hazırlanacak kadar zamanı olmuştu. Claps, arabayla gittikleri yol boyunca tek kelime etmemiş, yürümeye başladıkları birkaç dakika boyunca da sessizliğini ve düşünceli tavrını hiç bozmamıştı.

Greta en sonunda dayanamayarak sordu:

"Beni buraya yürüyüş yapmak için getirmediniz değil mi?"

"Durum değişti, Greta."

Claps kısaca soruşturmadan alındığını, şu andan itibaren yapacağı herhangi bir şeyin yetkisiz olacağını ve polis kaynaklarını kullanamayacağını anlattı.

Gerata Alfieri neredeyse neşeli bir tavırla gülümsedi.

"Sizi de dışarı attılar, o zaman ikimiz ortağız, ikimiz de şanssız ortaklarız!"

Claps de düşünceli bir şekilde gülümsedi.

"Doğal olarak sizi izleyen bir görevli olmaya devam edecek."

"Bir görevli… Yani demek istediğiniz biri beni gözetim altında tutacak, uzaktan."

"Evet, öyle bir şey."

Claps durdu; önlerinde büyük, yeşil bir alan vardı; çocuklardan bazıları tahterevalliye biniyordu.

"Ben bu işe devam etmek istiyorum Greta ama sizin yardımınıza ihtiyacım var."

“Morphy’le iletişime geçecek bir yol bulmanız için bana ihtiyacınız var…”

“Bunu isteyen o.”

“Yani yem olacağım.” Greta Alfieri sırtından aşağı bir ürpertinin indiğini hissetti. “Hem de polis tarafından düzenlenmeyecek bir operasyonda. Tek korumanın beni koruyan görevlinin olacağı bir operasyonda.”

“Birebir direkt bir temas düşünmedim ama her hâlükârda risk var.”

Claps sonraki kelimelerini dikkatle seçerek konuştu:

“Bu bizi nereye götürür bilemiyorum ama beklenmedik gelişmeler olabilir.”

“Aklınızda ne var söyleyin…”

Claps kafasını öne eğip gözlerini yerdeki çakıl taşlarını karıştırdığı ayakkabısına dikti.

“İnternet üzerinden kurulacak bir iletişim. Bilgisayarına girip, hakkında bir şeyler öğrenip, biraz daha fazla bilgi edinebiliriz, bir iz bulabiliriz…”

“İnternet üzerinden mi? Ama nasıl?”

“Satranç. Eserinden, satrançtaki üç hamleli bir kombinasyon olarak bahsediyor, takma ad olarak Morphy ismini kullanıyor; satranç buluşulması uygun bir zemin, belki de onun da tam olarak beklediği bu.”

“Ama nasıl…”

“Siz Greta, bana internette satranç oynadığınızı söylediniz, öyle değil mi?”

“Arada sırada birkaç maç…”

“Bunu yapacak bir site var mı?”

“İnternette böyle birçok site var, ben bunlardan sadece bir tanesine giriyorum.”

“Peki, oyun esnasında rakibinizle konuşabiliyor musunuz?”

“Yazışma manasında mı soruyorsunuz? Evet, bu mümkün ama…”

Claps gözlerine bakarak lafını kesti:

“Teker teker gidelim Greta, önce bana şunu söyleyin. Bana yardım edecek misiniz? Size bu işin riskli olduğunu hatırlatırım. Bu adam sizi seçti ve bir şekilde sizden etkileniyor…”

“Hannibal Sendromu?”

“Eğer onunla irtibata geçebilirsek bunun bizi nereye götüreceğini bilemeyiz, Morphy sizinle buluşmayı bile isteyebilir… Ve onu reddederseniz sizi bulmaya gelebilir. Bu riskler gerçekten var Greta. Şimdi, bana yardım etmeye kararlı mısınız?”

Greta sırtından aşağı doğru inen ürpertiyi yine hissetti.

“Şanssız ortağımdan böyle bir iyiliği nasıl esirgerim?”

Greta Alfieri’nin bu sefer takındığı neşeli gülümseme zorakiydi.

Maiezza, Sensi’nin masasının önünde ayakta duruyordu.

“Doğru anladığımdan pek emin değilim, Doktor.”

Sensi oflayarak kollarını iki yana açtı.

“O zaman tekrar edeyim. Doktor Claps soruşturmadan alındı ve bir süre dinlenecek; sen ise soruşturmada kalıyorsun ama şu andan itibaren direkt bana bağlı çalışacaksın. Bu işin resmî gözüken kısmı, yani ikimizin dışında bu işi herkes böyle bilecek. Buraya kadar açık mı?”

“Evet Doktor.”

“Güzel… Doğrusu ise şu: Claps’in dinlendiği falan yok, kendi planının peşinden gidiyor. Yani şöyle desek daha doğru olur, soruşturmayı yetkisiz bir şekilde yürütüyor. Ben bunun ne olduğunu bilmiyorum ve bilmemem de daha iyi. Ama yardıma ihtiyacı olabilir; bilgi isteyebilir ya da teknik destek… İşte sen oyuna burada dâhil oluyorsun, ona ihtiyacı olan yardımı sen sağlayacaksın. Yalnız şuna dikkat et: Hiçbir şekilde bunun Claps için olduğu bilinmeyecek! İhtiyacı olan her türlü destekte herkese bunu benim için yaptığını söyleyeceksin.”

“Size mi rapor vermek zorundayım?”

“Sadece senden istediğimde ya da Claps’in soruşturmasında önemli gelişmeler olduğunda. Şimdi her şey anlaşıldı mı?”

Maiezza şaşkın görünüyordu.

“Evet, Doktor… Ama…”

“Ama ne?

“Yani, işler… İşler ters giderse, bu yetkisiz soruşturmada sorun çıkar ve bir tehlike doğarsa…”

Sensi tekrar ofladı:

“Bir ilkokulun önünde trafik memurluğuna atanmayacaksın, merak etme, sakin ol ama hiç kimseye bir şey söylemeyeceksin yoksa seni kendi tekmelerimle o göreve atarım!”

Greta Alfieri yakınına kaçan topu alıp oyun oynayan ısrarcı çocuklara fırlattı.

“Ama Morphy benim o internet sitesinde olduğumu nereden bilecek. Bütün o takma adların içinde beni nereden tanıyacak?”

“Sizi tanıyabileceği bir takma ad kullanacağız… *Kayıp Küpe*’ye ne dersiniz?

“Kayıp küpe mi? Şu Maggesi’nin küpesi mi? İşe yarayabilir belki. Ama sorumu tekrarlıyorum, Morphy o internet sitesine girdiğimi nereden bilecek?”

“Bu biraz karışık, onun bunu bilmesini biz sağlamak zorundayız.”

“Peki ama nasıl?”

“Bir makale ya da daha iyisi sizin bu tutkunuzdan bahsettiğiniz bir televizyon haberi düşünüyordum; doğruyu söylemek gerekirse bu konuda size güveniyorum. Size böyle bir iyilik yapacak arkadaşlarınız vardır ne de olsa.”

Greta Alfieri bir satranç oyuncusuydu ve oyunun ona sunduğu kombinasyonu hemen gördü:

“Bunun bir yolu var ama karşılığında bizim de bir şey vermemiz gerekir.”

Claps’e Anselmi’den bahsetti ama elbette onunla yaptığı anlaşmadan söz etmedi ve biraz önce Montanari ile konuştuklarını söyledi. Tabii Anselmi’ye sağlayacağı bilgileri tekrar yayına dönmek için bir koz olarak kullanma umudundan da bahsetmedi.

“Ona yayınlanmamış birkaç detaydan bahsedebiliriz, izleyici yaratacak bir şey. Bu Morphy’nin de ilgisini çekebilir. Bizi izlediğinden emin olmak zorundayız.”

Greta olabildiğince ikna edici olmaya çalışarak sözlerini bitirdi.

Aslında eşit bir teklif, diye düşündü kendi kendine; Claps katille irtibata geçmek istiyordu, o ise eski işine geri dönmek; böylelikle bir taşla iki kuş vurmuş olacaklardı.

Claps bir süre düşündükten sonra yanıtladı:

“Anlaştık. Böyle yapalım. Eğer gerekiyorsa ona birkaç bilgi veririz.”

Greta Alfieri tatmin olmuştu, artık hiçbir ürperti hissetmiyordu.

“Eve döner dönmez Anselmi’yi arayacağım. Ama önce merak ettiğim bir şey var, böyle halka açık bir bahçede konuşmamızın bir sebebi var mı?”

Claps yeniden karamsarlığa büründü.

“Çok ciddi bir sebebi var Greta. Etrafınıza bakın ne görüyorsunuz?”

Greta şaşkınlığına rağmen onu dinledi ve etrafına baktı.

“Parkı görüyorum, oynayan çocuklar var, tahterevalliler, ebeveynler ve bankta oturan dedeler, nineler…”

“Sakin bir şekilde daha uzun inceleyin… Acelemiz yok.”

Claps sabırla bekledi, bir dakika kadar sonra Greta Alfieri karşılık verdi:

“Yani, biraz önce gördüklerimin aynısını görmeye devam ediyorum, farklı ne görmem gerekiyor?”

“Farklı bir şey değil Greta. Genel tabloya bakın, uygunsuz bir şeyler görüyor musunuz? Garip ya da bu genel tabloya ters düşen bir şey yok mu?”

“Hayır, sanırım yok.”

“İlk bakışta her şey normal görünüyor değil mi? Güzel bir sahne, renkli ve hayat dolu; güneş, yeşil çimenler ve etrafta koşuşan çocuklar. Ama… Sağımızda, bankta oturan şu adamı görüyor musunuz? Evet, o yalnız başına oturan koyu renk giysili adam. Gazete okumuyor ya da güneşin tadını çıkarmıyor. İlk bakışta belki biraz endişeli bir baba olduğu düşünülebilir. Ama dikkatle bakarsanız evlilik yüzüğü yok ve daha da önemlisi, dikkati bir çocuk ya da tek bir grup üzerinde yoğunlaşmıyor, bakışları bir gruptan diğerine, oyun alanının bir ucundan öbür ucuna yöneliyor. Bunun dışında sizi temin ederim ki bizim burada bulunduğumuz süre boyunca ne bir çocuk onun yanına yaklaştı ne de o, çocuklardan birine seslendi. O adam bu parka herhangi bir çocuğa eşlik etmek için gelmedi, buraya onları izlemek için geldi.”

“Yani demek istediğiniz o bir…”

“Pedofil mi? Hayır… Sadece bizim eski bir tanıdığımız. Bir süre önce onu bize durumdan telaşlanan anneler şikâyet etti. Her gün buraya gelip oynayan çocukları izliyor ama bir zararı yok… Yani en azından bugüne kadar bir zararı olmadı. Kimliğini belirledik, onunla konuştuk ve böyle arada sırada onu izliyoruz, bundan fazlasını yapamayız, oynayan çocukları izlemek bir suç değil çünkü.”

Greta Alfieri gözlerini adamdan ayıramıyordu, hafif bir rahatsızlık hissediyordu. Şimdi önündeki tüm tablo çok farklı gözüküyordu.

“Neden bana onu göstermek istediniz?”

“Hatırlayasınız diye. Genel tabloyu gözlemlemeyi öğrenmek önemlidir. Uyumsuzlukları fark edebilmek. Gözleri hep açık olup bekleyebilmek.” Claps devam etmeden önce derin bir nefes aldı. “Morphy size yaklaşmaya, sizi daha yakından gözlemlemeye ve izlemeye çalışabilir… Eğer onunla irtibata geçersek bu ihtimal daha da artacak, bunu yapabilmek için de kendini genel tablo içinde olabildiğince gizlemeye çalışacak. Yoldan geçen bir adam, koşu yapan biri, yolunu kaybetmiş bir turist ya da herhangi biri olabilir. Etrafınızda olan şeyleri çok daha dikkatli bir şekilde gözlemlemeyi öğrenmelisiniz. Detayları fark etmeyi, farklılıkları ve ufak da olsa uygunsuzlukları bulmayı öğrenmek zorundasınız.”

Claps bir süre sessiz kaldı. Bir rüzgâr dalgası ağaçların yapraklarını salladı.

“Tetikte olmanız gerek Greta.”

Greta Alfieri göğsünde kavuşturduğu kollarını sıktı, güneş artık yeterince ısıtmıyordu.

“Gelin, size evinize kadar eşlik edeyim.”

Akşam

Piergiorgio Anselmi, açılış müziği tamamlanıp yayın başlar başlamaz kameralara gülümsedi. Büyük kanalların haber saati olan 19:30’dan önceki

özetlerde Maggesi soruşturmasıyla ilgili Greta Alfieri ile özel bir röportaj yapacaklarını duyurmuştu.

“Değerli izleyiciler, iyi akşamlar. Bugün öğleden sonra haber merkezimize ulaşan yeni ve rahatsız edici bir haber oldu. Maggesi cinayetiyle ilgili. Resmî olmayan ama güvenilir kaynaklara göre katilden cesur meslektaşımız Greta Alfieri’ye ikinci bir e-posta geldi.”

Anselmi’nin arkasındaki ekranda Greta’nın dev gibi bir fotoğrafı göründü.

“Bu durum yetkililer tarafından yalanlansa da biz tamamen güvenilir olan kaynağımıza inanıyoruz ve size bu ikinci mesajın içeriğini de açıklayabileceğiz. Ayrıca Greta Alfieri’nin birkaç dakika önce bizzat kendisiyle yaptığımız bir röportajını da yayınlayacağız. Ancak önce olayların bugüne kadar olan seyrini hatırlamak için haberimizi izleyelim.”

Haberde Adriana Maggesi’nin hayatı kısaca anlatıldıktan sonra olay hakkında o güne kadar bilinen gelişmeler verildi, aynı zamanda geçen hafta ilk e-postanın açıklandığı haber programında Montanari’nin Greta Alfieri ile olan video kaydından bir bölüm de gösterildi.

Stüdyo ışıkları tekrar Anselmi’yi aydınlattı.

“Bugün gelinen duruma bakıldığında, polisin Adriana Maggesi’nin katilinin bıraktığı kanıtlar üzerinde gerekli ve anlaşılır bir suskunlukta çalıştığı görülüyor. Zor ve hummalı bir çalışma ama doğruyu söylemek gerekirse bugüne kadar herhangi bir sonuç vermedi. Nitekim kendini güvende hisseden katil, bugün polise yeni ve alaycı bir meydan okumayla yine meslektaşımız Greta Alfieri’yi hedef alan yeni bir e-posta gönderdi. Korkunç bir tehdit, bir meydan okuma içeriyor; kısa bir sürede yeni bir kurban olacağının tehdidi! Evet, sevgili izleyiciler, doğru duydunuz. Varlığı bizim tarafımızdan ortaya çıkarılan bu yeni e-postada daha önce Adriana Maggesi’nin canını almış olan seri katil, önümüzdeki saatler içinde yeni bir kurbanı olacağını duyuruyor. Yaptığı vahşeti bir satranç maçına benzeten katil, çılgın mesajında bir sonraki hamlesini duyuruyor: Korkunç ve acımasız yeni bir cinayet! Bu e-posta bugün öğleden sonra Greta Alfieri’nin

bilgisayarına geldi ve biz henüz birkaç dakika önce cesur meslektaşımızla bir telefon röportajı gerçekleştirdik, işte o kayıt."

Stüdyonun ışıkları kapandı ve tekrar Greta Alfieri'nin görüntüsü tüm ekranı kaplayacak şekilde verildi. Greta ve Anselmi'nin sesleri duyuldu.

"Greta, bize bu e-postayla ilgili ne söyleyebilirsin?"

"Ortada süren bir soruşturma olduğundan doğal olarak bu konuyla ilgili hiçbir şey söyleyemem."

"Ama en azından sana böyle bir e-postanın geldiğini onaylayabilir misin?"

"Maalesef Piergiorgio, şimdi belirttiğim sebeplerden dolayı bu bilgiyi ne onaylayabilirim ne de yalanlayabilirim…"

"Neler hissettiğini anlıyorum Greta ve elbette ki yerinde olmak istemem. Gazetecinin kamuoyuyla haber vermek adına kutsal bir bağı vardır ama aynı zamanda bir soruşturmada tanıksa susmaya mecburdur. Sana soruşturma gizliliğine ihanet etmeden cevaplayabileceğin bir soru soracağım. Eminim bu kendine de uzun süredir sorduğun bir sorudur. Seri katil neden e-postalarını göndereceği kişi olarak seni seçti? Söylemek istediğim, sen başarılı bir habercisin, çok izlenen bir haber programını sunuyorsun ama bu özelliklere sahip en azından bir düzine daha meslektaşımız var. Neden onların arasından özellikle sen?"

"Haklısın, şu an bile hâlâ kendime sormaya devam ettiğim bir soru bu… Ve doğruyu söylemek gerekirse buna verecek bir cevap bulamıyorum."

"Haber ekibimizde çok parlak gençler var ve olası bir ilişkiye dikkatimi çektiler. Bugün gelen e-postada satrançtan bahsediliyor. Seri katil yaptığı korkunç şeyi bir satranç maçına benzetiyor.

"… Ben böyle bir şey söylemedim."

"Senin söyleyemeyeceğini çok iyi biliyorum ama bunu söyleyen benim, e-postada satrançtan bahsediliyor… Ve sen Greta, bildiğim kadarıyla bu konuda bir uzman ve zorlu bir oyuncusun."

“Bunu yalanlayamam… Evet öyle, satranç oynuyorum ama o kadar da zorlu değilim, arada sırada internette birkaç maç yapıyorum.”

“Zorlusun zorlu… Bunu ekip olarak hepimiz biliyoruz. Neredeyse her gece www.scacchisti.it internet sitesine bağlanıyorsun, kullandığın takma adı da söylememi ister misin?”

“Eğer istiyorsan… Nasılsa bunu yarın daha güncel bir isimle değiştireceğim.”

“Hep zekisin Greta ama konumuza dönelim. E-postadan anlaşılacağı üzere seri katil satranca karşı oldukça ilgili, senin satranca olan tutkun onun dikkatini çekmiş olamaz mı?”

“Her şey mümkün ama bu bana biraz zorlama bir varsayım gibi gözüküyor. Her hâlükârda polis tüm olasılıkları değerlendiriyor.”

“Seni ekranlarda tekrar ne zaman göreceğiz?”

“Umuyorum ki en yakın zamanda.”

“Bu çirkin hikâye sonlanınca. Greta, cesur meslektaşım, bu röportaj için teşekkürler.”

Stüdyonun ışıkları tekrar yandı. Anselmi yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle sadece tek bir kelime söyledi:

“Reklamlar!”

Anselmi’nin haberi biter bitmez Greta’yı ilk arayan Claps oldu.

“Görmüş müdür?”

“Morphy mi? Haberler gece yarısı ve kapanıştan önce gece saat iki de tekrar verilecek; benim röportajım ise sabah haberlerinde ve sonrasındaki güncel bir programda tekrar gösterilecek. Birkaç büyük haber kanalının da bu haberi alacağını düşünürsek görmesi büyük ihtimal.”

Bir sonraki telefon, Mediaset'teki bir haber programının kapanışta 'resmî olmayarak onaylanmış kaynaklara göre' başlığı altında Anselmi'nin haberini vermesinden birkaç dakika sonra geldi. "Greta!" Montanari'nin sesi çok heyecanlı geliyordu. "Hâlâ yayındayım ve şu aşağılık Anselmi'nin kayıtlarını daha yeni gördüm. Başka haber kanallarından biri haberde söylenenleri aktardı ve Mediaset, haber programlarından birinde bunu yayınladı. Bunun doğruluğu var mı?"

Greta Alfieri cevabın tadını çıkardı:

"Federico… Ben bu işin dışındayım, bunu sen daha iyi bilirsin."

"Ateşkes ihlal edildi ve bunu yapan Anselmi'nin peşinden giden Mediaset. Şu an savaştayız Greta, Anselmi'nin söylediklerinin ne kadarı doğru?"

"İşimi geri istiyorum."

"Her hâlükârda Cattanei'ye sormak zorundayım ama eğer elindekiler güzelse yerini geri alacaksın, bunu sana garanti ediyorum."

"Evet, elimdekiler çok kıymetli hem de ham ipek kadar. Anselmi'dekiler sadece üç beş kırıntı. Yarın yayında görüşürüz, hoşça kal tatlım."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Greta Alfieri dönüyordu. Yuppi!

Dokuzuncu Gün

Sabah

“Şunun çalımına bak!” Montanari, bir gece önceki haberin kaydını Anselmi’nin görüntüsünün olduğu kısımda durdurdu. “Ne pezevenkçe bir hareket… Ama söylediklerini duydunuz mu? ‘Sevgili izleyiciler’… ‘Cesur meslektaşım’… ‘Sadece bizim sunduğumuz’… Haberi sunarken göğsü gittikçe daha da çok şişiyordu, o kafasındaki komik peruğu bile kabarıyor gibiydi.”

“O peruk değil, protez saç.”

Greta onu sıkkın bir ses tonuyla düzeltti, son birkaç saattir bu video kaydını kusacak kadar çok izlemişti.

Cattanei o ana kadar ruhsuz gibi durmuş, taş gibi sakin bir ifade takınmıştı. Otoriter sesi havada bir kamçı gibi yankılandı:

“Konumuza gelelim arkadaşlar. Greta, Anselmi’nin söylediklerinden hangisi doğru, bize söyleyebilir misin?”

“Bilgisayarıma gerçekten de bir e-posta geldi. Dün sabah saat dörtte. Ama haber programında verilen içerik yanlış ve hepsinden önemlisi eksik.”

“Güzel, şimdi bize…”

Montanari bu kadar söyleyebilmişti ki Cattanei’nin bir el işaretiyle susturuldu.

“Bu özel haber Anselmi’ye nasıl ulaştı? Siz Greta, bunun bir parçası mısınız?” diye sordu Cattanei.

“Hayır” diyerek yalan söyledi Greta, bir yandan da bakışlarını kaçırmamaya çalışıyordu.

Cattanei tek bir kasını bile hareket ettirmeden ve gözlerini Greta Alfieri’ninkilerden bir saniye bile çekmeden duruyordu. Tekrar konuşmaya başladığında Greta kendisine inanmadığından emindi.

“Bu fısıltının nereden geldiğinin çok da önemi yok. Şimdi yönetmeninizin haklı merakını gidermenin vakti geldi. E-postanın gerçek içeriği tam olarak nedir?”

“E-postada katilin muhteşem eserini bir satranç maçına benzettiği doğru. Ancak Anselmi yeni kurban konusunda yanlış açıklama yaptı, e-postada aslında katil yeni bir kurban sözü vermiyor…” Greta kısa bir ara verdikten sonra devam etti. “Morphy, katil kendini bu şekilde adlandırıyor, bize e-postayı yeni işlediği cinayeti haber vermek için gönderdi.”

“Ne!?” Montanari elindeki nane şekeri kutusuyla kalakaldı.

“E-postada kurbanının adı ve evinin nerede olduğu da yazıyor.”

“Bekle, bekle…” Montanari çok heyecanlanmıştı. “Elbette ya, şehir dışında yaşayan şu fahişe… Ne cehennemdi ismi?”

“Paola Serni.” Greta Alfieri sertçe cevapladı. “Ayrıca bir fahişe değildi, genç bir kadındı ve önünde yaşanacak daha uzun yılları vardı.” Greta bunları söylerken kendine şaştı, tıpkı Claps gibi konuşmuştu. “Cinayet yerine gittim. Onun cesedini gördüm.”

“Ne sen… Aman Tanrım! Çok büyük bir patlama yapacağız. Akşam haberlerinin stilini yenilemeliyiz, ilk gece için özel bir şeylerle çıkmalıyız. Ve sen Greta…”

“Bunlardan hiçbirini yapmayacağız.” Cattanei’nin sesi Montanari’yi âdeta dondurdu. “Bu sabah birkaç telefon geldi ve ben de büyük haber kanallarını aradım. Ortak bir karara vardık. Önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca Anselmi’nin yaptığı bu açıklamaları görmezden geleceğiz ve bu olay üstüne en ufak bir haber dahi yapmayacağız; bunun karşılığında yarından sonra vali bir basın toplantısı düzenleyerek olayla ilgili tüm gelişmeleri hiçbir ayrıntıyı gizlemeden anlatacak.”

“Ama böyle olursa haberi rakiple beraber vereceğiz. Bu bir intihar!”

“Emin olun ki bu hiç yatkınlığımın olmadığı bir şey Doktor Montanari.” Cattanei’nin bakışları daha da soğuklaştı. “Valinin yapacağı basın toplantısının saati 14:00 olarak öngörülüyor. Biz haber programımızı saat

13:30’da başlatacağız ve aralıksız özel bir bölüm yapacağız. Elimizdeki kartları da burada kullanacağız ve sonra akşam haberleri için de özel bir bülten olacak. Böylelikle istediğiniz patlamayı alacaksınız Doktor. Her ne kadar rakip de ortaya bir şeyler atacak olsa da tüm kare aslar bizim elimizde, bir de bunun üstüne… Elimizde jokerimiz de var; hep kazandıran, koz olan joker… Öyle değil mi Greta?”

Cattanei o sabah ilk defa gülümsedi.

Öğleden Sonra

Claps ancak öğlene doğru uyanabildi. Ne kadar zamandır adrenalinle ayakta kalmış ve yatak yüzü görmemişti? Anselmi’nin programını seyrettikten hemen sonra âdeta yatağa yıkılıp kalmıştı. Derin, kâbus içermeyen ancak huzursuz bir uyku uyumuştu; yavru köpek Brando’nun, hayatında yer alacak bu istekli ve durduramayacağı kadar hareketli şeyin, kaygısı benliğini sarmıştı…

Ayağa kalkar kalkmaz, korkunç derecedeki baş ağrısına rağmen internette kurulacak pusuyu ayarlamak üzere işe gitti. Sorun, Morphy kendini gösterdiği anda onlara IP adresini sağlayacak olan sunucu değildi, Mitnick’di.

Konuyla ilgili hiçbir şey duymak istemiyordu.

“Dün bir anlaşma yaptık ve borcum ödendi, Mitnick kesinlikle emekliye ayrıldı.”

Claps onu ikna etmek için her yolu denedi ama delikanlı sert ve kararlı bir şekilde geri adım atmıyordu. Ta ki Claps Greta Alfieri’den bahsedene kadar.

“Greta Alfieri mi!? Kahretsin, o benim televizyonu açmamın tek sebebi! Ve o da burada bizimle mi olacak?”

Claps, Mitnick’in bu ani heyecanı karşısında şaşırdı.

“Bu demektir ki katili avlayacağız… Evet ya, o e-posta! Muhteşem Claps, Mitnick ve Greta Alfieri! Tanrım! Bu müthiş olacak!”

Artık Claps'in yapacağı tek şey beklemekti. Üçüncü ağrı kesiciyi içerken bir yandan da zihninden çıkıp gitmeyen o dikeni uzaklaştırmak için uğraşıp duruyordu.

Gece

Gece yarısına yaklaştıklarında Mitnick'in üstünden bir dakika bile ayırmadığı bakışları altında Greta Alfieri üç parlak satranç maçı yapmıştı bile ama rakiplerinin hiçbirisi sohbetle ilgilenmemiş, sadece satranç oynamak istemişti.

Mitnick zaman kaybetmemek için oyun teklifini kabul etmeden önce birkaç şey sormanın ve böylelikle bu kişiyle oynamaya değip değmeyeceğine karar vermenin daha iyi olacağı fikrini önerdi. Böyle yaptılar ama sonraki bir saat boyunca da herhangi bir sonuç elde edemediler. Greta Alfieri ile birçok kişi satranç oynamak istemişti ama bunlardan hiçbirisi aradıkları kişi değildi. Kullanıcı adları çok fantastikti, Claps bunlardan çok belirgin olanlarını hatırlıyordu: Capablanca, sigara tutkunu Caps'ten ve ateist Ubertino da Casale.

Gece yarısına çok az kalmıştı ve yeni oyuncu ortaya çıktığı sırada soluk odaya uzun bir süredir hayal kırıklığı hâkimdi.

Greta Alfieri hemen hareketlendi.

"Claps! Şu kullanıcı adına bak."

"Yargıç Alonzo…"

"Morphy'nin babasının adı Alonzo'ydu ve…"

Claps ona cümlesini bitirme fırsatı vermedi.

"…ve yargıçtı!"

Odanın atmosferi birden değişti, havada yeni bir gerilim vardı artık.

"Belki de sadece bir tesadüftür…" dedi Greta kendi kendine sinirli bir şekilde, bir yandan da cevap yazıyordu.

Kayıp Küpe: Neden benimle oynamak istiyorsun Yargıç?

Ekranda cevap belirene kadar birkaç saniye geçti.

Yargıç Alonzo: Kullanıcı adın beni meraklandırdı… Kayıp Küpe… Bunu seçmen için özel bir sebep mi var?

Claps irkildi. Kullanıcı adıyla ilgilenmesi… Kendine seçtiği kullanıcı adı…

Greta, ona sorgular şekilde baktı. Claps yavaşça ve gözlerini ekrandan ayırmadan konuştu:

“Kartlarımızı hemen açmayalım. Onu biraz konuşturalım ve bakalım onun elindeki kartlar ilgimizi çekecek mi?”

Kayıp Küpe: Bir sebebi var ama oldukça özel ve bundan hemen bahsetmek istemiyorum, ne de olsa daha şimdi tanıştık… Diyelim ki bu ismi birini meraklandırmak için kullandım. Neyse, senin kullanıcı adın da ilginç. Söyle bakalım gerçekten yargıç mısın? Yani gerçek hayatta demek istiyorum.

Yargıç Alonzo: Sadece bir kullanıcı adı işte… Belki bu isim de belirli bir kişinin ilgisini çekmek için kullanılıyordur.

Greta’nın parmakları hızlı bir şekilde yazıyordu.

Kayıp Küpe: Beni meraklandırıyorsun, biraz daha açık olamaz mısın?

Yargıç Alonzo: Hım… Şu an için ben de şüpheli bir durumdayım. Bir teklifim var, bir oyun oynayalım ve daha samimi olup olmamamız gerektiğini bize oyun göstersin.

“Tamam, onu biraz şımartalım.” Claps cep telefonundan hızlıca bir numara tuşladı. “Bu bayla biraz satranç oynayalım ama Greta, çok hızlı hareket etmeyin, kim olduğunu tespit etmemiz için bize zaman tanıyın.”

Kayıp Küpe: Anlaştık Yargıç, oynayalım. Düşünmek için kişi başı yirmi dakika ve beyaz taş senin.

Claps telefona sadece iki kelime fısıldadı:

“Yargıç Alonzo.”

Sonra telefonu kapatmadan gözleri ekranda cevabı beklemeye başladı.

Yargıç Alonzo: Kişi başı yirmi dakika iyi ama ben bir centilmenim, beyazı siz alın hanımefendi. Lütfen, ilk hamle sizden olsun ve kronometreyi çalıştırın.”

Odadaki herkes donup kaldı. Kısa konuşmaları boyunca Greta Kayıp Küpe’nin cinsiyetiyle ilgili hiçbir bilgi vermemişti.

“Bağlantı kuruldu!” dedi Mitnick zoraki bir neşeyle.

Claps beklediği bilgiyi alarak Mitnick’e bir kâğıt uzattı. “İşte IP’si bu, yakala şunu.” Sonra Greta’ya döndü. “‘Oyun bize göstersin’ dedi… Morphy’nin oyunlarından bir tane bulup bunu oynayalım, bakalım devamını getirecek mi ve beklediği işaret bu mu?”

Greta Alfieri evinden getirdiği veritabanına girdi, içerisinde 1840’tan o güne kadar oynanmış olan resmî satranç turnuva ve maçlarının on binden fazla analizi bulunuyordu. PAUL MORPHY BEYAZ yazdı ve hemen ekranda altmıştan fazla karşılaşmanın listesi belirdi; bunlardan rastgele bir tanesine tıkladı ve ilk hamleleri kısaca inceledikten sonra oyunu başlattı.

1 e4

Yargıç Alonzo hemen karşılık verdi:

1 e6

Veritabanındaki oyunda gösterilen hamle değildi bu.

“e5’e ilerlemeliydi!” Claps sinirlenmiş görünüyordu. “Belki de bizi şaşırtmaya çalışıyor.”

“Sakin ol… Satrançta çok fazla oyuna başlama seçeneği vardır, bu ‘Fransız’ denilen savunma şekli… Şimdi Morphy’nin bu savunmayla başladığı oyunları bulmaya çalışalım.”

Greta Alfieri PAUL MORPHY BEYAZ FRANSIZ yazdı. Bu defa yaklaşık on iki başlık içeren bir liste çıktı. Greta beyazın karşı hamlesini bu

oyunlardan birinden seçti, bu defa siyahın hamlesi veritabanındaki hamleyle birbirini tutuyordu.

2 d4 d5

“Gördünüz mü? Şimdi rahatladınız mı?”

Claps göz kapaklarını ovuşturdu.

“Oynamadan önce bekleyin, ters olan bir şey var… Bu da… Ama elbette ya, elbette! Biz neyiz Greta söyleyin?”

“Ne demek istiyorsunuz? Sizi anlayamıyorum…”

“Bu oyunda demek istiyorum.”

“Morphy’nin hamlelerini izliyoruz.”

“Yani biz Morphy’yiz. İşte ters olan bu!”

Claps heyecanlanmış görünüyordu.

“Anlamıyor musunuz? Eğer karşımızdaki doğru kişiyse, biz Morphy’e karşı oynayan tarafız!”

Claps sözlerini tamamlamadan önce Greta Alfieri çoktan veritabanını tekrar araştırmaya başlamıştı bile. “Bunu ben de düşünmeliydim… İşte, PAUL MORPHY SİYAH FRANSIZ yazdım ve üç oyun çıktı.”

“İstediğinizi seçin.”

“O zaman bu: McConnel-Morphy karşılaşması, New Orleans, 1850, Fransız savunması Nimzowitsch varyansı. Biz McConnel’iz ve o ise Morphy.”

Sonraki hamleler veritabanındakine uyacak şekilde ekranda hızla aktı:

3 e5 c5

4 c3 Cc6

5 f4 Db6

6 Cf3 Ad7

"Tombala!" Mitnick bağırarak, oyuna konsantre olup onun varlığını unutmuş olan Claps ve Greta'yı neredeyse yerinden hoplattı. "Nereden bağlandığını buldum, tam adresi var ama hoşunuza gidecek mi bilmem…"

"Konuşsana nereden bağlanıyor?"

"Amerika, Luiziyana, New Orleans."

"Orospu çocuğu!" Greta Alfieri kendini tutamadı.

"Ama işin güzel kısmı esas şimdi geliyor, açık bir şekilde Royal Caddesi 417 numaradan bağlanıyor ve burası kimin adına kayıtlı tahmin edin hadi… Paul Morphy Müzesi'ne."

"Of Tanrım! Oraya gittim. Fransız mahallesinde ve yaklaşık bir yüzyıl boyunca Morphy ailesinin yaşadığı ev olmuş. Paul Morphy orada doğup öldü."

"İtiraf etmeliyim ki bu adamın bilgisayardan iyi anladığı kadar güçlü bir mizah duygusu da var!" Mitnick neredeyse eğleniyor gibiydi. "Bence bizimle dalga geçiyor…"

Claps'in yüz hatları daha da gerginleşti, sesi buz gibi çıktı:

"Oyuna devam edelim. Sıra bizde."

7 a3 Ch6

8 b4 cxd4

9 cxd4 Tc8

Hamleler yüzyıl kadar önce McConnel ve Morphy arasında yapılmış olan maça uygun olarak devam ediyordu.

"Komutan, bilgisayarının içine giremiyorum. Koruma duvarı var…" Mitnick sinirliydi. "Bu sisteme girebilmem için bir sürü zamana ihtiyacım var hatta belki de günlere!"

“Boş ver gitsin o zaman, çok vaktimiz yok ve girebilsek bile sabit diskinde bir şey bulamayız. Ardında iz bırakmayacak kadar kurnaz. En azından hevesimizi kursağımızda bırakmayacak başka bir şey düşünmeye çalış… Hayal gücünü kullan.”

10 Ab2 Cf5

11 Dd3

Greta Alfieri hamlesini yaptıktan hemen sonra Claps’e döndü.

“Bu, oyunun en önemli kısmıdır.” Veritabanında oyunun hamlelerini gösteren analizi işaret etti. “Morphy kendi filini kaybetmeyi göze alarak McConnel’e hiç şans tanımayacak bir kombinasyon yaratmak üzere Axb4+ oynar. Çok kuvvetli, Morphy’e özgü ve neredeyse onun imzası denebilecek bir kombinasyon.”

Birkaç saniye içinde ekranda siyahın on birinci hamlesi göründü:

11 Axb4+

Claps’in bakışları uçsuz bucaksız bir girdabın içinde kaybolmuş gibi kaygılıydı.

12 axb4 Cxb4

“Konuşun onunla Greta, elimizdeki kartları açmanın vakti geldi.”

Greta sessizce onayladı. Yazmaya başladığında parmaklarının buz gibi olduğunu fark etti.

Kayıp Küpe: Bırakıyorum. Tebrikler Yargıç, güzel kombinasyondu!

Yargıç Alonzo: Teşekkürler. Güzel bir oyun oldu.

Kayıp Küpe: Hadi ama mütevazilik yapma… Güzelden de öteydi. Biliyor musun, bazen sanki oğluna karşı oynuyormuşum gibi hissettim… Senin oğlun Paul demek istiyorum… Sözü geçmişken, ne garip bir tesadüftür ki yakın bir zamanda onun ismiyle imzalanmış iki tane e-posta aldım…

Geçmek bilmeyen birkaç saniye boyunca ekran donup kaldı.

Sonra…

Yargıç Alonzo: Yanılıyorsun Kayıp Küpe, sadece ikincisini bu isimle imzalamıştım…

Greta Alfieri kafasındaki bütün saçların elektriklendiğini hissetti. Nefesi kesildi.

Yargıç Alonzo: İyi akşamlar Greta… Sizinle tanışmak gerçekten de büyük bir zevk.

Greta, Claps'e neredeyse çaresiz bir ifadeyle baktı. Claps'in de yüzünde şaşkın bir ifade vardı ama sesi sıcak çıktı:

"Size bir zararı dokunamaz Greta, uzakta. Konuşun onunla… Siz bir gazetecisiniz, profesyonelsiniz unuttunuz mu?"

Greta Alferi, gözünde canlanan Paola Serni'nin bedenini kovalamaya çalıştı.

Kayıp Küpe: Morphy?

Yargıç Alonzo: Hizmetinizdeyim. Küpenizi bulabildiniz mi?

Kayıp Küpe: O küpe benim değildi. Her neyse… Evet, bulundu.

Yargıç Alonzo: Doğru sizin değildi. Aslında sevgili Bayan Adriana'ya aitti, sonra artık ona ihtiyacı kalmayınca ben de onu Bayan Paola'ya ödünç verdim ki kendisinin bu konuda çok yardımcı olduğunu belirtmeliyim…

Greta Alfieri irkilerek ellerini bilgisayar klavyesinden çekti ve iki yanında salladı, bilgisayarla arasına olabildiğince mesafe koymak ister gibiydi.

Yargıç Alonzo: Sanırım kendisini bizzat siz bulmadınız ama belki şu an sizinle orada olan kişilerden biri bulmuştur… Söyleyin Greta, o bilgisayarın karşısında kaç kişisiniz?

Greta Alfieri Claps'ten yardım istedi, sesi titriyordu:

“Yalnız olduğuma asla inanmayacaktır.”

“Hayır ama büyük ihtimalle bu umurunda değil. Her tedbiri almış. En azından ona Sensi’nin bu işten haberinin olmadığının bilgisini verelim.”

Yargıç Alonzo: Duraklamanız yeterli bir cevap zaten…

Kayıp Küpe: Doğru, yalnız değilim ama polisin bundan haberi yok. O ortamda pek sevilmem.

Yargıç Alonzo: Nereden bağlandığımı öğrenebildiniz mi?

Kayıp Küpe: Evet, evinizden.

Yargıç Alonzo: Ah, atalardan kalma o konak… Arkadaşlarınız oldukça başarılı ama uğraşmaları boşuna, Luiziyana’dan daha öteye geçmelerine imkân yok.

Claps elini sıcak bir hareketle Greta Alfieri’nin omzuna koydu.

“Greta, artık işinizi yapma vakti geldi. Bir gazeteci olarak görevinizi yapın.”

Greta yazmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı.

Kayıp Küpe: Morphy, neden bunu yapıyorsunuz? Neden bu cinayetleri işlediniz?

Ekran uzun bir süre donup kaldı.

Yargıç Alonzo: “Aydınlanma” nedir, bilir misiniz Greta?

Tam Greta Alfieri cevap yazmak üzereydi ki Claps onu durdurdu.

“Sözünü kesmeyin, bize kendisini çıldırtan şeyi söylemek üzere. Kendisi devam edecek, göreceksiniz…”

Yargıç Alonzo: Neden bahsettiğimi anlıyor musunuz? Yeni bir bilginin… Yeni bir sebebin verdiği göz kamaştırıcı enerji! Karanlıkla dolu günlerimizi bir anda aydınlatmaya yetecek muhteşem bir ateş… Bir gün

önce bize temel ve vazgeçilemez gibi gelen şeylerin anlamsızlığını ortaya çıkarmak!

Tekrar uzun bir sessizlik oldu.

Greta Alfieri'nin eli farkında olmadan hâlen omzunda olan Claps'in eline uzandı.

Yargıç Alonzo: İşte bana bu aydınlanma geldi. Ortaya çıkmak için beni seçti, herhangi görünür bir nedeni olmadan, farklı bir özelliğim olmadan. Ve bana bir görev verdi… Bu muhteşem ve göz kamaştırıcı görev tamamlandığı anda tüm ihtişamıyla ortaya çıkacak!

Greta Alfieri bu sefer Paola Serni'nin görüntüsünü ve kanının kokusunu aklından kovamadı. İçinde bir isyan duygusu, sessiz bir öfke belirmeye başladı.

Yargıç Alonzo: Resmin tamamlanmasına az kaldı. İkinci e-postayı hatırlıyor musun? Sadece son bir hamle daha var… Anladığınızı sanmıyorum Greta ama siz, bu büyük eserin baş oyuncusu olacaksınız.

Greta Alfieri cevaplamak üzere klavyeye eğildi ve bu sefer hareketsiz kalan Claps onu durdurmadı.

Kayıp Küpe: Peki bu harikulade resim için iki hayatı yok etmek gerekli miydi? Bedenlere bu şekilde işkence etmek? Hem sonra neden beni seçtiniz? Tüm bu… Bu vahşetin bir parçası olmak isteyeceğimi size düşündüren nedir?

Bir kez daha ekran hareketsiz kaldı.

Greta Alfieri, önündeki boş ekrana gözlerini dikip sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi fısıldadı:

"Sakinliğimi kaybetmemem gerekiyordu, abarttım ve gitti…"

"Sorun değil Greta." Claps hemen onu desteklemeye çalıştı. "O hep orada, sadece kendini sanrılarından kurtarması gerek, şu an kafasında ne görüntüler canlandığını sadece Tanrı bilir."

Uzun saniyeler geçip gidiyordu.

Yargıç Alonzo: İki hayat… Hadi ama Greta, iki hayat nedir ki? Savaşın kazanılması için bir komutan bile askerlerini feda eder. Biraz önce oynadığımız oyunu düşün. O kombinasyonda göz kamaştırıcı bir güzellik bulmuyor musun? Ama onu gerçekleştirebilmek için fili gözden çıkarmak zorunda kaldım…

Greta Alfieri sonunda patladı:

“Bir satranç oyunu! Bu orospu çocuğu gerçek insanlarla satranç oynuyor!”

Kayıp Küpe: Eser tamamlanmak üzere dediniz… Ne demek bu?

Yargıç Alonzo: Benim bir cani olduğuma inanıyorsunuz değil mi? Siz, yanınızda kim varsa onun gibi, benim kandan ve yitip giden hayattan etkilendiğimi düşünüyorsunuz… Sefil bir cinsel düşkünlük içinde olduğumu, kendi alanımda sapık bir yüceltme yaşadığımı düşünüyorsunuz… Hayır benim genç dostum, bu gerçekten çok uzak… Ben görevin tamamlanması için ıstırap çekiyorum. Bu o kadar çaresiz bir acı çekme ki Greta, siz bunu hayal bile edemezsiniz… Ben aydınlanmanın hizmetindeyim ve yapılması gerekeni yapacağım ama bana ortaya çıkacak o büyük eserin ne olduğunu sormayın, sadece gerçekleştirilmesi yönünde vahiy alıyorum çünkü.

Devam etmeden önce bir süre ara verdi.

Yargıç Alonzo: Greta, size bu resimde düşen çok önemli bir görev var. Şimdiye kadar çok severek yaptığınız bir görev.

Kayıp Küpe: Sesinizi duyurmak ve size izleyici kazandırmak değil mi? Peki ya bunu yapmak istemezsem? Bu işin içine daha fazla karışmayı reddedersem?

Yargıç Alonzo: Sizin seçme şansınız yok Greta, siz seçildiniz. Hem samimiyetsiz olmayalım… Siz de bunu istiyorsunuz. Bu mesleğiniz açısından çok cazip bir fırsat. Bunun için burada değil misiniz?

Kayıp Küpe: Peki ya yapamazsam ne olacak? Dışarıda bırakıldım, uzun bir süredir kameralardan uzaktayım ve elbette ki bu benim tercihim değildi.

Yargıç Alonzo: Bana güvenin, çok yakında her şey değişecek ve ekranların karşısına dönüşünüz muhteşem olacak. Çok geç oldu… İyi geceler Greta, bu güzel sohbet ve oyun için teşekkürler.

Greta Alfieri hızla yazdı.

Kayıp Küpe: Bekleyin, gitmeyin, daha sorularım bitmedi.

“Bağlantısı kesildi, bizden ayrıldı” dedi Mitnick yüzünde kurnaz bir gülümsemeyle. “Ama ondan ilginç bir şeyler almayı başardım…”

Claps, Greta Alfieri’yi evine bırakırken Mercedes’i bomboş sokakların izin vereceğinden çok daha yavaş sürüyordu. İkisinin de konuşma isteği yoktu. Sessizliği ilk bozan Greta oldu:

“Neden benimle konuşmak istedi?”

Claps sessiz kaldı.

“Demek istediğim…” diyerek devam etti Greta. “Aslında bize yeni bir şey söylemedi, yani e-postada yazdıklarından farklı bir şey demek istiyorum.”

“Aksine… Siz ne bekliyordunuz ki Greta, bize adını ve adresini söylemesini mi? Bize onu zıvanadan çıkaran şeyi söyledi. Yeni bir iletişim yolu ortaya çıkardı. Bu şekilde irtibata geçeceğini ve bunu sadece sizinle yapacağını söyledi… ‘Greta, siz bu muhteşem resimde başrolde olacaksınız’ dedi… Söylediklerini tam olarak size tekrarlamama gerek var mı?”

“Ama ben artık ekranlarda değilim! Bunu kendi de biliyor.”

“Şu an için öyle ama bu ne kadar sürecek? Başka bir taraftan bakacak olursanız, Morphy sizin için uğraşıyor… Adriana Maggesi’nin öldürülmesinden bu yana çok fazla şey oldu. Sensi daha ne kadar tüm bunları basından gizleyebilecek? İlk haberler yayılmaya başladı bile. Morphy bunu biliyor, tek yapması gereken biraz daha sabredip bu fısıltıların artmasını beklemek. Bu olduğunda siz onun işinin sözcüsü olacaksınız ve büyük bir talep üstüne ilk sırada yayına çıkacaksınız. Greta, olaylara birinci kişi olarak dâhil olmak sizin sektörde çok büyük bir nimettir, değerli bir avantajdır. Hem sonra büyük haberlerin kraliçesi siz değil misiniz?”

Greta’ya karşısında Cattanei konuşuyor gibi geldi.

“Eserini tamamlamasına çok az kaldığını söyledi, sadece tek bir hamle… Harekete geçmesi yakın mı?”

“Az kaldı derken zamandan bahsettiğini sanmıyorum. Hatta bundan bahsetmediğine eminim. Son birkaç saattir zaten bir sürü şey yaptı: Yeni bir cinayet, yeni bir e-posta ve bu akşam direkt olarak irtibata geçmek. Ego ve heyecanının uzun bir süre beslenmesi gerekecek. ‘Az’ derken kesinlikle kastettiği kombinasyonunun tamamlanmasına sadece son bir hamle kalmış olması… ‘Eserin tamamlanmasına az kaldı… Sadece son bir hamle…’”

“Peki bahsettiği ‘eseri’ ne?”

“İşte sorunun kalbi de burası. Eseri onu çıldırtan şeyin kendisi yani dürtülerini harekete geçiren şey değil. Başka bir deyişle, özlemlerini yani gerçekten yapmak istediklerini örten bir maske değil.”

“Anlamıyorum…”

“Bakın Greta, günlük hayatta Morphy normal bir insan gibi davranıyor, rahatlıkla insanların arasına karışıp bizlerden biri gibi görünebiliyor. Kendinize bunu nasıl yaptığını mı soruyorsunuz? İçindeki o vahşi ve çılgın taraf nasıl olur da sürekli patlamaz? Bunu nasıl kontrol edebiliyor?”

Claps farkında olmadan Mercedes’inin hızını daha düşürdü. “Bunu yapabilir” diyerek devam etti. “Çünkü içinde iki farklı kişilik taşıyor: Birisi normal, diğeri hasarlı…”

“Çift kişilikli yani bunu mu söylemek istiyorsunuz?”

“Dar anlamda değil. Daha açık olmak gerekirse birbirinden uzak ve habersiz iki farklı kişiliğin, yani birbirinden tamamen farklı iki insanın bir bedende bir araya gelmesi gibi bir şey değil, ki zaten bu, farklı ve seyrek görünen bir patolojidir.”

“Nedir öyleyse?”

“Morphy’nin taşıdığı kişilikler birlikte yaşıyor ve kendi aralarında bir denge bularak birleşiyorlar, bunu da onu çılgınlığa sürükleyen dürtünün ta kendisi sayesinde yapıyorlar. Rahatsız olan kişilik aslında normal kişiliğin karşılanmamış arzularının çürük bir meyvesidir. Morphy çok uzun bir süredir hak ettiği değeri görmediğini ve takdir edilmediğini hissediyordu, hayat ve insanlar hak ettiğini hissettiği ve özlemini çektiği değeri ona vermiyorlardı, yani ün ve başarıyı. Yavaş yavaş zihninde, bunu ona inanmayanları cezalandırarak zorla elde etmeye yönelik çılgın bir kararlılık oluşmaya başladı. Bunu dehşet saçarak yapacaktı. Evet, şöhret ve korku. İşte onun amacı, ulaşmak istediği hedef bu… Şöhret ve korku onun ‘eser’i. Ve sadece onu çıldırtan ve aşağılık eylemlerini bir kahramanlık örtüsü altına gizleyen güdü sayesinde nihayet ‘normal’ kişiliğinin arzularını tatmin edebiliyor.”

“Normalliğini tatmin edebilmek için mi böyle çıldırdı yani? Söylemek istediğin bu mu? Ama bu… delilik!”

“İnsan zihninin işleyişi çok karmaşıktır, bazen anlaşılamaz ve düşmanca görünebilirler ama temel olarak böyledir. Morphy’nin çılgınlığının harekete geçmesi normalliğini tatmin etmek için. Hayatta sürekli kendini önemli hissederek, kendinden ve yaptığı şeylerden bahsedildiğini duyarak yer almak istiyor, Morphy’den bahsedilsin istiyor: Şehrin korkulu rüyası, Morphy.”

Birkaç saniye hiçbiri konuşmadı.

“Yakın bir zamanda harekete geçeceğini sanmıyorum” diyerek tekrar konuşmaya başladı Claps. “Şimdi son gelişmelerin ortaya çıkmasını; basının kendinden geçmesini, sizin tekrar televizyonlara dönmenizi ve onun

hakkında konuşmanızı bekleyecek. Ne zaman ki ilgi, huzursuzluk ve korku azalmaya başlayacak, işte o zaman harekete geçme vakti gelecek. Belki öncesinde size bir e-posta gönderecek ve sonra yeni kurbanına yönelecek. Böylelikle kimse unutamayacak; bir kâbus gibi, habis gibi şehrin üstüne çökecek… Bir efsane olacak.”

Greta Alfieri üşüyordu. Arkasını görebilmek için önündeki aynayı biraz indirdi. Mitnick’in evinden ayrıldıklarından beri bir araba onları izliyordu. Adı koruma ya da gözetim olsun fark etmez, bu ilk defa kendini güvende hissettirdi.

“O zaman bir süre hiç sesi çıkmayacak öyle mi?”

“Sanmıyorum.”

“Bu demek oluyor ki onu yakalayabilmek için elimizde başka bir şansımız olmayacak… Ama Mitnick onun bilgisayarına girebilseydi…”

“Burada da yanılıyorsunuz Greta. Mitnick’in onun bilgisayarında açtığı delik, buna öyle diyelim, çok kıymetli ve biraz şansımız yaver giderse bizi ona götürebilir de.”

Maiezza, Claps’in Mitnick’in evinden çıkarken kendisine verdiği randevuya tam vaktinde gitti.

Hemen harekete geçen Mercedes’in içine giriverdi. Saat gecenin ikisini birkaç dakika geçiyordu.

“Oltaya geldi” dedi Claps birkaç saniyelik sessizlikten sonra. “Ama nereden internete bağlandığına ulaşamadık.”

Arabada hâlâ Greta Alfieri’nin parfümü kokuyordu.

“Mitnick sabit diskine girmeyi başaramadı mı?”

“Hayır ama bilgisayarının basit bölümlerini görebildi. Mesela işlemci, ana kart, video ve ses kartı gibi… Marka ve seri numarasını aldık. Mitnick’e göre parçaları farklı markalardan toplanmış bir bilgisayar bu. Morphy’nin bunu kendi başına toplayıp kurduğundan emin. Eğer doğru gördüyse seri numaralarından yola çıkarak parçanın dağıtımının ne zaman, nereye yapıldığını bulabiliriz.”

“Ve aynı zamanda parçaların kimin tarafından satın alındığı da araştırılabilir…”

“Aynen öyle” diyerek kurnazca gülümsedi Claps.

Onuncu Gün

Sabah

Greta Alfieri az ve kötü uyumuştu. En son ne zaman kâbus gördüğünü hatırlamıyordu bile, büyük olasılıkla daha çocukken ama o gece bütün o kâbussuz geçen zamanın acısı çıkarılmıştı.

Gözünü her kapadığında karşısında Paola Serni'nin kanlı yüzünü ve kanlı bir bilgisayar klavyesinde yazmakta olan kendi ellerini görüyordu.

Mesleği gereği ziyaretçi olarak savaş alanlarında, katliam sahnelerinde, bir deprem ya da sel mağduru olan halk arasında bulunmuştu; katillerle, çocukları ortadan kaybolmuş annelerle ve elleri kanlı diktatörlerle röportajlar yapmıştı.

Ama Greta Alfieri hep rahat uyumuştu, onun için haber haberdi, o kadar.

Yataktan çok erken kalktı. Deli gibi yıkandığı duşun altında, makyaj yaparken, giyinirken umutsuzca kendisine ait o sıcak rahatlama hissini aradı.

Yayın bölümüne girip ortadaki salondan yürümeye başladığında üstünde zaferinin memnuniyeti yerine hafif bir rahatsızlık, geçmişle ilgili olmayan bir uyarı hissetti. Greta Alfieri sanki kendisi değildi de ona artık çok uzak gelen davranışları oynayan başka biriydi.

Katıldığı az kişiden oluşan ve kendisinin başrolde olduğu toplantıda bir gece önce olanlardan ve Morphy'e attıkları yemden hiç bahsetmedi. Tekrar haber programına dönüyor olmaktan dolayı hiç hissetmediği sahte bir heyecan sergiledi. Arşivden gösterilecek kısa filmleri seçti. Kullanılacak ışıkları, giysileri ve çekim açılarını kısacası ertesi gün seyircilere canlı olarak sunulacak son dakika haber programıyla ilgili her türlü detayı kararlaştırdı.

Toplantı geç vakte kadar sürdü. Claps'in ona verdiği cep telefonu çaldığında saat öğleden sonra ikiyi biraz geçiyordu.

Öğleden Sonra

Mercedes'in arka koltuğunda Greta Alfieri'nin varlığından dolayı biraz sıkıntılı olan Maiezza oturuyordu. Claps lafı hiç dolaştırmadan konuya girdi:

"Biraz önce Mitnick'in Morphy'nin bilgisayarından aldığı bilgiler doğrultusunda bilgisayarın parçalarıyla ilgili sonuçlar elimize ulaştı."

Sesinden heyecanına zor engel olduğu anlaşılıyordu, Greta hemen sordu:

"Ne gibi bilgiler?"

"Kaliforniya ve Tayvan'daki üretim merkezleriyle görüştük; her bir parçaya ait seri numarası sayesinde birkaç dakikada hepsinin üretim tarihlerini ve yerlerini bulduk."

Claps arabayı, Greta Alfieri'nin onu kullanırken görmeye alıştığından çok daha hızlı bir şekilde sürüyordu.

"Parçalar kısa süre önce üretilmiş ve perakende satış için Avrupa pazarına sürülmüş. Mitnick haklı çıktı; Morphy bu parçaları kendi başına toplayıp tek tek satın alarak oluşturmuş bilgisayarını."

"Yani bunları nereden satın aldığını öğrenebilir miyiz?"

"Daha net söylersek bu parçaların nerede satışa sunulduğunu dememiz gerek; ses kartı dışında parçaların hepsi tek bir dükkândan alınmış, Greta. Şimdi oraya gidiyoruz. Biraz şansımız varsa…"

Greta Alfieri de Claps'le aynı heyecanı hissetmeye başladı ve neden bu işe onu da karıştırdığını merak etti.

"Affedersin ama neden beni de götürüyorsun, ben ne işe yarayacağım?"

"Çok büyük bir mağaza, tam bir elektronik süpermarketi…" Claps'in gözlerinden bir ışık geçti. "Kameralar! Güvenlik kameraları var ve genellikle bunların kayıtları birkaç gün saklanır. Eğer bu görüntülerde Morphy'nin kim olduğunu tahmin edebilirsek, sizin de onu görmenizi istiyorum."

Greta Alfieri midesinde bir boşluk hissetti.

“Neden? Etrafımı daha iyi kontrol edebilmem için mi? Yoksa son günlerde onu etrafımda görüp görmediğimi anlamak için mi?”

Claps kendi kendine, bu ipucunu sonuna kadar takip edebilmeleri için şansa ihtiyaçları olduğunu defalarca yinelemişti; işte şimdi umduğundan daha çok şansları olduğunu fark ediyordu. Mağazanın müdürü, bütün mağazada güvenlik kamerası sistemi olduğunu anlattı:

“İlgilendiğiniz parçalar birkaç hafta önce geldi, görüyor musunuz?” diyerek bilgisayarının ekranını işaret etti. “Bu sütunda yükleme yazar yani malın bize gelip satışa sunulduğu tarih. İşte burada…” Tıklayarak ekranda yeni bir sayfa açtı. “Boşaltma yani malların ne zaman satıldığı ise… Bakalım… Dün, bütün parçalar dün aynı saatte satılmış. Tek bir kişi tarafından bile alınmış olabilirler.”

“Peki ulaşabileceğimiz…”

“Faturaları mı? Elbette. İşte burada.”

Maiezza ve Greta Alfieri ekranı daha iyi görebilmek için Claps’e doğru eğildiler.

“Bütün parçalar aynı kişiye saat 18:22’de satılmış. Yedi numaralı kasadan. Banka ya da kredi kartı yok, nakit alınmış, fatura istenmemiş.”

“Aslında isteseydi çok güzel olurdu…” diyerek fikir yürüttü Maiezza.

Greta da araya girerek sordu:

“Başka bir şey satın almış mı?”

“Evet. Edith Piaf’ın *la voix, la poesie* adlı müzik CD’si ve bir kitap, bir cinayet romanı: *Kriptokrasi*.”

Claps sinirli bir hareket yaptı.

“Bir güvenlik kamerası sisteminiz var, peki kasaları gören bir kamera var mı?”

“Elbette.”

“Kayıtları saklıyor musunuz?”

“Beş gün saklayıp sonra siliyoruz. Ne istediğinizi anladım, size hemen saat 18:00-18:30 arasındaki tüm kayıtları çıkartayım.”

Kayıtların bulunması sadece birkaç dakika sürmüştü ama buna rağmen Greta’ya zaman hiç geçmeyecekmiş gibi gelmişti.

Ortam çok gergindi.

Müdür, kasetteki kaydı saat 18:20’ye gelene kadar ileri aldı.

İki dakika, sadece iki dakika içinde Morphy ekranda görünecekti.

Claps bembeyazdı, ellerini yumruk yapmış, çenesini ise sımsıkı kenetlemişti.

Ama ekranda görüntüler akmaya başladığı anda engel olamadığı bir hayal kırıklığı hissetti; tek kamera kasaların üstünden çok geniş bir açıyla görüntü alıyordu. Her ne kadar yedi numaralı kasa objektife en yakını olsa da sıradakilerin tümünü görebilmenin imkânı yoktu ve hepsinden öte müşterinin üçte birini tepeden gösteriyordu. Morphy’nin yüzü ancak tam arkasını dönerse görülebilirdi.

Bir dakika.

Kasaların önündeki sıra ilerleyip duruyordu, para ödeme işi hızlı bir şekilde sürüyordu.

Yedi numaralı kasanın önünde görüntüye bir adam girdiğinde saat 18:21:12’yi gösteriyordu. Üstünde bir eşofman vardı; kasiyere üç kutu, bir CD ve koyu renk kapaklı bir kitap uzattı.

“Lanet olsun!” diyerek ağzından kaçırdı Maiezza.

Adam kafasını oldukça iyi saran bir şapka takmıştı ve yüzünün geride kalan o küçük kısmı ise kameranın çektiği görüntüde görülmüyordu.

“Yüzü görünmüyor!”

Claps’in tüm sinirleri gerilmişti, sanki her an monitördeki kasanın önünde duran adamın üstüne atlayacak gibi görünüyordu.

Görüntüler saat 18:22:02’yi gösterdiği sırada kasiyer fişi verip parayı kasaya koydu. Adamın uzaklaşırken arkası göründü ve kısa bir sürede görüntüden çıktı. Tüm o zaman boyunca bir kere bile arkasını dönmemişti.

“Lanet olsun! Lanet olsun!”

Maiezza bağırıp duruyordu.

“Morphy miydi?”

Claps, Greta’nın sorusunu duymazdan gelerek mağaza müdürüne döndü:

“Başka açılardan görüntüler, başka kameralar var mı?”

“Bazı koridorlarda var. Giriş kamerası maalesef iki gündür bozuk, çalışmıyor.”

“Saat 18:00’den başlayarak hepsini görelim.”

Kendine Nick diyen adam sabırla doğru zamanı bekledi.

Yeni kurbanının oturduğu apartmana kimse onu görmeden girmeyi başarmıştı.

Elinde sıradan bir çanta taşıyordu.

Ve bir de jilet gibi keskin bir bıçak.

Hiç ses çıkarmadan merdivenlerden en üst kata kadar çıktı.

Her katta etrafta kimsenin olup olmadığını dikkatle kontrol etti.

Çatıya açılan kapıyı hızlıca zorladı ve ardından sessizce kapattı.

Bir köşeye oturarak uzun bekleyişine başladı.

Üçüncü ve son hamle!

Bu gece olacaktı. Karanlık çökünce.

Sadece birkaç saat kalmıştı.

Akşam

Claps, Sensi'yi direkt bilgilendirmiş ve Benni ile adli tıp lokalinde buluşmuştu.

Greta Alfieri'yi haber kanalına bırakmadan ve Sensi'yi aramadan önce, mağazada tüm kayıtları izlemişti. Morphy objektiflere birkaç defa rafların arasında yakalanmış ama yüzünü hiç göstermemişti.

Kayıtları adli tıbba vermişlerdi. Kullanılacak programlarla ortaya en uygun yüz görüntüsü çıkacaktı. Bu, antropometrik veri toplama ve özel filtreler aracılığıyla büyütülen ve analiz edilen ayrıntılar sayesinde olacaktı.

Teknik görevli, "Eğer bir şüphelinin görüntüsünü alacaksak antropometrik filtreler devreye girer ve bunun başka herhangi bir suçluyla örtüşüp örtüşmediğini de söyleyebiliriz" demişti.

Şimdi Sensi'nin ofisi gergin bir tel gibiydi.

Maiezza'nın yüzü yanıyordu sanki. Claps, Morphy'nin duran görüntüsüne tekrar gözlerini dikmeden önce saatine baktı ve bilgisayardan çıkan analiz sonuçlarını içinden tekrarlamaya başladı: 1.72 boyunda, eşofman giymiş olmasına rağmen çok atletik değil, hatta belki biraz kilolu. Bir omzunu diğerine göre yüksekte tutuyor. Bu vücut şeklinden uzun süre hareketsiz durduğu sonucuna varılabilir. Ofiste uzun süre masa başında ve bilgisayar karşısında çalışıyor. Parmağında yüzük yok, şapkasının altında az görünen saçları kısa kesilmiş ve koyu renk. Ayağındaki koşu ayakkabıları kırk üç numara.

Uzun ve zor bir av olacaktı bu.

Komiser Benni olumlu görünmeye çalıştı:

“Tam bir robot resim olduğu söylenemez patron ama elimizde hiç değilse bir şeyler var.”

Sensi gözlerini kapatarak nefes aldı.

“En başa dönmemiz ve onu Adriana Maggesi ile iletişim kuran kişiler arasında aramamız gerek. Bu, çok basit bir göz kontağı bile olabilir.”

Maiezza çoktan kendini dükkânlar, ofisler, spor salonları, dans okulları, bekleme odaları ve metro istasyonları arasında deli gibi koşarken görür gibi oldu.

Benni özellikleri sıralamaya başladı:

“Otuz, otuz beş yaş arasında, 1.72 boyunda, ayakları kırk üç numara, eğer varsa kısa ve koyu renk saçlı, çok hafif kilolu…”

Sıralamaya Claps devam etti:

“… Duruşunda çok belirgin bir eğiklik var, hayatı hareketsiz ve bilişim hakkında çok bilgili.”

Bilgileri Komiser Benni tamamladı:

“…Ve kasada aldıkları arasında Piaf’ın müzik CD’si ile garip ismi olan bir cinayet romanı var.”

Uzun bir sessizlikten sonra Sensi tekrar derin bir nefes alarak konuştu:

“Kolay olmayacak… Çok fazla adama ve zamana ihtiyaç var.”

“Vaktimiz olacaktır, Morphy bir süre sakin kalacaktır…”

Claps sözlerini tamamlayamadan Fonzar koşarak yanlarına geldi.

“E-posta! Şimdi geldi!”

Sensi mesajı sinirli bir şekilde okudu ve rengi çarşaf gibi beyazlaştı. Kâğıdı Claps'e verdi.

"Sanırım o kadar vaktimiz yok…"

Greta'nın içinden stüdyoya gitmek gelmemişti.

Kendisine tekrar tahsis edilen kapalı garajdaki park yerinden arabasını çıkardı, cep telefonunu kapattı ama Claps'inkini değil ve arabayla dolaşmaya başladı.

Hiçbir hedefi yoktu.

Sadece düşünmemeye çalışıyordu.

Birden uzun bir süre amaçsızca dolaştıktan sonra şehir dışına yöneldi.

Arabayı Paola Serni'yi gördüğü apartmanın önüne park etti.

Arabadan inmedi, uzun bir süre ikinci kattaki o pencereyi izledi.

Sonunda Greta Alfieri ağlamaya başladı.

Çoktan karanlık çökmüştü, Greta arabayı çalıştırdı ve eve doğru yola koyuldu; bir duşa, yıkanmaya ihtiyacı vardı.

Claps bir süredir e-postayı elinde öylece tutuyordu, zihni hararetli düşünceler içindeydi.

> *Kıymetli Bayan Alfieri,*
>
> *Henüz birkaç saat önce haberleştik ve size itiraf etmeliyim ki kalbimde hâlen daha sizinle konuşmuş olmanın verdiği mutluluğu taşıyorum.*

Sevgili Greta,

Bu gece için.

Bana 'eser'imin ne olduğunu soruyordunuz.

İşte sonunda onu tamamladığımı görebileceksiniz, onun göz kamaştırıcı güzelliği gözlerinizi kör edecek.

Herkes önünde diz çökmek zorunda kalacak.

Satrançtaki son hamle gerçekleşmek üzere, göz kamaştırıcı bir kombinasyonun ürünü bu hamle.

İçinde sırrı barındıran hamle.

Yoğun bir yolculuk oldu.

Buradan yola çıktık:

İlk hamleyi hatırlıyor musunuz? Güzeller güzeli bayan Maggesi…

Size küçük bir yardımda bulunayım: Atlardan biri hareket etmişti.

Yakında görüşmek üzere, sizinim

Morphy

Bu gece için… *Bu gece için.*

Üçüncü hamle… *İçinde sırrı taşıyan.*

Claps umutsuzca anlamaya çalışıyordu. "Atlardan biri hareket edecek… Ama hangisi? Eğer bu ilk hamleyse bundan sonraki iki hamle şah ve mat olmalı. Ama bu ne anlama geliyor, bize ne demek istiyor? Sır dediği ne?"

Claps şekli incelemeye devam etti. “Bir anlamı olmalı, bu hareketler dizisinde gizli bir mesaj olmalı.”

Claps içinde sinir bozucu bir güçsüzlük hissi yükseldiğini hissetti.

Bu gece için… *Bu gece için.*

“Benni, sen…”

Şekle konsantre olmuş olan Komiser Benni kafasını salladı.

“Bilmiyorum… Karışık. Hâlâ üç hamlede nasıl mat olacağını göremiyorum. Hamleleri denemek için bana bir satranç tahtası gerekli.”

Claps bakışlarını etrafındakilere çevirdi.

“Bize kim yardım edebilir?”

Benni başını kaldırıp, “Satranç kulübü. Eminim ki bu saatte en güçlü oyuncular oradadır” dedi.

Maiezza ayağa fırladı.

“Doktor nerede olduğunu biliyorum, arabayla beş dakikada varırız.”

Claps çoktan kapıya gitmişti.

“Hadi ne bekliyoruz, harekete geçelim.”

Polis sireniyle kısa bir sürede tamamlanan yol boyunca Claps koltuğa gömülmüş faydasızca bir ilişki bulmaya çalışıyordu; Maggesi cinayeti ve hareket edecek olan at… Yani atlayacak olan… Peki neden bir at… Ne gibi bir bağ olabilir… Peki ya ikinci hamle ne olacak?

Kendine Nick diyen adamın saklandığı yere çoktan karanlık çökmüştü. Vakit gelmişti. Uzun süre neredeyse hiç hareket etmeden geçirdiği bu bekleyiş onu hiç rahatsız etmemişti. Adrenalinin damarlarında dolaştığını

hissediyordu: Hazırdı. Karanlıkta çantasından gerekli olan şeyi çıkarıp üstüne yerleştirdi. Çantayı boş olarak bir köşeye fırlattı, bunu polis için orada bırakacaktı, nasılsa bundan hiçbir yere varamazlardı. Elindeki feneri açıp ardında kimliğini ele verecek hiçbir delil bırakmadığından emin olmak için saklandığı yeri kontrol etti. Modern biyoteknolojilerin nelere kadir olduğunu iyi biliyordu ama o dikkatliydi, dikkatli ve kurnaz. Bir bardaki küllükten aldığı herhangi birinin içtiği iki sigara izmaritini yere attı; polisin DNA oyunu içindi bu… Birkaç hızlı hareketle çatıdaki tavan penceresine çıktı.

Gecede ay yoktu, şehrin ışık ve gürültüleri onun ayaklarının altında kaybolup gidiyordu. Kendine Nick diyen adam derin bir nefes aldı, karanlığın kokusunu içine çekti, her şey mükemmeldi. Kısa bir süre sonra kurbanıyla baş başa olacaktı ve elleri arasında eriyen o bedenin sıcaklığını hissedecekti.

Satranç kulübü, üstü satranç tahtası desenli elli kadar masanın olduğu büyük bir salondan ibaretti. Sayısız oyuncu maç yapıyordu, diğerleri ise önlerindeki bir pozisyonu hareketsizce inceliyorlardı.

Sekreter hemen konuyla ilgilenip küçük ofisine kulübün en iyi oyuncusunu çağırdı: Uluslararası bir usta.

Claps, Juric’i görünce şaşırdı. Bir yeni yetmeden çok az büyüktü, yirmi iki en fazla yirmi üç yaşındaydı; uzun boylu ve zayıftı. Üstünde jean pantolon ve pantolonunun dışında bırakılmış bedenine biraz büyük gelen bir gömlek vardı. Gösterişli, sarı renkte bir çift spor ayakkabı giyiyordu. Hareketlerinden bir şampiyon olduğu belliydi: Sahnenin tam ortasında, dikkatleri üstüne çekmeye alışkın, halka inmekten ve onlara bir şeyler açıklamaktan pek hoşlanmayan. Claps ilk gördüğü anda ona karşı bir antipati duydu.

Sekreter hemen lafa girdi:

“Şu probleme bak, üç hamlede mat oluyor.”

“Daha net söylemek gerekirse” diyerek lafa girdi Claps. “Bize belirtildiğine göre, ilki atla başlayan üç hamlelik bir kombinasyon var.”

Juric sol eliyle üzerinde şeklin olduğu kâğıdı umursamaz bir tavırla alarak etrafındakilere sıkılgan bakışlarla meydan okurcasına baktıktan sonra nihayet kâğıttaki pozisyonu incelemeye başladı.

Claps gencin ifadesinin değiştiğini gördü. Özellikle çene kısmındaki çizgiler daha da keskinleşti ama özellikle kâğıdın üstünde aşağı yukarı hızlı bir şekilde hareket eden gözleri sanki kağıdı delip geçmek ister gibiydi.

Beş dakikadan fazla vakit geçmedi ki biraz önceki antipatik çocuğu yok eden samimi ve genç bir gülümseme Juric’in yüzünü aydınlattı.

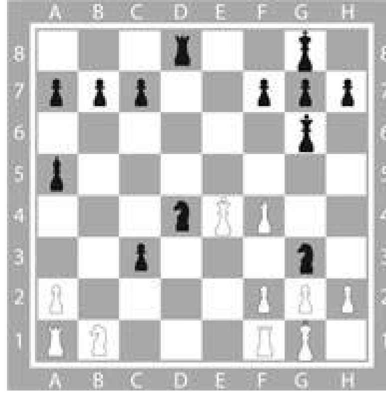
Kendine Nick diyen adam ipe iki sıkı düğüm atttı; ipin sağlam olduğundan iyice emin olduktan sonra giysisine çift kat yaparak çok sıkı bir şekilde doladı ve yuvarlak makaraya geçirdi. Dikkatli bir şekilde çatının eğimli kısmındaki alandan aşağıya doğru inmeye başladı.

“Bu karmaşık bir problem değil” dedi Juric mükemmel ve hiç yabancı aksanı duyulmayan bir İtalyancayla. “Bu, satranç dünyasının görüp göreceği en büyük iki şampiyonu arasında oynanmış gerçek bir maçın final pozisyonu.”

“Morphy…” dedi Claps, sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıktı.

“Aynen öyle!” Juric bir an için Claps’e şaşkın gözlerle baktı. “New York’ta sanırım 1857’de… Marache ve Morphy… Evans gambiti.[3] Paul Morphy, sanırım siyah taşlar onundu, atı f5’ten g3’e hareket ettiriyor, beyaz kaçacak yeri olmadığını fark edip oyunu bırakıyor.”

“Yani oyun burada bitti mi?” diye sordu Claps.

“Evet. Beyaz, kombinasyonun geriye kalan son iki hamlesine maruz kalmaktansa çekilmeyi tercih etti. Savunma yapacak hiçbir şansı yoktu.”

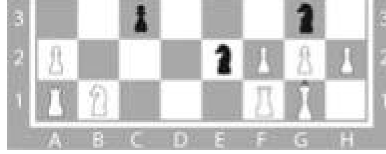
“Eğer beyaz, oyunu terk etmeseydi, bu kombinasyon nasıl devam edecekti? Hadi ama genç adam, anlat bana, mesajı bulmama yardım et… Morphy rakibini nasıl mat etti?”

“Mat mı? Burada mat yok.”

Juric elindeki kâğıdı burnunun ucuna sokana kadar kaldırınca Claps gerilemek zorunda kaldı.

“Pozisyona bakın: Beyaz kraliçe[4] bir başka deyişle vezir yakalanmış yani bir sonraki hamlede siyah at ya da siyah vezir tarafından yenilecek; daha sakin bir taraflara kaçabilir ya da sırası geldiğinde siyah veziri

yiyebilir ama bu kadar kolay değil, çünkü böyle bir hamle beyazı farklı ve daha zor bir duruma sokar. İlk üç sıraya konsantre olun, görüyor musunuz?” Juric devam etmeden önce birkaç saniye bekledi. “Siyah, atı d4’ten e2’ye hareket ettirerek tehlike oluşturuyor.”

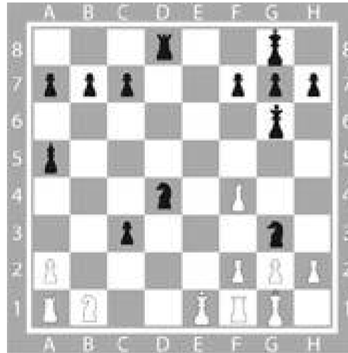

“Eğer hiçbir taş bu atı yiyemezse yenilecek. Aslında beyazın yapması gereken vezirini şu an bulunduğu yerden başka bir yere geçirmek ve aynı zamanda Morphy’nin atının üstüne gelerek e2 karesini koruyup yenilmekten kurtulmak.”

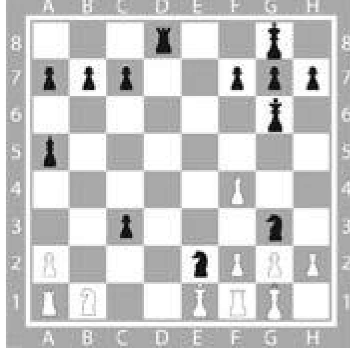
Claps diyagramın üstüne bir parmağını koyarak işaret etti:

“Eğer yanlış anlamadıysam beyaz; vezirini, at e2’ye hareket ederse onu yiyebileceği bir yere hareket ettirmek zorunda…”

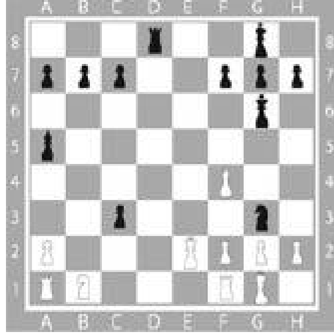
“Tebrikler! Ancak vezirin hareket edebileceği yerler çok az, bunlardan birini ele alalım, nasılsa sonuç değişmeyecek, diyelim ki e1 karesine kalenin yanına gitti…

O zaman Morphy ne yapar? Çok basit, aynı şekilde atını d4’ten e2’ye götürür: Ve yener!

Zavallı Marache, buna engel olmak için ona e1’e hareket ettirdiği veziri ile e2’deki atı yemekten başka çare kalmıyor.”

“Ve Morphy kombinasyonun üçüncü ve son hamlesiyle g3’teki atını kullanarak veziri yiyor ve kazanıyor” diyerek tamamladı Claps.

“Evet. Beyaz oyunu bıraktı çünkü bu kombinasyonu gördü; mat olmaya götürmeyen ama önlenemez şekilde vezirin kaybedileceği bir kombinasyon. O seviyede bu şekilde bir dezavantajla oynamak düşünülemeyecek bir şey.”

Claps zihninde bir şeyin şiddetle büyüdüğünü hissetti, patlamaya hazır bir şey.

“Yani, maç şah öldüğü için değil, vezir yani kraliçe öldüğü için bitiyor” diyerek konuyu bağladı Juric.

Kraliçe ölüyor… Ölen Kraliçe…

Parlayan bir ampul Claps’in zihnindeki diğer tüm düşünceleri yok etti. Kraliçe… Kraliçe… Büyük haberlerin kraliçesi!

“Bu Greta Alfieri!”

Claps bir yandan bağırarak bu ismi söylerken bir yandan da kapıya doğru koşmaya başlamıştı bile.

“Bir sonraki kurban Greta!”

Gece

Kendisine Nick diyen adam vücudunu hafifçe sallandırdı ve ayakları terasın parmaklıklarına değdi. Hafif bir atlayışla sessizce Greta Alfieri’nin dairesinin terasına indi.

Alarm çalmamış, şüpheli hiçbir ses duymamıştı; onu gören ya da fark eden kimse de yoktu.

Birkaç metre uzağındaki yere kadar inen pencere aydınlıktı ve çok iyi görüyordu ki kilitli değildi. Bu çok iyiydi, böylelikle kapıyı zorlayıp gürültü çıkarma tehlikesinden kurtulmuş oluyordu.

İçgüdüsel olarak eli bıçağa gitti ve sivri ucuna dokunmak onu bir sıcaklık dalgasıyla kapladı. Göğsünde silahın baskısını da hissediyordu ama bu temas ona daha çok rahatsızlık veriyordu; boyamak üzere olduğu mükemmel tabloda bir kusur ve leke gibi. Bunu yanına almak zorunda kalmıştı, kullanmasına gerek kalmayacağını umuyordu ama o gece, binayı gözetleyen iki polis göz önüne alınırsa her şey daha riskliydi ve o, her olasılığa karşı hazırlıklı olmalıydı.

Dikkatle cam kapıya doğru ilerledi ve içeriye bakmak için kafasını uzattı. İnce bir tül içeriyi net bir şekilde görmesine engel oluyordu. Geniş bir salon, köşelere yerleştirilmiş sıcak ışık veren üç büyük lambayla aydınlatılıyordu. Yumuşak bir kanepe, şık mobilyalar ve onun dikkatli adımları altında gıcırdamayacak kalitede, ki bundan çok emindi, parkeler.

Kendine Nick diyen adam içinden şarkı söyler gibi mırıldanıyordu:

“Neredesin, neredesin?”

Salon boştu, av evin başka bir yerindeydi.

Çift camdan olan kapı içerideki sesleri duymasını engelliyordu.

“Neredesin, neredesin?”

Kendine Nick diyen adam cam kapıya yerleştirilmiş bir alarm olmadığından emin olunca içeri girmek için hazırlandı; derin bir nefes aldı, sonsuz gücün sıcaklığı damarlarında dolaşmaya başladı. Sağ eliyle cam kapıyı yavaşça açmaya başladığında tatlı bir tadın verdiği hastalıklı bir neşe içine girdi.

Greta Alfieri sıcak suyun bedeninden akıp gitmesini hissediyordu. Su tenini okşayarak akıp gitmeden önce yüzüne ve omuzlarına çarpıyordu.

Uzun zamandan sonra gevşeme hissi sanki uzaklardan ona geri gelmiş gibiydi…

Greta Alfieri, gülümseyerek sanki zamanın içinde kayboldu, nazikçe göğüslerini sabunlamaya başladı.

Haber kraliçesinin artık ekranlarda görülmemesi anlaşılır gibi değil… Bu adaletsizliği ortadan kaldırmak için uğraşacağım.

Claps telefonla konuşurken e-postadaki bu cümleyi düşünmeden edemiyordu. Nasıl olmuştu da Morphy’nin Greta Alfieri’yi tekrar sahneye döndürmekten bahsederken ne demek istediğini hemen anlamamıştı?

“İkinizden biri apartmanın girişini gözlemeye devam ederken diğeriniz hemen dairesine çıkıp onu bir dakika bile gözünden ayırmayacak. Onu çok korkutmamaya çalışalım ama gözlerinizi ve kulaklarınızı dört açın. Kısa sürede orada olacağız.”

Araba, asfaltı âdeta döverek ve şehrin binaları arasındaki sert virajları hızla alarak ilerliyordu; sanki delici çığlıklarıyla öten sireni koparıp atmak istiyordu. Telefon konuşmasını bitiren Claps, telefonu bırakmadan dengede

durmak için eliyle kapıya tutunarak zorlukla Greta Alfieri'nin numarasını çevirdi.

Kendine Nick diyen adam tam kapıyı açmaya başlamıştı ki birdenbire olduğu yerde kaldı. Dairenin içinden salonun görebildiği kısmında bir cep telefonu çalmaya başladı.

Çağrıyı cevaplamak üzere Greta Alfieri görünene kadar telefon birçok defa çaldı. Greta'nın başı ıslaktı, üstünde büyük bir havlu sarılıydı ama telefona cevap vermeye çalışırken havlunun üstünden düşmesine aldırmadan çıplak kaldı. Kendini zorlamasına rağmen kendine Nick diyen adam telefon konuşmasını anlayamıyordu. Greta Alfieri birkaç metre uzaktaydı, arkası dönüktü ve söylediklerinin anlaşılamayacağı kadar alçak sesle konuşuyordu. Adam istemeyerek terasın karanlığına çekildi ve adrenalinin azaldığını hissetti.

Kendini derin ve düzenli nefes almaya zorladı; harekete geçmeyi birkaç dakika ertelemek zorundaydı, ne de olsa güzel ve çıplak bir bayanın telefon görüşmesini yarıda kesmek hiç nazik bir davranış değildi.

"Greta, şimdi beni iyi dinleyin…" Claps'in sakin sesinin altındaki derin heyecan hissediliyordu. "Yeni bir gelişme var, sakın telaşlanmayın ama Morphy'nin sizinle önümüzdeki saatlerde direkt bir irtibat kurmaya çalışması mümkün."

"Aman Tanrım! Ama nasıl…"

"Sözümü kesmeyin, size geliyorum, kısa sürede orada olacağım, bu arada koruyucu meleklerinizden biri yukarı yanınıza çıkacak; kendisi silahlı ve işin uzmanı, gerekli olduğu takdirde sizi korumayı çok iyi bilecek biri."

Greta Alfieri bir an için ayakları altındaki yerin kaydığını hissetti.

“Morphy buraya… Beni öldürmeye mi geliyor?”

“Bilmiyoruz Greta” diyerek yalan söyledi Claps. “Ama daha üst seviyede bir korumaya geçmenin daha iyi olacağını düşünüyorum. Hemen bu gece sizi güvenli bir yere götüreceğiz.”

Greta Alfieri içgüdüsel olarak etrafına bakındı; birdenbire bu ev ona yabancı ve rahatsız edici geldi. Ağır sessizlik, zaman ve mekânı değiştiriyordu âdeta.

“Greta… Greta beni duyuyor musunuz?”

“Evet.”

“Koruyucu meleğiniz yukarı çıkıyor, kapıyı çaldığında ona ismini sorun, ismi Corbani. İsmini söylemeden kapıyı açmayın, tekrar ediyorum kapıyı açmayın.”

“Tamam… Dediğiniz gibi yapacağım.”

Greta Alfieri neredeyse zorlukla konuşuyordu.

“Greta, sakinliğinizi korumanız şart, sadece tedbir olması açısından bu şekilde hareket ediyoruz, sizin en ufak bir riske girmenizi istemiyorum. Hadi bana ismi tekrar edin.”

“Corbani.”

“Çok güzel, kısa süre sonra orada olacağım ve size son gelişmeleri anlatacağım.”

Kendine Nick diyen adam tekrar hareketlendi. Greta Alfieri konuşmasını bitirmişti ve havlusunu üstüne sarıyordu. Kadın başka bir odaya geçer geçmez daireye girecek ve hemen üstüne çullanacaktı.

Boğuk bir çığlık atmasına bile vakit bırakmayacaktı.

Her şey birkaç saniyede bitecekti; bıçağıyla imzasını atmadan önce elbiselerini çıkarmak için vakit harcamasına bile gerek yoktu.

Bu düşünceden aldığı tatla yüzünde çarpık bir sırıtış belirdi. Ama sadece bir saniye sürdü, evde bir zil sesi daha duyuldu, bu sefer çalan sokak kapısının ziliydi.

"Polis. Doktor Claps yukarı çıkarak kendisi gelene kadar sizinle kalmamı emretti."

"Claps bana haber verdi. İsminizi söyleyin."

"Corbani. Appuntato Corbani."

Greta Alfieri rahat bir nefes alıp kapıyı açtı ve adamı içeri aldı. Corbani otuz yaşlarındaydı. Uzun boylu değildi ama sportif ve güçlü bir fiziği vardı. Hepsinden önemlisi bakışları kendinden emin ve kararlıydı. Greta kendini hemen güvende hissetti."

"Burada olduğunuz için çok mutluyum."

"Hanımefendi sakin olun, bu sadece rutin bir tedbir. Nöbet arkadaşım apartman girişini kontrol ediyor ve birazdan diğer görevliler de gelmiş olacak."

"Ne yapmamız gerekiyor?"

"Sadece Doktor Claps'i bekleyeceğiz hanımefendi, hepsi bu. Beraber beklemek zorundayız." Polisin yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "Sakın beni geçen gün yaptığınız gibi atlatmaya çalışmayın."

"Arabadaki siz miydiniz?"

"Evet, sizin kaçmaktaki ustalığınız bana ve ekip arkadaşıma pahalıya patladı."

“Üzgünüm…”

“Bizim hatamız, biz iki tavuk gibi davrandık, siz de bizi avladınız.”

Polis memuru tekrar gülümsedi.

“Dinleyin…” dedi Greta Alfieri, bir yandan üstündeki havluyu işaret ediyordu. “Claps tam da ben banyo yaparken aradı, üstümde hâlâ sabun var… Toparlanmam lazım…”

“Banyo mu?”

“Evet, duş kabini orada… İç mimarımın fikriydi, biraz hayalperest biridir…”

Corbani, Greta Alfieri’nin esprisini duymazdan gelerek sordu:

“Penceresi var mı?”

“Evet ve kapalı.”

“Tamam, gidin lütfen, ben banyo kapısının önünde bekleyeceğim.”

Greta Alfieri kapıyı ardından kapatır kapatmaz Corbani cep telefonundan Claps’i aradı:

“Doktor, dairedeyim; her şey normal görünüyor ama ben yine de kontrol edeceğim.”

“Evde alarm sistemi var mı?”

“İşte bunu henüz bilmiyorum…”

Claps lafı kısa kesti:

“Tamam, tamam, varsa aktive et. Binanın girişindeki arkadaşınla telsiz irtibatınız var mı?”

“Telsizimiz yok Doktor ama telefonla görüşebiliriz.”

Claps derin bir iç çekti.

“Birkaç dakikada oradayız. Gözlerini dört aç.”

Corbani telefonu cebine koyarak gözden geçirmek için hızlıca etrafına baktı; uzak olduğu hâlde kilitsiz cam kapıyı ve o an devre dışı olan alarmı hemen fark etti. Banyo kapısına yaklaşarak içeri seslendi:

“Her şey yolunda mı?”

“Evet, havluların arasına saklanmış bir seri katil falan yok.” Duştan akan suyun sesi duyuldu. “Girip kontrol etmek ister misiniz?”

Corbani hafif bir ürperti hissetti, aslında bu çok hoşuna giderdi; Greta Alfieri çok güzel bir kadındı.

“Gerek yok, bu dairede bir alarm sistemi var mı acaba, söyler misiniz?”

“Teras ve pencerelere bağlı olanlardan mı? Hayır ama yarın kesin bir tane kurduracağım.”

“Tamam, siz keyfinize bakın, ben daireyi kontrol edeceğim.”

Corbani silahını eline alıp emniyetini açtı, sonra gözünü banyo kapısından bir saniye bile ayırmadan hızlıca tüm odaları kontrol etti. Odaların ışıklarını açık bıraktı.

Sonra tekrar salona doğru yöneldi ve oradan da terasa.

Tekrar suyun sıcaklığını hissediyordu ama bu defa Greta Alfieri’nin zihni, vücudunu okşayan suyun verdiği hazzı hissetmekten çok uzaktaydı.

Claps’in söylediğine göre Morphy onunla direkt temas kurmaya çalışacaktı. Ama aslında sesinden anlamıştı, onu öldürmeye gelecekti.

Corbani’nin varlığı ilk başta onu rahatlatmış, espri bile yapmıştı ama şimdi banyoda yalnız başınayken sanki midesini soğuk bir şeyin ısırdığını hissediyordu. Kendini sıcak suya bırakıp bu hissin kaybolmasını bekledi…

Buhar sise benzer bir şekilde yavaşça tavana doğru yükseliyordu. Greta Alfieri kafasını öne eğip duvara dayandı, akan su boynuna masaj yapmaya

başladı. Suyun ayaklarının dibinde bir girdap oluşturduğunu gördü ve birden o an düşündüğü şeyden dolayı hayrete düştü: Yarın ojelerini değiştirmesi gerekiyordu.

Sonra aniden bir şey değişti.

Fark edilemeyecek kadar hafif bir şey.

Baskı hissinden farklı bir şeydi. Biraz önce onu rahatlatarak yukarı süzülen buhar şimdi ilerleyecek başka bir boyut bulmuş gibiydi.

Greta Alfieri'nin bedeni birden gerildi, sanki olan şeyi bir saniye öncesinden anlamıştı.

Kapı! Arkasındaki banyo kapısı açılıyordu!

Hareketsiz kalakaldı, kapıyı göremiyordu ama içindeki her bir hücre onu uyarıyor, bağırıyordu.

Çaresizce emin olduğu hisler kapıyı açanın Corbani olmadığını haykırıyordu.

Sevgili Greta, bu akşam için. Yakında görüşmek üzere, sizin Morphy'niz.

Bunu nasıl hemen anlayamamıştı?

Bana eserimin ne olduğunu soruyordunuz… İşte sonunda onu tamamladığımı görebileceksiniz, onun göz kamaştırıcı güzelliği gözlerinizi kör edecek.

Onu tamamladığımı göreceksiniz.

Başından beri gözünün önündeydi her şey, eğer Greta Alfieri'ye bir şey olursa Claps kendini asla affetmeyecekti.

Beyaz bir araba polis arabasının sirenini dikkate almadan kavşağa önce girdi, belki de sadece hızını ayarlayamamıştı.

Maiezza arabayı önünde gördüğünde hemen çarpmaya engel olacak ani bir manevra yapmaya çalıştı ama tüm bu çabası sadece arabayı biraz yan çevirerek darbenin önden gelmesini engellemek oldu. İki arabanın çarpışması çok sert oldu ve her iki araç etraflarında birkaç defa döndüler. Diğer araç yolun kenarında park etmiş arabalardan birine çarparak dururken polis arabası kavşaktaki bariyerlere vurdu. Çarpışmadan sonra kırılmış cam parçalarıyla kaplı asfaltta gerçeküstü bir sessizlik oldu, polis sireni ise durmadan önce şikâyet eder gibi garip bir ses çıkarıp sustu.

Claps ve Maiezza oldukları yerde hayretler içerisinde kaldılar.

Kendine Nick diyen adam gürültü yapmadan banyoya süzüldü.

Avı duşa kabinin içinde ona sırtı dönük duruyordu.

Hiçbir şeyin farkına varmamışa benziyordu. Üzerinde Corbani’nin kanı olan bıçağın hâlâ doymamış susuzluğu vardı.

Greta Alfieri’nin çıplak vücudu dikkatini sadece birkaç saniye dağıttı. Kendine Nick diyen adam yumruğunun etrafına ipek bir eşarp sarıp iyice sıkarken bir yandan da duşa kabinin kapısını tek bir hamleyle hızlıca nasıl açabileceğini anlamaya çalıştı.

Bir adım yaklaştı, eşarbın diğer ucunu sol eline aldı, bir adım daha attı…

Kabinin kapısı kuvvetli bir tekmeye karşı duramazdı.

Av neler olduğunu anlayana kadar eşarbı boynuna dolaması gerekiyordu.

Bir adım daha: Bu son adımdı.

Duş kabini ellerinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Greta Alfieri ilk başta hiç kıpırdamadı.

Bir saniye için bile Corbani'nin gelip ona yardım edeceğini düşünmedi; onun bedeni çoktan soğumuş olarak dairenin başka bir yerinde yatıyor olmalıydı.

Celladına kellesini sunmuş öylece duruyordu, tek istediği çok acı çekmemek ve bu işin çabucak bitmesiydi.

Sonra birdenbire içinde bir isyan belirdi, biraz geriye doğru çekilerek duşun biriken suyunu boşalttı ve öne doğru eğilip karnını ve ayaklarını durulamaya başladı, bir yandan da suyu en sıcağa ayarladı.

Şimdi, neredeyse kaynar akmakta olan suyun bir yerine değmemesine dikkat ederek yüreği ağzında kabinin kapısının açılmasını beklemeye başladı.

Kendine Nick diyen adam sert bir tekme attı. Duşa kabinin kapısı büyük bir gürültüyle yere devrildi.

Adamın elleri boynunu sıkacağı eşarpla birlikte çoktan havada hazırdı.

Greta çaresizliğin verdiği bir güçle bağırdı ve hızlı bir hareketle kendini yere atıp yuvarlanarak gözleri kapalı bir şekilde kaynar suyu duşa kabinin devrilmiş kapısına tuttu.

Saldırganın acı dolu çığlığından suyun tam yüzüne isabet ettiğini anladı.

Adam elleri gözlerinde yalpalayarak geriledi.

Greta Alfieri bütün gücünü toplayarak bir kaçış yolu bulabilmek üzere tüm hızıyla kendini adamın üstüne itti.

Kendine Nick diyen adam dengesini kaybedip lavaboya dayanarak yere çöktü, tüm bunlar modern bir dans gösterisi gibi görünüyordu. Adam

gözlerini açamıyordu, bütün yüzünün yandığını hissediyordu ve içinde patlayan hayvani bir öfke vardı.

Greta Alfieri banyodan dışarı koşup sokak kapısına yöneldi; hâlâ ıslak vücuduyla biraz öne fazla eğilince ayakları parkenin üstünde kaydı ve hızla yere düştü.

Bileklerindeki ve ellerindeki acıyı görmezden gelerek hızla ayağa kalktı.

Kapıya yöneldi. Belki çığlık atıyordu, belki de atmıyordu, farkında bile değildi.

Âdeta donmuş olan parmakları kilidi açmayı reddediyordu…

Greta Alfieri hıçkırarak tekrar ve tekrar denedi. Anahtar yavaşça kilidin içinde dönmeye başladı: Bir… İki… Ve açıldı!

Kapının birkaç santim açılmasıyla Greta dışarıdan gelen havanın tazeliğini hissetti, özgürlük ve kurtuluş havası ama bu çok kısa sürdü, kısa bir an. Birden arkadan üstüne bir şey çökerek onu kapıya doğru bastırdı. Kapı sert ve zalim bir sesle kapandı.

"Pis fahişe!"

Suratında şiddetli bir yumruk hissetti, kendini dört ayak üstünde sersemlemiş bir hâlde yerde buldu.

İpek eşarp dolanarak boynunu sıkmaya başladı; elleri çaresizce kendini koruyacak bir şeyler aramaya çalışıyordu. Katilinin soluğunu zorlukla hissediyordu.

Zihni bir boşluğun içine düşmeden önce hiçbir şey düşünmediğini fark ederek şaşırdı.

Kendine Nick diyen adam hiç hareket etmeden Greta Alfieri'nin yerde yatan bedenine bakıyordu. Yüzü çok yanıyordu ama artık gözlerini açık

tutabiliyordu. Nefesinin düzene girmesini bekledi.

“Orospu…” dedi kadının şah damarını ararken.

Yaşıyordu; çok güzel, bu çok güzeldi.

Bıçağını çıkarıp kadının üstüne çıktı ve bıçağı yüzüne yaklaştırıp kulağına fısıldadı:

“Programda bir değişikliği hak ettin orospu. Şimdi biraz canını yakacağım ama birazcık, sadece kendine gelmen için. Her şeyi hissetmeni istiyorum. Sonra ağır ağır tek bir yerden uzunca keseceğim… Boğazından.”

Araba acı bir frenle Greta Alfieri’nin evinin kapısı önünde durdu. Arabanın yan tarafı olduğu gibi ezikti ve o bölümdeki camların tümü kırıktı, motordan hafif bir duman çıkıyordu.

Claps alnından süzülen kanla derhâl arabadan inerek hızlı adımlarla ilerledi. Maiezza topallayarak gazetecinin evine giden dar patikada arkasından onun izledi.

Giriş kapısında nöbet tutan polis memuru onları görür görmez panikle ileri atıldı:

“Doktor…” diye bağırdı cep telefonun göstererek. “Corbani cevap vermiyor!”

“Tanrım!” Claps koşmaya başlamıştı bile. “Koşalım! Koşalım!”

Greta keskin bir acıyla ağır ağır kendine geliyordu.

Yan tarafında yakıcı bir acı hissediyordu, baseninin yan tarafı sanki vahşi bir şekilde eti kazınıyormuş gibi sıkışıyordu.

Ağrı dalgalar şeklinde oradan bütün vücuduna yayılıyor, zihninde doğacak herhangi bir düşünceyi engelliyordu.

Ama bu uzak ve donuk acı birden o kadar kuvvetlendi ki ancak o zaman zihni özgür kaldı.

İlk hissettiği şey, nedenini bilemediği bir ağırlık oldu. Sonra içindeki anlık bir patlamayla bilinci yerine geldi.

Bağıramadı, bir el ağzını sıkıca kapatıyordu. Çaresizce kendini kurtarmaya çalıştı ama faydası yoktu. Dehşetle ellerinin arkasında bağlanmış olduğunu ve üstündeki ağırlığın onu öldürmek için gelmiş olan adamın göğsünün üstündeki dizleri olduğunu fark etti.

“Hoş geldin, orospu…”

Ses ürkütücü derecede yakından geliyordu ve ölümün tatlı kokusunu taşıyordu.

“Kaç adam düzdü seni? Yüz? Bin? Kaç tane olduğunun bir önemi yok; hiçbirisi sana bu akşamki âşığın kadar sahip olamadı. Soğuk ve parlak: Her şeyini alacak, hayatını bile.”

Greta Alfieri bıçağın soğuk ucunun sımsıkı kapalı tuttuğu bacaklarından yukarı doğru çıktığını hissetti.

Son gücüyle kendini çaresizce tekrar kurtarmaya çalıştı.

Bağırmaya çalıştı.

Çeliği vajinasında hissetti…

Hiçbir düşünce ya da hayatının bir saniyede gözlerinin önünden aktığı bir film yoktu, sadece dehşet ve sonsuz bir korku hissediyordu.

Birden her şey değişti: Kapı büyük bir gürültüyle ardına kadar açıldı ve bıçak izlediği yolda durakladı.

Bir an için her şey durdu.

Sonra Claps vahşi bir çığlıkla kendine Nick diyen adamın üstüne atladı. İki adam yuvarlanarak Greta'dan uzaklaştı. O esnada kapıda beliren Maiezza elindeki silahla nişan almaya çalışıyordu. Claps, kuyunun dibinde yakaladığı o bedenle gözleri kapalı dövüşüyordu. Nihayet kanlı canlı karşısındaydı, kokusunu duyuyor, hainliğini hissediyordu.

İki beden birbirine sımsıkı sarıldı, Claps adamın bıçağı tuttuğu elini ısırdı; Maiezza, Claps'in anlayamadığı bir şey söyleyip bağırıyordu, Greta Alfieri çaresizce çığlık atıyordu ama tüm bunların hepsi çok uzakta kalıyor ve kulağına sadece sessizlik ulaşıyordu.

Yine yuvarlandılar.

Claps, Adriana Maggesi'yi suratındaki ciddi gülümsemeyle tekrar evinde gördü.

Diğer zamanlarda olduğu gibi zihninden bir ışık geçti ama bu sefer geride bir şey bıraktı… Bir yandan dövüşürken bir yandan da zihni bu şeyi takip ediyordu. Ve sonunda anladı.

Kabul etmediği olasılık!

Masadaki kartları karıştıran ve yeni bir senaryo yaratan bir olasılık!

Claps hayranlık duyar gibi kalakaldı ve bir anlığına sıktığı ellerini gevşetti. Kendine Nick diyen adamın sıyrıldığını ve ellerinin artık bir şey tutmadığını fark etti. Kasığının aşağısında, uyluğunda şiddetli bir darbe hissetti, ardından bir el ateş sesi duydu ve Adriana Maggesi'yle Paola Serni'nin celladının kanının yüzüne döküldüğünü hissetti.

O an odada gerçeküstü bir hareketsizlik ve sessizlik vardı.

Tek duyulan ses, Greta Alfieri'nin hıçkırıklarıydı…

Maiezza'nın bakışları boşlukta kaybolmuştu, her iki eli hâlâ gergin bir şekilde silahı doğrultmuş duruyordu. Bakmasına gerek yoktu, adamın namlusundan çıkan tek kurşunla vurulup öldüğünü biliyordu.

İlk hareket eden Corbani'nin mesai arkadaşı oldu, yumuşak hareketlerle Greta Alfieri'nin ellerini çözdü. “Her şey bitti, hadi biraz gayret” diyerek

ceketiyle kadının üstünü örttü. “Şimdi giyebileceğiniz daha uygun bir şeyler bulacağım size.”

Greta Alfieri’nin hıçkırıkları durdu, bacağının yan tarafından kan süzülüyordu. Cekete sarınarak ayağa kalktı. Bunu çıplaklığını örtmek için değil, birdenbire onu saran soğuk titremeden korunmak için yaptı.

Kendine Nick diyen adam hâlâ yerde olan Claps’in bacaklarının üstünde yatıyordu. Başının altında gittikçe genişleyen bir kan birikintisi vardı.

Maiezza gözlerini açıp kapadı.

“Her şey yolunda mı Doktor? Şimdi kalkmanız için size yardım edeceğim.”

Claps cevap vermedi.

“Doktor… Doktor!?”

Claps’in kalçasında koyu bir leke gittikçe büyüyordu…

Kasıklarının yakınında canlı bir şey hareket ederek elbisenin altından kendine bir yol bulmaya çalışıyordu…

Kıpkırmızı kan sanki durdurulamaz bir çeşme gibi akıyordu…

“Tanrım! Tanrım!”

Maiezza bir saniyede Claps’in başına gitti.

“Hemen bir ambulans çağır, hemen!” diyerek Corbani’nin mesai arkadaşına bağırdı, bir yandan da elleriyle çaresizce kanamayı durdurmaya çalışıyordu.

“Uyluk atardamarına isabet etmiş!”

Greta Alfieri’nin başında deli gibi vızıltılar dönmeye başladı, Maiezza onu yanına çağırdığında mekanik bir şekilde boyun eğdi.

“Daha iyi tampon yapabilmek için bir şeyler bulmam gerek… Bir ip mesela…”

Claps'in gözleri inançsız bir boşluk içinde kaybolup gitmişti.

"Ellerinizi sıkıca buraya bastırın, kanın çıkmamasına çalışın… İşte böyle, bravo… Dayanın, hemen döneceğim…"

Greta Alfieri ellerinin altında kanın kuvvetli basıncını hissediyordu, kan parmakları arasında kendine bir yol bulmaya çalışıyordu.

Claps şaşırtıcı bir güçle Greta'nın bileğini kavrayarak sıkıca tuttu ve kafasını kaldırmaya çalışarak kadının gözlerine ateş gibi yanan bakışlar yöneltip fısıldadı:

"Yanıldık! Baştan beri… Her şeyi yanlış düşündük… Asansör… Asansör… Hâlâ bitmedi… Tanrım ne kadar soğuk… Brando'yu almaya gitmem gerek… Brando… Ne güzel bir isim…"

Greta'nın bileğinin etrafındaki sıkı el gevşemeye başladı. Maiezza elinde bir havlu ve kendine Nick diyen adamın ipek eşarbıyla soluk soluğa geri döndü.

"Bunlarla tampon yapın, tüm gücünüzle!"

Greta, havluyla eşarbı yaranın üstüne olanca gücüyle bastırırken neredeyse bağırarak, "Lanet olsun! Bu ambulans ne zaman gelecek!" diye sinirle haykırdı.

Claps yine fısıldadı:

"Asansör… Her şeyi tersten düşün… Tersten düşün!"

Claps'in bedeni kasıldı, zihni yeniden yavaşça kuyuya gömüldü, kendini bıraktı, kendini en dibe doğru bıraktı.

Eli Greta'nın bileğini bıraktı, gözleri devrildi…

"Doktor! Doktor, bilincinizi açık tutun!" Maiezza, Claps'i sarsmaya çalışarak bağırıyordu. Greta kafasındaki uğultunun oldukça fazlalaştığını hissetti ve bayılmak üzere olduğunu anladı. Kendini kaybetmeden önce duyduğu son şey ambulansın sireniydi.

On Birinci Gün

Sabah

Greta bir hastane odasında ayıldı.

Yan tarafında hissettiği ağır acıyla bilinci yavaşça yerine geldi; elinde kalın bir sargı vardı. Bir kalçasına da pansuman yapılmıştı, sarılı olan gazlı bez yaranın üstündeki bandajı tutuyordu.

Hissettiği fiziksel acıyı yok saymaya karar vererek gözlerini açtı.

Odada ondan başka kimse yoktu.

Gün ışığı penceredeki yarıya kadar kapatılmış kepenklerin arasından içeri giriyordu.

Bedenine hiçbir şey bağlı değildi.

Claps!

Greta güçlükle yataktan çıktı.

Claps!

Başı dönüyordu ama bacakları onu taşıyordu… Ağzının derin bir susuzlukla yanıp tutuştuğunu hissetti; onu sakinleştiricilerle uyuttuklarını anladı.

Claps!

Odadan çıkıp koridorda sadece birkaç adım atmıştı ki kim bilir nereden çıkıp gelen bir doktor sabit bir gülümsemeyle Greta'nın karşısına geçti.

"Bayan Alfieri yatağınıza dönmeniz gerek, böyle dolaşamazsınız, dinlenmeniz gerek."

Claps!

Greta Alfieri, doktorun kendisine doğru uzattığı elini sert bir hareketle itti.

“Benimle birlikte biri vardı… Yaralı…”

“O da burada tedavi görüyor.”

Greta’nın hissettiği rahatlık bir sonraki soruyu sorana kadar sadece bir an devam etti.

“Peki… Nasıl?”

“Ağır.” Doktor bakışlarını yere çevirdi. “Çok kan kaybetmiş, hem de çok…”

“Nerede şu an?”

“Gece çok uzun bir ameliyat geçirdi… Şu an reanimasyon ünitesinde.”

“Lütfen, beni ona götürün…”

“Bakın, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum; siz hâlâ çok zayıfsınız ve…”

“Hayatımı kurtardı. Beni ona götürün.”

“Onu sadece bir camın ardından görebilirsiniz.”

“Beni ona götürün.”

Doktor pes ederek soludu ve Greta Alfieri’nin koluna girdi.

Maiezza bir köşede her zamankinden daha düşünceli bir ifadeyle oturuyordu. Sensi ayakta Claps’i onlardan ayıran pencerenin karşısında duruyordu; Greta’nın geldiğini görünce yana çekilerek ona yer verdi; ikisinin bakışları bir an için kesişti.

“Corbani?” diye fısıldadı Greta.

Sensi kafasını iki yana sallayarak cevapladı:

“Bedeni terastaydı…”

Greta kalbinin göğsünden çıkacakmış gibi attığını hissederek cama yaklaştı.

Claps üstündeki yeşil örtüyle hareketsiz yatıyordu. Kapalı gözleri neredeyse yuvalarına gömülmüş gibiydi, ağzındansa onu solunum cihazına bağlayan kalın bir hortum çıkıyordu. Her bir tarafında hortumlar, sondalar ve kateterler vardı, terk edilmiş bir kuklaya benziyordu. Greta’ya odadaki tek canlı şey, kalp atışlarını ve tansiyonu gösteren monitörle Claps’in ciğerlerini havayla dolduran cihaz gibi göründü.

Sağlam olan elini cama dayadı. “Durumu nedir?” diye sordu kendisine eşlik eden doktora. Sesi şaşırtıcı şekilde sakin çıkmıştı.

“Belirttiğim gibi, ona ilk müdahaleyi yapana kadar çok kan kaybetti. Ameliyat sırasında iki defa kalp krizi geçirdi. Kalbi tekrar çalıştırdık ama beynine uzun bir süre oksijen gitmedi. Şu an çok derin bir komada ama hâlâ geri dönemez bir durumda değil. Yapabileceğimiz tek şey beklemek, hayati fonksiyonlarını desteklemek ve beklemek.”

“Ayılacak mı?” diye sordu bakışlarını Claps’ten ayırmadan.

“Birkaç dakika içinde ayılabileceği gibi bu birkaç ay sonra da olabilir. Aynı şekilde ömrünün sonuna kadar böyle kalabilir.”

Doktor tekrar bakışlarını yere indirdi.

“Ve…”

“Ve ne?”

“Ve ayılsa bile, uzun süre oksijensiz kaldığından beyninde hasar oluşmuş olabilir. Felç kalabilir hem de ciddi boyutta.”

Greta Alfieri kollarını sımsıkı göğsüne sardı. Kalçasındaki acıyı artık hissetmiyordu.

Yanaklarından aşağıya bir damla yaş süzüldü.

Kapı hafifçe çalındıktan sonra açıldı ve Greta Alfieri’nin yatağından ilk gördüğü şey, dev gibi bir çiçek demeti oldu; hemen sonrasında ise Montanari’nin bronzlaşmış yüzü göründü.

“Greta, Tanrı’ya şükürler olsun ki iyisin!”

Montanari yatağın kenarına oturarak onu yanaklarından öptü, nefesi yine nane kokuyordu.

“Bizi ne kadar korkuttun!”

Montanari’nin teninin bronzluğu yüzüne bolca sürülen fondötenden kaynaklanıyordu.

“Yüzünde makyaj var!”

Montanari ona göz kırptı:

“Sadece kısa bir röportaj! Öğlen haberleri için, herkesin götüne sıkı bir tekme atacağız!”

Yönetmenin bir işaretiyle odaya omuzlarında kamerasıyla bir kameraman ve bir ses teknisyeni girdi.

“Evet Greta, sen yatağa uzan ve örtüyü iyice örtelim… İşte böyle boynuna kadar.”

Montanari hızlı bir hareketle Greta Alfieri’nin saçlarını düzeltti ve sonra geri çekilerek eserine kritik eden gözlerle baktı.

“Acı çeker bir ifade takınmayı unutma… Mesela yavaşça konuş, sesin biraz kısık çıksın.”

Greta Alfieri midesinin bulandığını hissetti.

“Federico hiç havamda değilim…”

“Dalga mı geçiyorsun!? Sen şu an bir kahramansın! En çok talep edilen habercisin, şirketimiz için bir ganimetsin sen! Biraz önce Cattanei ile konuştuk ve seninle ilgili büyük planlarımız var! Şimdi kendini geri çekemezsin… Hem sonra haber kraliçesiyken şimdi haberin kendisi oldun!”

Mide bulantısı daha da arttı, Greta’nın kendini kurtarmak için gerekli gücü bulması gerekiyordu.

“Şimdi değil, şimdi değil…”

Montanari artık onu dinlemiyordu bile.

“Şu ışık… Yüzünü biraz daha beyaz gösteremez miyiz? Greta çok soluk görünmeli. Bir hortum falan bulup takalım… Lanet olsun! Sadece grip olmuş gibi yayına alamayız onu!”

Greta Alfieri gözlerini kapattı.

Nasıl istiyorlarsa öyle yapsınlar, diye düşündü.

Claps!

İKİNCİ BÖLÜM

Birinci Gün

Sabah

Taksi Greta Alfieri’yi hastanenin önüne bıraktığında olayın üstünden tam bir hafta geçmişti ama onun için bu süre, ağrı kesici ve uyku ilaçlarıyla dolu, farklı bir boyutta geçen upuzun bir zaman gibiydi.

İlk günlerde yaşadıkları ona, uzak ve soluk anılarında kaybolmuş parçalar gibi geldi, sanki bunlara tamamen ait olmamış ve anlamını tam olarak kavrayamamış gibi hissediyordu.

Ağrılardan da kurtulamıyordu, acıları son zamanlarda ancak dağılmaya başlamıştı.

Greta hastanenin girişine doğru adımlarını hızlandırdı; asfalta düşen soğuk ve ince bir yağmur yüzünü ıslatmaya başladı. İçeri girer girmez hastanelerin tipik ilaç kokusu etrafını sardı; bir zamanlar bu koku kendini kötü hissetmesine sebep olurdu ama artık buna tamamen kayıtsız kalabiliyordu.

Hastanedeki tedavisi sadece iki gün sürdü ve o süre boyunca Sensi’yle birçok defa görüşüp yaşananları baştan sona kadar ona defalarca anlatmak zorunda kaldı.

Neler gördü, neler yaptı, söylemeyi unuttuğu şeyler var mı? Kısacası hepsi…

Greta ondan hiçbir şey saklamadı ama olanları anlatırken hiçbir acı hissetmemesine şaşırmadan da edemedi. Sanki başka bir insandan ve çok uzun zaman önce gerçekleşmiş bir olaydan bahseder gibiydi. Ama Greta, bu görüşmelerden çok şey hatırlamıyor olsa bile Sensi’nin ona karşı tutumunu çok iyi hatırlıyordu: İçinde kötü ve gizli bir düşmanlığı barındıran soğuk ve yapay bir nezaket, donuk bir öfke. Sanki Sensi, Claps’in düştüğü durumdan onu sorumlu tutuyormuş gibi bir sonuca varıyordu.

Claps!

Greta kendi ayak seslerinin yankısını dinleyerek asansörlere doğru giden koridorda ilerledi. Hayır, Sensi’nin ne düşündüğünün onun için hiç önemi yoktu.

Claps’in durumunda ne kötüleşme ne de iyileşme vardı, doktorlara göre durumu sabitti.

Yani komadaydı.

Derin ve durağan bir koma.

Aniden hayata dönebileceği ya da tabutun içine gömülebileceği bir belirsizlik.

Her gün onu, reanimasyon ünitesinin kuralları gereği birkaç dakika görebilmek için ziyarete gidiyordu ve her seferinde kalp atışları bip sesi eşliğinde monitörde çizgilerle belirirken Claps’in bedenini aynı, terk edilmiş vaziyette buluyordu.

Doktorlar son günlerde çok küçük de olsa gelişmeler olduğunu söylemişti. Greta bu gelişmeleri görebilmek için ona, karşısındaki hamleyi inceleyen bir satranç oyuncusunun gözündeki ışıkla, acıyla bakıyordu.

Hepsinden önemlisi Claps artık solunum cihazına bağlı değildi, kendi başına nefes alıyordu ve boğazına giren o borudan kurtulmuştu. Her ne kadar önündeki bu bedenin yaşama uzak olduğunu kendine söyleyip dursa da, Greta için o boru olmadan bu şekliyle ona bakmak daha kolaydı.

Peki, ya Greta ölüme ne kadar yaklaşmıştı?

Asansörün aynasındaki yüzünün yansımasını dikkatle izledi.

Hastane odasında gözlerini açtığı andan itibaren, yakın olduğu birçok şey ona yabancılaşmış ve hatıralarının dışına itilmişti. Nasıl ve neden olduğunu bilemediği bir şekilde sanki biraz daha farklıydı.

Bu da yaşadığı travmanın sonucu muydu? Yoksa hâlâ aldığı ilaçların etkisi miydi?

Sonra birkaç gece önce saçlarını tararken yüzünde de fark ettiği bir değişiklik vardı. İlk defa gördüğü ve onu fazlasıyla etkileyen bir detay: Gözleri… Gözleri birbirlerinden o kadar uzaktı ki…

Aklına gelen düşünce onu sarstı; kurban gözleriydi bunlar! Avın, tehlikelerden korunmak için her iki yanını da çok geniş bir açıyla görmesi gerekirdi ve bu yüzden de gözleri yana bakardı.

Asansör kata geldiğinde hafif bir sallantıyla durdu ve kapısı yavaşça açıldı; asansörden inmeden önce Greta son bir defa aynaya baktı: Birbirinden uzak gözler, ince uzun ve narin bir boyun. Kesinlikle tam bir avdı.

Morphy'nin gördüğü şey de bu muydu? Bunun için mi onu seçmişti?

Sensi'ye Morphy hakkında hiçbir şey sormamıştı. Kim olduğunu, nereden geldiğini, neden onu seçtiğini? Başlarda gerçeği unutmaktansa yok saymak daha kolay gelmişti.

Morphy'nin öldüğünü biliyordu, bunu kendi gözleriyle görmüştü ve bu ona yetmişti ama şimdi, birkaç gündür içinden tanımlanamaz kasvetli bir duygu kısa bir süreliğine geçip duruyordu. Bu histen, onu uzaklara itmeye çalışarak kurtuluyordu ama yine de istemeden düşünceleri onu celladına doğru çekiyordu.

Claps'i on dakika kadar gördü. Her gün biraz daha zayıflayan yüzünün dışında durumunda önceki günlere göre bir değişiklik yoktu. Rüya görüyor muydu? Istırap mı çekiyordu? Doktorlar bu iki olasılığı da ihtimal dışında bırakıyorlardı, peki o zaman geriye ne kalıyordu?

Greta, Claps'in içine düştüğü hiçliği anlayamayacağını fark etti.

Yanından ayrılmadan önce eline hafifçe dokundu. Oraya her gün gitmesinin sebebi, hayatını kurtardığı için ona teşekkür etmek mi yoksa ondan af dilemek miydi, bilemiyordu… Ya da belki de çok basit hâliyle sadece hayata geri dönmesini bekliyordu.

Reanimasyon ünitesinin kapısı arkasından kapanır kapanmaz, kim bilir hangi delikten çıkan Mitnick bakışları yere eğik sordu:

“Nasıl?”

“Herhangi bir gelişme yok…” Greta kendini zorlayarak gülümsedi. “En azından şimdilik… İçeri girip onu görmek ister misin?”

“Hayır, bunun için geldim ama yapabileceğimi sanmıyorum. Tam gitmek üzereyken sizin geldiğinizi gördüm, böylelikle bekleyip sizden bilgi almayı düşündüm…”

Çıkışa doğru birlikte yürüdüler ama dışarı çıkana kadar rahatsız edici sessizliğe son vermek için hiçbiri tek kelime etmedi.

“Sizin de yaralandığınızı öğrendim…” diyebildi sonunda Mitnick.

“Mühim bir şey değil, artık iyiyim.”

“Sevindim, televizyonda çok daha kötü durumda görünüyordunuz…”

Greta taksi bulmak için etrafına bakındı.

Mitnick kendi kendine konuşur gibi mırıldandı:

“Polis hâlâ Morphy’nin kimliğini bulamadı. Nasıl yaşıyordu ve bu vahşi doğasını nasıl saklıyordu, bilmek isterdim.”

Morphy: Greta bir an için istemeden de olsa avcısına doğru çekildiğini hissetti. Hemen silkelenip kendini kurtarmaya çalıştı.

“Claps’e çok mu bağlısın?”

“Aslında… Yani, sorun şu ki ben kendimi kimseye bağlı hissedemiyorum. Kuş beyinlilere göre benim en büyük sorunum bu.”

Mitnick, Greta’nın yüzüne bakmamaya çalışarak zoraki bir gülümseme takınıp devam etti:

“Onunla konuşabiliyordum, kendimi… rahatlamış hissediyordum. Yıllar önce başım büyük bir belaya girdi ve Claps olmasaydı o durumdan nasıl kurtulurdum bilmiyorum…”

Greta bir taksiye eliyle işaret etti.

“Seni bırakayım ister misin?”

Mitnick sanki kendisine çok tehlikeli bir şey sorulmuş gibi şiddetle kafasını sallayarak reddetti.

“Toplu taşımayı tercih ederim, yine de teşekkürler. Durumunda bir gelişme olursa bana haber verir misin?”

“Gelişme olunca” diyerek onu düzeltti Greta, bu sefer yüzündeki gülümseme daha içtendi.

Öğleden Sonra

Greta kendini sıcak duşun altına attı.

Hastaneden çıktıktan sonra haber kanalının mülkü olan lüks bir rezidansa taşınmıştı, evinde soruşturmaya yönelik araştırmalar hâlâ devam ediyordu, zaten yeniden o evin eşiğinden adım atacak cesareti yoktu.

Greta gerilmiş kaslarının gevşediğini hissetti, sıcak suyun üstündeki hastane kokusunu temizlemesine izin verdi.

Bir de haber kanalı vardı…

İçlerinde Cattanei’nin de olduğu birçok kişi onu ziyarete gelmişti.

“Hiçbir şeyi kendinize dert etmeyin Greta, siz sadece dinlemenize bakın. Biz bekleriz; biz ve yayın ekibine sizin için sevgi dolu mesajlar ileten izleyicileriniz.”

Demek istediği, kendisine tanıdıkları sürenin hikâyenin tazeliği bitmeden ve arayı fazla uzatmadan sonra ermesiydi.

Haber kanalı, Cattanei, Montanari… Kariyer… Bunlardan hiçbiri Greta’nın umurunda değildi.

O hafta boyunca eline bir defa bile gazete almamış, televizyondaki haberlerden ve aktüel programlardan uzak durmuştu. Sadece başına gelen olaydan kaçmak için değil, daha önemlisi, olayın nasıl anlatıldığını görmemek için. Greta ona eşlik eden bu uzaklık duygusuna rağmen haberlerin nasıl yönetildiğini çok iyi biliyordu: Korku, öfke… Ama bir yandan da katile karşı yürütülen hafif, sağlıksız ve itiraf edilemez bir hayranlık hissi.

Bu karanlık sirkin başrol oyuncusu Morphy'di ve yapılan yorumların ardında, aslında ona nasıl davranılması gerektiği yatıyordu.

Adriana Maggesi, Paola Serni, Corbani, Claps ve kendisi, bu iş uğruna feda olmuş değil, Morphy'nin büyük zaferi için kan dökmüş kişilerdi.

Kaç uzman yapmacıksız bir hayranlıkla, izleyicilerini artırmak için onun deli planını resmetmişti?

Kurbanların arasından hiçbir şeyin farkında olmayan, halkın tanıdığı ve ışıklar altında olan bir av seçmek, onu mikrofonu yapmak, şehirdeki caniyle görüşebilecek dünyadaki tek insan durumuna getirmek…

Sadece sona gelince onu hedef almak… Bunu sadece görünürlüğünün doruğundayken yapmak…

İşte ancak o zaman avın kanı akıtılabilirdi.

Onu hedef almak ve yok olup gitmek; bunu kimse asla unutamazdı. Morphy bir efsane hâline gelecekti. Şehrin üstünde uğursuzca dolanan kanlı antik bir Tanrı gibi: Acımasız, yaralanmaz, istediği zaman tekrar saldırmaya hazır.

Söyleyecek hiçbir şey yoktu. Mükemmel bir plandı bu.

Greta bornozunu giydi, banyodan çıktı, kendini yatağa atmadan önce iki tane hap aldı.

Uyku ilacı: Birkaç saat uyuyabilmenin tek yoluydu.

Morphy tarafından ne zaman seçilmişti? Kararını vermeden önce onu televizyonda kaç saat izlemişti.

Korkudan yerlerinden fırlamış kurban gözlerini düşünüp fantezi yapmış mıydı?

Bıçağın beyaz boynuna girişini hayal etmiş miydi?

Ve günlük hayatta Morphy nasıl bir maske takıyordu? Neden polis onun kimliğini hâlâ tespit edememişti?

Greta ilacın en kısa zamanda etkisini göstermesini umarak yatakta döndü.

Zihninde beliren en son soru, her akşam uykuya birlikte daldığı ve her sabah kendisini bekler bulduğu, hafif bir rüzgâr esintisinde, her kapı çarpmasında ve arkasından gelen her ayak sesinde hissettiği soru…

Hâlâ bir av mıydı?

Claps son sözleriyle ne demek istemişti?

Greta onun çaresiz hecelerini hâlâ çok net duyuyordu:

“Yanıldık… Baştan beri… Her şeyi yanlış düşündük… Asansör… Asansör… Hâlâ bitmedi… Tanrım ne kadar soğuk… Brando’yu almaya gitmem gerek… Brando… Ne güzel bir isim… Asansör… Her şeyi tersten düşün… Her şeyi tersten düşün!”

Sensi bu sözlere önem vermeyip “Bilinç kaybından kaynaklı anlamsız sayıklama” derken haklı mıydı? Elbette böyle düşünmek çok normaldi ama Sensi nasıl bu kadar emin olabiliyordu?”

Hâlâ bitmedi… Her şeyi tersten düşün… Asansör…

Gerçekten her şey bitmemiş miydi? Hâlâ tehlikede olan başka hayatlar var mıydı?

O hâlâ birisi için av mıydı?

Komodinin üstündeki telefonu titredi.

Montanari biraz sıkılgan bir sesle konuştu:

“Selam Greta, kendini bugün nasıl hissediyorsun? Daha iyisindir umarım.”

Greta saatin yeşil ekranına göz attı, gecenin onuydu.

“Nasıl olduğumu sormak için biraz uygunsuz bir vakit değil mi? Vakit kaybetmene gerek yok, ne istediğini söyle.”

“Tanrım… Nasıl olduğunu öğrenmek istiyordum sadece ve… Lanet olsun, tamam, bir sorunumuz var ve belki sen bize yardımcı olabilirsin.”

Greta hiç konuşmadan Montanari’nin devam etmesini bekledi.

“Mophy’le ilgili. Bugüne kadar kimliği tespit edilemedi ama bu öğleden sonra nihayet polisin elinde bir isim olduğuna dair söylentiler dolaşmaya başladı. Yaptığımız araştırmalar bunu doğruladı ama polis o ismi vermiyor… Aksine, bu durumu kesinlikle yalanlıyor.”

Greta soğuk bir şekilde cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi.

“Yanlış kişiyi aradın. Ben hiçbir şey bilmiyorum.”

“Elbette ama kendime o ismi belki Greta’ya söylerler diyordum. Yaşadıklarını düşünecek olursak bu neredeyse senin hakkın sayılır…”

“Yani benim bilgi almamı istiyorsun.”

“Sadece, bunu sen de yapmak istiyorsan. Yapmak istemezsen bunu anlayışla karşılayacak ilk kişi ben olurum.” Montanari bir süre sessiz kaldıktan sonra konuşmasını sürdürdü. “Elbette bu bizim için çok büyük bir olay olur…”

“Caninin gerçek yüzünün gösterileceği özel bir haber olacak değil mi?”

“Rakip için çok sıkı bir darbe…”

Greta mide bulantısının ağzını tıkadığını hissetti.

Elbette bunu yapacaktı ama kendisi için, bilmek için. İsmi o aşağılık Montanari’ye söylemek için değil.

“Yarın bilgi almaya çalışırım.”

“Greta sen her zaman en iyisisin!” Montanari kendine güvenini tekrar kazanmıştı. “Çabuk dön, burada sana ihtiyacımız var.”

İkinci Gün

Sabah

Uzun süre bekleme odasında bekledikten sonra Sensi'nin ofisine alınan Greta, ondan hiçbir bilgi alamayacağının farkına çok kısa bir sürede vardı.

Sensi masasından hiç kalkmadan başını önündeki kâğıtlardan kaldırdı:

"Hangi kimliğinizle randevu istediniz Bayan Alfieri? Bir gazeteci olarak mı yoksa bir görgü tanığı olarak mı buradasınız?"

"Bir süredir çalışmıyorum. Kötü bir serüvenden sonra toparlanmaya çalışıyorum… Bunu bilmeniz gerekir."

"Kötü bir serüven… Bazıları için çok daha kötü oldu." Sensi, bakışlarını Greta'nın gözlerine dikti. "Bunu da sizin bilmeniz gerekir."

Birkaç saniye kimse konuşmadı.

"Size sadece birkaç dakika ayırabilirim, tabii söyleyecek ilginç bir şeyleriniz varsa. Daha önceki konuşmalarımızda gözünüzden kaçan bir detayı mı hatırladınız?"

"Bir anlamda öyle. Bakın, bugünlerde Claps'in son sözlerini çok düşündüm; siz bunların şok altında söylenmiş olduklarını ve bir anlam taşımadıklarını düşünüyorsunuz, bunu biliyorum ama söyledikleri hâlâ kulağımda. Ve bunları söylerken bilincinin açık olduğuna eminim."

"'Hâlâ bitmedi' cümlesini mi kastediyorsunuz?"

"Bu ve tüm diğer söyledikleri… Şu almaya gidilecek Brando mesela."

Sensi arkasına yaslandı.

"Claps bu cümleleri kurarken uyluk atardamarında bir yırtık vardı ve zemini bir anda kaplayacak kadar şiddetli kan kaybediyordu. Bu gibi durumlarda beyne ne kadar az oksijen gittiğine dair bir fikriniz var mı? Claps bilincinin son açık kalan kısmıyla öylesine konuştu, kendinde değildi,

şok geçiriyordu… Söylediklerinin mantıklı bir anlamı yok, rastlantısal resimler içeriyor o kadar, kapanmak üzere olan bir zihnin ortaya çıkan anıları. Brando'nun kim olduğunu bilmek ister misiniz?"

"Kimliğini tespit ettiniz mi?"

"Elbette…" Sensi'nin dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Bir köpek. Claps'in satın aldığı ve gidip teslim alması gereken bir yarış köpeği yavrusu. Şimdi bana Claps'in nasıl bir mantık yürüttüğünü açıklayabilir misiniz?"

Greta'nın söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

"Gördüğünüz gibi hanımefendi, şüphe ve tedirginliklerinizin herhangi bir dayanağı yok. Gerçekten de her şey Morphy'nin ölümüyle bitti."

Greta derin bir nefes aldı, konuşmaya başladığında sesi titriyordu:

"Kimliğinin nihayet tespit edildiğini biliyorum. Kim olduğunu ve hayatını ne şekilde sürdürdüğünü öğrenebilir miyim?"

Bu sefer sessiz kalma sırası Sensi'deydi. Birkaç saniye sonra yavaşça konuşmaya başladı:

"Biliyor musunuz, bu sorunuzu ne şekilde yorumlayacağım konusunda kararsızım." Sensi masasının ardından Greta'ya doğru eğildi. "Yani sizi, bu olayda acılı bir şekilde yer almış olan ve bunu haklı olarak merak eden biri olarak mı düşünmeliyim… Yoksa haber açısından çok zengin bir bilgi edinmeye çalışan bir gazeteci olarak mı?"

Tekrar sessizlik oldu.

"Ama her hâlükârda, ortada akademik bir sorun var ve henüz söylenecek ya da saklanacak bir isim yok elimizde." Sensi ayağa kalktı. "Size daha fazla zaman ayıramam ama taksi çağırmakla uğraşmayın, sizi eve bıraktırayım."

Maiezza arabayı polis sirenini açmadan dikkatli bir şekilde sürüyordu. Greta ilk defa onun yanına oturmuştu ve Morphy’nin saldırı gecesinden bu yana onu ilk defa görüyordu.

“Göreve başladığınızı bilmiyordum, ayağınız oldukça kötü görünüyor.”

“Sadece bir darbe… Hem sonra ekip olarak zaten çok az kişiyiz. Sizin yaranız nasıl?”

“Çok fazla canımı yakmıyor…”

“İyi…” Maiezza kısa bir süre duraksadı. “Beni bir psikoloğa gönderdiler, haftada iki gün gitmek zorundayım.”

“Bunu belki ben de yapmalıyım.”

“Bizde herhangi bir ateş etme durumu olduğunda… Yani bilirsiniz, birini öldürdüğünüz zaman yapılması gereken bir uygulamadır.”

Trafik gittikçe kalabalıklaşıyor, arabalar sıra olmuş adım adım ilerliyordu.

Maiezza vites düşürürken konuşmaya başladı:

“Biliyor musunuz Doktor? Hiçbir şey hissetmiyorum. Yıllardır polis merkezinde görev yapıyorum ve ilk defa birini vurmak zorunda kaldım ancak içimde bununla ilgili hiçbir his bulamıyorum. Oysa zihnimde sürekli dönen ve söküp atamadığım başka bir düşünce var. O sahneyi görüp duruyorum ve kendime, daha önce ateş etme şansım olabilir miydi, diye soruyorum… Yani Morphy Claps’i vurmadan önce demek istiyorum. Böyle bitmemeliydi.”

Ama gerçekten de bitmiş miydi? Sensi neden böyle kıskanç bir şekilde Morphy’nin ismini kendine saklıyordu.

“Morphy’nin kimliğinin nihayet tespit edildiğini biliyorum…”

Maiezza direksiyonun ardında irkildi.

“Bu konuda konuşamam.”

“Elbette, zaten size bir şey sorduğum yok, sadece böyle bir şey duydum o kadar.”

Maiezza sinirlenmişti:

“Canı cehenneme! Evet doğru, kolay olmadı ama dün kim olduğunu bulduk. Ama size daha fazlasını söyleyemem.”

“Bu gizliliğin bir sebebi var mı?”

“Çok net bir sebebi var ama belirttiğim gibi…”

“… bu konuyla ilgili konuşamazsınız.” Greta bir süre düşünceli kaldı. “Çok garip. Bana saldırdı, üstüme çıktı, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ama buna rağmen yüzünü neredeyse hiç tarif edemem. Onunla ilgili aklımda kalan tek görüntü, o elektronik mağazasındaki kameraların çektiği görüntü sadece.”

Maiezza sıkılmış görünüyordu.

“Belki size bunu da söylememem gerekiyordur ama…”

“Ama?”

“Kasada görüntüsü alınan adam Morphy değildi?”

“O değil mi!?”

Greta oturduğu yerde zıpladı.

“Hiç şüphe yok. Görüntüleri inceledik ve görüntüsü alınan adam yaklaşık on santim daha kısa boylu. Bunun dışında kilolu görünüyor oysa Morphy’nin zayıf hatta sportif bir fiziği var.”

Bir suç ortağı mı var? *Hâlâ bitmedi…*

Maiezza, Greta’nın düşüncelerini okur gibi konuştu:

“Bir suç ortağı olduğunu düşünmüyoruz, elimizdeki tüm bilgiler Morphy’nin yalnız hareket ettiğini gösteriyor. Görüntüdeki kişinin bilgisayarı toplayan montajcı olduğunu ve sonrasında Morphy’e sattığını

düşünüyoruz. Nitekim yakında onun da kim olduğunu bulacağız, nasılsa elimizde Morphy'nin kimliği var."

Öğleden Sonra

Greta günler sonra ilk defa Claps'i ziyarete gitmedi. Hiçbir amacı olmadan huzursuz bir şekilde birkaç metrekarelik dairede yürüyüp duruyordu. Bunu ne kadar süredir yaptığını bilmiyordu.

Sanki bir engel yıkılmış gibiydi. Günlerdir olanlarla ilgili tüm düşünce ve anıları zihninden nasıl uzak tuttuysa şimdi de kendini bunlardan tamamen kurtulmuş hissediyordu.

Dahası da vardı. Sadece tedirginlik ve korkudan doğan derin bir kaygının içinde yaşadığını hissediyordu.

Çok ince ve üstü kapalı bir şeydi bu; uzun bir süredir onunla birlikte olan ama farkına ancak şimdi birdenbire vardığı bir şey.

Claps'in son sözleri. Sensi'ye Claps'in bu sözleri söylediğinde bilincinin yerinde olduğunu söylemişti ama bunu sadece oraya gitmesine geçerli bir sebep bulabilmek ve konuya bir şekilde girebilmek için uydurmuştu. Aslında o ana kadar buna kendisi de inanmıyordu ya da belki de onun da işine böyle geliyordu.

Ama şimdi… Şimdi, yaşananların ve hissedilen binlerce hissin hızla akmasıyla, Greta bunu artık kendinden saklayamıyordu. Claps'in bilinci yerindeydi ve kalan son enerjisiyle onu uyarıyordu, alarm veriyordu.

Brando ile ilgili söyledikleri, işte bu bilinci kapanmadan önce son söylediği şeylerdi, yani sayıklıyordu ama diğer söyledikleri, Claps'in bilinci kapanmadan önce çaresizce anlatmak istediği şeylerdi.

Hâlâ bitmedi…

Claps'in dövüşme esnasında Morphy'nin vücut yapısıyla, mağazanın kasasındaki adamın yapısının farklı olduğunu anlamış olmasına imkân var mıydı? Bir suç ortağı olduğunu düşünmüş olabilir miydi?

Yoksa Claps'in aniden fark ettiği ve diğer herkesin gözünden kaçan bir şey mi vardı?

Asansörün ne ilgisi vardı? Anlamı neydi? İşin sırrı bunda mıydı?

Ve tersten düşünülecek olan şey neydi?

Polis tarafından anlam veremediği bir şekilde gizli tutulan Morphy'nin kimliği bu durumu aydınlatmak için biraz ışık vermeye yarar mıydı?

Ve Sensi bu soruşturmaya gerçekten de bitmiş gözüyle mi bakıyordu? O zaman neden ismi açıklamıyordu?

Greta bitmiş bir hâlde kendini yatağa attı. Belki de o ismi öğrenmenin bir yolu vardı…

Kısa bir telefon görüşmesinden sonra evden çıktı.

Akşam

Çok beklemek zorunda kalmadı.

Greta şehir merkezindeki yeraltı garajına randevulaştıkları saatten biraz önce vardı ve kararlaştırdıkları gibi en alt kata park etti.

O bölüme park etmiş olan sadece birkaç araba vardı. Yarı karanlıkta kapıları kilitli olarak gerçeküstü bir sessizlikte bekledi.

Uzun zaman sonra ilk defa araba kullanıyordu ve ne kadar kolay alıştığına, arabayı ne kadar güzel kontrol edebildiğine şaşırdı.

Nihayet beklediği arabanın geldiğini gördü. Araç onun yanına gelip durmadan önce katın tümünde yavaş bir tur attı. Sürücü etrafını gözetleyerek aşağı indi. Greta kilidi açtı ve adam atak bir hareketle yanına bindi.

"Sakin ol, bizi burada kimse göremez" dedi Greta.

"Lanet olsun, nasıl sakin olabilirim! Sensi sana bilgi veren muhbiri bulma konusunu saplantı hâline getirdi. Bulduğunda adamın derisini yüzeceğine yemin etti."

“Yine de geldiğin için teşekkürler…”

“Bak güzelim, bunu çok sempatik olduğun için yapmıyorum.” Adam tekrar etrafını kontrol etti. “Parayı getirdin mi?”

Greta torpido gözünü işaret etti ve adamın orada bulduğu bir tomar parayı sayması için bekledi.

“Tatmin oldun mu?”

“Diyelim ki şimdi kendimi daha rahat hissediyorum… Haydi sor, ne bilmek istiyorsun?”

“Morphy.” Greta bu hayaleti çağırmaktan dolayı oluşan ani boşluk hissine karşı koymak zorunda kaldı. “Kim ve nereden gelmiş… Elinizde bir isim olduğunu biliyorum ama neden hâlâ açıklanmıyor?”

“Hım, ilginç bir konu ve inan bana söylenecek çok şey var. Sensi sana hiçbir şey anlatmadı mı?”

Greta hayır anlamında kafasını iki yana sallarken adam yavaşça bir sigara yaktı.

“O aşağılığın derdi seni öldürmekmiş. Sensi’nin eğer Claps birkaç dakika geç gelseymiş onun yerinde senin olacağını ve onun ise Morphy’i yakalama zaferini kutluyor olacağını söylediğini duydum.”

Greta da bunu sık sık düşünüyordu ve aslında Sensi’ye hak veriyordu, doğru olan son buydu belki de.

“Sigara içersem rahatsız olmazsın değil mi?”

Adam sigarasından aldığı koca bir nefesin dumanını hemen arabanın tavanına doğru üfledi.

Greta sahip olmadığı bir güven ifadesi takınmaya çalışarak konuştu:

“Aksine çok rahatsız oluyorum ama dilinin çözülmesine yardımı dokunacaksa…”

“Dayanmak zorundasın… Sana anlaşmamızı da hatırlatayım; bu anlattıklarımın hiçbiri gazete ve televizyonlarda duyulmayacak. Suların durulması lazım, Sensi’nin bilgilerin sızması konusunda bir daha bu kadar sinirlenmesini istemiyorum.”

“Telefonda konuştuğumuzda sana zaten söyledim, bunların hiçbirini kimseye söylemeyeceğim, ben kendim öğrenmek istiyorum… Sözüme güvenmen için şunu da söyleyeyim, parayı kendi cebimden veriyorum, haber kanalının parası değil bu. Sadece kendim için bilmek istiyorum.”

“Tamam, o zaman kulaklarını aç da iyi dinle; uzun, karışık ve bazı tarafları sürprizlerle dolu bir hikâye.”

Greta sigara dumanının çıkması için camı birkaç parmak araladı.

“Kadavranın kimliğinin tespitinde tahminimizden çok daha fazla problem yaşadık. Morphy’nin üstünden ya da başka herhangi bir yerden kimliğini tespit etmemize yarayacak hiçbir belge çıkmadı ama tamamlamak istediği işi düşünecek olursak bu çok doğal. Normal olmayan ve bizi düşünmeye iten şey ise kimliğini veritabanımızda tespit etmek üzere parmak izlerini aldığımızda ortaya çıktı; parmak uçları asitle yakılmıştı. Yeni olmayan ve büyük bir ustalıkla yapılmış bir işti bu. Kaçak göçmenlerin önceki kimliklerini saklamak için yaptıkları türden bir şeye benzemiyordu.”

“Yani Morphy eskiden suç kayıtlarına mı girmiş?

“Bu çok net, kimse modaya uymak için parmaklarını yakmaz. Parmak izleri mutlaka lanet olası arşivde bir yerde kayıtlı olmalıydı.”

“Peki ya DNA?”

“DNA’sı hiçbir yerde kayıtlı değildi; yapılan analiz sadece Maggesi’nin evinde bulunan saç tellerinden birinin ona ait olduğunu gösterdi. Yani bu orospu çocuğunun kim olduğunu bulmak için başka yollara başvurmak zorunda kaldık: Kayıp kişi raporları, otopsi sonuçları ve antropometrik veriler, kişisel eşyalar.”

“Kişisel eşyalar mı?”

“Yanında bulunan şeyler… Üstünden ilginç bir şeyler çıktı…” Adam son bir derin nefes çektikten sonra sigarasını söndürdü. “Ama sırayla gidelim; daha önceden sabıkalı olması, bize ilerlenecek bir yol ve olasılık sunuyordu, arşivlerin bazılarında parmak izleriyle birlikte fotoğrafı da olmalıydı. Artık bilgisayarlar sayesinde kayıtlı fotoğraflarla bir kadavranın fotoğrafını karşılaştırmak hiç de öyle büyütülecek bir iş değil ve eskiye göre daha tutarlı. Yüzün antropometrik verilerini karşılaştıran ve kesin sonuç veren bilgisayar programları var.”

“Ve…?”

“Bok! Hiçbir bok bulamadık!”

“Ama bu nasıl olur? Sabıkalı değilse neden parmaklarını yakmış olsun?” Greta birkaç saniye şüpheli bir sessizliğe büründü. “Yabancı olmadığı ya da daha önce başka bir ülkede bulunmadığı sürece…”

“Morphy kesinlikle İtalyan’dı. Sen kendin Sensi’ye adamın güneyli aksanıyla konuştuğunu sandığını söyledin; ama başka ülkelerde suç işlemiş olabileceğini biz de düşünerek Interpol’le iletişime geçtik. Hâlâ bu sözde süper profesyonellerden dönüş bekliyoruz.” Adam yeni bir sigara yaktı. “Neyse, birkaç gün geçti ve biz elimizde bu kadavrayla kalakaldık: İsimsiz, otuz beş yaşlarında, sağlıklı ve fiziksel olarak çok iyi durumda. Hiçbir garip detay yok, bizi özel sağlık merkezlerine yönlendirecek hiçbir nadir patoloji yok. Uzakta bile olsa ona benzer birinin kayıp olduğunu bildiren hiç kimse yok. Sensi öfke nöbetleriyle depresif davranışlar arasında gidip geliyordu. İtalya genelinde morglara her gün onlarca kimliği belirsiz kadavra geldiğini biliyor muydun?”

“Morphy’nin, adı açıklanmamış olsa bile, sonunda kim olduğunu bulmayı başardınız.”

“Bildiğin şans! Sana üstünde o gece taşıdığı kişisel eşyalardan bahsettim ya, senin terasına tırmanmasına yarayacak kaya tırmanış ekipmanı ve o lanet olası bıçak dışında Morphy’nin bir cep telefonu ve bir silahı varmış. Ne ilginç eşyalar değil mi? Cep telefonuyla birlikte sürprizler başladı. Bir loto’nun parçasıymış ve Napoli limanında gümrükten geçtikten sonra yok oluyor, telefon kartı ise sadece bir ay önce, geçen yıl ölen Afragolalı yaşlı

bir emekli adına alınmış. Arama kaydına bakıldığında ise birkaç defa aynı numaranın arandığı saptanmış ve bu numara da aynı sempatik ölmüş dedenin adına kayıtlı. Çok ilginç değil mi?”

“Peki ya tabanca?”

“İşte o konuyla ilgili kıçımıza koca bir tekme yedik. Seri numarası kazınarak silinmiş ama bu, ünlü bir silahtı; bunu balistik inceleme yapınca anladık. Bilirsin, silah namlusu ateşlenme anında merminin üstünde sadece o silaha ait belirleyici izler bırakır, aslında parmak iziyle eşdeğer bir izdir bu. Kısa kesecek olursak, Morphy’nin silahı başka üç cinayetin başrol oyuncusu olmuştu bile.”

Greta midesine bir taşın oturduğunu hissetti.

“Maggesi’den önce üç kadın daha mı!? Bıçaktan önce tabanca mı kullanıyormuş?”

Adam soğuk bir şekilde sırıttı, eğleniyor gibiydi.

“Ne kadınından bahsediyorsun! Biz de boka battık, üç tane mafya cinayeti.”

Karışıklık hissi daha da yoğunlaştı. Greta ağzının açık kaldığı hissine kapıldı.

“İlk cinayet yedi yıl önce işlenmiş, yerel bir televizyonun işgüzar habercisi. İkincisi işi evinin önünde bitirilen bir mafya babasının yeğeni… Sırtından bir kurşun ve sonra öldürmek için boğazına ikinci kurşun. Sonuncusu bir yıldan biraz daha kısa bir süre önce Almanya’da gerçekleşiyor; oraya sığınan ve adalet işlerinde aracılık yapan biri, kısacası bir dönek.”

“Aman Tanrım, bir mafya tetikçisi. Bu yüzden ismini hâlâ açıklamadınız…”

“Aynen öyle; organize suçlar üzerinde çalışıyor ve şimdilik her şey gizli kalmak zorunda. Mafya örgütüyle irtibatı sağladığı düşünülen telefonun izi

bulundu ve bundan bir yere ulaşılabileceğini umuyorlar, belki telefonu çalar ve birkaç büyük balığı yakalamaya yarar.”

Greta birkaç saniye sessiz kaldı. “Böylelikle bu suçları işleyen kişinin kim olduğunu öğrendiğinizde… Morphy’nin kimliği de ortaya çıktı.”

“Yavaşla güzelim, o kadar kolay olmadı. Aslında hiçbir isim bildiğimiz falan yoktu, elimizde sadece birkaç tanım vardı ve her hâlükârda o silahı kullanan kişinin Morphy olduğundan emin olamazdık.” Bu sefer kısa bir ara verme sırası adamdaydı. “Aslında Sensi’nin aklına bir fikir geldi, eğer her şeyin işaret ettiği gibi Morphy bir mafya katiliydiyse ve belirli seviyedeki işler için kullanılıyorduysa o zaman çok farklı bir kategoriye dâhil demekti…” Adam anlatmaya devam etmeden önce izmaritini yavaş hareketlerle kül tablasında ezerek sigarasını söndürdü. “O seviyedeki katiller farklı bir tür oluştururlar, mafya ailesinin sıradan cinayet işlerine dâhil olmazlar; genellikle şüphe çekmeyen sahte kimliklerle gözden uzak ve sakin bir şekilde hayatlarını sürdürürler ta ki onlara ihtiyaç duyulana kadar. Grup içinde onların gerçek adını bilen çok az insan vardır ve onlarla irtibat kurma yolunu bilen kişilerin sayısı ise çok daha azdır. Peki bir mafya ailesinde güvenilir katil nasıl olunur? Genellikle belirli ve farklı davranışlar sergileyen gençler arasından seçilen çok küçük yaştaki kişiler alınır… Böylece Sensi’nin aklına şöyle bir fikir geldi: Çocuk ıslah evlerinin arşivlerini araştırmak.”

“Ama Morphy’ninkiyle kayıtlı fotoğrafı karşılaştırılacak kişi bir çocuk oluyor böylece! Bu nasıl sonuç verir ki…”

Adam Greta’nın sözünü kesti:

“Sana söylemiştim, günümüzde bilgisayarla mucizeler yapılıyor. Büyümeyi simüle eden programlar var ve ayrıca bana açıkladıklarına göre yüzün bazı bölümleri kişiye özel oluyormuş ve büyümeyle değişmiyormuş. Kısacası yirmi dört saatten az bir sürede tombala yaptık, bir yüz ve bir de isim bulduk.”

“Hiç hata payı yok öyle mi?”

Greta’nın kafası karışmış görünüyordu.

“Bu gibi fotoğraf karşılaştırmaları belirli bir hata payı içeriyor elbette ama artık elimizde tıbbi kayıtlar da var. Gözaltındayken çocuk diş tedavisi görüyormuş, daha da önemlisi top oynarken kaval ve kamış kemiğinde kötü bir kırık olmuş. Yani elimizde kadavrayla karşılaştırma yapabileceğimiz bir sürü radyografi vardı. Ve…”

Adam tekrar bir sigara yaktı, arabaya bindiğinden beri üçüncüydü bu.

“Ve…?” diye tekrarladı Greta sabırsız bir şekilde.

“Ve hepsi birbirini tutuyor.”

Tekrar konuşmaya başlamadan önce sigarasından derin bir nefes çekti. “Evet güzel bayan, Morphy’nin ismini ve hikâyesini öğrenmek istiyor musun?”

Üçüncü Gün

Sabah

O gece uyku ilaçları işe yaradı; beyninde dönen binlerce düşünceye rağmen Greta kendisini de şaşırtacak şekilde uzun bir uyku çekti. Derin ve ağır bir uykuydu ama hatırlayacağı hiçbir rüya görmedi, daha ziyade derin ve yapışkan bir bilinçsizlik hâli gibiydi.

Acaba Claps'in içinde bulunduğu boyut da böyle bir şey miydi?

Yataktan zorlukla kalktı, üstünde bütün hareketlerini ağırlaştıran yoğun bir afallama hissi vardı. Neredeyse soğuk bir duş bile onu bu uyuşukluğundan çıkaramadı. Greta zihninden akıp giden hızlı düşünceleri bir ucundan izlemeye çalışarak yavaşça giyindi.

Rezidanstan ayrılıp bedeninin biraz rahatlamasını ve zihninin biraz daha netleşmesini bekleyerek trafikte arabasını sürmeye başladı. Tam o anda Claps'e gitmeye karar verdi.

Claps'in omzunu okşadı.

"Adı Nicola Greco."

Fısıltıdan biraz yüksek bir sesle konuşuyordu. Yatağın yanında yalnızdı. Onu kimse duyamazdı, belki sadece Claps duyuyordu…

"Otuz yıl önce Napoli'nin küçük bir köyünde doğmuş."

Claps'in gözleri çukurlarına gömülmüş kapalı duruyordu. Bedeninde en ufak bir titreme bile yoktu.

"Küçük yaşta babasız kalmış ve gençlik yıllarının çalkantılı geçtiğini söyleyebiliriz. Küçük suçlardan hakkında sayısız ihbar var. On üç yaşında bir adım ileri giderek annesinin birlikte yaşadığı adamı evin önünde bıçaklayarak öldürmüş. Bunu neden yaptığını asla söylemek istememiş. Yaş nedeniyle cinayetten hüküm giymemiş ama bir ıslahevine gönderilmiş. Aynı ıslahevinde dört yıl sonra polisle iş birliği yapmayı kabul eden genç bir eroin kuryesi vahşice bıçaklanarak öldürülmüş. Nicola Greco'dan

şüphelenilmiş ve onu işaret eden deliller de oldukça fazlaymış ama suçluluğu ispatlanamamış.”

Monitörler Claps’in hayati fonksiyonlarının devam ettiğini gösteriyordu.

“Reşit olduğunda tamamen özgür kalmış, polisle bir daha başı derde girmemiş ve son on yılıyla ilgili hiçbir şey bilinmiyor. Şu an ikametgâhı Napoli’de görülüyor. Bir mafya ailesine bağlı olduğu aşikâr olan bir kişinin sahibi olduğu bir temizlik şirketinde memur olarak çalışıyor gösterilmiş.”

Bir hemşire yaklaşarak Claps’in damarlarına sıvı taşıyan hortumlardan birinin içindeki sıvının akış hızını kontrol etti.

“O akşam…” Greta hemşire yanlarından ayrılır ayrılmaz biraz tereddütle tekrar anlatmaya başladı. “Öldürüldüğü o akşam, üstünde bir tabanca varmış…” Birkaç kelimeyle polisin Nicola Greco’nun kimliğine nasıl ulaştığını anlattı.

Nefes alırken göğsünün kalkıp inmesi Claps’in tek hareketi olmaya devam ediyordu.

Greta’nın anlamadığı o kadar çok şey vardı ki.

Nicola Greco Napoli’de yaşıyor ve çalışıyordu, yani birkaç yüz kilometrelik bir uzaklıkta. Oysa bir süredir burada olmalıydı; Adriana Maggesi’yle iletişim kurmasını sağlamaya yetecek bir süre, büyük olasılıkla onu tanımasına, birebir ilişki kurup onunla ilgili hastalıklı fantezilerini kurmasına yetecek kadar bir zaman… Maggesi’nin evine girdikten sonra bir cinnet geçirmiş, öfke hâlindeyken onu öldürmüş. İkisinin arasında mutlaka bir ilişki kurulmuş olması gerekiyordu.

Ama Adriana Maggesi’yi nereden tanımıştı? Greta birbirinden bu kadar farklı iki insanı ortak bir noktaya getirmeyi bir türlü başaramıyordu. Bu adamla ona kapıyı açacak kadar ortak neyi olabilirdi?

Sonra e-postalarında kullandığı o kibar dil neydi? Nicola Greco ortaokul diplomasını on yedi yaşında almıştı. Yalnızlık ve cinayetler arasında geçen on yıl içinde öğrenimine devam etmesi mümkün müydü? Hem sonra

satranç tutkunu olmasına ne demeliydi? Ve izinin bulunmasına engel olabilecek kadar bilgisayar kurdu olması da vardı.

Greta düşündükçe Nicola Greco'nun Morphy'e bir o kadar az benzediğine inanıyordu…

Hem sonra ortada başka bir adam daha vardı, şu elektronik mağazasında kasada görünen adam. Bu adam; teknoloji uzmanı, Edith Piaf'ın sanatını beğenen, uzun süre masa başında hatta belki bilgisayar karşısında çalışanlar gibi eğri bir duruşa sahip biri… Yani bu da bilgisayar başında sohbet etmek ya da fantezilerini tatmin etmek için geçirilen uzun saatler demek oluyordu. Başka bir adam ama polise göre sadece Morphy'nin her şeyden habersiz olan tedarikçisi.

Greta ani bir hareketle Claps'in hareketsiz elini sıktı.

"Morphy aslında iki kişi değil mi? Bundan dolayı henüz bitmedi dedin. Nicola Greco, onun sadece aksiyon hâlindeki kolları."

Etrafını çevreleyen hiçliğin bir yerinden bir ışık gördü. Bir saniyeden az sürdü, bu öyle bir andı ki Claps uzun zaman sonra ilk defa bilincinin kısa da olsa canlandığını gördü. Hemen sonrasında sonsuz karanlık tekrar üstüne çöktü.

Öğleden Sonra

Mitnick, Greta'nın korktuğunun aksine evine gelmesine pek de karşı çıkmadı. Üstündeki dize kadar inen kot pantolonu ve ne renk olduğu pek anlaşılamayan kazağıyla Greta'yı merdivenin başında karşıladı ve ona eve kadar eşlik etti.

Ev, gün ışığında daha da çıplak ve ıssız görünüyordu. Bilgisayarların olduğu odada harap durumdaki bir perde, odayı hafif gölgede bırakacak şekilde yarıya kadar kapanmıştı, ışığa karşı bakıldığında havada tozların

uçuştuğu görülüyordu. Greta, temizliğine dikkat etmemeye çalışarak birkaç gece önce oturduğu aynı sandalyeye yerleşti.

“Ne zaman uyanacak?” diye soru Mitnick. Gözlerini yere dikmiş Greta’nın karşısında oturuyordu.

“Ne zaman olacağını söylemek zor, dönmek için hâlâ zamana ihtiyacı var.”

Greta, Mitnick’i nasıl ele geçireceği konusunda kararsızdı. Onun yardımına ihtiyacı vardı ama ilk başlarda cesaret verici gibi dursa da yanlış bir yaklaşımdan dolayı onun içine kapanmasından korkuyordu.

“Bana Claps’le konuşabildiğini söylemiştin… Peki bunu benimle de yapabileceğini düşünüyor musun?”

Delikanlının tavrı hemen düşmanca bir hâl aldı.

“Eğer bunun için geldinizse kendinizi hiç yormayın, yardıma ihtiyacım yok. Kimseyle konuşmaya ihtiyacım yok, ne düzülmüş beyinsizlerle ne de kahrolası iyilik perileriyle.”

Greta sakin bir tavırla gülümsedi.

“Beni yanlış anladın, aslında durum bunun tam tersi, yardıma ihtiyacı olan kişi benim, senin yardımına ihtiyacım var.”

“Anlamıyorum…” Mitnick’in düşmanca tavrı hemen yumuşadı. “Doktor Alfieri’nin bana ihtiyacı mı var?”

Greta konuşmaya başlamadan önce etrafına baktı. Sesi derin ve biraz da kararsız çıktı:

“Hatırlıyor musun, Morphy’i yakaladığımızda tam buradaydık… Üçümüz birlikte: Sen, ben ve Claps.” Greta ara vererek Mitnick’in tepkisini ölçmeye çalıştı. “Onu tekrar birini kurban etmeden önce yakalamak istiyorduk. Senin yardımın sayesinde ondan çok uzaklaşmadık.”

Onu ikna etmeyi başarabiliyor muydu?

“Bilgisayar parçalarının seri numaralarından mı bahsediyorsunuz?”

Greta başıyla onayladı.

“Sonrasını biliyorsun, bir sürü şey oldu…”

“Evet öyle, mesela Claps artık neredeyse ölü.”

Belki Mitnick onu on gündür yattığı reanimasyon bölümünün içindeki yatağında görseydi, cümlesinin içinde geçen o neredeyse kelimesini kullanmazdı.

“Hayatımı kurtardı ve Morphy’nin tekrar öldürmesine engel oldu.” Greta uzun bir sessizliğin odaya hâkim olmasına izin verdi. “Görevini tamamladı.” Mitnick kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu. “Ama hâlâ açıklaması yapılamayan ve karanlık kalan taraflar var. Ama Claps’in bunları açıklığa kavuşturacak vakti olmadı.” Greta durakladı. “İşte, düşünüyorum ki senin yardımınla… Bu yüzden sana benimle de konuşabilir misin diye sordum.”

“Claps’in işini mi tamamlamak istiyorsunuz? Bunun için polis yok mu?”

“Hayatımı kurtardı” diye tekrarladı Greta. “Polise gelince onlar için bu soruşturma kapandı.”

“Boynunuzun borcu gibi bir şey yani…” Mitnick bir süre düşünceli bir tavırla bekledi. “Aslında ona olan borcumu ödedim, hiçbir şey için mecburiyetim yok.”

“Ama ona rağmen hastaneye geldin…”

“Ne olmuş yani?”

“Kolay olmamıştır diye düşünüyorum.”

“Hem de hiç.”

“İşte konu da bu, bazı şeyler mecbur olmadan da yapılır… Bir şeye mal olsa bile. Eğer bunun doğru bir şey olduğuna inanıyorsan, yapılabilir.”

Greta boş yere Mitnick’in bakışlarını yakalamaya çalıştı.

“Yardımına ihtiyacım var.”

Delikanlı ellerini darmadağınık saçlarının arasından geçirdi; Greta kendi kendine acaba en son ne zaman bir tarak kullanmış olabileceğini sormadan edemedi.

“Anlaştık” dedi en sonunda.

Greta bir zamanlar böyle bir durumda “Ben hep en mükemmelim!” diye düşünürdü ama şimdi tatminkâr bir gülümseme için bile zorlanıyordu.

“Karanlık kalan taraflar neler?”

“Morphy’nin gönderdiği e-postalar… Hep gönderici adresini gizlemeyi başardı, bunu yapmak çok mu zor? Ya da başka bir deyişle, bu adam bilgisayar konusunda ne kadar usta?”

“Bu konuda çok iyi, hem de çok. O gece bilgisayarını okyanusun diğer tarafındaki bir sunucuya bağlıymış gibi gösterebildi, hem de sadece bizimle dalga geçmek adına. Tam adresin ne olduğunu hatırlatırım: New Orleans, Royal Street… Bunu yapmak için birden fazla sisteme girmek gerek. Bu konuda çok usta biri olduğu açıktı.”

“Bir hacker mı?”

Mitnick acı çeker gibi bir hareket yaptı.

“Of Tanrım! Hâlâ bu kelime mi! Herkes ne dediğini bilmeden konuşuyor. İster inanın ister inanmayın, gerçek bir hacker çok farklı ve kökleşmiş adalet anlayışına sahip bir insandır. Morphy’nin yaptıklarını asla yapmaz.”

Greta, Mitnick’in de bir hacker olduğunu unutmamıştı.

“Kimseyi kırmak istemedim, ben bu konuyu iyi bilmiyorum… Demek istediğim…”

“Boş verin” dedi Mitnick sözünü keserek. “Çok da önemi yok… Bu kelimeyle, bilgisayardan iyi anlayan ve belki de bilgisayar başında eğlenip birkaç zarar verebilen herkes kastediliyor. Kısaca Morphy’nin çok usta olduğunu ve bir hackerin bilmesi gereken birçok bilgiye sahip olduğunu söyleyelim.”

“Belki de biraz aptalca bir soru olacak biliyorum ama konuya bu kadar hâkim olabilmek için iyi derecede bir eğitim almış olmak gerekli mi?”

“Hepsinden önce açık bir zihne sahip olmak gerek; bilişim diline, programların stratejilerine, sistem hiyerarşisi ve kontrollerin alt dillerine hâkim olabilmeli. Yani bir sürü şeyi çok iyi bilmek gerek ama bunun sadece bir kısmını okulda veriyorlar… Gerisini topluluğa devam ederek alırsın; oradan buradan ve senden daha ileride olanlardan ya da deneme yanılma yoluyla birçok küçük oyunu öğrenirsin.”

“Yani bir ortaokul diplomasıyla…”

Mitnick belli belirsiz bir hareket yaparak konuşmaya başladı:

“Ben liseye gitmedim. Bir sürü gereksiz ve sıkıcı ders almak zorundasın.”

Artık elini saçlarının arasına sokup sessizce düşünme sırası Greta’daydı.

“Biz Morphy hakkında konuşurken sen de buradaydın, belirsiz de olsa onunla ilgili kafanda bir fikir gelişmiş olsa gerek.”

Mitnick başıyla onayladı.

“Şimdi sana birinin hikâyesini anlatmak istiyorum. Adı, Nicola Greco’ydu.”

“Morphy o muydu? Tespit edildi mi?”

“Hikâyeyi dinle, seni temin ederim ki çok enteresan bir hikâye…”

O gün ikinci defa Greta hiçbir şey ekleyip çıkarmadan Nicola Greco’nu hikâyesini anlattı.

“İşte beni öldürmek isteyen ve Claps’i hedef alan adam bu. Kendime, bunun birkaç gün önce burada satranç oynadığım adam olup olmadığını soruyorum…”

Mitnick’in yüzünde bir süredir şaşkın bir ifade vardı.

“Elbette… Bana onunla ilgili anlattıklarınıza göre bunu düşünmek zor… Ama arada on senelik bir delik var, son on yıl. O uzun dönemle ilgili hiçbir şey bilinmiyor. Ne yaptı, hangi ilgi alanlarını derinleştirdi; büyük olasılıkla o yıllarını Morphy olmaya çalışarak değerlendirdi. Hem sonra bağışlayın beni ama kafanızı karıştıran nedir? O orospu çocuğunu temizlediler, daha ne istiyorsunuz ki?”

“Ortada bir ceset var doğru. Yüzlerce kilometre uzakta yaşayan, bir temizlik şirketinde çalışan ve mafya için adam öldüren bir adam, birden bizim şehrimize geliyor ve kendi dünyasından bin ışık yılı uzaktaki bir kadınla tanışıyor. Bir cinnet anında bu kadını öldürüyor ve mesleği öldürmek olan bu soğukkanlı katil birden kana susamış seri katil Morphy’e dönüşüveriyor… Böylelikle izleyicilerinin sayısını artırmak için güzel bir plan yapması sadece birkaç saatini alıyor. Beni başrol oyuncusu ve kurban olarak gördüğü bir plan; içine bilişim ve satranç bilgisini koyduğu, kibar beyefendi tavırlarını belli ettiği bir plan…”

“Samimi olmam gerekirse sizin gördüğünüz tutarsızlıkları ben bulamıyorum… Hepsi bir yana profesyonel bir katil olması demek, hiçbir iz bırakmama zorunluluğu ve kendine ait bir imza bırakmaması demek. Bu durum onu bir şöhret arayışına ve Morphy olmaya itmiş olabilir. İlk kurbanına gelince, onu internette sohbet ederken tanımış olabilir. Orada insanlar gerçekte olduklarından çok farklı görünürler ve mesafeler, sadece kilometreleri kastetmiyorum, ortadan kalkar.”

“Adriana Maggesi internette sohbet etmiyordu, bu araştırıldı. Hem sonra sana henüz söylemediğim iki şey var.”

“Nedir onlar?”

“İlki, Claps’in komaya girmeden önce söylediği son sözleri.”

Greta, Mitnick’e Claps’in söylediği o parça parça sözcükleri anlattı.

Delikanlı yine şaşkınlığa düşmüştü, tekrar ellerini saçlarının arasına götürdü.

“Claps bir şey mi anlamış?”

“Sorulması gereken doğru soru başkaydı” dedi Greta, doğru kelimeleri seçmeye çalışarak. “Ne anladı?”

Mitnick’e tüm bunları hazmetmesi için zaman tanıdı.

“Sonra başka bir şey daha var… Senin sayende ortaya çıkan bir şey bu.”

“Morphy’nin bilgisayarına sızarak aldığım şu meşhur seri numaraları mı?”

Greta başıyla onayladı ve birkaç dakikada yapılan araştırmayı, elektronik mağazasına koşarak gitmelerini, güvenlik kamerası kayıtlarından bir şeyler elde etme ümitlerini anlattı.

“O zaman adamı gördünüz!”

“İşte sorun bu. O bilgisayar parçalarını alan ve kameralarda görünen adam, benim dairemde öldürülen adam yani Nicola Greco değil.”

Mitnick rengi solmuş bir şekilde kafasını kaldırıp ilk defa Greta’nın gözlerine baktı.

“Polis ortada bir suç ortağı olmadığını ve en basit hâliyle Greco’nun bilgisayarı bu adamdan aldığını düşünüyor.”

“Aman Tanrım! Siz anlamamış olabilirsiniz ama polis nasıl bu kadar aptal olabilir? Lanet olsun! Hiçbir hacker ya da cracker ya da lamer ya da bilişim korsanı… Adı her neyse… O orospu çocuğunun kapasitesine sahip yasa dışı işleri için bilgisayar kullanan hiç kimse, nedeni ne olursa olsun başka birinin topladığı bilgisayarı almaz!”

Greta sırtından bir ürperti geçtiğini hissetti.

“Bu söylediğinden emin misin?”

“Para umurumda değil ama son meteliğime kadar iddiaya girerim ki video kayıtlarında görünen bilgisayarı satın alan o adam, seninle o gece burada satranç oynayan adamın ta kendisi.”

Adam yarısını içtiği sigaranın gerisini yere attı, etrafını son bir defa gözden geçirmemek için kendine engel oldu, telefon kabinine girdi. Paranoyak mı oluyordu? Tüm bu tedbirler… Hatta Greta Alfieri'yi cep telefonu yerine bir telefon kabininden aramak.

Kadının kendinden istediği ek bilgileri çok rahat elde etmişti, kimsenin şüphesini çekmemişti ama kadının anlaşmalarına ne kadar uyacağından ve bu bilgilerin anında akşam haberlerinde televizyonda dönmeyeceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyordu? Eğer böyle bir şey olursa birileri, belki o aşağılık Benni ya da göt yalayıcısı Maiezza kendilerine sorduğu o soruları hatırlayıp bunu Sensi'ye söyleyebilirlerdi…

Adam elinde telefonun ahizesi telefon numarasının yarısını tuşlamış hâlde kararsız kaldı.

Diğer taraftan o aşağılık kadın ona iyi para ödüyordu, onun bu bilgileri kendisine sızdırması için söz verdiği rakam oldukça ilgi çekiciydi.

"Lanet olsun!" diyerek numaranın geri kalanını da tuşladı.

"Selam, güzel bayan! Beni çok iyi dinle ve not al çünkü bir daha tekrarlamayacağım. Yapılan telefon görüşmelerinin hepsi yedi tane. Hepsi aynı numaraya. Nicola Greco'nun telefon hattı ne başka numarayı aramış ne de başka numara tarafından aranmış. Şunu unutma ki her iki telefon kartı da kısa bir süre önce göçüp gitmiş yaşlı bir emeklinin adına alınmış. Şimdi sana konuşmaların gün, saat ve uzunluklarını söyleyeceğim. Hazır mısın?"

Greta, Mitnick'in sorgulayan bakışları altında biraz önce not ettiği telefon bilgilerini inceliyordu.

“Zihnimde günleri eşleştirmeye çalışıyorum… Bana bir saniye ver… İşte, ikinci telefon görüşmesine bak, Maggesi cinayetinin olduğu gece, saat yirmi iki on altıda yapılmış. Kızın ölmesinden ve elektrik kesintisinin başlamasından hemen sonra. Konuşma süresi beş dakikadan biraz fazla.”

Mitnick konuşmak üzereydi ki Greta ona bu zamanı tanımadı.

“Tesadüf mü? Olabilir ama beşinci aramanın gününe bak, Paola Serni’nin öldüğü gün. Aramanın saatine de bak. Arama, kız neredeyse boğazında bir kesikle yatarken yapılmış. Konuşma sadece birkaç saniye sürmüş… Bu sefer pek aktarılacak bir şey olmamış, her şey yolunda gitmiş çünkü.”

Delikanlı oturduğu yerde sallanmaya başladı.

“İki suçlu var; biri kol, biri beyin, öyle mi? Düşündüğünüz şey bu mu?”

“Genel olarak bu şekilde bir şey.”

“Gerçek olamayacak kadar korkunç bir hikâyeye benziyor.”

“Dinle, bilgisayar parçalarını satın alan bir adam var ve sen, hiçbir hackerin başkasının topladığı bir bilgisayarı kullanmayacağını ve bu adamın kesinlikle benimle satranç oynayan adam olduğu üstüne iddiaya girebileceğini söyledin.”

“Videoda görünen adam sadece birkaç parça aldı, bilgisayarı bir araya getirenin o olduğundan emin olamayız…”

“Ama en azından onun olma olasılığı var. Sonra Nicola Greco’nun kendi hikâyesi… İstediğin gibi evir çevir, bizim tanıdığımız Morphy’e uyum sağlamıyor. Şimdi buna ek olarak edilen telefonlar var, son olarak da Claps’in söyledikleri var: Henüz bitmedi. Bana inanmak istemiyorsan ona inan.”

Mitnick düşünmek için sessiz kaldı.

Greta konuşmaya devam etti:

“Şöyle bir hikâye düşünelim: Videodaki adama Morphy diyelim, Morphy’nin aklında uzun zamandır fantezileri var ama bunları uygulayacak

cesareti yok ya da sadece sorunlu vücut şeklinden dolayı güvensiz ya da kim bilir başka ne gibi bir sebebi var. Fanteziler ona hep çok uzak kalmış, ta ki bir gün bir şekilde Nicola Greco'yla irtibat kurana kadar…"

"Belki bir forumda ya da saçma bir sitenin e-posta adresi listesinde karşılaştılar."

"Bu mümkün ama ben yine bunun anonim kullanıcılar olarak kalabilmelerine izin veren bir sistemde olduğunu düşünüyorum. Her hâlükârda bu karşılaşma her şeyi değiştirdi. Bu iki hastalıklı karakter birbirlerine güvenebileceklerini anladıklarında kendilerinden bahsetmeye başladılar; Nicola Greco kendinden ve yaptığı işten, Morphy ise fantezilerinden. Kim bilir belki de Greco'nun cinayetlerinin kişiliksiz, anonim ve sıradan olmalarından dolayı kendini hayal kırıklığına uğramış hissetmesi konusunda haklıydın. Nihayet rezil anlaşmalarını yaptılar ve Adriana Maggesi ilk kurban olarak seçildi. Katil, iletişim kurabilmek için iki tane cep telefonu edindi, bunlardan birini Morphy'e tahsis etti ve şehre geldi. İki cep telefonu arasındaki ilk konuşma, Maggesi'nin hayatının son gününde oldu ve oldukça uzun sürdü. Planın detayları üstünde konuştuklarını düşünebiliriz. Ama bir şeyler ters gitti, belki Morganti'nin beklenmedik gelişi, belki de elektriklerin kesilmesi; nitekim bir şey Greco'nun öfkelenmesine, bunu kıza yansıtmasına neden oldu ve hemen sonrasında Morphy'i aramak zorunda kaldı. Uzun süre konuyu tartıştılar. Konuşurlarken Morganti'nin asansörde olduğunu unutmayalım ve bundan dolayı Morphy büyük ihtimalle orijinal planda bir değişiklik yaparak Nicola Greco'ya yeni direktifler vermek zorunda kaldı. Her hâlükârda katilin oradan ayrılmadan önce son sahneyi hazırladığını biliyoruz. Birkaç saat sonra Morphy ilk e-postasını yazdı ve böylelikle yeni bir telefon görüşmesi yaptılar. Bu üçüncü görüşmeleriydi. Bu en uzun konuşmaları oldu; olanları sakin kafayla analiz etmek, bir sonraki adımları belirlemek ve hepsinden öte Morphy için Greco'nun anlattıklarını dinleyip tadını çıkarma imkânı. Adriana Maggesi'nin ıstırabını ve son kapanış sahnesini detaylarıyla dinledi. Dördüncü telefon görüşmesi, Paola Serni'nin öldürüldüğü gün gerçekleşti ve sadece birkaç saniye sürdü: *Her şey hazır, bu akşam işini bitiriyorum*. Beşinci arama bundan birkaç saat sonra kurbanın boynundan oluk oluk akan kan henüz durmamışken yapıldı; bu görüşme de çok kısa

oldu: *Yaptım*. Altıncı konuşma bir gün sonra oldu: Üçüncü görüşme gibi bu da uzun sürdü, Morphy'nin bu zevki uzun uzun yaşaması gerekiyordu."

Greta Alfieri biraz soluklanmak için durakladı. "Plan çok açık: Altı görüşme de her iki cinayetin öncesinde, sonrasında ve ardından detayları anlatmak için yapılmış. Geriye yedinci ve son arama kalıyor, eminim bunun ne zaman yapıldığını bana söyleyebilirsin…"

Mitnick sessiz kaldı.

"Nicola Greco evimin terasına girmeden yaklaşık dört saat kadar önce."

Sensi karanlık bakışlarla toplantı odasındaki en sıkı iş arkadaşlarına döndü.

"Evet, bu Alfa Romeo nedir?"

Komiser Benni öksürerek sesini açtı:

"Plakası çalıntı, aynı model ve renkte Napoli'de kayıtlı, geçen yıl bir kaza sonrası hurdayı çıkmış bir araca ait. Alfieri'nin evine uzak bir barın yakınında park etmiş. Zabıta ekipleri yolda devriye gezerken plakanın sahte olduğunu fark edip bize haber verdi."

"Devam et."

"Barın sahibi arabanın Claps ve zavallı Corbani'ye yapılan saldırı gününden beri orada durduğuna yemin ediyor."

"Hiç yer değiştirmemiş mi?"

"Hayır. O günden beri arabaya kimse elini sürmemiş."

Sensi düşünceli bir şekilde elini çenesine götürdü.

"Gerçekten de Greco'nun kullandığı araba olabilir, benden istemiş olduğun arama emrini savcıya imzalatacağım."

“Güzel” dedi Benni tatminkâr bir ifadeyle. “Ben hazır bekleyeceğim.”

“Kayda değer bir şey bulabileceğini düşünüyor musun?”

“Greco’nun kişisel dokümanları. Sahte ya da gerçek olsun fark etmez, onları üstünde Alfieri’nin evine götüremezdi ama aynı zamanda sokakta bir çeviri ya da kontrol olması durumunda üstünde hiçbir kimlik olmadan yakalanma riskine de giremezdi. Biraz şansımız varsa dokümanlardan nerede kaldığını öğrenebiliriz.”

Sensi Maiezza’ya dönerek sordu:

“Aklıma gelmişken otellerle ilgili bir gelişme var mı?”

Maiezza başını salladı:

“Hiçbir şey yok. En lüks otellerden saat başına oda kiralayan pansiyonlara kadar hepsine baktık. Ortadan kaybolan müşteri yok, Greco’nun öldüğü saatten daha önce kaldıkları otelden ayrılanların ise hepsi normal.”

Sensi homurdanır gibi bir ses çıkardı:

“Nerede kaldığını bulmak zorundayız ve bunu çok hızlı yapmalıyız, organize suç ekibine aptal izlenimi vermek istemiyorum. Ve hâlâ o elektronik dükkânında kamerada görünen adamın kim olduğunu bulmamız gerekiyor.” Sensi ayağa kalktı. “Hadi bakalım çalışmaya beyler, işe koyulalım. Maiezza sen ofisime gel, seninle konuşmam gerek.”

Mitnick sandalyesinde sallanmaya devam ediyordu. “Elbette, hikâye böyle anlatılınca oluyor ama hâlâ kulağa inanılması zor geliyor.”

Greta öne eğilerek bacak bacak üstüne attı.

“Gerçek olamayacak kadar mı inanması zor?”

“Evet.”

Mitnick sallanmayı bıraktı; ikinci defa Greta'nın gözlerine baktı.

"Ama polis bile elindeki tüm imkânlarla bu olasılığa inanmıyorsa siz ne yapabilirsiniz ki? Ve benden ne gibi bir yardım istiyorsunuz? Her şeyden önemlisi, bu dedektif rolünü üstlenip Claps'in yerini almak istemenizin gerçek sebebi nedir?"

Bu sefer bakışlarını Mitnick'ten kaçıran Greta oldu.

"Aslında çok basit…" Greta hafif bir baş dönmesi hissederek derin bir nefes aldı. "Benim için ölüm kalım meselesi." Tekrar zorla konuşmaya başladı. "Eğer Morphy, yani şu satranç oynadığım, bana e-posta gönderen ve mağazada görünen bizim Morphy ise o zaman ben çok büyük bir tehlikedeyim demektir. Bir süre için sakin kalacaktır ama er ya da geç beni ele geçirmek için harekete geçecek… Düşün: Güdüsü bu yönde çalışıyor."

"Anlamıyorum."

"Böyle akıl yürütmeyi Claps'ten öğrendim. Dinle beni, Morphy'nin takıntısı şöhret değil miydi? Kötü ve kanlı bir efsane yaratmak? O zaman mezardan çıkıp hedeflediği kurbanı almak bunun için en mükemmel yol değil mi?" Yine hafif bir baş dönmesi hissetti; Greta sesinin kesik kesik çıkmaya başladığını fark etti: "Kendine başka bir kol arayacak… Ya da belki de kendi başına hareket etme cesaretini bulacak. Ama bunu bir şekilde yapacak. Bundan eminim."

Bir başka ışık, bir tane ve bir tane daha…

İnce bir ışık birkaç saniye olduğu yerde bekledi.

Claps uzakta bir şeyler hissetmeye başladı.

Her şey yeniden ve çok erken karardı.

“Hâlâ size nasıl yardımcı olabileceğimi anlamış değilim.”

Mitnick ayağa kalkıp Greta’ya arkasını dönerek eski perdeye doğru yanaştı.

“Morphy hakkında bir şeyler biliyoruz. Bu şehirden, kırk yaşlarında, çok uzun boylu değil, sportif değil, Edith Piaf ve cinayet romanı hayranı, satranç oynuyor ama hepsinden önemlisi, bu defa bu kelimeyi kullanacağım, hepsinden önemlisi bir hacker. Çok doğal ve mümkün olacağı gibi bir topluluğa üye olmalı ve internetteki iş arkadaşlarıyla buradan irtibatta kalıyor olmalı. Sen Mitnick, bu ortamın en ünlülerinden birisin, senin isminin hâlâ bir değeri var. İnternette Morphy’i teşhis etmeye çalışacak senden daha uygun biri olduğunu sanmıyorum.”

“Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem ama bu samanlıkta iğne aramak gibi bir şey…” Mitnick, Greta’ya arkasını dönmeye devam ederek kafasını salladı. “Sizin topluluk dediğiniz yer tamamen sanal bir ortam, fiziksel dünyanın tamamen dışında, bazı üyeler sadece internette görüşür ve doğal olarak da birbirlerini fiziksel olarak tanımazlar ve genellikle hayatlarındaki kişisel beklentilerinden falan da konuşmazlar.”

“Hep böyle midir?”

“Yani, neredeyse hep…” Mitnick isteksizce kabul etti. “Diyelim ki bazen tanışma durumları söz konusu olur, yani birbirini daha derinden tanıma diyelim.”

“Arkadaş mı olunur? Karşılıklı güven olur mu, kendinden bahsedilir mi?”

“Olabilir.”

“Buluşulduğu da olur mu?”

“Lanet olsun, bu ‘yalnız kalpler’ için bir topluluk değil ki!”

“Olabilir mi?”

Mitnick gittikçe daha da isteksizleşiyordu.

“Olabilir. Birilerinin gerçek hayatta tanıştıkları olabilir. Tabii mesafeler de uygunsa.”

“Yani eğer Morphy birisiyle konuşursa onu internet üstünden yakalamak hiç de imkânsız değil.”

“Belki imkânsız değil ama o kadar kolay bir şey de değil.”

“Öyle olduğunu söylemedim. Kesinlikle koca bir okyanusta küçük bir delik aramak gibi olacak.” Greta sessizliğin bir süre odada dalgalanmasına izin verdikten sonra sordu. “Bana yardım etmek istiyor musun?”

Mitnick dönüp yavaşça onun karşısına oturdu.

“Etrafta takılıp bir şeyler öğrenmeyi deneyeceğim.”

Maiezza, Sensi’nin masasının önünde ayakta duruyordu:

“Benimle konuşmak mı istiyordunuz Doktor?”

“Evet, otursana. Dinle, bunu daha önce konuştuğumuzu biliyorum… Şu yazdığın rapor hakkında.” Sensi masada önünde duran kâğıdı işaret etti. “Hiçbir eksiği yok ve çok ayrıntılı. Ama o geceyle ilgili konuşmak istiyorum, Nicola Greco’yu durdurduğunuz o akşam.”

“Tabii Doktor ama her şeyi anlattığımdan eminim.”

“Bundan ben de eminim ama konuşmak istediğim şeyler var.” Sensi gözlüklerini çıkararak masanın üstüne koydu. “Claps’in yeni kurbanın Greta Alfieri olduğunu anladığı ana dönelim.”

“Satranç kulübündeydik.”

“Evet ve oradan Greta Alfieri’nin evine doğru yola çıktınız.”

“Olabilecek en yüksek hızla gittik ama kaza yüzünden birkaç dakika kaybettik.”

“Claps sana seçilen kurbanın Greta Alfieri olduğunu nasıl anladığını açıkladı mı?”

“Hayır Doktor. Aslında yolda aramızda neredeyse hiç konuşmadık; olabildiğince erken varmaya çalışıyorduk ve ben gerçekten de sınırları zorlayacak şekilde sürüyordum.”

“Ama o bir yandan telefon etti.”

“İlk önce apartmanın önünde nöbet tutan görevlileri, hemen sonrasında da Greta’yı aradı, bir yandan onu uyarmaya çalışırken bir yandan da korkutmamaya özen gösteriyordu.”

“Ve yol boyunca hiçbir fikir yürütmedi, mesela kendi kendine konuşur gibi alçak sesle falan?”

“Hayır Doktor.”

Sensi bir süre düşünceli bir tavırla oturdu.

“Peki sen, Claps’in Greta Alfieri’nin tehlikede olduğunun nasıl farkına vardığını anladın mı?”

“Hayır, sadece satranç kombinasyonunun çözümüyle ilgisi olduğunu anladım.”

“Peki, sende nasıl bir izlenim uyandı? Yani Claps sadece kurbanın ismini mi anladı… Yoksa başka bir şey mi olduğunu düşündü?”

“Anlamıyorum Doktor.”

“Demek istediğim, Claps büyük resmi görmesine yarayacak bir şey mi fark etti sence? Mesela Morphy üstüne yaptığımız tüm o varsayımlarla birleştirerek?”

Maiezza bir süre kararsız kaldı.

“Bilemiyorum… Size söylediğim gibi çok gergin saatlerdi… Doktor Claps’in aklından geçenlerle ilgili farklı bir izlenimim olmadı, tek düşündüğüm olabildiğince hızlı arabayı sürmekti.”

Sensi parmaklarının ucuyla masaya vurmaya başladı.

“Tamam. Son bir şey daha; Claps bilincini kaybetmeden önce Greta Alfieri ile konuştuğunda sen yanlarında değildin, öyle değil mi?”

“Yarasına tampon yapabileceğimiz bir şeyler bulmak için uzaklaşmıştım.”

“Peki, döndüğünde son sözlerine yetişebildin mi?”

“Sadece iki üç kelime, raporda belirttiğim gibi: Asansör… Tersine çevir… Her şeyi tersine çevir…”

“Ve bunları söylerken sence ayık mıydı?”

Maiezza cevap vermeden önce bir süre düşündü.

“Ayık demek pek uygun düşmez, bilincini kaybediyordu, ben daha çok, kararlı olduğunu söyleyebilirim. Bu kelimeleri söyleyebilmek için son kalan gücünün hepsini topladı. Onun için bu kelimeleri söylemenin çok önemli olduğu izlenimine kapıldım.”

Sensi düşünceli bir tavırla tekrar gözlüklerini taktı.

“Asansör…” diye mırıldandı kendi kendine. Sonra bakışlarını Maiezza’ya yönelterek “Teşekkürler, gidebilirsin” dedi. Maiezza çoktan kapıya ulaşmıştı ki ardından seslendi. “Bekle. Greta dün onu evine bırakırken sana soru sordu mu? Soruşturmayla ilgili ağzından bir şey kaçırdın mı?”

“Bir dilsiz gibiydim” diyerek yalan söyledi Maiezza.

Akşam

Greta, gecenin gölgeleri şehrin üstüne çökerken yalnız başına hafif bir yemek yedi. Bunu tüm ışıkları açık bırakarak ve içinde gittikçe büyüyen korkuyu hissederek yaptı. Sanki aldığı nefes ona yetmiyormuş gibi

hissediyor, arada derin derin soluklanma ihtiyacı duyuyordu. Keşke bu korku gerçeküstü ve nedensiz bir korku olsaydı.

Aynada gördüğü kurban gözleri ona sanki daha da birbirlerinden uzaklaşmış gibi görünüyorlardı.

Pencerelerin iyice kapalı olduğundan emin olmak için iki kere kontrol etti, neyse ki bu küçük dairenin ne balkonu ne de terası vardı. Onu daha çok tedirgin eden şey sokak kapısıydı, kilidi açılması çok kolay gibi duruyordu, önüne bir mobilya sürüklemeyi bile düşündü ve bunu uyumadan önce mutlaka yapmaya kararlıydı.

Morphy ne zaman gelecekti? Kapıyı zorlamaktansa güzel bir neden uydurup açtırmaya mı çalışacaktı?

Greta yanında büyük bir yemek bıçağı taşıyordu, daha iyisini bulamamıştı ama yarından tezi yok kendine bir silah alacaktı. Her ne kadar yeni kaldığı yeri çok az insan biliyor olsa da başka bir yere taşınması hiç de kötü bir fikir değildi.

Ama güvende olacağı bir yer var mıydı?

Greta gecenin karanlığında parıldayan ışıklara bakarak bunlarda boş yere kendine güven verecek bir şey bulmaya çalıştı.

Geceleri korku artıyordu, karanlık yüreğini ağzına getiriyordu ve insanı bir daha bırakmıyordu… Böyle kaç gece daha geçirmek zorunda kalacaktı?

Morphy'e önce ulaşan o olmalıydı, başka çaresi yoktu ve bunun için sadece kendine ve Mitnick'in yapabileceği yardıma güvenmeliydi. Sensi soruşturmayı yok saydığı ve Claps bilinci kapalı bir şekilde sırlarını kendine sakladığı sürece yapabileceği başka bir şey yoktu.

Sırlar…

Greta kim bilir kaçıncı kez Claps'in sözlerini mantıklı bir sıraya dizebilmek için üstünde düşünmeye başladı. *Henüz bitmedi,* bitmedi çünkü *baştan beri yanlış yaptık*, yani soruşturmanın başından beri, katilin cinnet geçirme sebebinin üstüne gidildi, iki kişiden oluşan bir kol ve bir beyin

olduğunu ve aslında çok önce bir plan yapıldığını fark edemeden… Greta, Claps'in bunu nasıl anladığını bilemese de buraya kadar her şey birbirini tutuyordu. Peki, Claps başka ne anlamıştı? Sonraki söylediklerinin altında ne yatıyordu: *Asansör… Her şeyi tersine çevir…*

Asansör, Morganti'nin Adriana Maggesi'ye giderken elektrik kesintisi yüzünden içinde kapalı kaldığı asansör olamazdı.

Her şeyi tersine çevir... Tersine çevir.

Greta pencerenin önünden çekildi, kutusundan iki tane uyku ilacı aldı, bir yandan da geceyi bulanık bir bilinçle geçirmenin mantıklı olup olmadığını düşünüyordu; odasına birinin girdiğini bile duyamazdı. Ama bir yandan uyumaya da ihtiyacı vardı…

Tersine çevir.

Morganti yukarı çıkıyordu.

Greta bir elinde ilaçları tutarken diğer eliyle bir bardağa su koydu.

Elektrik kesintisi olduğunda gerçekten de yukarı mı çıkıyordu? Bunun böyle olduğunu söyleyen bir tek kendisiydi.

Tersine çevir derken bunu mu kastediyordu? Morganti aslında aşağı mı iniyordu?

Ama eğer aşağı iniyorsa neden tersini söylesin ki? Bir şey mi gördü ya da yaptı? Polise söyleyemeyeceği bir şey?

Greta hapları kutularına geri koydu ve ellerini saçlarının arasında gezdirmeye başladı, sonra tersine çevrilecek şeyin asansörün gidiş yönü olduğuna karar verdi.

Her hâlükârda bu Morganti meselesinin derinleştirilmesi gerekiyordu. Tutuklandığı zaman yayın ekibinden onunla ilgili bir dosya hazırlamasını istemişti, içinde onunla ilgili her detay vardı. Greta Alfieri birden hayal kırıklığına uğradı, bu dosya haber kanalındaki ofisinde bir CD'ydi. Hemen telefonu alıp Montanari'yi aradı.

“Greta, nihayet! Telefonunu bekliyordum, burada o ismi öğrenebilmek için çıldırıyoruz! Kimmiş?”

“Cesetin kimliğinin tespit edildiğinden emin oldum ama kim olduğuyla ilgili hiçbir bilgi alamadım.”

“Kahretsin! Bu demektir ki Mediaset bu bilgiye bizden önce ulaşacak. Peki ya habercin? Ona çok daha fazlasını…”

Greta lafını kesti:

“Yapacak bir şey yok, onunla daha yeni konuştum ve Sensi’nin ensesinde olduğunu söyledi. Bize hiçbir bilgi sağlamak istemiyor.”

Montanari birkaç saniye sessiz kaldı. Greta birkaç tane nane şekeri yuvarladığından emindi.

“Etrafta tüm bu gizliliğin sebebi üzerine fısıltılar dönmeye başladı bile. Morphy’nin çok güçlü bir politikacının akrabası olduğuna yemin edenler bile var…”

“Bu hiç de kötü olmaz, ne haber ama düşünsene!”

“Ve sen bunun nasıl bir baskı olacağını düşün!”

Greta inanılır görünmek için Montanari ile birlikte kıkırdadı.

“Ne zaman dönmeyi düşünüyorsun Greta?”

“Hâlâ biraz zamana ihtiyacım var.”

“Elbette, elbette… İstediğin kadar. Ancak…”

“Ancak?”

“Bir haber hazırlıyoruz… Yani, seninle bir röportaja ihtiyacımız var Greta.” Montanari biraz duraklayarak telefonun diğer ucundaki tepkiyi ölçmeye çalıştı. “Senin için tüm bu olanlarla ilgili konuşmak acı verici olacaktır, bunu biliyorum ama lanet olsun ki vaktin ne kadar kıymetli olduğunu sen de biliyorsun, artık daha fazla bekleyemeyiz!”

“Demir sıcakken dövülür, öyle değil mi?”

“Greta…”

“Haberi ne zaman yayınlamak istersin?”

“Yarın perşembe ve hafta sonu kendi saçma haberleriyle kapıya dayandı bile, pazartesi akşamına özel bir program düşünüyordum… Rai kanalındaki Reality Show’un tozunu attırmak için öğleden sonra çekebiliriz mesela.”

Greta derin bir nefes aldı. Bu talebin kısa sürede geleceğini biliyordu. İzleyici yeniden haber kraliçesine kavuşmuş olacaktı ve Morphy de onu televizyonda görecekti; elbette ki bu hiç de iyi olmayacaktı.

“Pazartesi öğleden sonra uygundur.”

Nihayetinde güzel bir sebep bulmak için önünde hâlâ birkaç gün vardı.

“Tamam o zaman, bu şekilde anlaştık.”

“Bana bir iyilik yapar mısın Federico… Bir proje üstünde çalışıyordum, hatırlıyor musun? Cattanei de bunu yapmayı istiyor gibiydi. İşte ben de biraz harekete geçeyim dedim, projeye odaklanmak hiç de kötü bir fikir değil; ama tek sorun burada hiçbir şeyim yok… Ajandam, telefon rehberim, not defterim, CD dosyam… Hepsi ofisimde; bunları bana ulaştırır mısın?”

“Elbette, hiç sorun değil, hatta sana kendim getireyim…” Ağzında bir şey geveliyor gibiydi. “Hadi ama çekmecelerini karıştırmamı istemezsin değil mi!? Şöyle yapalım, sabah sen uğra, sadece birkaç dakika, hem eski iş arkadaşlarını görmek sana iyi gelecektir hem de pazartesiyi netleştirelim.”

Dördüncü Gün

Sabah

Şehir dışında, mütevazı ve iki odalı bir daireydi. Şehrin en tanınan emlak şirketlerinden biri tarafından Adriana Maggesi'nin ölümünden iki gün önce Nicola Greco'ya kiralanmıştı, kontrat süresi olabilecek en kısa süre olan bir aydı.

Alfa Romeo'nun içinde bulunan kimlik evrakları sahteydi elbette ki ama bunlar sayesinde Nicola Greco'nun kaldığı yere ulaşabilmişlerdi.

Sensi etrafı inceleyen ekibini gözlüyordu. Bir kenarda hareketsiz duruyor ve hissettiği huzursuzluğu gizlemeye çalışıyordu. Nicola Greco yani diğer adıyla Morphy'nin ölümünden sonraki ilk günlerde olay büyük bir zaferle çözülmüş gibiydi. Başta o aşağılık Montanari olmak üzere basın bir kâbusun sona erdiğini duyuruyordu; operasyonun başarısından, Greta Alfieri'nin cesaretinden ve polisin etkisinden söz ediyorlardı. Yani ortada mükemmel bir tablo vardı, hatta vatandaşını korumak için kendini feda eden bir kanun görevlisi, bir kahraman bile vardı. Vali bizzat basın toplantısına katılmak istemiş ve orada gerinerek polis ekibine tebriklerini sunmuştu. Claps ve Corbani için az fakat basının da belirttiği gibi gerçekten de içten sözler sarf etmişti.

Ancak şimdi, tam da mozaiğin tamamlandığını düşünürlerken ele geçirdikleri son bilgiler bu tablonun geneline uymuyordu.

Profesyonel bir katili yüzlerce kilometre teperek buraya getiren ve Morphy'e hayat verdiren nasıl çarpık bir kaderdi? Ve o cep telefonuyla Maggesi ve Serni'nin ölümlerinden hemen sonra yaptığı görüşmeler kiminleydi?

Sonra ortada bir de Alfa Romeo vardı…

Barın sahibi arabanın mekânın yakınına öğleden sonra beş itibariyle park etmiş olduğuna yemin ediyordu: "Doktor, birkaç işimi halletmek için dışarı çıkmıştım ve dönüşte aracımı tam o arabanın arkasına park ettim. Hiç de

kolay bir yer değildi, hatta belki de arabaya hafifçe dokunmuşumdur bile… Saat aşağı yukarı öğleden sonra beşti.”

Saat beş… Morphy’nin e-postası en az birkaç saat sonra gönderilmişti, yani Nicola Greco Greta Alfieri’nin terasına atlamak üzere beklemeye geçtiği çatıya çıktığında.

Teknik bir eleman, ona e-posta göndermek için saat ayarı yapılabileceğini ve Nicola Greco’nun o e-postayı göndermek için bizzat bilgisayar başında olmasına gerek olmadığını anlatmıştı. Morphy’nin yaşadığı yeri bulup bilgisayarına el koyunca tüm bu soruların cevaplarına ulaşabileceklerdi.

Sensi etrafına bakındı. Dairede birkaç kişisel eşya bulabilmişlerdi ama bilgisayardan hiç iz yoktu. Peki o zaman o lanet olasıca bilgisayar neredeydi?

Sensi ağır adımlarla dışarı çıktı. *Baştan beri yanlış yaptık… Henüz bitmedi…*

Elektronik mağazasında görüntülere takılan adamı yakalamak zorundaydı.

Greta mağazadan elinde yeni dizüstü bilgisayarıyla çıktı, Morganti’yle ilgili bilgilerin olduğu CD’lere bundan bakacaktı. Tüm parayı Cattanei’nin haber kanalına ait kredi kartıyla ödemişti. Ne de olsa bu bir açıdan işle ilgili bir harcamaydı!

Uyku ilaçsız ve huzursuz edici küçük gürültülerle dolu gece hiç de kolay geçmedi. Greta sabah erkenden çıkmış ve sadece dizüstü bilgisayar almamıştı. Muhbiri, onu gece yarısı aradığı için sinirlenmemiş, isteği karşısında şaşırmamıştı, aksine hemen anlayışlı bir tavır sergilemişti.

“Bunu bana er ya da geç soracağını biliyordum. Seninki gibi bir serüvenden sonra insan baş ucunda bir silahla çok daha rahat uyur, öyle değil mi? Sana pahalıya patlar ama yarın küçük kalibreli, hafif ve kullanışlı

bir silah ayarlarım, böylece kullanman gerektiğinde bileğini kırmazsın. Tam bir bayan silahı ama yakın mesafeden inanılmaz derecede etkili. Bak güzelim, eğer yakalanırsan başın büyük belaya girer ve ben bununla ilgili hiçbir şey bilmiyorum ona göre.”

Çantasında silahla kendini inanılmaz güvende hissediyordu. Sonra rutin ziyareti için Claps’e gitti; beklediği cevapları alamayacağını bilmesine rağmen onunla yine konuştu. Biraz safça olsa da ona yakın olmanın, onunla konuşmanın aklına bir fikir gelmesine yarayacağını hissediyordu.

Morganti yalan söylemiş, Maggesi’nin evine çıkarken değil, aşağı inerken asansörde kapalı kalmıştı. Claps’in ona söylemeye çalıştığı şey gerçekten de bu muydu?

O gün nisan ayının son gününü kutlamak için gökyüzünde güneş vardı, senenin ilk sıcak güneşi; Greta bilgisayarı arabanın arka koltuğuna koyup trafiğe karıştı; havanın sıcaklığından ve çantasının içindeki demir parçasından enerji toplamaya çalıştı.

Neden Morganti böyle bir yalan söylemişti?

Birkaç dakikada haber kanalına vardı. Arabası beyaz kırmızı bariyeri geçer geçmez güvenlik görevlisi telefon açtı:

“Şimdi geldi.”

Montanari yayın ekibine döndü:

“Herkes hazır olsun, gelmek üzere. Şaşkınlık ve doğallık sergilemenizi istiyorum. Çekim ekibi dikkat edin. Yüzünü yakından almak için birkaç saniyeniz var, biraz titrek çekin, kendi içimizde yapılmış anonim bir kayıt gibi görünmesi şart!”

Mitnick: Beyaz Gölge orada mısın?

Mitnick tekrar yazmaya başlamadan önce bir dakikadan fazla bekledi, yarım saattir uğraşıp duruyordu.

Mitnick: Beyaz Gölge…?

Bu sefer cevap hemen geldi.

Beyaz Gölge: Mitnick!? Tanrım, bu ne sürprizzzzz!

Mitnick: Selam Gölge.

Beyaz Gölge: Hâlâ yaşıyor musun sen? Senin artık bir efsane olduğuna inanmaya başlamıştım!

Mitnick: Efsaneler ölümsüzdür…

Beyaz Gölge: Nasılsın bakalım ufaklık?

Mitnick: İdare ediyorum.

Beyaz Gölge: Tüm o yediğin ton balıkları hâlâ daha ağzına sıçmadı mı?

Mitnick: Ton balığı ve kuru fasulye, benim beden sistemim için gerekli olan enerji kaynakları.

Beyaz Gölge: Son konuştuğumuzdan beri çok zaman geçti.

Mitnick: Yardıma ihtiyacım var Gölge.

Beyaz Gölge: Elbette, söyle lütfen.

Mitnick: İnternette dolanan birini bulmam gerekiyor. Burada, şehirde yaşıyor.

Beyaz Gölge: Hım… Nasıl bir tip?

Mitnick: Çok sıkı, senin yaşlarında. Zarar veren birisi.

Ekran donup kaldı.

Mitnick: Gölge…?

Beyaz Gölge: Mayınlı tarlaya girmişsin sen evlat. Fişi çekiyorum.

Mitnick: Sadece bir dakika, bırak anlatayım; istediğin zaman bağlantıyı kesebilirsin.

Beyaz Gölge: Burada ispiyoncular barınamaz, bunu bilmen gerekir. Kim için çalışıyorsun, Mitnick?

Mitnick: Bunu kendim için yapıyorum Gölge, polisin ya da özel güvenliğin bir ilgisi yok. Seni temin ederim.

Yeniden sessizlik oldu.

Mitnick: Verdiği zararlar internet üstünden değil. Bunları gerçek hayatta yapıyor. Ciddi zararlar.

Beyaz Gölge: Güvenebilir miyim? Bir Black Hat[5] söz konusu olsa bile… Saçma bir duruma düşmek istemiyorum.

Mitnick: Bir zamanlar sana bir sözüm yeterdi.

Beyaz Gölge: Bir zamanlar bizden biriydin…

Mitnick: Dışarıda verdiği zararlar çok ciddi boyutta ve çok yakında yenilerinin olacağına dair söz veriyor.

Beyaz Gölge: Ne tip zararlar?

Mitnick: Daha fazlasını söyleyemem. Bana güvenmek zorundasın.

Ekran hareketsiz kaldı.

Mitnick: Bir arkadaşım büyük tehdit altında. Yardımına ihtiyacım var Gölge.

Beyaz Gölge cevap verene kadar birkaç saniye geçmesi gerekti.

Beyaz Gölge: Bulmamız gereken şu tipi anlat biraz… Sana yardım edeceğim ufaklık.

Greta televizyonu açtı, eve tam öğlen haberlerine yetişecek vakitte gelmişti. Açılış müziğinden sonra ekran Montanari'nin yüzüyle kaplandı.

"Sevgili izleyiciler, değerli seyircilerimiz, bu haber bültenimizi çok güzel hatta harika bir haberle açıyoruz."

Görüntü adamı boydan yarım alacak şekilde uzaklaştı.

"Size bu kadar çabuk vermeyi ummadığımız bir haber bu."

Dudaklarındaki gülümsemeyle kısa bir ara verdi. Kamera değişti. Montanari başını sağa döndürdü, yine tüm ekranı kapladı.

"Greta Alfieri döndü. Yaşadığı saldırıdan ve hepinizin çok iyi bildiği trajik gelişmelerden sadece birkaç gün sonra, Greta Alfieri aramıza dönmek istedi."

Yine güzel bir gülümseme.

"Hiçbirimiz beklemezken onu yayın ekibimizin karşısında buluverdik. Ama iş arkadaşlarımızdan biri, hepinizin evinde olan küçük tipteki video kamerasıyla o anı görüntülemeye çalıştı. İşte o görüntüler."

Ekranda ilk görüntüler belirdi: Kadrajda yayın departmanının bir bölümü görünüyor; kamera bir masanın yakından ve uzaktan detay görüntülerini almakta, arkadan gelen sesler ise büyük ofislerdeki olağan gürültüler. Birden arkadan farklı sesler duyuluyor, salondaki alçak sesteki konuşmalar birden şaşkın bir hayret ifadesine dönüşüyor ve insanların hep bir ağızdan "Ooo" dedikleri duyuluyor. Kamera hızlı bir şekilde 180 derece dönüyor, o esnada görüntüler biraz karışıyor, sonra hafifçe sallanarak duruyor. Görüntü, salonun girişinde duran bir kadının görüneceği kadar yakınlaşıyor. Ve bu kadın Greta Alfieri. Herkes ayakta ama hiç kimse masasının başından ayrılmıyor. Salonda çınlayan bir alkış kopuyor. Görüntü Greta Alfieri'nin yüzünü alıyor, Alfieri şaşkın ama gülümsemiyor. Gözleri boş bir şekilde bakarken kaşlarını şüpheyle indirip kaldırıyor. Görüntü biraz uzaklaşarak Montanari'yi de alıyor, gömleği ve pantolon askıları görünüyor, kocaman bir gülümsemeyle kollarını açarak Greta'ya doğru ilerliyor. Montanari onu uzun ve içten bir şekilde kucaklarken Greta'nın kolları iki yanında sallanmaya devam ediyor, duygusallık en üst boyutuna ulaşıyor. Kamera

etraflarındaki izleyenlere dönüyor. Otuz iki dişi meydanda alkışlayan insanlar, redaksiyon ekibi ve sekreterler, hiçbirisi bu duygusal anda gözyaşlarına hâkim olamıyor. Görüntüler sona eriyor ve ekranda tekrar Montanari beliriyor.

“Görüntüler elbette ki yüksek kalitede değil ama bu bülteni Greta Alfieri’nin dönüşünden duyduğumuz mutluluğu sizinle paylaşarak açmak istedik… Yeniden bizimle ve yeniden sizlerle.”

Görüntü ikinci kameraya geçiyor.

“Pazartesi akşamı saat 21:00’de bu kanalda, özel bir programda Greta yaşadığı her şeyi sadece bize anlatacak. Hepiniz davetlisiniz ve eskiden de söylendiği gibi yine bekleriz.”

Birinci kameraya geçiyor.

“Ve şimdi haberler. Özetleri veriyoruz!”

Uzun karanlıklarla bölünen ışık dalgaları birbirini izliyordu. Ama bu karanlık öncekiler gibi derin ve net değildi… Yoğun kıvamlı bir derinlikti, tıpkı kuyuda olduğu gibi.

Öğleden Sonra

Greta içeriğini birkaç defa okuduktan sonra CD’yi yeni bilgisayarından çıkardı. Montanari’nin haberinin sebep olduğu öfke dolu kötü ruh hâli yüzünden konsantre olmakta zorlanmıştı. Artık Claudio Morganti ile ilgili daha fazla şey biliyordu. Şehir dışındaki küçük bir kasabadandı ve bu suçları, kendini ispat etmek için işlediğine şüphe yoktu. Başarılı öğrenciliği ona, en önemli devlet üniversitelerinden birinin ekonomi ve pazarlama bölümünden yüksek dereceyle mezun olmasını sağlamıştı. Uzmanlaşmak için yurt dışında bir master programına katılmıştı ve sonra akademik kariyer yapmaya kararlı bir şekilde ülkesine geri dönmüştü. Uzun süre geçici bir

pozisyonda, kurumsal finansman direktörü olan büyük prestij sahibi Profesör De Zauli'nin asistanlığını yapmıştı.

Rüyalar gün ışığıyla sona erer derler ama onun durumunda bu biraz daha uzun sürmüştü. Birkaç yıl küçük başarılar ve çok az para elde ettikten sonra yükselebileceğine dair bir ümidi kalmayınca üniversitedeki kariyerini terk etmiş ve ülkenin en önde gelen bankalarından birinde işe başlamıştı. Ancak orada da kariyeri zorla ve sarsılarak, geçen ay Morganti'nin ani istifasına kadar devam etmişti.

Greta Alfieri elini saçlarının arasında dolaştırdı. Geçen ay… Yani Maggesi cinayetinden iki hafta önce.

İki yıl süren çocuksuz bir evlilik yapmış. Hiçbir arkadaşı, bilinen bir hobisi ya da tutkunu olduğu bir merakı yokmuş. Çevresinde ciddiyeti ve titizliğiyle tanınıyormuş. İş arkadaşları ve tanıdıkları onu anlaşılması güç biri olarak nitelendiriyormuş. Bir dedikoduya göre, eski karısı onu başka bir erkek için terk etmiş. Ve doğal olarak daha önce polisle başı hiç derde girmemiş.

Sıradan bir hikâye, diye düşündü Greta, tıpkı diğerleri gibi küçük ve büyük hayal kırıklıklarıyla dolu.

Sadece birkaç hafta önce Claudio Morganti'nin bu durumunu şanssızlık olarak nitelendirip konuyu kapatabilirdi.

Oysa şimdi, Claps'in Morphy için çizdiği psikolojik profili düşündüğünde; otuz beş yaşından büyük, bekâr, yükseköğrenim görmüş, ciddiyetiyle tanınan, koyu renk giysiler giyen, mesafeli olmayı seven, hepsinden önemlisi hak ettiği değeri hiçbir zaman göremediğini düşünen bir adam… Morganti bu profile tam uyuyordu.

Asansör aşağı mı iniyordu?

Maggesi cinayeti, katilin cinnet geçirmesiyle gerçekleşmişti, katil kapıyı zorlamamıştı, kendini içeri davet ettirmişti. İlk ileri sürülen tez, bunun bir aşk cinayeti olduğuydu ve Morganti, Adriana Maggesi'nin sevgilisiydi.

Greta kafasını iki yana salladı. O, olamazdı. Morganti, Paola Serni cinayeti işlendiğinde hapisteydi. Eğer Morphy oysa Greco'yla cep telefonundan nasıl konuşacaktı? Hem sonra e-postayı nasıl gönderecekti. Ayrıca mağazanın video kayıtlarındaki adam da hiç şüphesiz o değildi.

Ama o gece oradaydı ve asansörde kapalı kalmıştı.

Asansör aşağı iniyordu.

Neden yalan söylesin?

Morganti ne görmüş olabilirdi?

Ya da ne yapmış?

Greco'yu Maggesi'nin evine o mu getirmişti? Cinayete o da mı karışmıştı? Peki, o zaman Morphy…?

Hiçbir taş yerine oturmuyordu.

Greta bir el hareketiyle kafasındaki tüm düşünceleri kovaladı, basit varsayımlar üstüne oyun kartlarından bir kale kuruyordu.

Akşam

Işık hüzmeleri artık kesilmeden aralıksız devam ediyordu.

Birbirini takip eden elektrik akımları sanki kendi aralarında bir bağlantı kurmak istercesine art arda koşturup duruyordu. Her biri Claps'in varoluşunun bir parçasını oluşturuyordu sanki, bunlardan bir tanesi daha düşük yoğunluktaki bir boşlukta asılı kaldı. Claps'in sol elinin küçük parmağı neredeyse fark edilemeyecek kadar kımıldadı.

Beyaz Gölge: Mitnick orada mısın?

Mitnick: Buradayım, bir şeyler atıştırıyordum, ister misin?

Beyaz Gölge: Tanrı beni korusun, o yağlı pençelerini temizlesen iyi olur, biraz konuşmamız lazım.

Mitnick: Kulaklarımı açtım seni dinliyorum.

Beyaz Gölge: Bu tipi yakalamak için ne kadar şansımız olduğunu biliyor musun?

Mitnick: Neredeyse hiç.

Beyaz Gölge: O zaman kendine bir piyango bileti al ufaklık, elimizde bir ipucu var.

Mitnick: Devam etsene, ne bekliyorsun?

Beyaz Gölge: Bu sıkı adamla ilgili etraftaki arkadaşlarıma birkaç soru sordum. Tabii adamı çok takdir ederek konuştum…

Mitnick: Ve…

Beyaz Gölge: Ve ortaya sağlam bir adamın ismi çıktı, bayağı sağlam. Kırk yaşlarında ve alışverişlerini o mağazadan yapıyor…

Mitnick: Başka bir şeyler de öğrenebildin mi?

Beyaz Gölge: Ufaklık, seni de memnun etmek ne zor! Yarın onu iyi tanıyanlardan biriyle konuşmam gerek.

Mitnick: Eğer bilgilerini paylaşırsan onunla ben de konuşabilirim.

Beyaz Gölge: Ve bir bok elde edemezsin. Bu senden çok daha kurnaz biri, sadece tanıdıklarıyla konuşuyor.

Mitnick: Peki sen onu tanıyor musun?

Beyaz Gölge: Nadiren konuştuğum biri… Adı Dilsiz ve sanırım ne tip biri olduğunu anlamışsındır.

Mitnick: Dinle Gölge, sen uğraşma… Onunla ben konuşmaya çalışacağım, bunu ayarlayabilir misin?

Beyaz Gölge: Bilmiyorum… Senin ismin hâlâ önemseniyor, en azından deneyebilirim.

Mitnick: Teşekkürler, Gölge.

Beyaz Gölge: Yarın görüşürüz Mitnick. İnternette ol.

Beşinci Gün

Sabah

Greta Alfieri o gece bir rüya gördü. Yayındaydı ve haberleri sunuyordu ama bunu her zamanki yerinden yapmıyordu. Bir asansörde kapalıydı ve kat numaralarının olduğu yere yerleştirilmiş küçük bir kameranın karşısındaydı. Rejideki Claps, kulaklığından ona Brando'yu almaya gitmesi gerektiğini söylüyordu.

Yine bornozu ve elinde bir fincan sıcak kahvesiyle Greta televizyonu açtı. Saat sekiz bile olmamıştı. Kanalı Anselmi'nin sabah haberlerine getirdi.

"… böylelikle zalim kader yakın zamandaki bir trajedinin kahramanları etrafındaki halkayı tamamlamak istemişe benziyor. Sevdiği kadının korkunç bir cinayete kurban gittiğini gördükten, bu cinayetin baş şüphelisi olarak hapishanelerle tanıştıktan ve medyanın boyunduruğu altında kaldıktan sonra dengesini tamamen kaybetti. Yaşamaya devam edecek gücü kalmadı."

Greta ekrandaki fotoğrafı tanıdı. Teni ürperirken Anselmi'nin sözleri çok uzaklardan geliyor gibiydi.

"Doktor Claudio Morganti dün gece geç vakitte canına kıydı."

Greta Alfieri'nin elindeki fincan yere düştü ve kahve etrafa yayıldı.

Tüm devreler yavaşça yeniden diriliyor.

Claps kendini derin bir uykudan uyanır gibi hissediyordu. Yatakta yatan bedenini hissetmeye başlıyordu.

Her şey bir tarafa uyum sağlamakta karmaşa yaşıyor, nerede olduğunu ve bunun nedenini bilmiyordu. Gözlerini açmak ise çok umutsuz bir çaba gibi geliyordu.

Bir kolunu oynattı, kafasını döndürdü ve sonunda gözlerini açmayı başardı.

Beyni hâlâ bu kadar karışık hareketlere hazır değildi, her gördüğü şey belirsiz, beyaz bir ışık gibiydi.

Claps gözlerini kırptı. Tekrar kolunu hareket ettirdi. Tüm bedenini hareket ettirmeye çalıştı.

Bir gürültü duydu… Bu bir sesti, bir kadın sesi. Ne dediğini tam olarak anlayamıyordu. Garip bir aksanla konuşuyordu, belki de yabancı bir dil, diye düşündü.

“Doktor gelin! Üç numaradaki hasta ayılıyor!”

Umursamaz bir tavırla elindeki kâğıtları dolduran doktor, hemşireyi duyar duymaz ayağa fırlayarak Claps’in başucuna geldi ve onu, gözleri aralanmış ve elleri biraz titrer bir vaziyette buldu.

“Bay Claps, beni duyuyor musunuz?”

Bu seferki bir erkek sesiydi, çok yakın ve çok net; sağ tarafında duruyordu. Claps içgüdüsel olarak bakışlarını o yöne döndürerek bu gölgeli yüzün aydınlanmasını bekledi.

Ama bu yerde ne garip bir dil konuşuyorlardı böyle?

“Bay Claps, hastanedesiniz. Ben sizi tedavi eden doktorum ve her şey daha iyiye doğru gidiyor. Eğer söylediklerimi anlıyorsanız herhangi bir işaret yapın.”

Claps hareketsiz bir şekilde doktora bakmaya devam ediyordu.

Doktor daha yüksek sesle ve kelimeleri vurgulayarak tekrarladı.

“Bay Claps, eğer beni anlıyorsanız bir hareket yapın, ne isterseniz.”

Hiçbir hareket yoktu.

Yatağın diğer tarafındaki hemşire seslenmişti bu sefer.

“Bay Claps…”

Artık düşünceleri tamamen aydınlanmaya başlıyordu. Yanındaki yabancı dilde konuşan adamın üstünde yeşil bir önlük vardı, Claps yavaş yavaş çevresini algılamaya başladı. Arkadan gelen ‘bip’ sesi, korkuluklu yatak, kolundan sarkan hortumlar… Bir hastanedeydi! Ona ne olmuştu!? Hiçbir şey hatırlayamıyordu.

Şimdi de sol tarafından bir kadın sesi geldi.

Claps bakışlarını ona çevirdi; sarışındı ve gülümsüyordu.

Ona ne olmuştu? Hangi ülkedeydi?

Korkunç bir yorgunluk hissetmeye başladı; tüm gücünü topladı. Ağzından dökülen kelimeler zayıf ama anlaşılırdı:

“Neredeyim?”

Hemşire doktora sordu:

“Ne dedi?”

“Anlayamadım, anlaşılmaz bir şey söyledi.”

Claps tekrar kendini zorlayarak sordu:

“Neredeyim?”

“*Derenyim* dedi… Sen de duydun mu? Öyle dedi, değil mi?”

“Soyadı yabancı kökenliye benziyor. Belki de kendi ana dilinde konuşuyordur” dedi hemşire.

“Bay Claps, beni duyuyorsanız sağ elinizi hareket ettirin.”

Claps hareketsiz kalmaya devam etti.

“Sağ tarafınızdaki bayana bakabilir misiniz?”

Hiçbir hareket yok.

Doktor, hemşireye ‘dikkatli ol’ manasında bir baş hareketi yaptı. Sonra Claps’e dönerek askerî bir emir verir gibi sertçe “Gözlerini kapat!” dedi.

Claps’in gözleri anında kapandı.

Ne saçmalık bu böyle!? Emire benziyordu. Doktor ona anlayamadığı o dilde bir emir vermişti ve o farkına bile varmadan gözlerini kapatmıştı.

İşte yine aynı şey! Yine aynı şeyi yapmıştı!

Claps gücünün onu terk ettiğini hissetti.

“Gördün mü?” Doktor kendiyle gurur duyuyor gibiydi, biraz önce parlak bir tanı ortaya koymuştu. “Hemen başhekime haber ver ve acil bir nörolojik konsültasyon talebinde bulun.”

“Tekrar işime döneceğim.”

Greta lafı uzatmadı. Sadece kafedeki küçük masaya oturup kahvesini içecek kadar vakit geçirmişti.

“Evet ya, Montanari’nin haberini gördüm.” Anselmi gülümsedi. “Pazartesi sanırım, değil mi?”

“Evet, anlaşmamızı hatırlıyorsun değil mi?”

“Kontratı yırtıp atarız, sorun değil.”

Greta kahve fincanını tabağın üstünde döndürerek sessiz kaldı. Kafede kimsecikler yoktu.

“Çok yazık, ama…” Anselmi hiç de öyle üzgün gibi durmuyordu. “Yine de birlikte çalışma şansımız olabilirdi, çok büyük bir haber kanalından ilginç bir teklifi kabul etmek üzereyim.”

“Senin adına mutlu oldum” dedi Greta gülümsemeye çalışarak.

“Şu an için sana daha fazlasını söyleyemem. Büyük bir gösterişle geri dönüşünü ve…” Anselmi göğsünü şişirerek devam etti. “Benim büyük bir televizyona dâhil olmamı kutlarız. Burada değil tabii…” Etrafına bakındı ve ekledi. “Böyle şehir dışındaki küçük bir kafede demek istiyorum.”

“Eminim böyle bir fırsatımız olur.” Greta saatine baktı. “Artık işe dönmem gerek… Bu arada, bu sabah Morganti’nin intiharıyla ilgili haberini gördüm.”

“Ne hikâye ama değil mi? Sekizinci kattaki evinin penceresinden aşağı atlamış. Kaldırım kenarına park etmiş bir avukatın BMW’sinin üstüne çakılmış, arabanın üstü olduğu gibi çökmüş. Avukat kendini kaybetmiş.” Anselmi kıkırdadı. “Üstüne adama bir de park etme yasağı olan yere park ettiği için ceza yazmışlar…”

Greta durumda Anselmi kadar eğlenecek bir taraf bulamadı.

“Son saatlerde yeni bir gelişme oldu mu, biliyor musun?”

“Haberlerde verilenden fazla bir şey yok. Bildiğim kadarıyla Morganti depresyondaymış ve oldukça fazla sakinleştirici ilaç kullanıyormuş… Başına gelen onca şeyden sonra buna şaşmamak lazım, bir de üstüne üstlük işsizmiş, bir ay kadar önce çalıştığı bankadan istifa edip ayrılmış.”

“Arkasında intiharının nedenini açıkladığı bir not falan bırakmış mı?”

“Bilgisayarının ekranında yanıp sönen bir yazı varmış: THE END, yani SON. Çok orijinal değil mi?”

“Yalnız mıymış bu…”

“Bu deli hareketi gerçekleştirdiğinde mi demek istiyorsun? Yalnızmış, evin kapısı içeriden kilitliymiş, polis kilidi kırmak zorunda kalmış.”

Greta birkaç saniye içinden düşündü.

“İyi o zaman, geç oldu… Şu kontratla ilgili kendimi rahat hissedebilir miyim?”

“Şimdiden yırtılıp atıldığından emin olabilirsin. Ve pazartesi için bol şans.”

Anselmi ayağa kalktı.

Greta gitmek üzere ayağa kalkmıştı ki bir an durakladı.

“Olayla Sensi mi ilgileniyor?”

“Sensi mi? Sıradan bir intiharla mı? Elbette hayır, Komiser Benni diye biri; biraz garip ama sempatik, gece nöbeti meraklısı bir adam.”

“Rahatına bak Benni ve ofisimde sigara içme” dedi Sensi kafasını masasından kaldırmadan.

Komiser Benni kendini koltuğa bıraktı ve istemeyerek de olsa sigara paketini cebine koydu.

“Morganti konusunu öğrenmek istiyorsunuz, değil mi?”

Sensi cevap vermeye gerek duymadı.

“Olay çok net görünüyor. Evin kapısı içeriden kilitlenmiş, pencere açık, adam sekiz kat aşağıda yatıyor. Bilgisayar ekranında bir çeşit elveda mesajı var. Depresyon ilaçları alıyormuş. Son yaşananlar bir yana tanıdıkları onu içine kapalı, yalnız ve neşesiz biri olarak tanımlıyorlar. Bugüne kadar yaptığı her şey ters gitmiş: Evliliği, üniversitedeki akademik kariyeri ve son olarak da bankadaki işi… Ama tüm bunları siz benden çok daha iyi biliyorsunuz şefim; birkaç hafta önce bu bilgileri elde edebilmek için Morganti’yi tazı gibi koşturmuştunuz.”

“İşi bıraktı çünkü onu uzaktaki bir şubeye göndermek istediler; o bu şehirde kalmak istiyordu.”

“Ne yani, bu nakil işini reddedemez miydi?”

Sensi kollarını iki yana açtı.

Benni konuşmaya devam etti:

“Dün neler yaptığını öğrendik, hiçbir gariplik yok ancak karşılaştığı az sayıda kişi onun oldukça kasvetli bir havada olduğunu belirttiler. Evine akşam dönmüş; yiyecek bir şeyler hazırladığına dair hiçbir iz yok. Kendini saat 22:05’te aşağı atmış; pizzacıdan çıkmakta olan bir çift onun üstlerine neredeyse yağmur gibi indiğini belirttiler… Kaldırımın kenarına park etmiş bir araba olduğu ve onun etrafından dolaşmak zorunda kaldıkları için Tanrı’ya şükretmeliler. Morganti arabanın üstünde hemen ölmüş.”

“İçkili miymiş?”

“Evde bulduklarımızdan yola çıkarak değil gibi görünüyor ama vücudunda alkol, ilaç ya da başka bir şeyin varlığını otopsi sonucu verecek.”

“Belki de bu dediklerinin güzel bir karışımı çıkacak…”

Komiser Benni cebindeki sigara paketini sinirli bir şekilde sıktı; Sensi daha başka bilmediği neyi öğrenmek istiyordu acaba? Alkol, ilaç, uyuşturucu… Onu mutlu etmek için sadece bir sigara yetecekti. “Mümkün” dedi.

Sensi bir süre sessiz ve düşünceli bir şekilde durdu. “Şu çift…” dedi.

“Evet…?”

“Adam atlarken bağırdığını duymuşlar mı?”

“Sadece arabaya çarparken çıkan ani sesi duymuşlar. Siz bağırır mıydınız ki şef?”

“Eğer bunu istemeden yapıyorsam elbette, mesela…” Sensi kelimeyi dikkatle vurgulayarak söyledi. “…mesela kazayla olduysa.”

“Bir kaza olmadığı kesin, Morganti ardında bir elveda mesajı bıraktı. Bağırma konusuna gelince, kendini boşluğa atarak intihar edenler genellikle bağırmazlar.”

“Yani, her şey örtüşüyor…” dedi Sensi ama aslında içinden son zamanda olan hiçbir şeyin birbirini tutmadığını düşünüyordu.

Ortada hâlâ bulunamayan bir bilgisayar ve bilgisayar parçalarını satın alan bir adam vardı; profesyonel bir tetikçi şehre vardıktan iki gün sonra manyak bir katile dönüşüveriyordu, cep telefonu, Claps’in son sözleri…

“Eğer başka bir şey yoksa…”

Sensi düşüncelerinden sıyrıldı:

“Hayır… Hatta teşekkürler. Çık lütfen, gece mesaisi yaptın ve dinlenmen gerek.”

Benni bir eliyle sigara paketinin olduğu cebini karıştırarak çoktan kapıya gitmişti bile.

“Biliyor musun” dedi Sensi. “Kendi isteğiyle hayatına son vermenin dışında, sekizinci kattan aşağıya düşerken bağırmamak için bir neden daha var.”

Benni bir ayağı odanın dışında dönerek sordu:

“Nedir?”

“Baygın olmak.”

Komiser Benni daha koridorda iki adım ilerlemeden nihayet bir sigara yaktı ama istediği keyfi alamadı.

Beyaz Gölge: Mitnick… Orada mısın?

Mitnick: Gölge, ne haber?

Beyaz Gölge: Şimdi Dilsiz’le konuştum, seninle konuşmayı kabul etti.

Mitnick: Harika! Ona ne dedin?

Beyaz Gölge: Ona hiçbir şey söylemedim, sadece Mitnick'in seninle konuşmaya ihtiyacı var dedim.

Mitnick: Büyüksün Gölge! Dilsiz'i nerede bulurum?

Beyaz Gölge: Bu senin için bir sorun olabilir…

Mitnick: Ne demek istiyorsun?

Beyaz Gölge: Dilsiz seninle tanışmayı kabul etti ama internette değil, senin bir hayranın ve seninle gerçekten tanışmak istiyor.

Mitnick: Aklını kaçırmış olmalı! Sözünü bile etmesin. Ben dışarı çıkmam.

Beyaz Gölge: Efsane olmanın zararları evlat.

Mitnick: Hiç umurumda değil! Sadece alışveriş yapmak için dışarı çıkarım ben.

Beyaz Gölge: Hadi ama Mitnick… Daha kötüsü de olabilirdi. Dilsiz bu şehirde yaşıyor, bir de uzak bir adada yaşadığını düşünsene…

Mitnick: Dışarı çıkmam. Hem sonra aradığım tipin bu Dilsiz'in arkadaşı olduğu ne malum.

Beyaz Gölge: Karar senin… Her hâlükârda seni bu akşam saat 22:30'da metronun güneydeki başlangıç durağında bekleyecek.

Mitnick: Metronun başlangıç durağında mı!?

Beyaz Gölge: Sana dün de söylemiştim, bu senden daha kurnaz biri.

Mitnick: Gitmeyeceğim.

Beyaz Gölge: Nasıl istersen, ben yapmamı istediğin şeyi yaptım.

Mitnick: Ve ben bunun için sana teşekkür ederim Gölge.

Beyaz Gölge: Dinle… Aradığın tipin kullanıcı adı Victor. Haberleşiriz evlat.

Sensi haberi aldığı anda hastaneye gitti.

“Şu an uyuyor ama birçok defa uyanık ve bilinci yerindeydi.”

Reanimasyon bölümünün doktoru yeşil önlüğünün üstüne beyaz bir gömlek giymişti.

“Genel durumu oldukça iyi, hatta söylemeliyim ki şaşırtıcı derecede iyi.”

Claps huzurlu bir uykudaymış gibi duruyordu.

Doktor açıklamalarına devam etti:

“Fiziksel aktivitelerinde herhangi bir eksiklik yok, zihinsel aktivitelerinde de bir problem yok gibi ancak durum hakkında genel bir izlenime varmak için henüz erken.”

“Yani felç kalmayacak? Beyinle vücudu normal bir şekilde çalışıyor mu?”

“Aslında ortada bir sorun var…” Doktor kelimelerini dikkatle seçti. “Görünüşte çok ciddi nörolojik bir eksiklik var ama uygun tedavi teknikleriyle zamanla aşılamayacak bir şey değil.”

“Eksiklik mi? Ne gibi bir eksiklik?”

“Bakın… Uyanıyor. Neden bahsettiğimi hemen anlayacaksınız.”

Duyduğu seslerden birini tanıyordu.

Tanrı aşkına! Bu bir arkadaşın sesiydi… Evet, o arkadaşıydı bu… Adı neydi?

Claps hiçbir şey hatırlayamıyordu. Bütün dünyası bu yabancı memleketteki hastanede doğup ölüyordu.

Gözlerini açtı ve onu gördü. Bu duygulanmış tanıdık yüzde bir gülümseme belirdiğini gördü, adamın elini sıktığını hissetti.

“Selam” diye mırıldandı Claps.

“Ne dedi? Anlayamadım.”

“Konuşun onunla…” dedi doktor.

“Hoş geldin yaşlı kurt, beni neredeyse öldürecektin…”

Hayır, sen de bu yabancı dilde konuşma! Bu dilde seni anlayamam.

“İtalyanca konuş” dedi Claps anlaşılır bir şekilde.

“Ama bu da nesi…”

Sensi, Claps’in cümlesini çok net duydu: Yantali noş.

Arkadaşının yüz ifadesi değişti. Şaşkın ve endişeliydi. “İtalyanca konuş” diye tekrarladı Claps.

Ama arkadaşının adı neydi? Gerçekten de hatırlayamıyordu… Nereden tanışıyorlardı? Aralarındaki bağ neydi?

“Bana adını söyle.”

Neden oranın yerel diliyle konuşuyordu da onu İtalyanca cevaplamıyordu?

Claps’in nöroloji çalışmaları yıllar öncesinde kalmıştı ama aradığı cevap zihninin gizli kalmış köşelerinden birinden çıktı ve onu son hızla giden bir tren gibi ezdi: Afazi! Afazik olmuştu!

“Afazi. Wernicke Afazisi.”

Doktor, Sensi’yi kendi odasına götürmüştü.

“Afazi mi?”

Doktor altın çerçeveli gözlüğünü narin bir hareketle çıkarıp masanın üstüne koydu.

“Afazi kelime kaybı demek… Dil hâkimiyetinin kaybı. Kelime üretme kapasitesinde eksiklik ama bizim hastamızdaki gibi bazı durumlarda dili anlayamamak.”

“Yani demek istediğiniz Claps söylediklerimizi anlayacak ve kendini ifade edecek kapasitede değil mi?”

“Evet, bu anlama geliyor.”

“Sensi midesinde acı bir ağrı hissetti.

“Tanrım! Bu nasıl olur?”

“Beynin dille ilgili bir ya da birden fazla bölümünün zarar görmesinden kaynaklanıyor, bunlar genellikle beynin sol hemisfer bölgesinde bulunur. Doktor Claps’in geçirdiği kalp krizleri bu hasara sebep oldu. Ne yazık ki yaygın bir hasar.”

Sensi sıkıntı içerisinde sessiz duruyordu.

“Afazinin hasarın yayıldığı bölgeye göre farklı tipleri vardır: Bu durumda ilgili alan, hepsi değil ama büyük bir bölümü, sol hemisfer temporal duvarı dediğimiz bölgede ve burası daha çok Wernicke adı verilen bölgeye etki ediyor.”

“Wernicke Afazisi…” diyerek acı bir şekilde güldü Sensi.

“Aynen öyle. Bu akıcı olarak tanımladığımız bir afazi. Konuşma kısmı üretken, yani hasta dakikada yirmi kadar kelime kullanarak konuşabilir, bunu yaparken cümlelerin normal vurgularını da korur.”

“Ama bunlar anlamı olmayan kelimelerdir…”

“Sadece bizim için anlamı yok. Hastanın kendisi bu eksikliğin farkında değildir ve düzgün bir şekilde konuştuğunu sanır.”

“Ve aynısının tersi de söz konusu tabii…”

“Bu özel durumda maalesef evet. Trans-kortikal algısal formu. Yani daha basit şekilde söyleyecek olursak, kendisine söylenen şeyleri anlayamıyor, tıpkı onunla yabancı bir dilde konuşuluyormuş gibi… Sadece kendisine komut verildiği zaman kaslar alışkanlıkları gereği buna cevap veriyor.”

“Özetleyecek olursak…”

“Bir refleks hareketidir, gerçek bir algılama yoktur. Mesela bunun en tipik örneği ‘gözünü kapat’ komutuna, gözünü kapatarak vereceği karşılıktır.”

“Ama…” Sensi sormaktan vazgeçti, alacağı cevaptan korkuyordu. “Zekâ, hafıza…”

“Zekâ fonksiyonları korunur, hafıza da öyle ama küçük delikler, boşluklar barındıracak şekilde… Özellikle insanların isimlerini hatırlayamaz.”

Sensi kendini oturduğu küçük koltuğa iyice bıraktı. Uzun bir süre sessizce, sanki bu gerçeği silmek istermişçesine gözlerini ovarak oturdu.

“Korkunç bir şey… Sanki kimsenin senin dilini bilmediği bir ülkeye mancınıkla fırlatılmışsın gibi… Bir dakika! Yazabilir ama. Bir bilgisayar klavyesinde yazabilir!”

Doktor dudaklarını büktü.

“Maalesef sizi hayal kırıklığına uğratmak zorundayım. Okuma ve yazma dilin şekillerinden değildir, beynin kelimelerle ilgili bölümünde oluşurlar. Doktor Claps gibi ağır afazik vakalar bir metni anlayamazlar ve bizim için hiçbir anlamı olmayan sözcüklerle yazarlar.”

Sensi nefes alarak sordu:

“Kalıcı bir durum mu?”

Doktor biraz önce çıkarıp masaya koyduğu gözlükleri eline aldı ve dikkatli bir hareketle gözüne taktı.

“Zaman ve tedaviyle biraz gelişme olmasını bekleyebiliriz… Ama hasar sabit kalacak. Bu umutsuzluğa düşülecek bir durum değil, tek sorun iletişim kurmak. Sizin de dediğiniz gibi; Doktor Claps kendini birden dilini bilmediği yabancı bir ülkede buldu! İletişim kurmanın başka yollarını bulmak gerek.”

“İşaretler, jestler gibi mi?”

“Başlangıç için evet. Devamında ileri teknikler uygulayan rehabilitasyon programları var. Zorlanmadan iletişim kurabilmesini sağlayacak özel yazılımlar içeren bilgisayarlar mesela. Ama bu zaman alacak. Kısa sürede aşılacak bir durum değil.”

Sensi hastaneden ayrılırken küçük bir utançla içten içe Claps’e son sözlerinin anlamını soramamaktan dolayı üzüntü duyduğunu fark etti.

Öğleden Sonra

Morganti’nin ailesi şehirden yetmiş kilometre uzakta küçük bir kasabada yaşıyordu. Annesi, Greta arayıp kendisinden bir randevu istediğinde ilk anda onu sert bir şekilde reddetmiş, birkaç güzel laf da giydirmişti. Ama birkaç dakika sonra Bayan Morganti kendisini geri arayarak bir röportaj olmadığı takdirde görüşebileceklerini belirtmişti.

Greta bir saatten fazla bir süredir sıkışık çevre yolunda ilerliyordu; randevuyu kapmıştı ama şimdi yolda giderken kendi kendine bundan ne gibi bir şey elde etmeyi beklediğini sordu.

Depresyon o kadar illet bir şeydi ki bazen insana intihardan başka bir seçenek bırakmazdı ama aynı zamanda bir trajedinin dayanılmaz ağırlığından ya da suçluluk duygusundan kaçmak için de bu yol seçilebilirdi.

En başından beri yanıldık… Yani Claps’in kastettiği, Morganti’nin suçsuz olduğunu kabul ettiğimizden beri demekti.

Her şeyi tersine çevir… Asansör… Aslında elektrik kesintisi olduğunda yukarı çıkmıyor tam tersine aşağı iniyordu. Morganti o gece, o evde Greco

ile birlikteydi. Bu yüzden kapıda zorlanma izine rastlanmadı. Adriana Maggesi kapıyı sevgilisine ve yanındaki arkadaşına açmıştı.

Greta gideceği yere birkaç kilometre kaldığını gösteren bir yol tabelasını takip ederek çevre yolundan ayrıldı. Gösterge panelinin saati 18:45'i gösteriyordu.

Ama bundan sonra olanları nasıl anlayacaktı?

Üç kişi arasındaki bir anlaşma… Morphy, Greco ve Morganti.

İmkânsız mı? Yoksa sadece inanılmaz mı?

Aslında Claps'in Morphy için çizdiği profil Morganti'ye çok uyuyordu: Bekâr, ciddi, iyi eğitimli, mesafeli olmayı seven ve hepsinden önemlisi hak ettiği değeri görmediğini düşünen.

Morganti ve Morphy: Aynı şehirdeler, aynı profile sahipler, gerçekten de karşılaşmış olmaları imkânsız mı? Bir zamanlar için belki ama şimdi internetle… Her sapıklık, her delilik, her korku için bir buluşma yeri bulunabiliyor… Bunun için pedofilleri düşünmek yeterli. Morphy, Melgues'in katlettiği insanları görmek için bilgisayarın başında kaç saat geçirmişti kim bilir.

Greta'nın aklına başka bir detay geldi. Karısı tarafından terk edilmiş olan Morganti… Kadınlara karşı intikam arzusu duyar hâle gelmiş olabilir miydi?

Uzakta, tarlaların arasında bir çanın etrafında kümelenmiş küçük evler görünmeye başladı, Morganti'nin evini bulmak zor olmayacaktı.

Greco, eseri ortaya çıkaracak sanatçı olarak işe alınan ve Morganti'ye Maggesi'nin öldürülmesi için bir sebep yaratmasına izin veren üçüncü adam. O gece belki de Morganti sadece Greco'yu kızla tanıştıracak ve kızın ona karşı güven kazanmasını sağlayacaktı ki böylelikle sonraki akşamlarda Morganti olmadan da ona kapıyı açsın.

Ama olaylar farklı gelişti… Adriana bir kan gölünün içinde yerde yatıyor. Morganti içeri girerken kimsenin onu görmediğini umarak oradan

olabildiğince çabuk ayrılmak zorunda ama tam aşağı inerken elektrikler kesiliyor ve asansörde kapalı kalıyor. Ne yapacağını bilemeyen Greco Morphy'i arıyor. Telefon görüşmesi uzun ve tedirgin geçiyor ve sonunda baştan kararlaştırdıkları şekilde Melgues'in yolunu izleyip final sahnesini oluşturmaya karar veriyorlar. Morganti'nin suçsuzluğu Morphy'nin gönderdiği e-posta ve gerçekleştireceği sonraki işlerle dünyaya açıklanıyor.

Greta evi çok kolay buldu. Zamanın izlerine meydan okuyan müstakil bir villa. Arabadan inerken kendine hâlâ ne bulmayı umduğunu soruyordu. Bayan Morganti onu kapıda bekliyordu.

Claps nihayet o bilinçsiz uyuşukluktan kurtulmayı başardı ama bu bir kâbustan uyanır gibi olmadı; daha da kötüydü. Kendini onun karşısında buldu; kâbus rüyalarında değildi, gerçeğin ta kendisiydi!

Bir anda her şeyi hatırladı: Afaziye yakalanması, şimdi çok net ismini hatırladığı Sensi'nin onu ziyareti ama hepsinden önemlisi, daha önce olan şey.

Greta! Ona saldıran kişi ölmüştü, onu kafası patlarken görmüştü ama Greta nasıldı? Zamanında yetişebilmiş miydi?

Claps huzursuzlanmaya başladı.

Sensi! En kısa zamanda onu görmesi gerekiyordu. Onunla iletişim kurmanın bir yolunu bulmak, ona nasıl büyük bir hata yaptıklarını açıklamak zorundaydı… Hâlâ bitmemişti!

Bir hemşirenin yatağına yaklaştığını, kadının tedirgin bir şekilde konuştuğunu gördü. Söylediği birkaç kelimeyi anlamıştı sanki ama zaten kadının ne söylediğini tahmin etmek hiç zor değildi. Onu sakinleştirmesi için bir doktor çağırıyordu.

Claps daha da telaşlandı, sakinleştiriciye ihtiyacı yoktu, Sensi'yi çağırmalarına ihtiyacı vardı!

“Sık değil ama düzenli gelirdi, doğup büyüdüğü yer olmasına rağmen buradan nefret ediyordu. En son, serbest bırakıldıktan hemen sonra ziyaretimize gelmişti, sadece bizi sakinleştirmek için birkaç saat kalıp gitmişti.”

“Olaydan çok etkilenmişti değil mi?”

“Oğlumun aklından neler geçtiğini anlamak her zaman zor olmuştur. Elbette yaşadığı şey onda büyük bir iz bırakmıştı ama böyle bir şey yapmasına neden olacağını…”

Bayan Morganti sözünü tamamlayamadı. Ağzına dayadığı bir mendille sessiz hıçkırıklara boğuldu.

“Hayat ona sert davranmış…”

“Sadece son yaşanan olaylar değil. Claudio’nun başına hep şanssızlıklar geldi; yanlış bir kadınla evlilik, bir türlü önünün açılmadığı ve çok istediği akademik kariyer…”

“Bankadaki işinden de mi tatmin olmuyordu?”

“Büyük bir huzursuzluk içinde ve çok fazla çalışıyordu ama çektiği zorlukların karşılığında bir ödül aldığı da yoktu… Zaten son olarak bu işi de bırakmıştı. Bize işte her şeyin çok iğrenç olduğunu, dürüstçe işini bile yapamadığını ve bunun için ayrıldığını söylemişti.”

Bayan Morganti sözlerine tekrar ara verdi.

Greta onun karşısında, içine insanın burnunu tırmalayan eski kokusunun sindiği bir koltukta oturuyordu.

“Bu kötü dönemlerde ona yardımcı olabilecek arkadaşları yok muydu?”

“Çocukluğundan beri hiç olmadı; hep içine kapanıktı, nadiren ve yüksekliğine gölge düşürmeyecek şekilde gülerdi. Annesi olduğum hâlde

bana da böyle davranırdı. Claudio çok yalnız bir erkekti.”

Greta biraz bekledi.

“Ama günümüzde bu işler biraz farklı, belki internette arkadaşları vardı… Size hiç bahsetti mi?”

“Benim yaşımdaki biri internetten ne anlar? Hiç şüphe yok ki iş yüzünden bilgisayar karşısında çok vakit geçiriyordu; gözlerinin bozulduğundan şikâyet edip duruyordu ama bilgisayarsız da yapamıyor, onu hep yanında taşıyordu… Buraya gelirken bile.”

“Birçokları için böyle.” Greta tatlılıkla gülümsedi. “Ben bile dizüstü bilgisayarımdan zorlukla ayrılıyorum. Eminim ki oğlunuz bilgisayarını asla burada bırakmamıştır.”

“Şaka mı yapıyorsunuz?” Bu sefer Bayan Morganti de gülümsedi. “Dokunmam bile yasaktı! Yalnız bir seferinde, yaklaşık bir ay kadar önce bir şey bıraktı; parlak, küçük plak gibi bir şey… Hani gençlerin içinden müzik dinlediklerinden…”

“Bir CD.”

“Evet. Bizden onu iyi bir yere koymamızı istedi, evindeki dağınıklığın içinde tutmak istemiyormuş.”

Greta kaslarının hemen gerildiğini hissetti, ilgisiz görünebilmek için zorlandı.

“Ama bu gerçekten bir CD mi?”

“Sanırım… Kendisi öyle dedi… Bekleyin, size göstereyim.”

Bayan Morganti ayağa kalkarak CD’yi getirmeye gitti.

Neden ailesinin evinde bir CD bırakmıştı? Yani, kendinden uzakta ama emin bir yerde. İçinde ne vardı?

“Kimseye göstermememiz için tembih etti” dedi bir dakikadan az bir sürede geri dönen Bayan Morganti. “Ama… Artık Claudio yok…”

Greta düşünceli bir şekilde CD'yi elinde çevirdi. Biraz utanarak da olsa yalan söyledi:

"Bu biraz farklı bir tip, içinde müzik değil de fotoğraf olanlardan."

"Fotoğraf mı?"

"Evet, oğlunuzun çektiği fotoğraflar olsa gerek, bir albüme koymak yerine bu CD'nin içine koymuş; böylece hem daha az yer tutuyorlar hem de zamanla bozulmuyorlar."

"Fotoğraflar… Peki nasıl görebiliriz? Belki içinde kendi fotoğrafları da vardır…"

Greta, Bayan Morganti'nin umut dolu gülümsemesini görünce onu kandırdığı için kalbinin acıdığını hissetti ama Morganti'nin kendi evinde tutmak istemediği bu CD'nin içinde ne olduğunu bilmek zorundaydı. "Bilgisayardan çıktısı alınabilir ama bu tipte bir CD için bu oldukça zor bir işlem."

"Peki nerede yapılabilir?"

"Özel bir merkezde ama birkaç güne ihtiyaç var. Dinleyin, eğer isterseniz ben sizin için bunu yaptırırım. Yayın ekibinde gerekli her şey var; yarın size fotoğrafları gönderirim."

"Gerçekten bunu yapar mısınız?"

Sensi, doktoru servisin girişinde kendisini beklerken buldu.

"Geldiğiniz için teşekkürler."

"Olabildiğince çabuk gelmeye çalıştım ama neler oluyor, kötüleşti mi?"

"Tam tersi; çok zayıf ama… Belki anlatsam daha iyi olacak. Sizi çağırmadan kısa bir süre önce Bay Claps uyandı ve hemen huzursuzlanmaya başladı. Doktorlarımızdan biri sakinleştirici yapmak için

yanına yaklaştığında saldırgan bir tavra girdi, hatta kolundaki serum hortumunu çıkarmaya bile çalıştı. Sonra birden sakinleşti ve el kol hareketleri yapmaya başladı. Ellerini sakin olun der gibi hareket ettirdi, ardından kendini işaret ederek sakinim demeye çalıştı ve en sonunda etrafındaki herkesi işaret edip sakin olun şeklinde bir el hareketi yaptı. Anlıyor musunuz Doktor Sensi? Bay Claps iletişim kurmaya başladı; bize sakin olmamızı söyledi, ben sakinleştim siz de sakinleşin dedi.”

Sensi’nin nefesi açılır gibi oldu.

“Ama esas inanılması zor şey daha sonra oldu. Tam ben de onun yanına gitmiştim ki, kafasındaki belirli bir bölgeyi işaret etmeye başladı, sol temporal bölge, elleriyle işaret ederek o bölgenin çalışmadığını anlattı yani kendi kendine afazi teşhisi koydu!”

Sensi gülümseyerek karşılık verdi:

“Hiç şaşırmadım; meslek olarak yapmamış ve kriminolojiyle suç psikiyatrisi üstüne uzmanlaşmış olsa da Doktor Claps aslında tıp mezunudur.”

“Onun sizin iş arkadaşınız olduğunu düşünmüştüm. Her neyse, hepimiz ağzımız açık bir vaziyette kalakalmışken taklit yapmaya başladı ve bu kelime yaptıklarını anlatmak için az kalır: Göğsünün üstünde bir yıldız, bir silah, askerî selam. Bir polisten bahsettiğini anlamak biraz zamanımızı aldı ama anladığımızı fark ettiği anda onu yanına çağırdığını göstererek geniş daireler çizdi.” Doktor kısa bir ara verdikten sonra devam etti. “Yani Doktor Sensi, sizi istiyordu. Ona ‘sonra’, ‘dinlen’ gibi işaretler yaptığımızda yine huzursuzlaştı, tansiyonu ve kalp atışları kaygı verici derecede düzensizleşiyordu; onu sakinleştirip hareketsiz hâle getirebilirdik ama ben sizi çağırmanın yapılabilecek en mantıklı şey olduğunu düşündüm.”

Artık Sensi alevler içinde yanmaya başlamıştı bile.

“Şimdi yanına gidin lütfen ama sizi uyarmam lazım. Çok zayıf ve genel durumu hâlâ stabil olarak nitelendirilemez. Ben de sizinle olacağım ve çok ileri gitmesine izin vermeyeceğim.”

Claps'in gözleri kocaman açıldı, rengi çok soluktu ve Sensi'yi gördüğü anda gülümsemesine karşılık bile vermeden yanındaki kalp monitörünü göstermeye başladı.

Sensi anlayamıyordu, monitörle demek istediği şey neydi? Durumunun nasıl olduğunu mu soruyordu? Ama neden doktora değil de ona soruyordu?

Claps elleriyle bir televizyon kumandası taklidi yaptı.

Monitör… Uzaktan kumanda… Elbette ya, televizyon!

Peki şimdi? Bir kadın mı? Televizyonun içinde? Kahretsin! Greta Alfieri, Greta Alfieri'nin durumunu öğrenmek istiyordu!

Sensi baş parmağını kaldırarak tamam işareti yaptı. İyiydi, lanet olası aşağılık hem de çok iyiydi.

Claps çok yoruluyor görünüyordu. Kalp atışlarını gösteren 'bip' sesleri daha da hızlanmış gibiydi. Doktor, Sensi'ye baktı.

Claps parmaklarıyla yukarı çıkan bir adam işareti, diğer eliyle ise düz bir çizgi üstünde yükselen bir şey yaptı. Sensi bu sefer ne demek istediğini hemen anladı: Asansör! Nihayet konu açılmıştı.

Doktor bir şırınga hazırlamaya başladı:

"Artık ara vermek daha iyi olacak."

"Sadece birkaç saniye… Birkaç saniye daha…"

Sensi'nin ses tonu herhangi bir karşılığa izin vermiyordu, yüzü mosmor kesilmişti.

Claps asansörün içini işaret etti.

Sensi, Claps'i durdurup kendisini izlemesini istedi, kalbi göğsünden çıkacak gibiydi; bir adam taklidi yaptı, çok uzun boylu bir adam…

Bu sefer büyük bir zorlukla tamam işareti yapma sırası Claps'teydi; gözleri canlı bir şekilde parıldıyordu, evet demek istiyor gibiydi, evet, Morganti!

Artık 'bip' sesi iyice hızlanmıştı, vızıltı gibi bir alarm ötmeye başladığında doktor çoktan elindeki şırıngayı serum hortumuna enjekte etmeye başlamıştı bile.

"Bu kadar yeter, her türlü mantık sınırını aşmış durumdayız."

Claps uykuya dalmak üzereyken hâlâ asansördeki adamı gösteriyor ve kesik bir boğaz jesti yapmaya devam ediyordu.

Greta eve dönüş yolunda tabelalarda gösterilen hız limitini tamamen göz ardı etti. CD'de ne olduğunu görmek için duyduğu sabırsızlık yol boyunca içini kasıp kavurdu. Keşke Bayan Morganti'ye söylediği gibi yanında sürekli bilgisayar taşıyan tiplerden olsaydı…

Rezidansa neredeyse koşarak girdi.

Açılması vakit alan bilgisayara küfürler savurdu.

CD'yi neden ailesine emanet etmişti? Evinde Melgues'le ilgili bir şey bulundurmamak için mi? Morphy'le bağlantısı olduğunu gösterecek bir şey?

Morganti ciddi, metodik ve ihtiyatlı bir erkekti; Maggesi'nin ölümünden sıyrılmak için iyi bir mazereti olsa bile evinde yapılabilecek bir aramayı göz ardı edemezdi, ne de olsa kız sevgilisiydi. Nitekim yaşananlar, elektrik kesintisi ve tutuklanması bu şekilde tedbirli hareket etmesinin faydasını göstermişti.

Greta hafifçe titreyen elleriyle CD'yi yerleştirdi. Böyle de şans olur muydu?

"Lanet olsun!"

Greta Alfieri edecek küfür bulamıyordu. Ekranda bir yazı belirdi: ‘ŞİFREYİ GİRİN.’ Dosyada koruma vardı.

Sensi arabasını kendine ayrılan yere park edip motoru kapadı. Düşüncelerini netleştirmek için ofisine ihtiyacı vardı.

Claps, Morganti’nin ölümünü nereden öğrenmişti?

Boğaz kesme hareketiyle ölümü gösteriyordu yoksa söylemek istediği başka bir şey mi vardı?

Uzaktan kumandayla arabayı kilitledi.

Bir cinayet miydi?

Aslında en başta bunu o da düşünmüştü.

Hava kararıyordu ve sıcaklık birdenbire düşmüştü. Sensi ceketine sıkıca sarındı.

Ama bir cinayetten bahsetmek için kanıtlara ihtiyaç vardı…

Koruma görevlisine selam vererek giriş kapısından geçti, komiser Benni hemen onu yakaladı; ikisinin de yüzü birbirinden yorgundu.

“Sizinle konuşmam gerek” dedi Sensi’nin ateş içindeki gözlerine bakarak.

“Benim de. Ofisime gidelim.”

“Benimkine gitsek daha iyi…” dedi Benni, daha yeni yaktığı sigarasını göstererek.

Sensi pes ederek onu izledi. İçeri girdikleri anda oturmayı bile beklemeden sert bir şekilde sordu:

“Morganti’nin intiharıyla ilgili soruşturmayı kapattın mı?”

“Henüz değil. Otopsi sonucunu bekliyorum.”

“İyi. Yarından itibaren bu konuyla bizzat ben ilgileneceğim.” Hemen sonrasında başarısız olsa da sesini yumuşatmaya çalışarak ekledi. “Umarım sorun olmaz…”

Benni bozuldu; onun için bir sorun teşkil etse bile Sensi onun üstüydü ve kararlarının tartışılmasından son derece rahatsız olduğu bilinirdi.

“Sorun yok… Aksine, zaten yapacak bir sürü işim var. Bana iyilik yapmış olursunuz.”

“O zaman anlaştık.” Sensi iki adımda kapıya ulaşmıştı bile. “Raporu alması için Maiezza’yı gönderirim.”

“Eh… Şefim?”

Sensi birden hatırladı:

“Ah evet ya, senin de bana söyleyecek bir şeyin vardı. Dinliyorum…” deyip saatine anlamlı bir bakış attı.

Benni sigarasından derin bir nefes çekip Sensi’nin bekleyişini haince uzattı.

“Bugün dinlenmek için eve gitmedim.”

“Kahretsin… Bunun için bir madalya mı istiyorsun?”

“Bunun için hayır, ama… Ama…”

“İyi o zaman, söylemeye karar ver istersen.”

Sensi’nin sabrı taşmak üzereydi.

“Ama adli tıptan iki delikanlıyla Morganti’nin dairesine tekrar gittim ve ilginç birkaç şey buldum.”

Sensi kapattığı kapıya sırtını dayadı. “Devam et” dedi asık bir suratla.

“Her şey bir tarafa evde bir anahtar çiftinin eksik olduğunu fark ettim. Bütün anahtarların çifti var. Bir tek o anahtarın çiftinin olmaması…”

Sensi durumu hemen anladı.

“Morganti aşağı atladığında kapı kilitliydi değil mi?”

“Aynen öyle.”

“Ama anahtarlar kilidin üstünde değildi.”

“Masanın üstünde, bilgisayarın yanındaydı.”

Sensi bir süre düşünceli bekledi, anahtarın çiftinin olmaması birçok masum sebeple açıklanabilirdi.

“Adli tıp anahtarın çiftini aramak için mi gerekliydi sana?”

“Tam olarak değil, parmak izi için gerekliydi… Ya da daha net olmak gerekirse, parmak izi bulmamak için.”

“Daha açık ol…”

“Evin genelinde parmak izleri var, oysa…” Benni sigarasından son bir nefes alıp izmariti dikkatle küllükte ezdi. “Sokak kapısının kolunda Morganti’nin parmak izi yok. Bulduğumuz parmak izleri kapıyı açmak için uğraşan çilingire ve son gittiğimizde kapıyı kapatan bana ait. Sadece bu da değil. Pencerenin kolunda ki kendini aşağı atmak için Morganti’nin pencereyi açması gerek, sadece iki tane parmak izi vardı. İkisi de ilk defa içeri girdiğimde benim yanımda olan ve o lanet pencereyi kapatan müfettiş yardımcısı Ingroja’ya ait.”

Sensi sakinliğini korumaya çalıştı.

“Ve nihayet, detaycı ve şüpheci olduğumdan parmak izi bulunması gereken diğer yerlere baktım: Bilgisayar klavyesi. Bazı tuşların üstünde hiç parmak izi yoktu, üstü buz tutmuş bir göl gibi pürüzsüzdü.”

Benni yaptığı bu benzetmeden gurur duyarak bir süre konuşmasına ara verdi. “Yeni doğmuş bebek poposu gibi pürüzsüz” benzetmesinin çok basit kaçacağını düşünmüştü.

“Bu pürüzsüz tuşların içinde, alfabetik sıraya göre şu harflerin olduğu tuşlar var: D, E, H, N, T.”

Sensi gözlerini kapadı.

Benni sözlerini tamamladı:

“Bilgisayar ekranındaki yazıyı yazacak harfler: THE END, yani son.”

Benni keyifle sigarasını yaktı.

“Ne dersin şef, bir madalya olmasa bile bir kahveyi hak ediyorum.”

Sensi korkunç bir şekilde gülümsedi.

“Komiser Benni, sen tam bir fırlamasın.”

Akşam

Greta birkaç saniye boş yere bekledikten sonra zile tekrar uzun uzun bastı.

Bina karanlıkta olduğundan daha harap görünüyordu. Kaldırım dar ve sokak kadar engebeliydi, bir kaldırımda olmayacak her türlü şeyle kirlenmiş, pislik içindeydi.

Bu zil çalışıyor muydu? Ya da Mitnick, kimseyi görmek istemiyor muydu? Onu tanıdıktan sonra bu çok olası bir ihtimaldi.

Greta zile sinirli bir şekilde üçüncü defa bastı.

Mitnick hâlâ cevap vermiyordu.

Greta sabırsız bir şekilde alçak sesle küfürler savurmaya başladı, bir yandan da cep telefonundan hızlıca Mitnick’in numarasını çevirdi.

Lanet olsun! Çalıyor ama kimse cevaplamıyor! Kahretsin!

Şimdi ne yapabilirdi? Binaya giren ya da çıkan birisini bekleyip, içeri girip Mitnick’in kapısına dayanır ve onu açmaya mecbur bırakana kadar kapıya vurabilirdi, bu bir çözüm olabilirdi. Ya da… Ya da…

Kararlılıkla sokağın karşısına geçip arabasına bindi. Bu CD’nin içinde ne olduğunu bilmek için çok acelesi vardı; on beş dakika kadar sonra şüphesiz

bir öncekinden çok daha iyi durumda olan bir binadaki zillerden birini çalıyordu.

Mitnick sonunda gitmişti.

Bunu yaptığına inanamıyordu ve metronun içinde salınarak buluşma yerine doğru yaklaşırken neden gidiyor olduğuna dair en ufak bir sebep bulamıyordu.

Videodaki adamın Dilsiz'in arkadaşı olma ihtimali yüksek değildi ama buna rağmen parça almak için o mağazaya giden Morphy seviyesindeki hackerların sayısı da çok fazla olamazdı.

Hem Dilsiz'i nasıl tanıyacaktı?

Nasıl bir tipi vardı? Beyaz Gölge "O senden daha kurnaz" demişti. Bu kötü değildi ama ağzından laf alabilecek miydi?

Adımlarının gittikçe gerildiğini hissetti. Yürüyüşüne daha yumuşak bir ritim katabilmek için alçak sesle bir melodi mırıldanmaya başladı. Baktığında bile soğuk terler dökmesine neden olan yürüyen merdivenlerin yanındaki normal merdivenlerden yukarı çıktı. Çıkış turnikelerine gelmişti ama bir türlü geçemedi. Bir atlayışta bu engeli de aşarken gözlerini kapatıp nefesini tuttu.

Nihayet asma katı gördü. Bomboştu.

Mitnick hızlıca saatine göze attı. Tam yirmi ikiydi.

Randevu yerine doğru ilerledi ve koridorlardan birinin köşesinde beklemeye başladı. Bir yandan da kendi kendine otuz saniyeden daha fazla beklemeyeceğine söz verdi.

“Şu andan itibaren komisere bağlısın.”

Maiezza, yanında soğukkanlı bir şekilde oturan Komiser Benni’ye bakmadan edemedi.

“Siz bir takım olacaksınız. Temiz, etkili ve olabildiğince çabuk son bulacak bir iş istiyorum. Ama hepsinden önemlisi sonuç istiyorum.”

Sensi sert bir hareketle masasının üstündeki faks çıktısını itti. “Sonuç!” diye tekrarladı. “Sana başka adam vermeyeceğim Benni, bu soruşturmayı sadece ikiniz yürüteceksiniz… Morganti cinayeti sizin.”

“Cinayet mi?” Maiezza âdeta yere çakılmış gibi oldu. “Ama bu bir intihar…”

“İntihar değil miydi? Benni olay tam olarak nasıl gelişti anlat ona…”

Komiser sigaradan ve uykusuz geçen iki geceden sonra kalınlaşan sesini açmaya çalıştı.

“Morganti’yi birisi evinde ziyarete gelmiş ama bu sıradan bir dostluk ziyareti değil, misafiri Morganti’ye saldırıp onu bayıltmış, sonra camı açıp onu sekizinci kattan aşağı atmış, böylelikle sağ kalmayacağından emin olmuş. İntihar olduğunu düşündürtmek için katil klasik bir elveda mesajı bırakmaya karar vermiş fakat bunu, kurban sekiz kat aşağıdaki BMW’nin tepesine çakılmadan önce ona yazdırmak yerine kendisi yazma nezaketini göstermiş ve son veda mesajını bilgisayarda yazmış: THE END. Kısa ama etkili, hem bazı durumlarda lafı uzatmaya ne gerek var?”

“Ben de sana bunu soruyorum, uzatmaya ne gerek var?” Sensi sinirlenmeye başlıyordu. “Kahretsin! Amerikan tavırlarını bir kenara bırak da sadede gel!”

Benni koltukta kendine daha rahat bir pozisyon aradı.

“Katil oradan ayrılmadan önce bıraktığı izleri temizledi, yani her yerdeki parmak izlerini; zili, sokak kapısıyla adamı aşağı attığı pencerenin kolunu ve veda mesajını yazdığı bilgisayar klavyesini. Ama bunları temizlerken diğer tüm izleri de ortadan kaldırmış oldu…”

“Yani dolaylı yoldan orada olduğunun bir kanıtını bırakmış oldu” diyerek araya girdi Sensi.

“Kapı ve pencereler yalnız başlarına açılıp kapanmaz ve Morganti’nin bilgisayarda veda mesajını yazarken eldiven giymiş olma olasılığını dışarıda bırakıyorum.” Komiser Benni felsefe yapmaya başladı. “Bazen kanıt olan bir şeydir, bazen de olması gereken bir şeyin eksikliği…”

“Tıpkı pencere kolunda ve bilgisayar klavyesinde Morganti’nin parmak izlerinin olmaması gibi” diyerek tamamladı Maiezza.

“Aynen öyle” dedi Sensi ve gözlüğünü çıkararak camlarını temizlemeye başladı. “Katil bir şey daha yaptı; evden ayrılmadan önce bulduğu ya da varlıklarından zaten haberdar olduğu çift anahtarlardan birini aldı. Morganti’nin her zaman kullandığı anahtarları gözle görünecek bir yer olan bilgisayarın yanına koyarak diğeriyle de dışarı çıkıp kapıyı kilitledi. Araştırmacılar ne bulacak bu durumda? Depresyon yüzünden ilaç tedavisi gören bir adamın cesedi, son yıllarda birçok zorluk atlatmış bir adam, kapısı anahtarla kilitlenmiş bir ev, bir elveda mesajı, açık bir pencere. Tüm bunlar karşısında kim intiharı düşünmez ki? Kibirli ve tütün tiryakisi bir komiser dışında… Kim?”

“Tütün tiryakisini kabul ediyorum ama buna nikotin krizini de ekliyorum, gerçekten ciddi bir kriz.”

“Yapacak bir şey yok Benni, benim ofisimde sigara içilmez” diyerek sert bir şekilde konuyu kısa kesti Sensi. “Şimdi işimize dönelim; Maiezza seninle birlikte bu işin bir cinayet olduğunu bilen üç kişi olduk. Bu işe başkalarının karışmasını istemiyorum, bundan dolayı yalnız ve gözlerden uzak çalışacaksınız. Aramızda çok fazla çatlak ses var ve katilin nefesimizi ensesinde hissetmesini istemiyorum.”

Apartman kapısı açıldı, mikrofondan bir ses duyuldu:

“Sağdaki merdivenlerden en üst kat.”

Greta, onu üst kattaki tek dairenin kapısının önünde yüzünde umutlu bir gülümsemeyle kendisini beklerken buldu: Vittorio; ‘Bilgisayar Sihirbazı’.

“Mütevazı evime hoş geldin. Keyfine bak, yatak odası koridorun sonunda solda ama belki önce bir şeyler içmek istersin.”

“Bir sefer de pislik yapmasan olmaz mı?” Greta ona CD’yi gösterdi. “İçinde şifreli dokümanlar var, açabilir misin?”

“Şifreli doküman mı? Hım, casus işleri… Bu CD’yi kimden yürüttün bakalım?” diyerek sırıttı Vittorio.

“Açabilir misin yoksa açamaz mısın?”

“Belli olmaz… İçeri gel, bakalım neymiş.”

Daire çok genişti ve son teknolojiyle mükemmel dekore edilmişti. Vittorio onu çalışma odasına götürdü. Bir köşede bar ve duvara tablo gibi yerleştirilmiş plazma televizyonun karşısında rahat bir kanepe, diğer tarafta ise birçok monitörü olan fütüristik tarzda yerleştirilmiş bilgisayar ve bilim kurgu filmlerinden fırlamış gibi bir koltuk vardı. İki tane yere kadar inen cam kapı, dışarıdaki büyük terasa açılıyordu.

“Hiç de fena değilmiş. Bu nasıl oluyor, okul çıkışlarında esrar mı satıyorsun yoksa aileden mi zenginsin?” diye sordu Greta.

“Küçük ek işler yapıyorum…”

Vittorio’nun havada parmağını şıklatmasıyla loş bir ortam oluşana kadar ışıklar karardı ve Rod Stewart’ın gür sesi *Tonight’s the Night* şarkısının melodisiyle duyulmaya başlandı.

“Kayda değer değil mi?”

“Narsist bir mastürbasyoncunun tipik davranışları.”

“Mastürbasyoncu mu? Bu da ne demek?”

“Boş ver gitsin, ışıkları aç, çalışmak zorundasın” dedi Greta CD’yi uzatarak.

“Ama sonra beni takdir edecek misin?”

“Elbette ama senin düşündüğün gibi değil. Hadi işe koyul.”

Vittorio ikna olmuş bir tavırla bilgisayarının başına oturarak CD’yi koydu.

“Müzik çalmaya devam etse olur mu? Konsantre olmama yardımcı oluyor… Ama şu mastürbasyoncu da ne demek oluyor?”

“Bunu sana sonra söylesem daha iyi olur, havaya girebilirsin çünkü.”

“Bir iltifat yani.”

“Bakış açısına göre değişir…”

Aydınlatma normale dönmüştü, artık ortam loş değildi.

Vittorio ekrana yoğunlaştı:

“Bakalım bunun içinde neler varmış… Eh, şanslıyız, şifreli bir kelime değil, sadece yedi karakterden oluşan bir şifre.”

“Yani?”

Greta görmek için adamın omuzlarından kafasını uzatarak baktı.

“Eğer şifreli bir kelime olsaydı, bir şifre bulmak gereğinin yanında bu şifreyi çözmek için anahtara ihtiyacımız olacaktı ki bu da büyük ihtimalle CD’nin oluşturulduğu bilgisayarda olacaktı, diğer bir deyişle götümüzün üstüne oturup kalacaktık, CD’nin içindeki dokümanları görme imkânımız olmayacaktı.”

“Oysa şimdi…”

“Oysa şimdi elimizde sadece bir şifre var ve iyi bir programla bunu bulmak çok kolay. CD’yi kim hazırladıysa bir bilgisayar dehası olmadığı kesin ya da içindeki belgeler o kadar da mühim değil.”

“İçinde ne olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yok.”

“Eh, kısa bir süre sonra göreceğiz. Ama şimdi çekil arkamdan. Çalışırken insanların nefesini ensemde hissetmekten nefret ederim.”

Greta gidip kanepenin üstüne yığıldı, gözlerini kapatıp zihninde Rod Stewart’la düet yapmaya başladı.

Mitnick eve dönmek için geri sayıyordu ki diğer koridordan üniformalı bir adamın çıktığını gördü, adam ona doğru yönelmeden önce Mitnick’i uzun bir süre dikkatle gözlemledi.

Kalp atışlarının aniden hızlandığını hisseden Mitnick, olası bir kontrol olması durumunda biletini nereye koyduğunu ve kimliğinin yanında olup olmadığını düşünmeye başladı.

Üniformalı adam hızlı adımlarla yaklaştı. Yapılı bir vücudu vardı ve kırk yaşının biraz altında olmalıydı. Koyu teniyle ağarmış saçları tezat oluşturuyordu.

“Mitnick?” diye sordu neredeyse saygılı bir tavırla.

Mitnick bakışlarını yere indirmeden önce onayladı. Bilet ve kimliğini göstermek zorunda kalmadığı için şaşırmalı mı yoksa rahatlamalı mıydı bilmiyordu. Beyaz Gölge’nin anlattıklarından tamamen farklı birini bekliyordu.

“Seni tanımak gerçekten de büyük bir şeref. Kahretsin! Gerçekten sensin. Hani şu Mitnick, gizlice…”

“Evet, o benim” diyerek kısa kesti Mitnick ve Dilsiz’in gerçek dünyadaki bu hayal kırıcı vücut bulmuş hâlinin sözünü bitirmesine izin vermedi.

“Mesaim yeni bitti. Gel, hemen dışarıda bir bar var. Bana istediğin her şeyi sorabilirsin.”

Mitnick’in başı dönmeye başladı:

“İnsanların arasında kendimi pek rahat hissetmem, burada konuşalım.”

“Burada mı!?”

Dilsiz inanmaz gözlerle etrafına baktı.

“Evet, burada.”

Onu bacakları cevaplayacak olsaydı, Mitnick çoktan oradan uzaklaşmış olurdu.

“Eh, nasıl istersen. Dinle, benim sana soracak bir sürü şeyim var ama önce sen sor lütfen. Gölge bana bazı bilgilere ihtiyacın olduğunu söyledi ama neyle ilgili olduğunu belirtmedi.”

“Gölge benim eski bir dostumdur, ondan çok şey öğrendim.”

“Bana anlattı ama boynuzun kulağı geçtiğini de ekledi.”

“Belki başka ortak arkadaşlarımız da vardır, kimlerle görüşüyorsun?”

“Ah… Bliss, Kong, Victor…”

“Victor mu?”

“Onu tanıyor musun?”

“İnternetten değil, eğer aynı kişiden bahsediyorsak, uzun bir zaman önce onunla tanışmıştık. Kırk yaşlarında, çok sıkı biri ve bu şehirde yaşıyor, doğru mu?”

“Evet, bu o!”

“Yanlış hatırlamıyorsam satranç ve cinayet romanı tutkunu.”

Mitnick ellerini koyacak bir yer bulamıyordu.

“Satrancı bilmiyorum, bana bundan hiç bahsetmedi ama cinayet romanları evet, tam bir fanatik. Kahretsin, geçen hafta yeni aldığı ve olağanüstü bulduğu bir kitapla ilgili kafamı şişirdi.”

“Cinayet romanları benim de hoşuma gider… Kitabın adını hatırlıyor musun?”

“Bekle biraz, garip bir ismi vardı… Ah evet, *Kriptokrasi*. Ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.”

Greta gözlerini kapamış müziği dinliyordu; ayakkabılarını çıkarmış kanepenin üstünde oturuyordu. Arka planda, bilgisayar programı şifreyi çözmeye çalışırken, arada Vittorio tuşlara basarken çıkan ses duyuyordu. Bilgisayar sihirbazı hakkındaki renkli övgüler düşünülecek olursa işini bitirmesine çok zaman kalmamış olmalıydı.

Belki yorgunluk belki de son günlerde dur durak bilmeden yaşanan olayların gerginliğiydi üstündeki ama uzun zaman sonra Greta ilk defa hiçbir şey düşünmeden kendini bırakmıştı; tek isteği bu anın daha uzun sürmesiydi. Çalan şarkılar çok güzeldi; Greta o ana kadar Rod Stewart dışında Queen, Charles Trenet ve Barbara Streisand ile hem de *Memory*’nin dokunaklı bir canlı performansına düet yapmıştı.

Morganti’nin bilgisayara takılı CD’si, çantasında taşıdığı silah, tüm o yaşanan lanetli hikâye çok derinlere gömülmüş ve uzak geliyordu. Greta, ‘*A Whiter Shade Of Pale*’in usta bir yorumunda Annie Lennox’un peşine takıldı.

Vittorio’nun zafer çığlığı daldığı dünyadan onu hızla gerçeğe döndürdü.

“Oldu mu?”

“Bingo!”

Greta ayakkabılarını giymeye çalışırken Vittorio heyecanlı bir gülümsemeyle klavyede hızlıca bir şeyler yazmaya devam etti.

“Şu ana kadar çok kolay gitti.”

Birkaç saniye sonra ise yüzündeki gülümseme kaybolarak yerini şaşkın bir ifadeye bıraktı. Bir saniye daha sonra kaşlarını çatarak çenesini sıktı.

“Ters giden bir şey mi var?”

Greta ayağa kalkmıştı ve monitöre doğru, Vittioro’nun yanına ilerlemek üzereydi.

“Olduğun yerde kal lütfen Greta.” Vittorio onu soğuk bir el hareketiyle durdurdu. “Henüz olmadı…”

Vittorio, Greta’ya bakmadan konuştu, sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi ekrana bakmaya devam ediyordu.

“Sorun mu var?”

“Hayır, yani aslında evet. Programda bir hata oluştu. Ben… Ben en baştan başlamak zorundayım.”

Vittorio güven verme amacıyla zoraki bir gülümseme takındı. “Sen keyfine bak” diyerek tekrar büyük bir hızla klavyedeki tuşlara basmaya başladı. “Biraz zaman alacak.”

Greta rahat bir nefes alarak tekrar kendini kanepeye bıraktı. Gözlerini kapatıp Annie Lennox’un ses tonunu yakalamaya çalıştı.

“Eh, bu gecikmeden yararlanıp birkaç dakika içeri gideceğim… Bilirsin, doğal boşaltım sistemi.”

Greta, Vittorio’nun sesinden bir terslik olduğunu fark etti. “Bu doğal olayla ilgili bana bilgi vermen ne kibarlık, tam bir beyefendi. Tüm ayrıntıları sabırsızlıkla bekliyorum.”

Greta, Lennox’un sesi solarken salonda yalnız başına kaldı.

Yeniden derin bir nefes aldı.

Ayakkabıları yere düştü.

Hoparlörlerden bir sonraki şarkının notaları dökülmeye başladı.

Orkestranın önünde Edith Piaf’ın benzersiz sesi duyuldu.

Mitnick, Dilsiz’in bakışlarından kaçabilmek için nereye bakacağını bilemiyordu. Kalbi çılgınlar gibi atıyordu. “*Kriptokrasi*… Ne olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yok ama Victor gibi bir usta tavsiye ediyorsa alırım.

“Victor muhteşemdir, inan bana.”

“Kendisini ziyarete gelmemi söylemişti ama neresi olduğunu hiç hatırlamıyorum…”

“Hiç şüphesiz seni iş yerine çağırmıştır. O kadar şanslı ki bilgisayarların ortasında, çok büyük bir televizyon ağının bilişim bölümünde çalışıyor; bilirsin belki, şu büyük patron Montanari ve neredeyse dışarı attıkları kadının olduğu kanal.”

Edith Piaf!

Ani bir tedirginlik Greta’nın her yanını sardı. Çalan şarkı ‘*Hymne à l’amour*’du ve orkestradaki bütün sesleri bu küçücük ama bir o kadar da büyük kadının sesi geride bırakıyordu.

Edith Piaf!

Bu mümkün olabilir miydi…? Greta kendini rahatlatmaya çalıştı, bu sadece bir şarkı listesiydi, büyük ihtimalle internetten indirilmişti, bu bir CD değildi, o CD değildi.

Düşünceleri birden alevlendi. Peki aradıkları kimdi? Kırk yaşlarında, şehirde yaşayan, Piaf hayranı, bilgisayarlar konusunda usta.

Vittorio; “bilgisayar sihirbazı.”

Greta ayakkabılarını giymeden kanepeden kalktı. Gerçek bu kadar masalsı bir hâl alabilir miydi? Olası bütün ihtimaller içinde tek başına kurdun inine düşmüş olabilir miydi?

Elbette, Vittorio onu her gün görüyordu ve onun üstüne fanteziler kuracak çok imkânı olmuş olabilirdi, hem de onu sürekli reddettiği de düşünülürse…

Videodaki adam Vittorio'yla aynı beden tipine sahip değil gibiydi.

Mini barın yanındaki duvarda sayısız CD ve birkaç kitap düzgün bir şekilde raflara dizilmişti. Greta CD'leri kontrol etmeye başladı ama daha sonra dikkati kitaplara yöneldi: Grisham, Harris, Reichs, Cornwell, Deaver… Cinayet romanlarından seçkiler. Dikkati, diğerlerinden oldukça ucuz olduğu anlaşılan bir polisiye kitabı üstünde yoğunlaştı.

Kitabın adını okuyunca Greta damarlarındaki kanın donduğunu hissetti: Siyah cildin üstünde *KRİPTOKRASİ* yazısı korkunç bir şekilde parlıyordu.

Gece vardiyasının seyrelmiş atmosferi hastanenin her köşesinde hissediliyordu.

Maiezza'nın eşlik ettiği Sensi ne pahasına olursa olsun Claps'le görüşmeye kararlıydı.

Anlamak zorundaydı.

Düşünceler zihninde hızla uçuşuyordu, elindeki her şey bir yapbozun parçaları gibiydi. Çok yaklaşmıştı, bunu hissediyordu.

Sensi ve Maiezza onlarla birlikte yukarı çıkan bir doktorla asansörden indiler.

Dinlenme odalarından birinin kapısında bir başka doktor yanındaki hemşireyle diğer doktor arkadaşını bekliyor gibiydi.

“Gelebildin demek, nihayet, asansörde kapalı kaldığını düşünmeye başlamıştım. Ben onunla daha yeni başladım…” diyerek yanındaki hemşireyi işaret etti.

Sensinin kafasında bir şimşek çaktı: *Asansörde kapalı kaldı! Ben onunla daha yeni başladım!*

Asansör… Her şeyi tersten düşün… Henüz bitmedi.

Bir saniye içinde yapbozun bütün parçaları yerine oturdu.

Claps, Morganti’nin öldüğünü bilemezdi. Boğazını keser gibi yaptığı işaretle onun sonunun böyle olacağını göstermek istemişti, eğer asansörde kapalı kalmasaydı kaderi bu olacaktı!

Gerçek hedef Morganti’ydi!

Seçilen kurban!

Katil onu apartmanda beklerken o asansörde kapalı kalmış ve böylelikle kaderinden kaçmıştı!

Sensi daha çabuk gidebilmek için koşarak merdivenlere yöneldi.

Mitnick metronun daha hızlı gitmesini isterdi. Greta’yı olabildiğince çabuk bir şekilde öğrendiklerinden haberdar etmek istiyordu ve bunu ancak evinden yapabilirdi. Mitnick bir cep telefonu almayı her zaman reddetmişti.

O geceki şansı inanılmayacak kadar büyüktü; o kadar geniş bir sanal dünyada bulunması imkânsız gibi görünen kişi Victor’du!

Victor, o büyük mağazadan bilgisayar malzemelerini alırken videoya kaydedilen ve Greta Alfieri ile satranç oynayan kişiydi; Morphy’di.

Victor… Yani Morphy! Mitnick’in Greta’nın varsayımına dair tek bir şüphesi kalmamıştı.

Onu olabildiğince çabuk uyarmalıydı. Aynı yerde çalıştıklarına göre ikisi mutlaka tanışıyordu ve eğer Morphy o gece gidip Greta'yı almak isterse kendisine kapıyı rahatlıkla açtırabilirdi.

Mitnick metrodan fırlayarak çıktı. Çabuk olmalıydı!

Greta sessizce koridora yöneldi. Vittorio'dan hiçbir iz yoktu.

Kapılardan birinin arkasından yumuşak bir fısıltı geliyordu.

Greta deli gibi atan kalbiyle kapıya yaklaştı.

Vittorio konuşuyordu. Sesi kapının arkasından zorlukla duyuluyordu:

“CD'nin içinde ne olduğunu görünce gözlerime inanamadım…”

Telefondaydı, Vittorio telefonda konuşuyordu!

“Evet, evet… Uçmayı seven arkadaşımıza ait…”

Uçmayı seven… Yani Morganti!

“Hayır, bunu nereden bulmuş olabileceğiyle ilgili hiçbir fikrim yok. Ne yapmam gerektiğini söyleyin.”

Ama Vittorio kiminle konuşuyordu? Eğer o Morphy ise neden birinden emir bekliyordu? Diğer tarafta kim vardı?

“Gördüğüm kadarıyla orijinal… Hayır, kopyası olduğunu sanmıyorum… Hayır o, içinde ne olduğunu bilmiyor…”

Demek ki o CD'nin içinde her şeyin anahtarı vardı.

“Tamam, söylediğiniz gibi yapacağım…”

Elbette ya, Vittorio yalnızdı, yani gruptaki bilişim uzmanı olarak öyleydi, telefonun diğer tarafında Morphy vardı! Greta silkelendi, bu anlama zamanı değildi, durumdan kurtulma zamanıydı.

“Evet, tek çözüm yolu bu. Riske girmemek gerek, biraz temizlik yapmak lazım. Evet, onu burada tutabilirim ama en kısa zamanda gelin. Fakat buraya değil lütfen. Burada olmamalı.”

Kaçmalıydı! *Tek çözüm yolu… Burada olmamalı…* Morphy gelmek üzereydi, kaçmak zorundaydı!

Arabanın anahtarları, ayakkabıları… Greta hızlı adımlarla eski yerine gitti; kanepede bıraktığı çantasını aldı ve hızlıca ayakkabılarını giydi, bir yandan da kendine bilgisayardan CD’yi alacak vakti kalacak mı diye soruyordu.

Arkasına döndüğünde Vittorio’nun gülümseyen suratıyla karşılaştı.

“Ne aşk cinayeti, hangi seri katil… Kahretsin ne aptalım!”

Sensi tüm olanları en başından anlamadığı için kendine sövüp duruyordu.

Başından beri her şeyi yanlış kurgulamışlardı. O lanet olası gece, gerçek hedef Morganti’ydi! Claps’in anladığı ve çaresizce anlatmaya çalıştığı buydu.

Artık her şey çok açıktı: Profesyonel bir seri katilin varlığı, Morphy’nin bir türlü bulunamayan bilgisayarı, mağazada videoya çekilen esrarengiz adam, Greco’nun cep telefonu…

Kim tarafından ve nedeni hâlâ araştırılması gerekse de Morganti gözden çıkarılmış olmalıydı ve bunu yapmak için profesyonel bir katil tutulmuştu.

Pusu Maggesi’nin evinde kurulmak zorundaydı; bu çifte cinayet gibi görünen olay sayesinde soruşturma bulandırılmış olacaktı. Rastgele seçilen suç aleti, vahşi öfke, iki kurban arasındaki bağ ortadaki kasıt unsurunu kaldırmış olacaktı. Böyle bir durumda Sensi bile bir kavga olduğundan, Morganti’nin katilin karşısına aniden çıktığından ve öldürüldüğünden şüphe ederdi.

Böylece katil Maggesi’nin evine gitti ve cinnet geçirmiş bir adamın yapacağı gibi onun işini bitirdi.

Artık gerçek kurbanı ortadan kaldırmak için hazırdı.

Elinde silahla onu bekledi.

Ama tam o esnada elektrikler kesildi ve Morganti’nin asansörde kapalı kalmasıyla birlikte Greco’nun elleri boş kaldı.

Vakit geçiyordu ama elektrikler bir türlü gelmiyordu.

Greco orada daha fazla kalamazdı. Kurbana hiçbir türlü erişemezdi, Adriana Maggesi öleli oldukça uzun bir süre olmuştu ve otopside iki ölüm arasındaki zaman farkı mutlaka ortaya çıkardı ve birileri bunun izini sürebilirdi.

Greco’nun yanında cep telefonu vardı, Greta Alfieri’nin evinde üstünde taşıdığı aynı telefon. Sadece tek bir kişiyle irtibat sağlanılan telefon: Katili gönderen kişiyle.

Greco aradıktan sonra bir seri katil izlenimi yaratmak üzere direktifler aldı. Gerçek kurbandan her türlü şüpheyi uzaklaştırmanın tek yolu buydu ve şarttı, onun işi ise bir dahaki sefere bitirilecekti.

Gönderici işte böylece Morphy kimliğini takındı; gönderdiği e-postalar, çılgın eserini üç hamlede tamamlayacağını söylediği mesaj. Ortada üç cinayet olacaktı. Bunlardan ilki Maggesi ve en ses getiren sonuncusu ise Greta Alfieri. Kimse Morganti’yi düşünmeyecekti.

Paola Serni, polis yanlış iz üzerinde Rauti’nin peşine düştüğünde öldürüldü ve kimse bu cinayetlerin bir seri katilin hasta zihninin ürünü olduğundan şüphe etmedi.

Claps adamı mağazadaki video görüntüsünden tanıyamadı ve her şey plana uygun bir şekilde ilerledi.

Ancak Greco, planın üçüncü adımında postu deldirdi.

Çok da kötü değildi, hatta böylesi daha iyiydi, Morphy konusu tamamen kapanmıştı ve artık Morganti ile ilgilenilebilirdi.

Ama bu durumda Morganti'nin ölümünü bir intihar olarak göstermek çok mantıklı olacaktı. Adamın hayatı, depresyonda oluşu, yaşadığı son olaylar izlenecek yolu çok net gösteriyordu; intihar süsü vermek.

Böylece Morganti sekizinci kattan uçar ve çember tamamlanır.

Sensi'nin suratında kötü bir sırıtış belirdi:

"Kendini güvende hissediyorsun değil mi pis orospu çocuğu, her şeyi düşündüğünü sanıyorsun değil mi? Yatağında huzurlu uyu, hayatımda yapacağım son şey olsa bile gelip seni yakalayacağım!"

"Neden böyle çantanı alıp ayaklandın? Hemen gitmek mi istiyorsun?"

Vittorio çok doğal bir şekilde gülümsüyordu.

Greta'nın yüreği ağzına geldi.

"İlahi, neredeyse yüreğime indirecektin! Geldiğini duymadım."

Greta, Vittorio'yu birden karşısında görünce hissettiği korkuyu şaşkınlıkla maskelemeyi başarmıştı.

"Gerçekten gidiyor musun?" Vittiorio'nun bakışlarından huzursuzluğu yansıyordu. "Sadece birkaç dakika daha ve şifreyi bulmuş olacağım."

Greta, buna kendisi de şaşarak soğukkanlılığını korumayı başardı. Oyunu kurnazca oynaması gerekiyordu.

"Gitmek mi? Hayır… Sadece banyoyu kullanmam gerekiyor." Greta rahatsız bir tavır takınarak ekledi. "Bilirsin, kadınların her ay başına gelen şey, hem de en olmayacak anlarda."

Vittorio gözlerini kırptı.

Greta çantasını açarak, “Neyse ki yanımda acil durumlar için mutlaka bir tane yedek ped bulundururum…” dedi.

Elbette bununla birlikte cep telefonu ve bir de tabanca, diye düşündü.

Banyodayken cep telefonundan yardım isteyebilirdi ama tabanca konusunda o kadar emin değildi, ihtiyaç olması durumunda kullanamayabilirdi ama çok gerekli olursa belki…

“Benim evim senin evin… Sağdan üçüncü kapı.”

Greta hafifçe gülümsedi ama çantasındaki cep telefonu birden çalmaya başlayınca yüzündeki gülümseme donup kaldı. Telefonu çıkarıp kimin aradığına bakmadan aramayı reddetti.

“Bu saatte kesin sıkıntılı bir iş içindir…” diyerek hareketini savundu. “İddiaya girerim Montanari’ydi.”

“Güzel model… Yeni mi?” Vittorio telefonu elinden hızla aldı. “Gerçekten çok güzel.”

“Saçmalama, telefonumu ver.”

“Yemem korkma.”

Vittorio eğleniyormuş gibiydi, telefonu cebine soktu.

“Sen banyoda işini hallet… Sana sonrasında hemen geri vereceğim, böylece kimse seni rahatsız etmemiş olacak.”

Greta pes etmek zorunda kaldı. Çantasındaki silahı da Vittorio bir adım ötesindeyken çıkaramazdı, hem sonra sıra kullanmaya gelince… Ne yapacağını düşünecek çok vakti yoktu, çabuk davranmalıydı. Morphy temizlik yapmak üzere yoldaydı. Vittorio’nun önünden geçerek banyoya girdi.

“Cevapla… Kahretsin cevapla!”

Mitnick uzun küfürler savurdu. Arama, Greta cevap vermeden kesilmişti. Kendisi mi aramayı reddetmişti yoksa telefonun çekmediği bir yere mi girmişti? Onu uyarması gerekiyordu!

Mitnick telefon operatörünün internet sitesine girerek Greta'ya hızlıca bir mesaj yazdı.

Son küfürle birlikte gönder tuşuna bastı.

Claps gözlerini açtı. Kendini çok yorgun hissediyordu ama sakindi.

Doktorun yaptığı sakinleştirici iğne etkisini göstermeden önce Sensi'yle göz göze gelmişti. Onun her şeyi anladığından emindi.

Ve eğer anladıysa, Morphy'nin onunla dövüşen atletik yapılı adam değil de mağazadaki adam olduğunu ortaya çıkararak onun maskesini düşürmesi an meselesiydi.

Claps neredeyse gülümsemeye çalıştı. Aslında olaylar çok kötü gitmemişti; Greta Alfieri iyiydi, Morganti kendini kurtarmıştı ve o da hâlâ hayattaydı.

Claps hafifçe öksürdü.

Banyonun penceresi direkt yola açılıyordu, kaçmaya imkân yoktu. Greta suyu açtı.

Morphy gelmeden o evden çıkabilm§esinin tek yolu silahtı. Greta silahı alarak elinde evirip çevirmeye başladı, emniyetini açtı. Ateş etmesine gerek yoktu, kendini cesaretlendirmeye çalıştı, Vittorio silahı görünce yolundan çekilecekti. Ve Greta CD'yi alarak polise gidebilecekti.

Greta derin bir nefes alıp tabancayı arkasında saklayarak banyodan çıktı.

Vittorio onu koridorun sonunda bekliyordu. Gözlerinde soğuk bir ışık vardı ve cep telefonu elindeydi.

“Bir mesaj geldi Greta. Dikkatli olmanı… Morphy’nin seninle aynı yerde çalıştığını söylüyor…”

Greta bir an başının döndüğünü hissetti.

“Bilişimin sorumlusu olduğunu söylüyor.”

Vittorio ona doğru yürümeye başladı.

Greta silahı ona doğrulttu, aralarında dört metreden az mesafe vardı. Vittorio hemen durdu.

“Gitmem gerek Vittorio, bana CD’yi ver.”

Bir anlık şaşkınlıktan sonra Vittorio bakışlarındaki soğukluk geri geldi. Gözleri silah ve Greta arasında gidip geliyordu. Aralarındaki uzaklığı ölçüyor gibiydi.

“Hiçbir yere gitmiyorsun kızım ve ben de sana o CD’yi vermeyeceğim.”

Greta iki elini de silahın üzerinde birleştirdi.

“Bak şakam yok, kaybedecek vaktim olmadığını biliyorum… Biraz önce telefonda konuşurken seni duydum, patronunun geldiğini biliyorum… Morphy o değil mi?”

“Morphy mi!? Bu saçmalık da nereden çıktı? Hem sonra gerçek bir hanımefendi kapı dinlemez. Neyse, buraya gelmekte olan kişi sadece CD ile ilgileniyor, senden öğrenmek istediği tek şey, onu nereden bulduğun. Sonrasında rahatlıkla çıkıp gidebilirsin.”

“Benimle oyun oynamaya çalışma. Çekil önümden.”

Greta kararlılığını göstermek için namluyu yukarı kaldırdı ve tetiği çekecek gücün parmaklarında olmadığını fark etti.

“Güzel, en azından durum açık.”

Vittorio koridorun ortasına geçerek ellerini kaldırdı.

“Hem de çok açık… Senin buradan gitmene izin vermeyeceğim, bunu yapabilmek için silahsız bir adamı vurmak zorundasın.”

Greta asla ateş edemeyeceğini anladı.

Silahı Vittorio’nun karnına hedef almış sağlam bir şekilde tutuyordu ama tetiği çekemeyeceğini biliyordu.

Bunu fark ettiğinde bakışlarıyla duruşunda bir şey değişmiş olmalıydı ki Vittorio bunu hemen anladı.

“Beni gerçekten vurabilir misin Greta?”

Vittorio ona doğru yavaş bir adım attı.

“Beni öldürebilir misin? Bir insanı?”

“Dur! Bir adam daha atma.”

Greta çaresizce soğuk ve kararlı görünmeye çalıştı.

“Seni öldürmeme gerek yok, yolumdan çekilmeni sağlamak yeterli.”

“Bunu yapmayacağımı biliyorsun.”

Vittorio’nun bakışında karanlık bir zafer parıltısı vardı. Kazandığını biliyordu.

“Beni vurmak zorundasın. Buradan çıkmak için beni öldürmek zorundasın. Ve bunu yapamayacağını biliyorsun.”

Greta parmaklarının gevşediğini, kolunun ağırlaştığını fark etti.

“Vittorio beni zorlama…”

Sesi önüne geçilemez biçimde titriyordu.

Yarım adım daha.

“Hadi Greta.”

Vittorio artık çok yakınındaydı.

“Bitirelim bu komediyi, silahı bana ver.”

Greta motive olmak için kendi kendine soruyordu; kendini Vittorio’ya, temizliğe gelecek adama teslim mi edecekti? Ama silah gittikçe ağırlaşıyor ve tetiğe basabilmek için her geçen dakika daha büyük bir güç toplaması gerekiyordu.

“Vittorio…”

Vittoro ona bir metreden daha fazla yaklaştığı sırada Greta bakışlarını yere indirdi.

İşte Vittorio’nun yanıldığı an gelmişti.

Silahı kendisine vermesi için sadece bir elini uzatması yeterliydi. Greta kurtulmak için bu anı bekliyordu.

Ama Vittorio hayati bir hata yaptı.

Hızlı davrandı.

O durumdan olabildiğince çabuk kurtulmak için hızlı davranarak komedi olarak tanımladığı mükemmel işleyen zamanı bozdu. Yavaşça elini uzatıp Greta’nın silahı ona vermesini bekleyeceği yerde, ani ve sert bir hareketle silahı elinden almak istedi.

Her şey bir anda oldu.

Greta ateş ettiğinin farkına bile varmadı.

Duvarlarda yankılanan kuru bir ses duydu, bir şeyin eline çarparak silahı düşürdüğünü hissetti.

Vittorio şaşkın bakışlarla karnını tutarak geriledi.

Bir an için zaman donmuştu sanki.

Vittorio’nun gözleri camlaştı. Parmaklarının arasından kanlar süzülürken dizlerinin üstüne düştü.

Greta ne bir şey düşünebiliyor ne de hareket edebiliyordu.

Vittorio’nun bedeni, ifadesiz yüzü yere gelecek şekilde titreyerek külçe gibi devrildi.

Greta ancak o zaman anladı.

Bağırmak istedi ama yapamadı, binlerce kilometre uzağa kaçmak istedi ama sadece yere çöküp duvara yaslanarak yüzünü elleriyle kapatabildi; Greta hıçkırmaya başladı.

Gece

Sensi bir gazete sayfasını açıp görebileceği şekilde Claps’e yaklaştırdı.

Doktor kelimeleri yeterli derecede vurgulayarak konuştu.

“Okuyamaz, artık yazılara anlam verecek yetide değil.”

“Ama fotoğrafları görebilir elbette!” diyerek ona hiç bakmadan karşılık verdi Sensi.

Gazete sayfasında Morganti’nin bir fotoğrafı ve ölümüyle ilgili detayların yer aldığı bir haber vardı.

Claps işaretlerle adamı tanıdığını anlattı, Sensi ise biraz zorlanarak cenaze ilanı sayfasını ve bir cesedin uygun duruş şekli olan elleri göğsünde pozisyonunu göstererek adamın öldüğünü ona anlattı.

Claps çok da şaşırmış görünmüyordu: *“Ne zaman?”*

Sensi gazeteyi göstererek ‘önce’ işareti yaptı: *“Dün.”*

“Nasıl?”

“İntihar.”

Sensi harakiri yapar gibi yaptı sonra da Claps’in çok iyi tanıdığı kurnaz tavrıyla pencereden atlayan birinin taklidini yaptı.

Claps bu durumla ilgili şüphelerini göstererek başını iki yana salladı, bakışları her zamankinden daha anlamlıydı: *“Doğrusunu anlat, bildiklerini söyle bana.”*

Sensi başını işaret etti: *“Düşünüyorum.”* Sonra birini camdan atar gibi yaptı: *“Onu camdan attıklarını düşünüyorum.”*

Claps bir süre donup kalmadan önce düşünceli bir tavırla onayladı.

Sonra gözlerini kapamamaya dikkat ederek ellerini birçok defa yüzünde gezdirdi. Sensi anlayamıyordu. Claps bir maskeyi anlattığı anlaşılacak şekilde ellerini her yüzünden çekişte farklı bir yüz ifadesi takındı.

Sonra eliyle üç rakamını gösterdi: *“Üç maske.”*

Bir işaret daha yaptı: *“Neden?”* Bu defa kurnaz ifade takınma sırası Claps’teydi.

Sensi’nin yüzünde iş birlikçi bir gülümseme belirdi.

“Evet, yaşlı kurt, benim de tam olarak düşündüğüm bu…” Yüksek sesle konuşmuştu ve bu şekilde devam etti. “Morphy elimizden kaçamayacak!”

Maiezza hiçbir şey anlamadı.

Ne kadar zaman geçmişti? Saniyeler, dakikalar?

Greta yavaş yavaş kendine geliyordu.

Vittorio’nun bedeni çok yakınında yerde uzanıyordu. Yüzünün yarısı ağırlığının altında ezilmiş, burnu ve ağzının görünen kısmı yamularak yere dayanmıştı, dudakları aralıktı, gözleri sabit bir noktaya bakıyordu. Göğsünün altından kanaması devam ediyordu.

Greta hemen bakışlarını çekti.

Kaçmalıydı!

Gözleri kapalı bir şekilde Vittorio'nun üstünden atladı, bir saniye içinde daireden çıktı.

Titriyordu.

Asansör meşguldü, Morphy miydi? Greta neredeyse nefesi kesilerek merdivenlere yöneldi ama hemen durdu.

Lanet olsun! Çantası… Silah… CD…

CD!

Onun içindekiler yüzünden daha biraz önce bir adam öldürmüştü, o CD'yi almak zorundaydı!

Başka çaresi yoktu, oraya geri dönmek zorundaydı ama vakti var mıydı? Asansörde kim vardı?

Derin bir nefes almak için bir süre hareketsiz kaldı.

İşte o an fark etti.

Asansör kabininden ses gelmiyordu. Asansör katlardan birinde durmuş olmalıydı.

Birden bir ses duydu.

Merdivenlerden birisi çıkıyordu.

Ona ulaşmasına bir ya da bir buçuk kat vardı. Yavaşça ve ses çıkarmamaya dikkat ederek çıkıyordu.

Ne yapabilirdi? Sakinleşmeye çalışarak düşünüyordu. Ne inebilirdi ne de çıkabilirdi. Vittorio'nun dairesi en üst kattaydı. Diğer kattaki komşuların dikkatini çekmek için bağırmalı mıydı? Morphy ona herkesten önce ulaşır ve onu öldürürdü.

Tek bir çaresi vardı.

Greta ses yapmamaya dikkat ederek daireye geri girdi; kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atarken tekrar Vittorio'nun üstünden atladı.

İçinden histerik bir şekilde âdeta bağırıyordu: “Nerede bu lanet olasıca oda? Solda… En sonda solda.”

Greta yatak odasına ulaştı. Çaresizce saklanabileceği bir yer aradı.

O hafif ses de neydi öyle? Sokak kapısı mı açılmıştı?

Artık vakit yoktu! Greta duvarla kapının arkası arasında kalan yere saklandı. Hareketsiz ve her bir sesi duyabilmek için gergin bir hâlde beklemeye başladı.

Morphy içeri girmişti! Girişten gelen temkinli ayak seslerini duyuyordu.

Hareketlerini anlamaya çalıştı. İşte, durmuştu. Greta onun Vittorio’nun cesedi önünde öylece kaldığını hayal etti. Şimdi tekrar hareket hâlindeydi, o da Vittorio’nun bedeninin üstünden atlamak zorunda kalmıştı. Ayakkabılarıyla kana basmamak için dikkat etmiş miydi? Adımları uzaklaşıyordu, Greta odaların dizilişini hatırlamaya çalıştı. Şimdi salonda olmalıydı. Hafif bir rüzgâr yüzünü okşadı, odanın perdesi hafifçe sallandı. Morphy terasa çıkmıştı! Evi araştırıyordu, Greta’yı arıyordu!

Greta dizlerinde başlayan titremeye engel olmaya çalıştı.

Ayak sesleri yine evin içindeydi, açılan kapı sesleri duyuluyordu, ışıklar yanıyordu, hep daha yakındı…

Oradaydı! Oda kapısında.

Greta elektrik düğmesinin sesini duydu ve odayı ışık kapladı. Nefesini tuttu; ya bir gölge görürse, ya kapının arkasına bakarsa, ya kalbinin gürültüsünü duyarsa…

Adam, Greta’ya sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca kapıda durdu. Nefesini duyabilirdi; odanın içine doğru bir adım attığını duydu… Sonra bir adım daha.

Greta gözlerini kapattı.

Sonsuz bir süre sonra Morphy yeniden hareket etti.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibiyken Greta ayak seslerinin uzaklaşmasını dinledi.

Uzun süre saklandığı yerden çıkacak cesareti bulamadı.

Ya Morphy gitmediyse? Ya onun olduğu yerden çıkmasını beklemek için o da başka bir yere saklandıysa?

Olduğu yerden kapıyı, etrafı görmesine yetecek miktarda birkaç santimetre itti.

Evde sadece sessiz bir şekilde yatan Vittorio vardı.

Greta uzun bir süre daha hareketsiz kaldı.

Sonunda kalbi neredeyse boğazında atarak olduğu yerden koridora çıktı.

Kimse yoktu! Sadece Vittorio'nun cesedi vardı.

Gözleri boşlukla kesişince Greta korkunç bir mide bulantısıyla sarsıldı, çıkardığı gürültüyü umursamadan banyoya giderek kuvvetli bir şekilde kusmaya başladı.

Nefesi düzene girene kadar uzun bir süre geçmesi gerekti; biraz kendine gelince kafasını soğuk suyun altına sokarak uzun süre öyle durdu, sonra birdenbire buna şaşarak sakinleştiğini fark etti.

Zihni, her türlü duygudan uzak ve soğuk, buz gibi bir sakinlik, ona neredeyse korku veren bir sakinlik içindeydi. Greta aynada kendi gözlerini gördü, artık ona o kadar da ayrık gelmiyorlardı. Bu ölümden ikinci kaçışıydı. Birini öldürmüştü, bir adam öldürmüştü.

Vittorio'ya karşı hiçbir acıma hissedemiyordu. Kendine karşı da…

Hayır, gözleri artık birbirlerinden çok uzakta değildi.

Her şeyden önemlisi Morganti’nin CD’siydi. Onu yerinde bulma olasılığı neydi?

Vittorio’nun bedenine umursamaz bir bakış atarak salona doğru ilerledi. Bilgisayarın CD okuyucu gözünü açtı. İçinin boş olduğunu görünce aslında pek de şaşırmadı.

Greta kötü bir durumda olduğunun farkındaydı. Polisi arayıp her şeyi anlatabilirdi; şu an kayıp olan bir CD yüzünden birini öldürdüğünü.

Bu saçma hikâyenin göründüğünden de karışık olduğunu, Nicola Greco’nun sadece bir maşa olduğunu, Morganti’nin Maggesi cinayetine karıştığını ve o CD’de önemli bilgiler bulunacağını, Vittorio’nun Morphy’nin bir nevi bilgisayarı olduğunu, Morphy’nin ise hâlâ serbest olup emirler verdiğini ve o gece onu öldürmeye çalıştığını… Bunların hepsini anlatabilirdi.

Ama o CD olmadan Sensi’yi asla ikna edemezdi. Onu, Vittorio’nun katili olarak hapse atarken bir de yüzüne karşı haince gülerdi. Gözünde canlandırabiliyordu: “Bir seri katil çetesi mi? Profesyonel bir katile iş veren psikopat bir kardeşlik mi? Doktor Alfieri sizden daha iyi bahaneler beklerdim doğrusu.”

Greta etrafına bakında; ya Vittorio o banyodayken CD’yi alıp başka bir yere koyduysa? Morphy CD’yi bulamamış olabilirdi.

Greta hiçbir sonuca varamasa da etrafı iyice araştırdı.

Vakit hızla ilerliyordu, hemen oradan uzaklaşıp geceyi güvende geçirebileceği bir yer, bir sığınak, evet bir sığınak bulmalıydı. Polis bir tehlikeye dönüşecekse Morphy zaten bir tehlikeydi hem de daha büyük bir tehlike. Hiç şüphe yok ki onu tekrar avlamaya çalışacaktı.

Eşyalarını almak için tekrar koridora döndü ama tek bulabildiği çantası oldu. Telefonu ve silah ortadan yok olmuştu!

“Telefon!” Greta elektrik akımına tutulmuş gibi sarsıldı. “Lanet olsun!” Çantasının içindekileri yere boşaltarak bir ajandayı çekip aldı. “Hadi aptal numara neredesin! İşte burada!”

Evin sabit telefonuna yönelip hızla numarayı çevirdi.

“Mitnick! Hemen evden ayrıl!”

“Greta nihayet! Mesajımı aldın mı?”

“Mitnick hemen çık oradan! Hayatın tehlikede!”

“Tehlike mi… Ben mi?”

“Lanet olsun, kaç! Mesajını sadece ben okumadım. Numarandan adresine çoktan ulaşmışlardı!”

“Morphy mi!?”

Greta hızlıca Mitnick’e neler olduğunu anlattı.

“Daha fazla açıklama için vakit yok, şimdi hemen çık oradan, istasyonun karşısında buluşalım, gelebilecek misin?”

“Ama…”

Greta telefonu kapatmadan önce deli gibi bağırdı.

“Kaç!”

Maiezza ofise ulaşıp Komiser Benni’nin yanlarına gelmesinden sonra bir süredir boğazına takılıp kalan soruyu sormaya karar verdi:

“Biraz önce hastanedeyken… Yani Doktor Claps’le el kol hareketleriyle konuşurken aslında neden bahsettiğinizi anlamadım, ama…”

“Ama…?”

“Ona Morganti’nin fotoğrafını gösterip sonra da Morphy’den konuştunuz. ‘Bizden kaçamayacak’ dediniz. İşte Doktor anlamadığım şey bu. Morphy ölmedi mi? Ve Morganti’nin olayla ne ilgisi var?”

Sensi, doğru kelimeleri seçebilmek için bir süre bekledi.

“Morphy ölmedi. Ve bizim düşündüğümüz gibi psikopat bir cani de değil.”

Birdenbire ofiste bıçak gibi sert bir hava esti.

“Yaşıyor ve serbest. Ve Morganti’nin katili o.”

Sensi, Claps’in koma boyunca içinde tuttuğu ve kendisinin de son birkaç saatte farkına vardığı gerçeği anlattı.

“Bu korkunç…” diyerek fikir yürüttü Komiser Benni. “İnanılmaz bir olaylar zinciri… O zaman mağazadaki filmde görünen adam…”

Sensi, cümlesini bitirmesine izin vermeden lafa girdi:

“Morphy’nin ta kendisi. Ya da onu bilgisayarını toparlayacak kadar iyi tanıyan biri.”

Sensi sessiz bir gerginlik içinde çekmecesinden adamın mağazanın kasasındaki görüntülerinin olduğu videodan alınan fotoğrafları çıkardı.

“En azından yüzünü göstermiş olsaydı” diyerek hayıflandı Maiezza.

“Öyle ya da böyle, durum değişmiyor… Eğer Claps’in söylemeye çalıştığı şeyi vaktinde anlayabilseydim Morganti şu an hayatta olacaktı.”

Benni lafa girdi:

“Ama diğer taraftan, eğer o gece elektrik kesintisi olmasaydı daha önce ölmüş olacaktı; ayrıca Morphy’nin bir var olma sebebi kalmayacaktı ve biz şu an büyük ihtimalle Morganti’nin katilini aramıyor olacaktık…”

Benni ceketinin cebindeki sigara paketini salladı. Şu an bir tane sigara içebilmek için nelerini vermezdi!

“Ne düşünüyorum biliyor musunuz?” diyerek devam etti. “Elektrik kesintisi olmasaydı Morganti ölüme uçuşunu Maggesi cinayetinin olduğu gece yapacaktı. Ve bu katil için çok daha uygun olacaktı. Güzel bir cinayetle intihar vakası ve her şey orada bitip gidecekti. Bu yeni cinayetlere

gerek kalmayacaktı. Katilin peşine düşüldüğü bir cinayet soruşturmasıyla kim riske girmek ister ki?”

Sensi lafa girdi:

“Hımm… Yoksunluk içinde zekân daha iyi işliyor. Aslında anlattığın şekliyle bu durum daha iyi bir maske yaratıyor.”

“Maske mi…?”

Sensi, Maiezza’ya dönerek açıklamaya başladı:

“Claps maske taklidi yapmıştı, hatırlıyor musun?”

“Evet, üç tane maske.”

“Cinayetin nasıl gizleneceğinden bahsediyordu. Daha iyi açıklayayım.” Sensi biraz ara verdikten sonra anlatmaya başladı. “İlk maske şu aşk cinayeti konusuydu. Claps de ilk tezini bunun üstüne kurmuştu. Benni çok haklı. Morganti cinayetinin üstü çok basit bir cinayet ve intihar vakasıyla örtülmeli ve soruşturmaya gerek kalacak bir olay olmadığı düşünülmeliydi.”

Komiser Benni araya girdi:

“Ama şeytan işin içine burnunu soktu, elektrik kesintisi oldu ve aşk cinayetiyle intihar maskesi kullanılamaz hâle gelince başka bir maske bulma ihtiyacı doğdu…”

“İkinci maske, psikopat seri katil maskesiydi, yani Morphy. Korkunç cinayetleri ve kanlı elleriyle Morphy ortaya çıktı. Bu maske, Morganti’nin gerçek hedef olduğuna dair her türlü şüpheyi ortadan kaldıracaktı…”

“… Yani onu bir dahaki sefere öldürebilmek için.”

Sensi başıyla onayladı.

“Bu da ortaya yeni bir maske çıkararak olacaktı: İntihar.” Uzun bir aradan sonra Sensi uygun kelimeleri seçerek ciddi bir ifadeyle konuştu. “Ama Claps bize sadece maskeleri göstermekle kalmadı, aynı zamanda bize Morphy’e ulaşacağımız yolu da gösterdi.”

Greta istasyonun etrafındaki üçüncü turunu atıyordu; arabasının farları bir defa daha tüm meydanı ve karanlıkta kalan yerleri aydınlattı ama Mitnick’ten eser yoktu.

Neden hâlâ gelmemişti? Morphy bu kadar hızlı hareket etmiş olamaz, diye düşünerek kendini yüreklendirmeye çalıştı. Vittorio’nun evinden Mitnick’inkine gitmek için on beş dakika kadar zamana ihtiyaç vardı ve oraya vardıktan sonra bir de apartmanı bulmak gerekiyordu. Mitnick bu esnada kaçmayı başarmış olmalıydı.

O zaman neden hâlâ ortalarda yoktu.

Greta istasyonun etrafındaki dördüncü turuna başladı. Mitnick’i çevredeki insanlar arasında aramaya devam ederken bunun son turu olduğunu düşündü.

Sakinliğini koruyup kafasında zamanı hesaplamaya çalıştı. Mitncik’in evi en fazla üç durak uzaktaydı, normal adımlarla yürüdüğünde oraya gelmek on dakikadan fazla sürmezdi. Greta gösterge panelindeki dijital saate göz attı; onu kaçması için uyardığından bu yana ne kadar vakit geçmişti? Yarım saat mi? Yirmi beş dakika mı? Hiç şüphesiz bundan daha az değildi.

Araba meydanın bir kenarında durdu, birkaç dakika daha geçti.

İçindeki tedirginlik nefesini kesmeye başladı.

“Mitnick çık ortaya, lütfen” diyerek kendi kendine homurdandı. Dalgaların arasında batıp çıkan bir gemi gibiydi. Her geçen dakika, inkâr edilmesi gittikçe güçleşen trajik bir gerçekle yüzleşmek zorunda kalıyordu.

Morphy onu yakalamıştı! Bunun başka bir açıklaması yoktu.

Ve şimdi işini bitirmek için Greta’yı arıyordu.

Belki de Mitnick sadece gecikmişti, belki de sayısız takıntılarından biri baskın çıkmıştı… Ya da belki de Greta’nın ona yaptığı uyarıyı dikkate

almamıştı.

İlk önce Claps, şimdi Mitnick… Ve artık sıra kendinde miydi?

Ağlamamalıydı, kendini bırakmamalıydı. Bunun zamanı değildi.

Karşı koymalı, savaşmalıydı. Dikiz aynasında gözlerini görmeye çalıştı.

Elbette ki rezidansa geri dönemezdi; geceyi geçirmek için kendine güvenli bir yer bulması gerekiyordu.

Birkaç gün saklanacağı güvenli bir yer…

Birkaç gün… Greta derin bir nefes aldı… Polisin, Vittorio'nun gerçekte kim olduğunu anlaması için gerekli olan zaman. Sensi gibi bir aptal bile Vittorio'nun evinde o kitabın adını ve Piaf CD'sini görünce, iki kere ikinin dört ettiği gibi, sonuca varabilirdi. Hiç şüphe yok ki ofisindeki de dâhil olmak üzere Vittorio'nun bilgisayarının her bir bölümü incelenecek, özel hayatı mercek altına alınacak, tanıdıkları ve telefon aramaları araştırılacak ve nihayet Morganti ile olan garip bağı ortaya çıkarılacaktı. Böylelikle gerçek Morphy bulunacaktı!

Sadece sabırlı olmalıydı; güvenli bir yerde güzelce saklanıp birkaç gün beklemeliydi o kadar.

Ama önce geceyi geçirecek bir yer lazımdı.

"Neden olmasın?" diye düşündü. Yakınındaki ünlü, uluslararası zincirin bir üyesi olan otele bakıyordu. Ertesi gün bir çaresini düşünürdü ama o gece için bu harika bir çözümdü. Otel tren istasyonuna çok yakındı ve oteli tanıyordu. Kanal, talk show programlarının konuklarıyla oyuncularını burada ağırlıyordu. İçindeki mağazalardan ortadan kaybolmak için gerekli olan kıyafetleri de temin edebilirdi; mesela elbiselerini değiştirip onu daha az tanınır bir havaya sokacak yeni bir imajla her şey hallolurdu.

Birkaç dakika sonra oteldeki görevli, haber kanalının kredi kartıyla birlikte on ikinci kattaki odanın elektronik anahtarını Greta'ya uzatıyordu.

Maiezza’nın bakışları şaşkındı:

“Morphy’e giden yol mu?”

“Elbette.”

Sensi elleriyle yüzünü ovuşturdu, kendini yorgunluğa teslim etmeye hiç niyeti yoktu.

“Claps’in üç maskeyi tarif ettikten sonra hangi el hareketini yaptığını hatırlıyor musun?”

“Sorgulayan, neden diye soran bir jest yaptı.”

“Aynen öyle… Claps bize bunun nedenini sordu. Neden üç tane maske var? Sen bunu cevaplayabilir misin Benni?”

“Sonrasında sigara içebilecek miyim?” Benni’nin içinden bu soruyu sormak geldi ama kendine hâkim oldu. “Mümkün olan tek bir sebep görüyorum.”

“Söyle o zaman, haydi.”

“Claps kendimize şu soruyu sormamızı istiyor: Neden katil sürekli gerçeği gizleme ihtiyacı duyuyor? İşin uzmanı profesyonel bir katil bile tuttu; iyi hedef alınmış sadece bir el ateş yetmez miydi?”

“Devam et.”

“Yani tüm bu maskeler ne işe yarıyor? Eğer düşünürsek cevap çok net: Katilin esas sebebini saklamak. Neden Morphy en başından beri saplantılı bir şekilde Morganti’yi öldürme nedenini ortadan kaldırmaya çalışıyor?” Benni gözlerini kendisini izleyenlere dikerek devam etti. “Olayın sebebi, işte işin özü burada. Morphy’nin Morganti’yi öldürmek için çok açık bir sebebi olmalı, onu hemen şüphelilerin arasına koyacak bir neden.”

“Mükemmel! Ve bu lanet olasıca neden bulunduğu anda onu da bulmuş olacağız.”

Claps derin bir şekilde uyuyordu. İki kuvvetli öksürük onu uykusunda sarstı. Yakınındaki hemşire hemen kalp cihazının ‘bip’ sesine kulak kabarttı. Kalp atışları her zamankinden daha hızlıydı. Yatağın yanına yaklaşıp ekrandaki çizgileri incelemeye başladı. Bir onay almak istercesine elini Claps’in alnına koydu.

Telaşla nöbetçi doktoru çağırdı:

“Afazisi olan hastanın otuz dokuz derece ateşi var.”

“Morganti’yle ilgili neredeyse her şeyi biliyoruz” diyerek anlatmaya başladı Sensi. “Onu defalarca sorguladık, evini aradık, iş arkadaşlarını ve tanıdıklarını sorguladık ama bunu onun bir suçlu olduğunu düşünerek, cinayetle ilgisini gösteren bir kanıt arayarak yapmıştık. Onu bir kurban olarak hiç düşünmedik, onun hayatını kendimize şu soruyu sorarak değerlendirmedik: Onu öldürmek için kimin bir nedeni olabilirdi? İyi, o zaman bunu şimdi yapmak zorundayız.”

Benni, Sensi’yle yalnız kalmıştı.

“Şefim, ben zaten ölüm nedeninin bir intihar olmadığı ortaya çıktığından beri bu iş üstünde araştırma yapıyorum.”

“Evet?”

“Soruşturmaları ve raporları tekrar okudum, Morganti’nin tüm hayatı iş üstüne kuruluymuş gibi gözüküyor. Belli seviyede bir memur. Belki istediği kariyeri yapamamış ama bankanın merkez şubesindeki görevi hiç de fena değilmiş. Ve banka demek; para, iş ve ekonomi demek. Bence

yoğunlaşmamız gereken yer orası, Morganti’nin işi. Tabii bir yandan da öldürülmesi için mafyanın profesyonel katiline başvurulduğunu da unutmamamız gerek.”

“Ben de böyle düşünüyorum…” dedi Sensi, bir yandan da elinde çevirdiği kaleme hipnotize olmuş gibi bakıyordu. “İşten bahsetmişken, beni düşündüren bir şey var, onun monoton iş düzenini bozan bir şey.”

“İstifa etmesi.”

“Evet, hem de Maggesi’nin ölümünden sadece birkaç hafta önce istifa etti. Ani bir istifa, kendisine başka bir iş teklifi olmadan ve başka bir iş bulmadan…”

“Başka bir şubeye transfer olduğu için istifa etmemiş miydi?”

Sensi, Komiser Benni’nin sorusunu duymamış gibiydi, kendi kendine konuşur gibi sordu:

“Morganti’nin tam olarak görevi neydi?”

“Ah elbette ya, istifa etmesinde başka nedenler olup olmadığını soruyorsunuz.”

“Sadece bu değil Benni, kendime onu neden başka bir şubeye geçirmek istediklerini soruyorum.” Sensi’nin sesi yorgun çıkmaya başlıyordu. “Bununla ilgili daha çok şey öğrenmemiz gerek” dedi bir kez daha elleriyle yüzünü ovuşturarak.

“Aslında arayabileceğim biri…”

“Hayır, hayır.” Sensi onu bir el hareketiyle susturdu. “Bugünlük bu kadar yeter, hepimizin biraz uykuya ihtiyacı var. Yarın sabah erkenden banka şubesine gidip gerekli tüm sorularımızı soracağız.”

Greta, güneş doğmak üzereyken yorgunluğa yenik düştü.

Gözleri o farkına bile varmadan kapandı, uyku onu gelecek kâbuslardan koruyarak içine aldı.

Claps’le ilgili aklından son bir düşünce geçti, onun içinde bulunduğu o karanlık girdap uykusunu çok kıskandığını fark etti.

SON GÜN

08:32

Komiser Benni aracını sirenlerini hiç çalıştırmadan Morganti'nin daha önceden çalıştığı banka şubesinin park yerine koydu. Yol boyunca Sensi'yle birkaç kelime dışında hiç konuşmadı. Sabah havası hâlâ dondurucuydu, güneş günün ilerleyen saatlerinde ısıtmaya başlayacaktı. Birkaç dakika sonra personelden sorumlu müdürün odasında oturuyorlardı.

Sensi, Morganti'nin Adriana Maggesi cinayetinin tek şüphelisi olduğu soruşturmanın ilk aşamasında bu müdürden bilgi almıştı zaten.

"Hepimiz Doktor Morganti'nin başına gelenlerden üzüntü duyduk."

"Yanlış hatırlamıyorsam on yıldır sizin çalışanınızmış."

"Evet öyleydi."

"Başarılı mıydı?"

"En başarılı yöneticilerimizden biriydi."

"On yıl… Ani bir şekilde istifasını vermeden önce geçen on koca yıl."

"Evet, geçen ay."

"Son yaptığımız görüşmede Morganti'nin çalışma yerini değiştirmek istemediğinden istifa ettiğini söylemiştiniz."

"Evet böyle söylemiştim, çalıştığı şehri ve alışkanlıklarını değiştirmek istemiyordu…"

"Belki de merkezî bir şubeden şehir dışındaki küçük bir şubeye gitmek istemiyordu."

"Büyük bir bankada çalışan herkes bu tarz değişiklikler yapıldığını iyi bilir."

"Sadece meraktan soruyorum, nereye gönderilmişti?"

Adam, ülkedeki bütün şubeleri gösteren haritada parmağıyla bir yeri gösterdi.

“Pek çekici bir yer olduğu söylenemez… Hem de buradan en az beş yüz kilometre uzakta.”

“Yaklaşık olarak” diyerek onayladı personel müdürü.

“Morganti istifasını vermeden basit bir şekilde bu yer değişikliğini reddedemez miydi?”

“Teorik olarak evet ama bu durumda kariyer yapma imkânından da vazgeçmiş olacaktı çünkü zaten onun yerine bir başkası terfi edilmişti.”

“Morganti kariyer yapma meraklısı biri miydi? İşe alındığından beri yükseldi mi?”

“Şöyle diyebiliriz… Yani, aslında bu gizli bir şey de değil. Gözü yükseklerde olan bir yönetici değildi.”

“Yapılan bu yer değişikliği bir ceza mahiyetinde miydi yoksa?”

“Hayır, bir değişiklikti sadece.”

“Bir terfi olmadığı açık ama…”

“Normal bir değişiklikti.”

“Demek, normal bir değişiklikti… Peki, normal derken kastettiğiniz nedir? Yani daha önceden mi kararlaştırılmıştı?”

“Normal derken kastettiğim şey, biraz önce de belirttiğim gibi, büyük bir bankada bu tarz yer değişikliklerinin her zaman olduğudur.”

“Beş yüz kilometre uzaktaki bir yere bile mi?”

“Bu mümkün.”

Benni araya girdi:

“Biraz önce belirttiğiniz gibi Morganti on yıldır burada başarılı bir yönetici olarak çalışıyordu.”

“Evet, bunu onaylıyorum.”

Benni’nin sesindeki ton personel müdürünün hoşuna gitmemişti.

“Bakın, ben büyük bir bankada hiç çalışmadım ama sizin dediğiniz gibi on yıllık başarılı bir yönetici beş yüz kilometre uzaktaki bir yere transfer edilmez.”

Sensi, müdür konuşmaya başlamadan önce topu eline aldı:

“Personel müdürü olarak Morganti’nin şube değişikliğine siz mi karar verdiniz?”

“Evet.”

“Neden böyle bir karar aldınız? Lütfen bana bunun sıradan bir uygulama olduğunu söylemeyin. Neden on yıldan sonra Morganti’yi başka şubeye transfer etme kararı aldınız? Belki ondan ve işteki performansından memnun değildiniz.”

“Hayır. Onun yerini diğer insanlara da açmanın uygun olacağı düşünüldü çünkü o şekliyle Morganti yerine resmen kazık çakmış olacaktı.”

“Düşünüldü mü? Yani o zaman bu karar sadece size ait değildi, öyle mi?”

Müdür huzursuzlandı.

“Bakın…”

“Size bunun bir polis soruşturması olduğunu hatırlatırım ve soruşturmaya yardımcı olmamak bir suç olarak değerlendirilecektir.”

“Gerçek şu ki bana Morganti’nin yerine yardımcısının getirilmesi konusunda bir talepte bulunuldu.”

“Geri çeviremeyeceğiniz bir talep miydi bu?”

“Evet, aynen öyle.”

“Peki, bu talep banka dışından mı geliyordu?”

“Elbette hayır. İç işlerimize kimsenin karışmasına izin vermeyiz.”

“O zaman bankanın içinden geliyor demektir.”

Personel müdürü cevaplamadan önce bir süre düşündü.

“Genel müdürlükten.”

“Güzel, peki Morganti’yi bu kadar uzağa gönderme fikri?”

“Böyle bir öneri geldi.”

“Emrin geldiği aynı yerden mi?”

“Evet.”

Sensi cevap vermeden önce birkaç saniye sessiz kaldı.

“Morganti’nin işinin bir başkasına verildiğini söylüyorsunuz. Bu tam olarak ne demek oluyor? Hatta şöyle yapsak daha iyi olacak. Bizi, onun yerini alan kişiyle görüştürebilir misiniz?”

Müdür sadece bir an düşünüp cevapladı:

“Doktor Di Donato, sizi onun yanına götüreyim.”

09:02

Reanimasyon ünitesinin doktoru Claps’in göğsünü kontrol etti.

“Çok durağan” dedi kafasını sallayarak. “Kandaki oksijen basıncı nasıl?”

“Düşüyor doktor.”

09:03

Uzun ve bitmek bilmeyen koridorda genç bir sekreterin peşinden ilerlerken Sensi, Benni’ye sordu:

“Ne düşünüyorsun?”

“İş yeri değişikliğinin bir ceza mahiyetinde olduğu konusunda mı?”

“Evet… Morganti’nin tam olarak ne iş yaptığını anlamamız çok iyi olacak.”

Komiser Benni’nin telefonu çalmaya başladı. Sensi ve yol gösteren sekreter bir köşede beklerken Benni telefonla konuşmak için onlardan birkaç adım uzaklaştı.

Konuşma bir dakikadan az sürdü.

“Bir ölü var şef, nöbet sırası bende ve onu görmeye ben gideceğim.”

“Ölü mü? Öldürülmüş mü?”

“Bir kurşunla. Temizlikçi kadın tarafından yarım saat önce bulunmuş.” Benni bir an düşündükten sonra tekrar konuşmaya başladı. “Eğer isterseniz benim yerime başkası da gidebilir…”

“Hayır, gerek yok, sen git.”

Morganti’nin yerine geçen kişiyle görüşemeyeceği için biraz canı sıkılmış olsa da Benni bir sigara yakarak yola koyuldu.

09:06

Greta çok uykusuz olmasına rağmen uykusundan birçok defa sıçrayarak uyandı. Aynı şey saat dokuza yaklaşırken bir defa daha tekrarlanınca kalkıp duşa girmeye karar verdi.

Aklına ilk gelen acı verici düşünce Mitnick oldu; arkasından diğer bütün düşünceler bir tespih gibi art arda sıralandı.

İstasyon gün ışığında bir gece öncekinden daha iyi görünmüyordu. Morphy yakalanana kadar ortadan yok olmalıydı. Yapabileceği başka bir şey yoktu. Ölüme iki sefer yaklaşmıştı; üçüncüsünde hayatta kalamayacağını biliyordu.

Kahvaltıyı oda servisine söyledi. Vittorio’nun cesedini bulmuşlar mıydı? Peki ya Mitnick’inkini?

Sıkıntılı bir şekilde bornozunu sıktı. Ortadan kaybolmak için bir yol bulmak zorundaydı.

09:12

Sensi’nin telefonuna da bir çağrı geldi. Morganti’nin yerini alan kişiyle henüz görüşmeye başlamışken çalmıştı.

Hastaneden arıyorlardı ve maalesef haberler iyi değildi. Doktor Claps’in durumu aniden kötüleşmeye başlamıştı. Doktor durumu şöyle açıkladı: “İleri derecede zatürre olmuş… Önümüzdeki saatler çok kritik, maalesef tedavinin etki göstermemiş olma ihtimali var.”

Bu telefon görüşmesinden sonra Sensi kendini konuya tekrar vermekte oldukça zorlandı.

“Affedersiniz, konumuza dönelim Doktor Di Donato, evet, eğer yanlış anlamadıysam Morganti istifa ettiği dönemde müşteriniz olan bir şirketin mali kayıtlarını analiz ediyordu.”

“Önemli krediler açtığımız bir şirket.”

“Yani size borçlu olan bir şirket.”

“Finanse ettiğimiz dersek daha doğru kelimeler kullanmış oluruz. İş birliği içindeyiz.”

“Bana bu şirketten bahsedin…” dedi Sensi; Claps aklından bir saniye bile çıkmıyordu.

09:36

Greta önceki gün işlenen iki cinayetle ilgili haber alabilmek üzere televizyonu açtı ama haber kanalları da olanlardan habersiz görünüyordu. Radyoyu denemeye karar verdi ve nihayet ekonomi yayınları yapan bir radyo kanalı haberi verdi.

“Stüdyoya şu an ulaşmış bir haber var, bu haberi size elimize ulaştığı gibi okuyoruz: Evinde tek kurşunla öldürülmüş bir adam bulundu. Ceset bugün, temizlik görevlisi tarafından bulundu ama ölüm saatinin dün gece olabileceği düşünülüyor. Polis şu an olasılıklar üstünde çalışıyor. Sevgili dinleyiciler, şimdilik haberlerimiz bu kadar ama ileriki bültenlerimizde tüm gelişmeleri sizinle paylaşacağız.”

Peki ya Mitnick? Onun büyük ihtimalle gündelikçisi olmadığından cesedinin evine gidip bulunması gerekecekti.

Kendini düşünecek olursa, acaba Vittorio'nun evinde herhangi bir kanıt bırakmış mıydı? Üstelik bir de polisten kaçması vardı…

Giyinmeden önce dünden beri üstünde ve buruşmuş olan giysilerini biraz düzeltmeye çalıştı ama sonuç pek de iç açıcı olmayınca otelin kuru temizlemesini çağırdı. Elbiselerinin yıkanmasını bekleyecek zamanı vardı, aslında istediği kadar vakti vardı ve o otel odasında güvendeydi.

09:39

"Şef, kimin öldüğüne inanmayacaksınız!"

Sensi hızlı bir şekilde ofisine giriyordu. Morganti'nin hesaplarını incelediği o şirket yüzünden başka bir şubeye gönderilip istifaya zorlandığına emindi. Böylelikle birilerine, onu beş yüz kilometre uzağa tayin etmek daha mı güvenli gelmişti? Çözüm bu muydu? Her şey ve bu işin sebebi o muhasebe kayıtlarında mı gizliydi? Madem öyle, o kayıtları ilkinden son sayfasına kadar didik didik inceleyecekti.

"Kısa kes Benni, sırası değil" dedi cep telefonunu kulağına güzelce yerleştirerek.

"Bir bilgisayar uzmanı, 39 yaşında, 1.72 boyunda, ayak numarası kırk üç, koyu renk saçlı, biraz kilolu… Bunlar size bir şey hatırlatıyor mu?"

"Aman Tanrım!"

"Aynen öyle. Kitaplığında öne çıkan şeyler *Kriptokrasi* ve Piaf'ın CD'si."

"Hemen geliyorum."

10:11

Sensi'yi Maiezza olay yerine götürdüğünde Komiser Benni'yi kapıda beklerken buldu.

"Buradan şef."

Benni ona Vittorio'nun cesedine giden yolu gösterdi.

“Tüm olay yeri incelemeleri yapıldı, cesedi götürmeden önce sizin gelmenizi bekledim.”

Sensi cesedi daha iyi inceleyebilmek için eğildi.

“Ne zaman olmuş?”

“İlk araştırmalara göre dün gece 22:00-22:30 arası.”

“Görgü tanığı var mı?”

“Hayır.”

“Sensi uzun bir süre düşünerek Vittorio'nun yüzünü inceledi. O an için Vittorio Strada, Morganti ve hesaplarını incelediği şirket arasında bir bağ kuramıyordu.

“Morphy mi?” diyerek kuşkuyla sordu.

Komiser Benni de şüpheli bir ses tonuyla karşılık verdi:

“Hiç kuşku yok ki videodaki adam bu ama eğer bu gerçekten Morphy ise… Onu kim, neden öldürdü?”

“Öyle ya, bu hikâye hiç bitmeyecekmiş gibi duruyor. Çember bir türlü kapanmadı” dedi Sensi.

Benni, Vittorio'nun cesedine işaret ederek konuştu:

“Eğer bu yeni ve sessiz arkadaşımızın Morphy'nin sadece bilgisayarını tedarik eden kişi olduğunu varsayarsak çember kapanır.”

“Aslında Morphy ortadan tehlikeli bir tanığı kaldırmış oldu, öyle mi? Demek istediğin bu mu?”

“Bu şekilde her şey açıklanmış oluyor.”

O esnada müfettiş yardımcısı Ingroja önemli haberler taşıyan bir edayla, hızlı adımlarla yanlarına geldi. Benni'ye elindeki notu uzattı:

“Doktor bilmeniz gereken bir şey var…”

Komiser hızlıca notu okudu. Gözlerinde şimşekler çakarak “Kahretsin!” dedi.

Sensi sabırsız bir hâlde sordu:

“Ne var…?”

“Topladığımız parmak izleri arasında hiç şüphesiz kurbana ait olmayan izler de bulduk. Önümüzdeki saatlerde üstlerinde çalışılıp kimlikleri araştırılacak parmak izleri bunlar.”

“Tamam, bu her zaman yaptığımız rutin iş zaten; seni bu kadar şaşırtan…”

Komiser Benni, Sensi’nin sözünü keserek konuşmaya başladı:

“Bu parmak izlerinden bazıları evdeki sabit telefonun ahizesinde bulundu… Bunlar yeni izler ve kurbanın izlerinin üzerinde. Yani o evden yapılan son telefon görüşmesi ev sahibi tarafından yapılmadı.”

“Yani?”

Benni elindeki notu Sensi’ye uzattı.

“Telefon operatörünü aradık. Son beş aramanın listesi bunlar.”

Sensi notta yazanları hızla okudu ve gözlerini Benni’ninkilere dikti.

“Evet işte aynen böyle şef. Son arama saat 22:39’da, yani dostumuz çoktan göğsündeki kurşunla koridora serilmiş yatıyorken yapılmış.”

11:08

Greta giysileri hazır olunca saçlarını toplayıp hemen çıktı ve oteldeki mağazalardan birinden büyük, koyu renk güneş gözlüğü satın aldı. Birkaç dakikada istasyonun büyük salonundan geçip telefon kulübelerine ulaşmıştı.

Sinirli bir şekilde Mitnick’in telefon numarasını çevirdi. Telefon kimse cevap vermeden uzun bir süre çaldı.

“Ne bekliyordum ki?” diye sordu kendine Greta. Morphy çok hızlı hareket etmiş ve zavallı Mitnick’e kaçacak zaman bırakmamıştı. Ve şimdi de onu arıyordu.

Greta telefonu yerine koydu. Morphy, Mitnick’i arayan numaralara ulaşabilse bile sadece istasyona kadar gelebilirdi. Belki Greta’nın bir trene atlayıp şehri terk ettiğini bile düşünebilirdi.

İkinci bir numara çevirdi ve bu sefer cevap için uzun süre beklemesi gerekmedi; Greta konuşurken olabildiğince doğal görünmeye çalıştı:

“Az önce ortaya çıkmış olan bir cinayetten haberim oldu… Bana bununla ilgili birkaç detay vermeye ne dersin?”

“İşe geri döndüğünü bilmiyordum.”

“Kollarımı bağlayıp oturamıyorum”

“Seni haberlerde hâlâ görmedim ama.”

“Merak etme, televizyona önümüzdeki hafta dönüyorum. Peki, benim için birkaç özet haberin var mı bakalım?”

“Üzgünüm hanımefendi, cinayetten benim de haberim oldu ama ben şu an başka bir görevdeyim.”

Greta yaşadığı hayal kırıklığını gizlemekte zorlanarak ekledi:

“Ne yazık, harcayacak biraz param da vardı üstelik.”

“Bana biraz zaman tanı, belki akşam haberlerine yetiştirebileceğin sürede bir şeyler bulabilirim sana.”

“Bekle, hemen kapatma, başka bir yerde görevde olduğunu söyledin… Dün gece şehirde başka bir cinayet olmuş mu?”

“Haberlerin için kaç tane lanet cesede ihtiyacın var? Hayır, gece sadece senin de bildiğin o cinayet oldu o kadar.”

11:13

Vittorio'nun evinden son aranan kişi olan Marco Veneroni ismi Maiezza için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ve bu kişinin evine kadar gidip altı katı o pis ve tehlikeli merdivenlerden çıkmanın da bir faydası olmamıştı. Evde yoktu ve komşularından hiçbirisi ona nasıl ulaşılabileceğiyle ilgili bir şey bilmiyordu. Garip bir genç olduğu ve burnunu evden dışarı çıkarmadığı dışında ona dair hiçbir bilgileri yoktu.

Maiezza ofise gelip de bu gençle ilgili polis kayıtlarını gösteren faksta gencin yıllar önce yaşadığı problemi görünce şoka girdi.

Mitnick!

"Mitnick mi!?" Maiezza yanına gidip ortaya çıkan şeyi söyleyince Sensi de çok şaşırdı. "Hani şu seri numaralarını bulan…"

Maiezza cümlesini bitirmesine izin vermedi:

"Evet o."

Sensi kendini koltuğa bıraktı. Mitnick'in ne ilgisi vardı?

"Hemen bulun onu! Hemen! Bulun ve buraya getirin."

11:15

İstasyondan ayrılmadan önce Greta'nın aklına bir fikir geldi. Giden trenler listesine baktı, gözlüklerini çıkarıp saçlarını açarak bilet satılan yere yöneldi.

"Floransa'ya bir bilet, teşekkürler. Birinci sınıftan olsun" diyerek kocaman bir gülümseme takındı.

Görevli kadın da ona gülümsedi. Greta'yı tanımış mıydı?

"Biraz daha geç kalsaydım treni kaçıracaktım" dedi derin bir nefes alıp saatine bakarak. "Tam da işe döndüğüm gün güzel bir haberi kaçırmak olmaz ama değil mi?"

Görevli tekrar gülümsedi:

“Hâlâ vaktiniz var Bayan Alfieri. Sizi tekrar haberlerde göreceğimizi duyduğuma çok mutlu oldum.”

“Teşekkürler, büyük ihtimalle yarından itibaren başlayacağım” dedi işveli bir şekilde, bir yandan da para üstünü ve bileti aldı.

Greta oradan hızla peronlara doğru ilerledi, yeterince uzaklaşınca tekrar gözlüğünü takıp saçlarını toplayarak ikinci çıkış kapısından çıktı. Eğer Morphy oraya kadar Greta’nın izini takip edecek olursa onun Floransa’ya kaçtığına inanacaktı.

İstasyonun dışında hava gerçekten de ısınmıştı. Otele dönerken birkaç günlüğüne nerede saklanabileceğini tekrar düşünmeye başladı, o ana kadar tüm olasılıkları düşünmüştü. Tam o esnada birisinin ona seslendiğini duydu ve dönüp baktığında sorunun çözüldüğünü görür gibi oldu.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Çalışıyorum. Salak bir rock şarkıcısını bir programda konuk edebilmek için avukatıyla görüştüm.”

11:22

“Şef, Mitnick’i bulduk!”

Sensi saatine göz attı, Mitnick on dakikadan daha kısa sürede bulunmuştu!

“Güzel, nerede enselediniz?”

Komiser Benni yüzündeki o kurnaz gülümseme ve dudaklarındaki sönük sigarayla cevapladı:

“Çok aramamıza gerek kalmadı, o bize geldi. Yarım saat kadar önce gelmiş ama görevli bana ancak şimdi söyledi. Burada, dışarıda bekliyor.”

Mitnick gözlerini yerden hiç kaldırmadan ve gömleğinin düğmelerinden biriyle oynayarak son birkaç gündür olan her şeyi anlattı; Greta’nın onu evinde ziyaret ettiği günden o son dramatik telefon konuşmasına kadar olan her şeyi.

Sensi onu, sözünü hiç kesmeden sonuna kadar dinledi. Bu iki aptalın onların işine karışarak dedektiflik yapmalarına sinirden titremesine ve Vittorio Strada'yı öldüren kişinin Greta olduğuna çok şaşırmasına rağmen sessizliğini korudu.

Bu ölümle ilgili açıklığa kavuşturulması gereken birçok şey vardı. Sensi hikâyenin sonundan başına doğru gitmeye karar verdi.

"Ama Alfieri'nin sana söylediği gibi evinden ayrılmadın" dedi, aslında 'o aşağılık Alfieri' demek isterdi.

"Hayır ama aslında buna gerek yoktu, tehlikede değildim, eğer Greta bana bunu açıklayacak zamanı tanısaydı…"

"Şimdi bize açıkla o zaman."

Mitnick kısa bir süre düşündükten sonra anlatmaya başladı:

"Çok basit. Mesaj göndermek için başka bir kullanıcı adıyla internete bağlandım… Biraz kâr etmek için. Bunun yasal olmadığını biliyorum."

"Aslında tam olarak bir suç" dedi Benni onu dikkatle inceleyerek.

Sensi buna bir son vermesi için eliyle bir hareket yaptı.

"Böylelikle mesajda görünen gönderici bilgileri sana ait değildi. Bundan dolayı güvendeydin."

"Evet öyle ama Bayan Alfieri bana bunları açıklayacak vakit bırakmadı."

Sensi sesinin yükselmesine engel olamadı:

"Ama başka birinin hayatını tehlikeye atmaktan hiçbir endişe duymadın!"

"Hayır, hayır kimseyi tehlikeye atmadım. Hattını kullandığım o kişi… Yani… Şehir polisinin şefiydi."

Benni gülmemek için kendini zor tuttu.

“Buluşma yerine gitmeyince beni arayacağını düşündüm ama bir daha hiç sesi çıkmadı. Dün akşamdan beri cep telefonu kapalı. Neyse işte, başının belada olduğunu düşünüyorum, ondan dolayı buraya geldim.”

“İyi yaptın.”

Sensi, Benni’ye doğru derin bir bakış attı:

“Bize bir kahve almaya ne dersin?”

“Çok iyi fikir, sen de ister misin delikanlı?”

Mitnick kafasını iki yana sallamaya devam ederken Komiser Benni çoktan dışarı çıkmış, Greta Alfieri’yi aramak ve yakalamak üzere gerekli izinlerin peşine düşmüştü.

“Dikkatli davranmak gerek. Kadın cinayetle suçlanıyor ve hâlâ silahlı olduğundan şüpheleniliyor… Bir de Maiezza aklıma başka bir şey geldi, bana bir araştırma daha yapmanı istiyorum.”

11:29

Greta odanın kapısını ardından kapattı, Anselmi onu otelin resepsiyonunda bekliyordu. Onu ilk gördüğü anda bunun bir talih kuşu olduğunu düşünmüştü. Eğer yaşanan olayları öğrenirse Greta’nın bu talebini garip karşılamaz ve onda kalmasına izin verirdi. Böylece konuşmaya başladılar ve Greta’ya bu detaylardan bazılarını yeni çalıştığı kanalda kullanıp kullanamayacağını bile sordu.

Ve nihayet “İstediğin kadar bende kalabilirsin” dedi.

Anselmi onu kanalın avantajlarından biri olan yeni evine davet etti. Sonra da koluna girerek ona çıkış kapısına doğru eşlik etti.

Greta güneş gözlüklerini takarken Anselmi “Hadi bir taksiye binelim” dedi.

11:34

“Yani Greta Alfieri, Strada’nın telefonda biriyle konuştuğunu duymuş.”

Sensi artık Mitnick’in gözlerine bakmaya çalışmaktan vazgeçmişti.

“Bana böyle söyledi.”

“Ve bu konuşmadan oraya götürdüğü CD’nin olayla bir ilgisi olduğunu ve bu yüzden kendisini de ortadan kaldıracaklarını anladı.”

“Evet.”

“O gece oraya gerçek Morphy geliyordu, değil mi?”

Mitnick başıyla onayladı.

“O zaman kaçmaya çalıştı ama Strada o arada senin Greta’ya gönderdiğin mesajı okudu ve onun bunu görmesine engel olmak istedi. Greta Alfieri o zaman mı ateş etti?”

“Bir el ateş ettiğini söyledi.”

O ana kadar sessiz kalan Benni alaycı bir tavırla konuştu:

“Tek atışın yapıldığı ve çok da güzel bir yere isabet ettiği kesin.”

Mitnick biraz kırgın bir tavırla karşılık verdi:

“Ateş edildiğinde Vittorio’nun elinden silahı almaya çalıştığını söyledi.”

Sensi kollarını iki yana açarak araya girdi:

“Tamam, tamam, bu işin kaza olması herkesin işine gelir. CD konusuna geri dönelim, başka söyleyebileceğin bir şey yok mu? Söylemeyi unuttuğun bir şey?”

Mitnick başını iki yana sallarken Sensi, Benni’ye sorgulayan gözlerle baktı.

“Strada’nın evindeki bilgisayarla ilgili tüm eşyaları inceliyoruz, Morphy’nin gönderdiği e-postaların da peşindeyiz ama şu ana kadar hiçbir şey bulamadık. Ama Alfieri’nin Morganti’nin annesini ziyaret ettiğini öğrendik. Büyük ihtimalle annesi oğlunun saklaması için ona verdiği CD’yi dün Alfieri’ye verdi.”

Sensi, Mitnick’e döndü:

“O kazadan sonra… Alfieri bir süre şokta kalmış, sana böyle söyledi değil mi?”

“Evet.”

“Ama bunun tam olarak ne kadar sürdüğünü söylemedi.”

Mitnick bir baş hareketiyle sözleri onayladı.

“Kendine geldiğinde oradan uzaklaşmak istedi ama onu öldürmeye gelen Morphy ile karşılaştı. Celladı uzaklaşana kadar orada saklanmak zorunda kaldı.”

“Yanına CD’yi alarak.”

“Evet Mitnick, CD ile birlikte…”

Sensi uzun bir süre sessiz kaldı.

“Benni sigara içmek istemez misin?” diyerek komiseri şaşırttı. “Senin ofisine gidelim ve bu genç adamı detayları daha iyi düşünmesi için burada yalnız bırakalım.”

11:40

Taksi şehrin en şık yerleşim yerlerinden birine doğru döndü.

“Hâlâ bana kim için çalışacağını söylemedin” dedi Greta.

“Yakında göreceksin…” Anselmi dudaklarını kilitliyormuş gibi bir işaret yaptı ama bir yandan da gözlerinde belirli bir parıldamayla gülümsüyordu.

Greta ancak birkaç dakika sonra anlayabildi:

“Gerçekten mi?”

“Evet tatlım Live Net!”

Greta’ya nedenini bilmediği hâlde bu durum çok komik geldi.

“Bunda gülecek ne var?”

11:41

Doktor, Claps'e az önce yaptığı tahlilin sonuçlarını dikkatle inceledi. Hiç ümit verici bir şey yoktu.

Claps yatağında bilincini kaybetmiş, yine makinelere bağlanmış bir şekilde yatıyordu, artık sona doğru yol alıyordu.

Bu kaçınılmaz sonu engelleyebileceği başka bir yol kalmış mıydı?

Doktor sonunda kendisini bekleyen hemşireye doğru dönerek konuştu:

“Bu şekilde devam edelim. Daha fazla yapılacak bir şey yok.”

11:43

“Söndür şu sigarayı Benni” dedi Sensi, komiserin küçük ofisine adım attıkları anda.

“Ama şef, bana demiştiniz ki…”

“Sadece öylesine söyledim, bu çok açıktı değil mi?”

Sensi, sinirli bir tavırla Benni'nin masasına kuruldu ve sert bir bakışla konuştu:

“Hadi, bulduğumuzu söyle bana.”

Daha net olmasına gerek yoktu; Sensi'nin CD'nin içeriğini görünce Vittorio Strada'nın kimi aradığını kastettiğini anlamıştı.

“O saatlerde bir arama gözükmüyor” diyerek Müfettiş Yardımcısı Ingroja'nın kendisine verdiği arama listesini Sensi'ye uzattı.

“Alfieri'nin Mitnick'i aramasından önceki ilk arama saat 19:00'da.”

“Cep telefonundan mı sabit hattan mı?”

“Her ikisine de genel olarak baktık. Son görüşme ise 20:02'de ve düşündüğümüz kişiyi araması için erken bir saat.

“Kahretsin!” dedi Sensi sırtını koltuğun arkasına yaslayarak.

Eğer bu aramaya yönelik hiçbir iz yoksa Greta Alfieri olayların gerçekten nasıl gerçekleştiği konusunda Mitnick'e yalan söylemişti… O zaman bu kasıtlı bir cinayet miydi? Peki bunu neden o aşağılık kadın yapmıştı? İntikam için mi?

"Yalnız şef, ben bir şey düşündüm…" Benni, Sensi'nin varlığına aldırmadan bir sigara yaktı. "Şayet katil ben olsaydım ne yapardım…?"

11:45

Anselmi'nin yeni evi büyük bir terasa sahip geniş bir daireydi. Güzel bir zevkle döşenmiş ev, fütüristik tarzdaki şık binanın altıncı katındaydı. Anselmi, Greta'yı güneşin aydınlattığı terasa çıkardı. Etraf çok sakin ve yemyeşildi. Şehrin gürültüsü neredeyse hiç duyulmuyordu.

"İnsan şehirde olduğunu bile fark etmiyor, değil mi?"

Bu doğruydu. Greta güneşin sıcak okşamalarının tadını çıkarıyordu. O an, son saatlerde ve günlerde olan her şey gerçekliğini yitirmişti.

"Çok güzel bir ev, Cattanei sana çok güveniyor olsa gerek."

"İstediğin kadar kalabilirsin, burada seni kimse rahatsız etmez."

11:46

"Şunu bir defa daha açıkla Benni."

"Bakın, olayların aynen Greta Alfieri'nin Mitnick'e anlattığı gibi olduğunu varsayalım. Eğer ben katil yani Morphy olsaydım ve beklenmedik bir şekilde Strada'yı ölü, Alfieri'yi ise ortadan kaybolmuş bulsaydım ne yapardım? Önce CD'yi alır sonra da orada olduğuma dair bütün delilleri yok ederdim. Bu durumda Vittorio'nun ölmeden önce bana yaptığı son aramayı kesinlikle silerdim, aynı şekilde Mitnick'in mesaj ve aramalarını içeren Alfieri'nin telefonunu temizleme işi de vardı. Alfieri'nin telefonunu alabilirdim ama Vittorio Strada'nınkini alamazdım şüphesiz, çünkü…"

Sensi lafa girdi:

“Çünkü eğer polis cep telefonunu bulmasaydı arama listesinin araştırılmasını isteyecekti oysa telefon bulununca arananlar listesine bakardı o kadar.”

“Nitekim böyle de oldu.”

“Yani eğer ben Morphy olsaydım, o aramayı hafızadan siler ve cep telefonunu öylece bırakırdım. Elbette ki bu şekilde olayın sorunsuz devam edeceğinden kesin olarak emin olamazdı ama girilecek risk hiç şüphesiz daha düşüktü.”

Benni bir önceki sigaranın izmaritiyle yeni bir sigara yaktı.

“İşte bu nedenle yaklaşık yirmi dakika önce Maiezza’dan Vittorio Strada’nın arama dökümünü istedim, birazdan elimize ulaşmış olur.”

11:52

“İyi” dedi Anselmi. “İstediğin gibi yerleş. Ben birkaç saatliğine dışarıda olacağım; istediğin bir şey var mı?”

Greta gözlerini kapayarak konuştu: “Yeni hatlı bir telefon. Ama bana sakın nedenini sorma.”

11:55

Herkes Sensi’nin başına toplanmıştı. Mitnick’ten sonra bankada Morganti’nin yerine geçen yönetici Di Donato da konuşmak istediğini söyleyerek Sensi’nin yanına gelmişti.

“Başkalarının cezasını ben çekmek zorunda değilim… Üst yönetimi buraya gelerek konuşacağımdan haberdar ettim.”

Sensi onu, hafifçe öne doğru eğilmiş yüzüne bakmadan dinliyordu.

“Finans sektöründe oldukça farklı ve hareketli faizler söz konusudur ve birçok seferinde değişik manevralar yapıp belirli rakamları zorlamak durumunda kalırsınız…”

“Biraz daha açık olur musunuz?”

“Bütçeleri belirli bir şekilde göstermek için…”

Finans? Farklı ve hareketli faizler? Sensi konuyu anlayamıyordu.

“Bu sabahki konuşmalarımızdan, ilgilendiğiniz şirketin çok da büyük bir sermayeye sahip olmadığı sonucunu çıkarmıştım.”

Di Donato bakışlarını bir yerde sabit tutamıyordu. Sanki kendini bir yükten kurtarmak istermiş gibi hızlı bir şekilde konuşuyordu.

“Zaten öyle ama bu küçük orta ölçekteki firmanın daha büyük ve önemli başka bir firmayla ilişkili olduğunu düşünün. Ve küçük şirketin bütçelerinin, büyük şirket için hayati önem taşıyan bir iş için belirli bir standartta olmak zorunda olduğunu düşünün…”

“Bana, küçük şirketin bütçesindeki bir problemin büyük şirketin çok önemli bir işine zarar vereceğini mi söylemek istiyorsunuz?”

“İşi tamamen bloke edebilir ve telaffuz edilmesi bile çok zor olan tutarlardan bahsediyoruz. Bu yüzden bu iş hayati bir önem taşıyor. Gerektiği gibi gerçekleştirilmezse hepimiz mahvoluruz, büyük şirket batar ve onu destekleyen banka olarak biz de baş döndürücü bir kayba gireriz.”

“Ve Morganti bir şey bulduğundan uzaklaştırıldı değil mi?”

Di Donato gözlerini yere çevirdi.

“Ve onun yerine, belki de çok fazla meraklı olmamanız gerektiğini tembihleyerek sizi geçirdiler.”

Birkaç saniye boyunca ofisi karamsar bir sessizlik kapladı.

“Güzel, Doktor Di Donato, şimdi bana şu büyük şirketten ve yöneticilerinden bahsedin…”

12:09

Anselmi çıkmaya hazırdı.

“Telefonun markası ya da modeliyle ilgili bir tercihin var mı?”

“Hayır, basit bir şey al.” Greta çantasında cüzdanını aramaya başladı. “Çünkü yanımda çok fazla para yok.”

“Neden para kullanıyorsun ki? Kredi kartını ver…”

Kredi kartı… Greta’nın aklında belli belirsiz bir düşünce dolaştı ve birden ani bir şimşek çaktı: Kredi kartı!

Kafasında dönen binlerce düşünce midesine yumruk gibi oturdu. “Hangi kart?” diyebildi sakin görünmeye çalışarak.

“Hadi ama dürüstlüğü bir kenara bırak, kanalın kredi kartından bahsediyorum.”

Anselmi’nin suratında aptal bir gülümseme vardı. Greta yerin ayaklarının altından kaydığını hissetti.

“Affedersin ama sen bende kanalın kredi kartı olduğunu nereden biliyorsun?”

“Otelde kullandın çünkü, hatırlamıyor musun?”

Anselmi’nin sesinde ihtiyatlı bir ton vardı.

“Doğru ama bunu yaptığımda sen orada değildin.”

Anselmi bir şeyler uydurmaya çalıştı ama Greta onu durdurdu:

“O kartın yanımda olduğunu nereden biliyorsun?”

12:10

Benni gözlerinde ışıltıyla hızlı adımlarla koridorda ilerliyordu, aynı anda Sensi sert bir hareketle odasından çıktı. Az daha çarpışacaklardı.

“Aramaya ulaştık” dedi Benni. “Ve kime yapıldığını biliyoruz.”

Komiser, Sensi’ye bir faks uzattı, bir telefon numarasıyla isim sarı kalemle işaretlenmişti.

“Ben de onun olduğunu yeni fark ettim. Çok açık bir nedeni var: Milyonlarca ve milyonlarca avro…”

12:11

“Otele ne yapmaya geldin? Kiminle buluşacaktın, anlattığın o saçma avukatla mı görüşecektin yoksa benim için mi geldin?”

Anselmi gözlerini Greta’dan kaçırırken sessiz kaldı.

“Kullandığım kredi kartı sayesinde benim orada olduğumu ve beni orada bulacağını biliyordun, değil mi?”

Greta sokak kapısına yöneldi ama Anselmi onu kolundan tuttu. Greta silkinerek ondan kurtulmaya çalıştı:

“Bırak beni!”

Açıklanamaz bir şekilde Anselmi’den korkmuyordu.

Anselmi onu bırakmadan konuştu:

“İzah edebilirim…”

“Bırak beni!” dedi Greta keskin bir sesle.

Birden duvarlarda karanlık ve derin bir ses yankılandı:

“Bırak gitsin.”

Cattanei sanki yoktan var olmuş gibi odada beliriverdi. Elinde bir silah vardı. “Bırak onu” diyerek tekrarladı.

“Bu da nesi…”

Anselmi, Greta’nın kolunu hızla bırakarak yanından birkaç adım uzaklaştı.

Greta, Cattanei’nin ona gülümseyen soğuk bakışları karşısında bir süre öylece durdu.

Greta saçma bir şekilde onu gülerken hiç görmediğini düşünürken Cattanei gözlerini kapatıp Anselmi’nin başına doğru ateş etti.

Silah çok büyük kalibreli değildi, Anselmi'nin alnında küçük bir delik açtı. Gazeteci yere düşmedi, delikten henüz akmaya başlayan koyu renkli kanla ve dönmüş gözleriyle olduğu yerde sallanmaya başladı.

Cattanei bir el daha ateş etti ve nihayet Anselmi yere düştü.

Her şey bir saniye içinde olup bitmişti. Ancak o an Greta bağırmaya başladı.

"Greta bana bakın! Bana bakın!"

Cattanei'nin emri duvarlarda kararlı ve metalik bir şekilde yankılandı. Silah artık Greta'ya doğrulmuştu.

"Bana bakın! Gözlerime bakın!"

Böyle diyerek biraz kendi etrafında döndü ve Greta'yı başka bir şey yapmamaya zorladı. Anselmi'nin cesedi yavaşça Greta'nın görüş alanından çıktı.

"Güzel, derin nefes alın, sakin olun. Bana doğru iki adım gelin… İşte böyle, aferin!"

Cattanei'nin bakışları kendine hâkimdi, silahının namlusu hâlâ kadına doğrultulmuştu. Greta yavaş yavaş düşüncelerini bir sıraya dizebildi.

"Yani Morphy siz misiniz?"

Cattanei'nin tek bir kası bile hareket etmiyordu.

"Anselmi…" diyerek arkasında cansız yerde yatan adama doğru dönmeye başladı Greta.

"Dönmeyin!" diye sert bir şekilde emir verdi Cattanei. "Bana bakmaya devam edin! Anselmi'nin bu hikâyeyle hiçbir ilgisi yok, sadece sizi buraya getirmek için yardımcı oldu."

"Kredi kartı…"

"Onu otel için kullandınız Greta… Böylece sizi dün gece elimden kaçırdıktan sonra bugün izinizi tekrar bulma şansım oldu. Anselmi'ye bir

hikâye uydurdum. Kanalla aranızda bir kopukluk olduğunu ve hiçbir şekilde iletişim kurmak istemediğinizi söyledim ama kredi kartı sayesinde nerede olduğunuzu bilme şansım olmuştu. Konuşup aradaki buzları eritmek için sizi buraya getirmesini istedim. Her zamanki aptallardan işte.”

Greta acıyla Anselmi’yi düşündü, sebepsiz yere kurbanlık koyun gibi tuzağa düşüvermişti.

“Peki ya şimdi ne olacak? Beni öldürecek misiniz?”

Pes etmişti ve yorgun hissediyordu; bu kadar kısa bir sürede üçüncü defa ölümle karşı karşıyaydı.

Artık savaşma zamanı bitmişti.

“Zekânızla dalga geçmek istemem Greta ama maalesef hayatta kalmanıza imkân yok. Üzgünüm, farklı olsun isterdim…”

Greta etrafına bakındı, ayrık gözlerini ve ince boynunu düşündü.

“Kaçış yolu yok. Ve bağırmaya kalkarsanız kimse sizi duyamaz. Hem silahım var Greta ama silahsız da sizin hakkınızdan gelebilirim. Özetle, pes etmek zorundasınız.”

Greta, Cattanei’nin onu neden hâlâ öldürmediğini bildiğini sanıyordu.

“Bıçak mı kullanacaksınız?”

“Bıçak mı?”

“Büyük eserinizi tamamlamak için…”

Cattanei rahatsız olduğunu belirten bir işaret yaptı:

“Saçmalamayın Greta, siz tamamen yanlış yoldasınız. Seri katil, cani Morphy diye biri yok. O sadece olayların gerektirdiği bir masaldı. Size her şeyi anlatacağım, en azından size bunu borçluyum…”

12:14

Sensi ve Benni hızla park yerine girdiler.

Benni beyaz Alfa Romeo’nun motorunu çalıştırırken sordu:

“Haber kanalına mı?”

Sensi suratına yerleşmiş kötü bir sırıtışla cevapladı:

“Onu ofisinde enseleyelim.”

12:15

Cattanei gözünü bile kırpmıyordu. Greta bunun ancak farkına varmıştı, adam gözlerini üstüne dikmiş onunla konuşurken gözünü bir defa bile kırpmamıştı.

“Bu bir trajedi, inanın bana, neden böyle oldu size anlatayım…”

Cattanei’nin koyu renk gözleri boşlukta kaybolmuş gibiydi.

“Sadece on yıl kadar önce bu kanal küçük yerel bir televizyondu. Tıpkı düzenleme eksikliğinden dolayı her gün mantar gibi üreyen diğer yerel antenler gibi. Ayakta kalabilmek için her yere saldırıyorduk; pizzacılardan, estetik merkezlerinden reklam alabilmek için kendimizi paralıyorduk. Hatırlıyor musunuz? Siz daha yeni gelmiştiniz: Genç ve güzel bir gazeteci, çalışkan ve ilerleme arzusunda; çok kararlı ve hedeflerine ulaşabilmek için her yolu kullanan… Hatta kendi sahip olduğu şeyleri, bedenini bile.”

Greta bakışlarını yere indirmeden edemedi.

“Utanılacak bir şey yok, sizi yargılayacak kişi şüphesiz ben değilim. Önemli olan tek şey çalışkan olmanızdı, sizi bunun için işe aldım. Bizim sektördeki ahlak anlayışı dikkatle tüketilmesi gereken bir maldır: Hakkında konuşulur, talep edilir ama uygulanmaz. Bizim Tanrımıza kurban edilir, Tanrımız olan izleyicilerimize. Bunu çok kısa bir süre önce konuşmuştuk, hatırladınız mı? Haberler, kişisel davranışlar, anlattığımız olaylar, yaptığımız yorumlar; bunların hiçbiri objektifliğe, akla ya da gerçeğe hizmet etmemelidir… Sadece izleyiciye hizmet etmelidir. Bizi hayatta tutan şey izleyicidir.”

Cattanei konuşmasına kısa bir ara verdi, silah hâlâ elindeydi.

“Hikâyemize dönelim…”

12:20

“Kesin kanıtımız yok yalnız” diyerek fikir yürüttü Benni, bir yandan da Live Net’in yayın bölümüne giriyordu.

“Kanıt illa ki bulunur, onu bir yer bezi gibi ezeceğim. Açıklayacak çok şeyi var, bütün soruları geçiştirmeyi başaramayacak, göreceksin.”

Benni bir kaşını kaldırdı.

“Onunla bizzat tanışmadım ama postu kalın olduğu anlaşılıyor.”

Sensi’nin bakışları daha da koyulaştı:

“Bugün benimkinin olduğu kadar değildir.”

Aklına yine Claps geldi.

“Gidip şu orospu çocuğunu yakalayalım.”

12:23

Cattanei çok uzun konuşmuştu ve artık bakışları Greta’nın zihnini okumak ister gibiydi.

“Size her şeyi anlattım Doktor; şimdi anlatma sırası sizde. O CD’ye nasıl ulaştınız?”

12:24

Reanimasyon ünitesinin doktoru, Sensi’nin telefonunu odasında cevapladı:

“Korkarım artık yapacak bir şey yok…”

Yorgun bir hareketle gözlüğünü çıkarıp masasının üstüne koydu.

“Ateşi çok yüksek, ödem çok fazla ama diğer organlar çalışıyor. Üzgünüm ama bir mucizeye ihtiyaç var. Çok klişe bir laf ama durumu çok iyi anlatıyor.”

12:26

Greta her şeyi anlatmayı daha yeni bitirmişti. Cattanei onu tek bir gözünü bile kırpmadan, hareketsiz bir şekilde silahı Greta'ın göğsüne doğrultmuş olarak dinledi.

"Artık birbirimize anlatacak bir şeyimiz kalmadı Doktor Alfieri."

"Beni vuracak mısınız?"

Greta gerçeküstü bir sakinlikteydi; ölmek üzereydi ve hiçbir farklı duygu hissedemiyordu, sanki tüm bunlar başka birine oluyor gibiydi.

"Silahı tanımadınız mı? Vittorio'ya karşı kullandığınız silah."

Cattanei'nin başka bir şey söylemeye ihtiyacı yoktu, Greta bunu gözlerine bakınca hemen anladı.

Yavaşça yanına yaklaşacak ve şakağına bir el ateş edecekti, gitmeden önce de silahı eline tutuşturacaktı.

İleriki günlerde Sensi, Greta Alfieri'nin intihar nedenini mutlaka bulacaktı; ne de olsa Vittorio Strada ve Piergiorgio Anselmi'nin canını almıştı.

"Biliyor musunuz Greta" diyerek ona doğru hafif bir adım attı Cattanei. "Sizi işe aldığım günü hâlâ hatırlıyorum."

Cattanei'nin telefonunun ani sesi birden odayı doldurdu.

12:27

Sensi olduğu yerde duramıyor, haber merkezinin yayın bölümündeki salonda dönüp duruyordu. Claps'ten dolayı üzgün ve inanılmaz öfkeliydi.

Cattanei ofiste değildi, böylece Benni'ye nerede olduğunu öğrenme görevini verdi. O orospu çocuğunu istiyordu, hem de hemen!

Komiserin geldiğini görünce neredeyse üstüne saldırdı:

"Nerdeymiş!?"

“Sekreteri ona ulaşmaya çalışacağını söyledi ama nerede olduğunu ve ne zaman ofise geri geleceğini bilmiyor.”

“Böyle gelmemesi normal miymiş, sordun mu?”

“Elbette, bana onun Cattanei olduğunu ve kimseye açıklama yapmadan istediğini yapabileceğini söyledi.”

“Lanet olsun! Lanet olsun!”

Sensi bütün dünyaya sövüp saymaya başladı.

12:28

Sonunda Cattanei telefonu cevapladı. Greta’yı öldürmek üzereyken telefonla konuşmak çok saçmaydı ama ekranda gördüğü numara yok sayılamayacak kadar önemliydi.

Morganti’nin çalıştığı bankadaki bir başka görevli soğuk bir şekilde konuştu:

“Maalesef Gold Wave şirketinin hesaplarında ciddi usulsüzlükler tespit edildi. Bunlar Live Net’in hesaplarına da etki edecek cinste usulsüzlükler. Sizinle ilgilenen görevlimiz bu sabah adli mercilere bu düzensizliği bildirmek durumunda kaldı. Bu nedenle sizin Gold Wave şirketiyle ilişkileriniz netleşene kadar Live Net hisselerinin borsada satışı durdurulacak ve hisse değerleri de gözden geçirilecektir.”

Görüşme sonlandıktan sonra telefon bir defa daha çaldı, arayan sekreterdi:

“Doktor Cattanei, Komiser Benni ve Doktor Sensi sizi ofisinizde bekliyor.”

Cattanei silahı tutan elini daha da sıktı; gözlerinde kararlı ve karanlık bir ışık vardı.

“Bitti Greta, artık vakit doldu.”

13:13

Komiser Benni, Sensi’nin elinde telefonuyla kaskatı kesildiğini ve suratının beyazlaştığını gördü.

“Tekrar et Maiezza…”

Benni olup biteni anlayabilmek için Sensi’ye baktı.

“Greta Alfieri mi… Aman Tanrım! Orada kim var şimdi? Diğer ceset Piergiorgio Anselmi’nin mi?”

13:16

Hemşire, reanimasyon ünitesi doktorunun odasına girmeden önce kapıyı çaldı:

“Doktor, Bay Claps’in ateşi… Gelip bakın lütfen…”

13:37

Sensi ve Benni içeri girince tüm görevliler saçma ve durağan bir görüntü oluşturarak hareketsiz kaldılar.

Gördükleri ilk şey duvardaki beyin parçalarıyla karışık kan oldu.

Cansız beden bunun hemen altındaydı, garip bir şekilde yere uzanmış yarı açık sağ elinde hâlâ bir silah tutuyordu.

Birkaç metre uzaktaki Piergiorgio Anselmi ise kanla boyanmış yüzünde şaşkın bir ifadeyle öylece yerde yatıyordu.

Yerde kimilerinin çiğneyip geçtiği büyük miktarda bir kan birikintisi vardı; zemin gelip geçerken oluşan kayma ve ayak izleri doluydu.

“Her şey ilk bulduğumuz andaki gibi” dedi Maiezza.

Sensi pes etmiş bir hâlde etrafına bakındı. Greta Alfieri köşede başını dizlerinin arasına alıp çömelmiş buzdan bir heykel gibi öylece duruyordu. Benni kendisine yaklaşınca boş gözlerle ona baktı.

“Kendini vurdu… Ağzından kendini vurdu… Karşımda duruyordu, tam karşımda… Beni öldüreceğini düşünürken kendini vurdu.”

“Ha gayret, her şey bitti artık.”

“Silahı ağzına götürdüğünde bana bakıyordu…”

Sensi, Cattanei’nin cesedinin yanına yaklaştı, cep telefonu çaldığında yüzünde kötü bir ifadeyle adamın kafasında beyninden geri kalanları inceliyordu.

Telefonda konuşan bir kadın sesiydi:

“Doktor Sensi? Reanimasyon ünitesinden arıyorum, size doktoru veriyorum.”

SONSÖZ

Üç Gün Sonra

Greta, Sensi'nin ofisindeydi, geçen iki gün boyunca birçok şey anlatıp açıklamak zorunda kalmıştı ve olayla ilgili her şey yerli yerine oturmuştu. Ofiste yalnızdılar.

Sensi'nin Greta'ya karşı düşmanlığı pek de azalmışa benzemiyordu.

"Güç ve para; bunlar Cattanei'yi yöneten şeytanlardı. Dünya tarihi kadar eski bir hikâyedir bu." Düz bir sesle olayları sıralamaya başladı. "Cattanei satın aldığında, Live Net o zamanlar Dost Kanal adlı küçük ve yerel bir televizyon kanalı değil miydi…?"

Greta'ya, yüzüne silah doğrultarak konuşan Cattanei'nin sesini duyuyor gibi geldi.

"On yıl önce; siz aramıza katıldıktan ve biz büyümeye başladıktan biraz daha sonraydı… Kendi bölgemizde birkaç evde seyredilen bir kanalken çok kısa bir sürede en çok izlenilen bölgesel televizyon kanalı olduk. Reklam gelirleri önemsenecek kadar arttı; artık birkaç hafta önceki üç kuruşluk paralar değildi alınan. Politikacılar, yani önemli politikacıları kastediyorum belediye ya da ilçe yöneticilerini değil, bizimle ilgilenmeye başladı ve onlarla birlikte bizim için yeni bir çağ başladı; göz önünde tutulan bir değer hâlini aldık. Sonraki iki yıl boyunca ülkenin büyük bölümüne yayılmış bölgesel ağlarla ilişkilerimizi daha da kuvvetlendirdik. Neredeyse güncel denebilecek programlar yapmaya başladık, hatta bunların bazılarını bağımsız bir şekilde kendimiz ürettik; yavaş yavaş bazı filmlerin ve spor olaylarının telifini almaya başladık. Ama her şey bir yana ulusal haber programı doğdu. Bunu biz üretiyorduk ve bağlı olan kanallar, yerel haber programlarından önce yayınlıyorlardı."

"Montanari o zaman geldi…" diye ekledi Greta.

“O ve şov dünyasından birkaç yıldız. Artık bunun altından kalkacak gücümüz vardı çünkü. Etrafımızdaki ilgi kadar seyircilerimiz de artıyordu. Politikacılar bizimle daha çok ilgilenip yardımcı olmaya istekli görünüyorlardı, bankalar borsada hisselerimize değer katıyordu. Bağlı olduğumuz iki yayın kuruluşunu satın aldık. Artık ulusal toprakların yüzde altmış beşinde yayın yapıyorduk ve bunun yüzde kırk ikisi oranında bir izlenme elde ediyorduk. Büyük sıçrama için hazırdık…”

“… Ulusal yayın kanalı olmak.”

“Büyük cesaret gerektiriyordu. Rai ve Mediaset çok büyüktü ve Montecarlo hızlı bir şekilde genişliyordu. Pazar, mevcut yedi kanal, uydu yayınlarıyla ortaya çıkan Pay-TV ve dijital yayınlarla her şeye doymuş görünüyordu. Ama bizim kendi güzel programlarımız ve çok başarılı uzmanlarımız vardı…”

“… Ve birkaç işe yarayacak politikacı. Konuyla hiç ilgisi yok elbette” diyerek alay etti Greta.

“Bu alanda destek aldık denebilir, kamuoyu oluşmasında bizim mütevazı bütçemize bir destek. Belirttiğim gibi bankaların çok katkısı oldu, finansal desteğe ne kadar ihtiyacımız olduğunu Tanrı bilir. Ama sadece bunlar da değil; özel ve kamu alanındaki büyük firmalardan gelen inanılmaz reklam gelirleri, finansal düzenlemelere yönelik yeni çıkan kanunlar karşısında parlamentonun koruması… Kısacası, bütün ülkeye yayılabilmek için bağlı kanalları ve belirli bir izleyicisi olan yerel kanalları alarak sıçrayışa geçtik. Şu an evimiz gibi olan yayın merkezinin temellerini attık.”

“Tabii yer için tek bir kuruş ödemediniz…”

“Foresti adlı şirket tarafından bize çok küçük tutarlara satıldı.”

“Başka bir deyişle, maddi destekçimiz ve dostumuz, yayın merkezimizi zararına maliyetlerle inşa etti.”

“Ama karşılığında kanaldan hisse satın aldı, kesinlikle adil bir alışveriş Greta. Her şey yolunda gidiyordu, sıçrama tahtasının üstündeydik, ulusal kanala hayat verme zamanı gelmişti. İşte tam o sırada karşımızda

beklenmedik bir engel bulduk, görmezden gelemeyeceğimiz ve her şeyi mahvetmesine izin veremeyeceğimiz bir engel…”

“Cattanei’nin yönetimi altında” diyerek sözlerine devam etti Sensi. “Bu küçük yayın kanalının büyümesi önlenemezdi ama aniden bir sorun çıktı…”

“Ülkenin güneyindeki merkezlere yayılmak.”

“Aynen öyle. Tüm güney kırsalı, Lazio’nun güneyi, Puglia, Molise ve Basilicata bölgelerinin kayda değer bir bölümü yayın ağında bir delik gibiydi. Cattanei’nin ulusal ağ oluşturmak için harcadığı tüm çabaları boşa çıkaran bir bölge… Bölgede yayın yapan televizyon kanalının izlenme oranları çok düşük olsa bile Live Net’in sinyallerinin kesilmesine yetecek kadar güçlü bir anteni vardı. Televizyonun sahipleri tam satışı kabul ettikleri anda birden geri adım attılar.”

“İlk olarak fiyatı yükseltmeyi düşündük ama yaptığımız teklifler firmanın değerinin çok üstünde olduğu hâlde kabul edilmedi.”

“Bu işte onları satın almak isteyen Mediaset’in parmağı olduğu söyleniyordu…”

“Kim bilir? Bunlar kesinliği olmayan söylentiler. Elbette reklam pastasından pay alacak yeni bir rakip kimsenin hoşuna gitmez ama böyle bir firmanın ortaya çıkması stratejik açıdan ilgiye değerdi, en azından benim için öyle.”

Cattanei sözlerine kısa bir ara verdi ama gözleri Greta’dan bir saniye olsun ayrılmadı. Silahı doğrulttuğu elinde hiçbir yorgunluk belirtisi yoktu.

“Olabilecek her yerden yardım istedik; politikacılardan, bankalardan, reklam verenlerden. Ama yaptığımız her türlü baskı boşa çıkıyordu. Televizyonun sahibi satmıyordu. Küçücük bir yerel kanal bizi uçuruma itiyordu. Girdabın eşiğindeydik, finansal durumumuz bizi iflasa sürüklemek üzereydi, bizi bir tek ulusal yayın ve reklam yayını gelirleri kurtarabilirdi. Birkaç büyük müşteri reklam sayısını düşürdü, bizi o ana kadar idare eden bankalar agresif bir tutum sergilemeye başladı, politikacıların toplantıları her geçen gün biraz daha artıyordu ve telefonlarımıza karşılık alamıyorduk.”

“Nihayet sonunda sahibi sattı ve o küçük antenle yayın yapan televizyon kanalını satın aldık.”

“Biz diyerek bahsetmeniz çok hoşuma gitti Greta, tüm olanlara rağmen kendinizi hep bizden biri olarak hissettiniz.”

Greta acı bir şekilde gülümsedi.

“Bana bu yolu öneren Foresti oldu. Onun ekibi kırsal alanda büyük yollar açmak ve asfaltlamakla ilgili çalışmalar yapmış ve orada çalışabilmek için çok farklı yerel gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalmıştı…”

“Cattanei köşeye sıkışmıştı; her şey üstüne çökmek üzereydi. Bu yıkımı önlemek için her şeyi yapmaya razıydı. Yerel bir politikacıyla görüştü ve bu kişi onu o bölge üstünde çok sözü geçen biriyle tanıştırdı…”

“Mafya…”

Sensi başıyla onayladı.

“Belki ne şekilde davranması gerektiğini bile bilmiyordu. Bu konunun mafya ile ilgisi yoktu. Televizyon bir notere aitti ama akıllı bir gazeteci olan ve ustalıkla yoluna devam eden yeğenini yönetici yapmıştı. Birkaç gün boyunca hiçbir şey olmadı; bu sıra dışı girişim de bir işe yaramamış gibi gözükmekteydi. Ama sonra bir akşam birisi noterin yeğenini evinin önünde bekleyip iki ölümcül silah darbesiyle ortadan kaldırdı. Bir sonraki hafta noter, televizyonu Live Net’e sattığına dair sözleşmeyi imzaladı.”

“Nicola Greco mu vurdu?”

Sensi ellerini iki yana açtı.

“Yıllar sonra sizin evinizde ölü olarak bulunduğunda üzerinde aynı silah vardı Greta.”

“Yerel kişilerin yardımıyla bizi uçurumun kenarına getiren o televizyonu satın aldık ve nihayet bundan iki ay sonra ulusal yayınlarımıza başladık. Artık aradığımızda politikacılara ulaşıyorduk, bankalar sakinleşmişti ve reklamlar su gibi akmaya başlamıştı. O günden bu yana şu anki hâlimizi alana kadar büyümekten başka bir şey yapmadık: İlk ulusal yayın kanalı.”

Greta gözlerini kapadı, bir süre için evde sadece sessizlik vardı.

“Ama Morganti ve Maggesi… Ve diğer tüm kurbanların bu olayla ne ilgisi var?”

“Oraya da geleceğim. Size bunun yıllar öncesine dayanan uzun bir hikâye olduğunu söylemiştim.”

Cattanei doğru kelimeleri bulmaya çalışarak konuştu:

“Siz Doktor hanım, bizim kanalımızın mevcut finansal stratejilerini iyi bilirsiniz.”

“Borsada halka açılmak üzere olduğunu biliyorum.”

“Bu, rakibe ayak uydurmak için çok büyük bir gereklilik. Zor bir dönem geçiriyoruz ve bu büyümenin getirdiği bir kriz. Şu anki durumumuza gelebilmek için geçtiğimiz yıllar boyunca yayınevleri, spor olaylarına yönelik telifler ve basın kuruluşları satın aldık… Birçok yayın çekip bunları dünyaya satmaya çalıştık. Dolayısıyla yüksek meblağlarda borçlandık. Bugün dijital çağ kapımızda; bu, pazar için mutlak bir devrim. Rekabet çok acımasız olacak ve bunu yalnız başımıza asla başaramayız, eziliriz ve borçların altından kalkamayız, kısaca çok az bir zamanda havaya uçarız. Borsada hisselerimizin halka açılması tek çare, tartışmasız tek çözüm.”

Greta yavaş yavaş bir şeyleri anlamaya başlamıştı:

“Morganti pazardaki hisselerin yönetimiyle ilgilenen bir bankada çalışmıyor muydu?”

“Şimdi günümüze dönelim…” dedi Sensi. “Live Net en büyüklerden biri olmuştu ve borsada halka açılması bir gereklilik hâlini almıştı. Bu işlemi ve kanalın finansmanı olan şirketin işlerini takip eden banka, Morganti’nin çalıştığı bankadan başkası değildi. Morganti çok büyük görevlerde karar mekanizması olarak bulunmuyordu ama tarafsızlığına güvenilerek ona stratejik açıdan çok hassas olan bu görev verildi: Çok küçük bir şirket olan ve Live Net’in malzemeleriyle diğer ihtiyaçlarını satın aldığı Gold Wave’in hesap ve bütçelerini kontrol edip değerlendirmesi gerekiyordu, her şeyin kurallara uygun olduğunu takip edecekti.”

“Ve bu, kanalın borsaya girmesinde çok büyük önem taşıyordu…”

“Birazdan ne demek istediğimi anlayacaksınız, her şeyde onun onayı gerekiyordu. Mali tablolar üstündeki herhangi bir sorun, işlerin şirketin hayatta kalması için gerekli koşul ve zamanda ilerlemesine engel olurdu.”

Morganti kontrol etmek ve değerlendirmek zorundaydı. Greta, Vittorio’ya götürdüğü CD’de neler olabileceğini anlamaya başlamıştı.

“Aslında bankanın Gold Wave üstünde yapacağı araştırma sadece formalite icabıydı. Bankada oldukça yüksek kredilerimiz olduğundan dolayı alacakları faizin tekerine çomak sokmamak için hisselerimizin borsaya girerek halka açılmasını onlar da destekliyordu.”

“Kendileri maruz kalmamak için yükü küçük yatırımcı ve sermayedarların omzuna yıkmak gibi mi?”

“Bankalar hayır kurumu değildir sevgili Greta’m. Neyse, Morganti bu işi çok hevesle üstlendi, burnunu her şeye soktu ve bir önceki yılların bütçelerini karıştırmaya başladı. Gold Wave’le bizim ilişkimizi ve diğer firmalarla yaptığı telif anlaşmalarını didiklemeye başladı. Ve Gold Wave’in bize sattığı şeylerin zaten daha önceden başka firmalar üzerinden geçirildiğini fark etti, her seferinde fiyat daha da arttırılıyordu. Aslında Gold Wave bazı film ve diğer telif haklarını yabancı firmalar üzerinden bize tekrar satıyordu.”

Greta işleyişin nasıl olduğunu anlayabilmek için bir süre sessiz kaldı.

“Durun tahmin edeyim. Gold Wave’in alım yaptığı bu yabancı şirketler…”

“Bizim kontrolümüz altındaydı. Ama böyle olduğu gözükmüyordu tabii.”

“Ama tüm bu garip işleyiş neye yarıyordu. Kara para aklamaya mı?”

“O da var ama asıl neden bu değil Doktor hanım. Şimdi buraya dikkat edin; tüm bu döngüden sonra bir filmin telifi çıkışının iki katı fiyatına geliyordu. Filmlerin bu yükselen fiyatları depo fiyatını yükseltiyor ve bu da şirketin tüm kurumsal varlığını yükseltmiş oluyordu.”

Greta ancak o zaman tüm tabloyu net bir şekilde gördü:

"Ve bu da hisse değerlerinin en yüksek fiyata sıçraması demek oluyor değil mi?"

"İşte Morganti bunun farkına varmıştı. Yani ben bütçelerde bir filmin satın alma tutarını yüz yerine iki yüz yazarsam, şirket değeri de o kadar artmış olacaktı."

"Ama giderler de aynı şekilde artıyor. Durum berabere oluyor böylece."

"Ama giderler her halükârda gelirlerden düşülüyor. Hesap eşit ama varlık değeri fiili değerden her zaman daha yüksek. Bunu kolaylıkla gerçekleştirdim ama amacım hisse senetlerini piyasaya mümkün olan en yüksek değerden sürebilmekti."

"Bunun da ucu yine küçük sermayedarlara dokunuyor…"

"Olaylara bakışınız çok romantik Doktor hanım, unutmayın ki biz de bir hayır kurumu değiliz."

"Muhasebe kayıtlarında sahtecilik, vergi kaçakçılığı, yasal olmayan yabancı fonlar oluşturmak, cinayet… Siz kimsiniz böyle bana söyler misiniz?"

Birkaç saniye boyunca hiç kimse konuşmadı.

"Cattanei, Morganti'nin gözünü Gold Wave'e diktiğini ve kurcalamakta olduğunu görünce hemen banka yöneticilerine başvurdu. Banka, kanalın olabildiğince çabuk borsaya girmesini istiyordu ki faizlerini alabilsin. Kırk sekiz saatten kısa bir sürede Morganti başka bir şubeye transfer edildi."

"Morganti inatçı ve alıngan bir adamdı; istifa ederek kendi başına konunun üstüne gitmeyi sürdürdü."

"İnatçı ve alıngan mı? Bence buna dürüst ve kararlı demek daha doğru olur."

"Boş laflar etmeyelim Doktor hanım, bu araştırmasıyla ne kazanmayı hedeflediğini bilmiyoruz, belki bunu bize şantaj yapmak için kullanacaktı.

Her hâlükârda çok tehlikeli bir adam hâline gelmişti, onu artık kontrol edemiyorduk, araştırmalarının ne kadar ileride olduğunu ve bilgisayarında bizimle ilgili bilgilerden hangilerinin kaldığını da bilemiyorduk.”

Greta birden bir önceki akşam olanları düşündü.

“O zaman Vittorio’ya getirdiğim CD’nin içinde…”

Cattanei sözünü bitirmesine izin vermeden araya girdi:

“Morganti’nin bizim ve Gold Wave ile ilgili ulaştığı bilgiler vardı. Her şeyi çözmeyi başarmıştı.”

“Ama tüm bu gizi ortaya çıkarmak o kadar da zor mu? Tahmin edilmesi çok kolay olan basit bir kurgu bu.”

Cattanei alaycı bir tavırla güldü:

“Hadi ama, ben size işleyişi anlattım ama bunun ustalıkla gizlenmiş ve hazırlanmış bir sistem içerisinde farkına varılması söz konusu olunca… Her hâlükârda bir defa borsada halka açıldık mı doğrudan satın alım yaparak sistemi basitleştireceğiz.”

“Ama Morganti ve bankası dışında hisseler üstünde daha sert ve sıkı başka kontroller de var.”

Cattanei’nin gülümsemesi kaybolmadı:

“İnsanlar satılıktır Doktor hanım… Biz üstümüze düşeni başarıyla yerine getirmiştik zaten, bundan sonrası tereyağından kıl çeker gibi olacaktı.”

“Ama zavallı Morganti tehlike yaratıyordu…”

“Bizim tarafımızdan kabul edilemez bir riskti. Ölümcül bir risk. Eğer Morganti bu gerçeği açıklasaydı kendine mutlaka sığınacak bir yer bulurdu. Bu bizim sonumuz demekti. Borsadaki hisseleri de unutmak zorunda kalırdık, taze parayı da… Hatta şirketin çökmesi ve iflas kaçınılmaz olurdu.”

Cattanei ilk defa gözlerini Greta’dan kaçırarak yere indirdi.

“Yaptığımın aslında korkunç bir şey olduğunu biliyorum, Greta. Her zaman bir insan olarak yapmamız gereken şeyi seçemeyiz, yapmak zorunda olduğumuz şeyi yaparız. Bir zamanlar bize yardımcı olan güneydeki arkadaşlarımızı aradım. Karşılığında onların kontrolü altındaki bazı şirketlerle uzun süreli anlaşmalar imzalamak üzere el sıkıştık.”

“Böylece kirli paralarını aklamalarına izin vermiş oldunuz…”

Cattanei, Greta’nın yorumunu duymazdan geldi.

“Aslında Live Net’in batması durumunda bu şirketlerin de soruşturmaya girmek gibi bir riskleri vardı; birkaç gün sonra planı başlattık ve bana şehre bir adamlarını gönderdiklerini bildirdiler.”

“Nicola Greco.”

Sensi koltuğuna daha rahat yerleşti:

“Sonunda Cattanei en güvenli şeyin Morganti’yi ortadan kaldırmak olduğuna karar verdi. Böylece mafyadaki tanıdıklarıyla tekrar irtibata geçti…”

“Nicola Greco ile güvenli bir şekilde görüşebilmem için bana bir telefon gönderdiler. Ama sorun Morganti’yi nasıl ortadan kaldıracağımızdı. Bizim muhasebe kayıtlarımız üstünde çalışmıştı, görevinden ayrılmıştı, kendince araştırmaya devam etmeye karar vermişti. Eğer polis bu işi kurcalarsa Morganti’nin cesedi daha olay yerinden kalkmadan polis bizi soruşturmaya başlardı. Soruşturmanın yönünü değiştirecek hatta daha kolaylaştıracak bir yol bulmamız gerekiyordu. O zaman mafya işi, yalancı bir hırsızlık vakası ya da hep şüphe uyandıran ölümcül kaza gibi yollara başvuramazdık. Morganti’yi bunu yapmaya itecek mantıklı bir neden bulursak intihar çok uygun bir yol olurdu. Bu yüzden aşk cinayetinden sonra intihar senaryosunu seçtik. Böylelikle Morganti, Maggesi’yi dairesinde ziyaret etmeye giderken Nicola Greco da oraya gitti. İçeriye en aptalca şeyi yaparak, ona polis kimliğini göstererek, girdi. Morganti yukarı çıkarken Maggesi’ye saldırıp çılgın bir aşk cinayeti görünümü vermek için onu vahşi bir şekilde öldürdü. Sonra Morganti’yi beklemeye başladı. Onu etkisiz hâle getirip elbiselerini Maggesi’nin kanıyla lekeleyecek, suç aletinde parmak

izlerinin bulunmasını sağlayacak ve en sonunda da pencereden atacaktı. Nicola Greco için kolay bir işti. Polis hiçbir şeyden şüphelenmeyecek ve Morganti'nin hayatını araştırmayacaktı."

"Ama beklenmedik bir şey oldu ve elektrikler kesildi."

"Morganti asansörde kapalı kaldı."

"Asansör… Asansör…" Greta sanki Claps'in sözlerini duyar gibi oldu.

"Saatler sonra Nicola Greco beni aramaya karar verdi. Çok sinirliydi. Ne yapacağını bilmiyordu. Ayaklarının dibinde bir ceset dururken gerçek hedef ulaşılamaz bir durumdaydı. Elektrikler gelene kadar daha kaç saat bekleyebilirdi? Hem sonra birisi Morganti'nin asansörde kaldığını fark edip kıza haber vermeye gelebilirdi. Ya da bir komşu gelip bir elektrik lambası ya da mum isteyebilirdi."

Cattanei soluklanmak için bir süre durakladı.

"Çok hızlı düşünmem gerekiyordu. Greco'nun orada daha uzun kalmasının tehlikeli olacağı açıktı. O an için Morganti'yi ertelememiz gerekiyordu ama suç sahnesinin şüphe çekmemesi için biraz değiştirilmeye ihtiyacı vardı. Aksi hâlde Morganti de durumdan şüphelenip araştırmaya başlayabilirdi. Hızlıca bir çözüm bulmam gerekiyordu ve bu öyle bir şey olmalıydı ki durumu gerçekten olabildiğince uzaklaştırmalıydı."

Cattanei'nin bakışları uzaklarda kayboldu sanki.

"On beş yıl önce Brezilya'da uluslararası bir kanalda yöneticilik yapıyordum. Basın, korkunç tarzda cinayetler işleyen Melgues adında bir seri katille yatıp kalkıyordu. Ülkede başka bir şey konuşulmuyordu ve polisin tek bir hedefi vardı: Caniyi yakalamak! İşte aradığım çözüm buydu. Maggesi cinayetini, intiharla sonlanan bir aşk cinayetiyle maskelemek yerine seri bir cinayet vakasıymış gibi gösterecektim. Böylelikle polisin dikkatini çekip soruşturmanın farklı yönde ilerlemesini sağlayacaktım. Bu olayın üstü örtüldükten sonra gerçek hedef olan Morganti ortadan kaldırılacaktı."

“Yanıldık… Baştan beri yanıldık…” Greta derin bir acı hissetti, Claps anlamıştı.

“Melgues’in cinayet tarzını detaylarıyla hatırlıyordum. Greco’ya evden ayrılmadan önce yapması gereken her şeyi anlattım. Sonrasında geceyi düşüncelerimi toparlayıp bir plan oluşturmakla geçirdim. Şehirde özgürce dolaşan bir canavar olduğu stratejisi üzerinden ilerleyecektik.”

“Şimdi, elektrik kesintisi olduğu gece olayların nasıl geliştiğini biliyoruz. Cattanei kartları çok kurnazca karıştırmıştı.” Sensi acı bir şekilde gülümsedi. “Oyununa geldik. Birkaç gün sonra ortadan kalkacak bir seri katilin peşine düştük…”

“Böylece o gece Morphy doğdu…” dedi Greta.

“Oh hayır, bir sonraki güne kadar kafamda genel bir seri katil vardı. Morphy düşüncelerimden çok uzaktaydı, hâlâ geçerli olacak bir fikir peşindeydim. Bu size garip gelebilir ama bana ilham veren kişi siz oldunuz Doktor hanım.”

“Ben mi!?”

“Maggesi’nin ölümü üstüne yaptığınız haber programı sayesinde. Hani haber programımızın açılışını bu haberle yapmıştınız, hatırladınız mı? Mükemmel bir haberdi, seyirci çekmek için nasıl haber yapılması gerektiğine dair hepimize güzel bir ders veriyordu. Haberin kendisi çok da önemli değildi belki ama siz polisin daha kimseye duyurmadığı detayları açıklayarak rakibin açık ara önüne geçtiniz. Birkaç dakikada izleyicilerin ilgisini çekerek gelişmelerin merak edildiği bir bekleme ortamı yarattınız. Çözümün sizde olduğunu hemen anladım Doktor hanım. Eğer bu caniyi size emanet edersem, haberin izleyici kitlenize erişmesi engellenemez bir sonuç olacaktı. Basın sizin peşinizden gelecekti, kısa bir sürede başka hiçbir şeyden bahsedilmiyor olacaktı ve tüm bu etki altında polisin araştırmaları tek bir tarafa yönelecekti: Canavarın yakalanması. Tek yapmam gereken bu canavarı yaratıp onlara gümüş tepside sunmaktı.”

“Böylelikle bana ilk e-posta geldi… Bunu yapmak için size Vittorio mu hizmet etti?”

“Vittorio Strada hep Cattanei için çalışmıştı. Onun güvendiği adamlarındandı. Onun ayrıca, ‘ad hoc’ adında yabancı bir şirket kurup, kara paraları transfer edip ortadan kaldırdığı bir işte de kullanıldığını biliyoruz. Bu özel hizmetlerinden dolayı ona kanalın hisselerinden bir miktar verilmişti. Bu sembolik olmaktan biraz daha yüksek bir oran olsa bile borsadaki değerli hisselerdendi ve ona kayda değer bir para kazandırmıştı. Cattanei için Vittorio’ya takip edilmesi imkânsız bir e-posta hazırlatıp göndertmesi hiç de zor olmadı. Vittorio Strada’nın yapması gereken tek şey, kokusunu çoktan duymaya başladığı para ve yatırımlarını korumakla kaybetmek arasında bir tercih yapmaktı.”

“Ama olaylar öngörüldüğü şekilde olmadı. E-postayı yayınladığım için ekranlardan uzaklaştırıldım. Yanlış hatırlamıyorsam beni dışarıda bırakan kişi sizdiniz ve böylelikle diğer haber kanallarında da bu canavarla ilgili sessizlik baş gösterdi.”

“O lanet olasıca Claps… Konunun üstünü kapatmak için o kadar yüksekten bir talep getirtti ki bunu tüm diğer kanallarla birlikte ben de reddedemedim. Ne büyük bir izleyici kaybı oldu… Rekor kırabilirdik.”

“Bir taşla iki kuş…”

“Öyle ama ben sadece bir kuşla yetinmek zorunda kaldım… Ama en azından kuşlardan en iyi olanıydı bu. Gördüğün gibi amaç polisin soruşturmalarını bir yöne doğru yapmasıydı yani manyak bir katili bulma yönünde ve bunun güçlü bir basın baskısıyla olabileceğine inanıyordum ama yanılmışım, emniyet güçlerinin kapasitesini hafife almışım. Bu baskı onlara yetti, Claps ortaya çıkan bu bozuk ve cinayete yatkın kişiliği görür görmez yemi yutmuştu bile, Sensi’ye gelince o da hiç zorlanmadı; asansörde Maggesi’nin kanına bulanmış bir adam bulmamış mıydı? İyi, o zaman suçlu o olmalıydı! Morganti sizin haberiniz sayesinde cinayet suçlamasıyla ağır bir şekilde sorgulandı. Bir ara bu işi olduğu gibi bırakıp Morganti’nin cinayet suçundan hapise girmesini bile düşündüm. Bu da onu etkisiz hâle getirecek bir sistem olarak düşünülebilirdi, ama…”

“Güvenilir bir sistem değildi.”

“Eğer suçsuzluğunu kanıtlarsa yeniden özgür kalacaktı, düşünüp hareket etmek için özgür kalmış olacaktı, hatta daha ileri gidip Maggesi’nin ölümünün onu durdurmak için bir yol olduğunu ortaya atacaktı.”

“Ortada yakalanacak bir katil olması ve Morganti’nin rahatça ortadan kaldırılabilmesi için serbest kalması daha iyiydi, değil mi?”

“Aynen öyle.”

“Böylelikle Vittorio e-postayı gönderdi ve ben de o gece canlı yayında ‘canavar’a hayat verdim.”

“Bir diğer başarın da buydu. İçtenlikle belirtmeliyim ki size hayran kaldım Doktor hanım… Sonra Morganti’nin annesini selamlayışınız… Tam bir film yıldızı gibiydiniz!”

“Ama ertesi gün olayın üstüne sessizlik çöktü ve ben de yayından uzaklaştırıldım.”

“Fikir Claps’ten çıktı, seri katilin sizinle irtibata geçmek istemesinin bir sebebi olmalıydı. Morphy’nin engel olunamaz bir şekilde sizden etkileniyor olması mümkündü… Buna ‘Hannibal Sendromu’ diyordu. Yani Hannibal Lecter’i kastediyordu…”

“Romanı okudum ve filmini izledim” dedi sert bir şekilde Greta. “Ayrıca Claps bundan bana da bahsetti ve neden söz ettiğinizi biliyorum.”

“Neyse, Claps sizin kısa bir süre de olsa televizyondan uzaklaştırılacağınızı umuyordu ve bu esnada Morphy’nin siz görevdeyken yaptığı gibi, sizinle irtibata geçmeye çalışmasını bekliyordu. Belki de ortada gerçekten bir seri katil olsaydı bu işe yarayabilirdi…”

Sensi konuşmaya devam etmeden önce kısa bir ara verdi:

“Ama gerçek olan şuydu ki sizin televizyondan uzaklaşmış olmanız Cattanei için önemli değildi, onun için önemli olan tek şey polisin katili arıyor olmasıydı. Ama hâlâ üstünde çalışılacak şeyler vardı. Morganti kısa sürede serbest kalacaktı ama bu, Morganti’nin ve Maggesi’nin ölümleri arasındaki bağ tamamen ortadan kaldırılmadan olmamalıydı. Ve bunun

olması için de katilin e-postalarında verdiği sözü tutup gerçek bir seri katile dönüşmesi gerekiyordu. Cinayetlerin sayısı arttıkça Morganti'nin bu işle bir ilgisi olmadığı ortaya çıkacaktı."

"Paola Serni…"

"Yeni bir kurbana gerek vardı. Greco'yu arayıp kısa bir zamanda işi bitirilebilinecek kolay bir lokma bulmasını söyledim. O esnada siz Anselmi'den haber programında yer almak üzere güzel bir teklif aldınız, öyle değil mi?"

"Siz bunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü bunu ondan ben rica ettim."

"Aman Tanrım! Anselmi de…"

Cattanei hemen Greta'nın lafını kesti:

"Hayır. Anselmi sadece Claps'in nasıl hareket ettiğini anlamama yardımcı olan zavallı bir aptaldı. Anlaşmanızın şartlarını hatırlıyor musunuz? Claps'in yanında durarak soruşturmayla ilgili ondan bilgi almaktı… Çünkü onun konuştuğu tek insan sizdiniz Doktor hanım."

"Ve Anselmi aldatılarak…"

"Ona bizimle çalışabilme imkânı sundum."

Greta farkında olmadan, hayatını yönlendiren saçma sapan ortamları düşünerek kafasını iki yana salladı.

"Paola Serni…" diye kendi kendine homurdandı Sensi. "İkinci hamle. Ve sonra yeni bir e-posta."

"Her şey plana uygun işliyordu. Greco saldırmak üzere hazır olduğu bir kurban bulduğunu söyledi. Artık benim planım da son şeklini almıştı. Greco, Maggesi'ye giderken ona bunun üç adımda tamamlanacak bir plan olduğunu söylemiştim: Maggesi'yi öldürmek, Morganti'yi etkisiz hâle getirip suç aletinde parmak izlerini bıraktırmak ve sonunda intihar süsü vererek Morganti'yi öldürmek. Evet, seri katilimin de hamleleri üç tane

olacaktı; vahşice işlenen üç cinayetten sonra işi bitecekti… Nihayet Morganti'nin sırası gelecekti ve hiç kimse bu üç cinayetle onunkini ilişkilendiremeyecekti. Üç hamle, amansız bir kombinasyon. Büyük bir satranç karşılaşmasına layık olacak şekilde."

"Morphy…"

"Benim seri katilim prestijli bir ismi hak ediyordu. Greco'dan Paola Serni ile ilgili tatmin edici haberleri alınca size ikinci e-postayı gönderdim. Bu e-postanın farklı fonksiyonları vardı. İlki polisi ortada manyak bir seri katil olduğuna iyice inandırmak, ikincisi bu eserin üç hamleden oluşan bir kombinasyonla tamamlanacağını duyurmak ki Morphy bu üçüncü hamleden sonra görevini tamamlamış ve tamamen ortadan yok olmuş olacaktı, üçüncü ve sonuncusu ise sizin Morphy'nin irtibat kişisi olduğunuza yönelik düşünceleri güçlendirmekti. Böylelikle Claps işin içine tamamen girecek ve Anselmi'den kazanda nelerin kaynadığı haberini rahatlıkla alabilecektim."

"Gerçek şu ki Anselmi'ye hiçbir zaman çok fazla şey anlatmadım."

"Ama Morphy'nin internette sizi nerede bulabileceğini öğrenmesine o yardımcı oldu. Anselmi beni hemen bilgilendirdi. Vittorio'nun yardımıyla hazırlanacak vaktim oldu, sizinle yaptığımız satranç karşılaşmasından bahsediyorum. Söyleyin, o gece sizinle oradaki kişi Claps'ti değil mi?"

Greta sessizce onayladı.

"Benim üçüncü ve son kurban olmama ne zaman karar verdiniz?"

"Aslında hemen. Kişisel bir şey değil Greta. Plana en uygun olan yol buydu. Morphy'nin hezeyanına inanılırlık kazandıran ve tüm olaya yakışan şekildeki kapanış buydu. Hem de riske girmeden Morganti'nin ortadan kaldırılması da nihayet gerçekleşmiş olacaktı."

"Ama bu sefer de olaylar plana uygun gelişmedi…"

"Aslında doğruyu söylemek gerekirse bu beni çok da rahatsız etmedi. Morphy hayatta ve eserini tamamlamış olsun ya da ölmüş olsun ikisinin de sonucu aynı oldu, her hâlükârda olay kapanıyordu… Olayların bu şekilde ilerlemesi kanal açısından çok da faydalı sonuç verdi, kıymetli bir

gazetecimizi kaybetmemiş olduk.” Cattanei kısa bir ara verdikten sonra devam etti. “Nihayet her şey yolunda gitmişti ve ben de artık Morganti’yle ilgilenebilirdim. Artık kimse Maggesi’nin öldürüldüğü gece elektrik kesintisinden dolayı asansörde kalan kişinin o olduğunu hatırlamazdı bile.”

“Morganti… Çıkış noktası…”

“Aynen söylediğiniz gibi, çıkış noktamıza geri döndük.”

“Nicola Greco’nun ölümüyle, komada olan Claps dışında hepimiz bu trajedinin bittiğini düşündük. Cattanei artık Morganti’yi tamamen ortadan kaldırabilirdi. Ama bu sefer kimsenin şüphesini çekmemek için başka bir şey düşünmesi gerekiyordu, ölümcül bir kaza ya da…”

“İntihar.”

“Evet, bu neredeyse mecburi bir seçimdi artık. Tüm olaylar ve Morganti’nin depresif karakteri düşünülecek olursa en inandırıcı şey buydu.”

“Size yeni bir kiralık katil mi yardım etti?”

“Böyle birini kolayca telefon rehberinden bulamazsınız ve artık bir kiralık katil arayacak vakit de yoktu…”

“O zaman siz yaptınız.”

“Vittorio’nun yardımıyla.”

Birkaç saniyeliğine Cattanei’nin bakışları boşlukta kayboldu.

“Bir insan öldürmenin bu kadar kolay olacağı aklıma gelmezdi…”

“Peki dün akşam? Vittorio’nun evine beni öldürmeye siz mi geldiniz?”

“Geç kaldım, geldiğimde siz çoktan gitmiştiniz. Ama gördüğünüz gibi bugün yeniden buluştuk…”

“Tıpkı size itiraf ettiği gibi… Cattanei, Morganti’nin evine Vittorio Strada ile birlikte gitti. Belki randevu aldı ya da aniden çıkıp kapısına

dayanıverdi ama Morganti sonunun ne olacağını bilmeden onlara kapıyı açtı. Kısa bir süre sonra baygınken pencereden aşağı atıldı.”

Sensi devam edebilmek için derin bir nefes aldı, birden çok yorgun görünmeye başlamıştı.

“Artık Morganti sekiz kat aşağıda ölü yatıyordu ve Cattanei nihayet çemberi tamamlamıştı.”

Aralarında uzun bir sessizlik oldu.

“İşte hikâye bu, her şey bu şekilde oldu.”

Sensi böyle diyerek konuya son noktayı koydu.

“Ne kadar çok insan öldü…” diye fısıldadı Greta.

Yanağından aşağıya bir damla gözyaşı döküldü.

Sensi gözlerini uzaktaki belirsiz bir noktaya dikti. Ancak birkaç dakika sonra kendine gelip saatine baktı.

“Geç oldu Doktor hanım, hastaneye… Claps’e gitmem gerek.”

İki Ay Sonra

Temmuz başı olmasına rağmen hava şaşırtıcı derecede güzeldi, şehri o korkunç sıcak dalgası henüz kaplamamıştı.

Sensi halka açık bahçelerden birinde oturacak gölge bir bank seçti ve kendini düşüncelerine bıraktı.

Live Net'in saat 13:00'teki öğlen haberlerinde Montanari belirgin bir memnuniyet ifadesiyle yayın ekibinin bir haberini okumuştu.

"Bu sabah Foresti grubu Live Net'in çoğunluk hissesini satın alırken bankalarla şeffaf ilişkiler içinde olacaklarının garantisini verdi. İş planı sunuldu ve mevcut istihdam seviyesinin korunacağı bilgisi verildi. Tüm bunlar yapılırken bütün ortakların izninin alınacağı da vurgulandı. Haber programımızın yayın ekibi, uzun yıllardır bu kanal bünyesinde hizmet veren teknik ve insani kaynağın harcanmamasından dolayı duyduğu memnuniyeti bildirmek ister. Aynı zamanda çalışanların özgür iradesinin ve iş güvenliğinin garanti altına alınması da memnuniyet verici bir gelişmedir."

Kapanışta Montanari, uzun bir düşünme döneminden sonra istifasını veren Greta Alfieri'ye içten ve sıcak selamlarını iletmişti.

Sensi bankta rahatlamaya çalıştı.

Claps çok uzakta değildi ve neşeyle koşturan Brando'yla geziniyordu, göğsündeki beyaz leke dışında her yeri simsiyah olan Brando'yla… Sensi daha küçücük olan bu köpeğin şimdiden yirmi kilo kadar olduğunu düşündü.

Greta gelip yanına oturunca biraz yana kayarak ona yer açtı; nefretin de bir sonu olmalıydı.

"Evet, Doktor Alfieri, artık Live Net'i bıraktığınıza göre bana muhbirinizin kim olduğunu söyleyecek misiniz?"

Greta gülerek kafasını salladı.

“Neden her seferinde bana bunu soruyorsunuz, söylemeyeceğimi biliyorsunuz…”

O da Claps ve Brando’yu izliyordu.

“Sakin olun. Nasılsa er ya da geç onun kim olduğunu bulacağım. Şimdi ne yapacaksınız?” diye sordu.

Greta rahatlamış bir gülümsemeyle cevapladı:

“Hiç bilmiyorum. Öte yandan ne yapmak istemediğimi de çok iyi biliyorum.”

Claps olabildiğince uzağa fırlattığı ağaç parçasını getiren Brando’ya doğru eğilmiş köpeği okşuyordu.

“Her hâlükârda bir şeyler bulurum” dedi Greta. Kısa bir süre sonra espri yaparak gülümsedi. “Belki de cinayet romanı yazarım, ne de olsa son zamanlarda aklıma bir sürü fikir geldi…”

Claps işaret parmağıyla Brando’ya bir hareket yaptı; köpek, dili dışarıda kuyruğunu sağlayarak ağzındaki çomağı yere bıraktı. Küçük parmağıyla başka bir hareket daha yaptı ve Brando arkadaşına mutlu ve güven dolu gözlerle bakarak olduğu yere oturdu.

“Bu ikisi birbirini inanılmaz derecede iyi anlıyor” diyerek fikir yürüttü Greta.

“Evet, afazi onların arasında bir sorun yaratmıyor.”

Claps onlara doğru döndü sonra elindeki çomağı olabildiğince uzağa fırlattı, Brando onu yakalamak için inanılmaz bir hızla ileri atıldı.

Claps tekrar Greta ve Sensi’ye döndü. Ve gülümsedi.

- Son -

[1] İtalya’da tüm üniversite mezunları fakülte ayırımı olmaksızın ‘doktor’ unvanıyla anılmaktadır.

[2] Saplantı hâli kastedilmektedir.

[3] Satranç oyununda daha iyi bir mevki kazanmak amacıyla bir oyuncunun bir veya birkaç taşını feda etmesidir.

[4] Avrupa’da vezire aynı zamanda kraliçe denilmektedir.

[5] Siyah Şapka. Hacker jargonunda Beyaz Şapkadan farkı, hiçbir neden olmadan sadece zarar vermenin zevkini tatmak için sistemlere girenler.